

NOU

MUZICA UMBREI

JULIE
GARWOOD

BESTSELLER

EDITURA NIRON

Julie Garwood

Muzica umbrei

Traducere: Lucia Ostafi Iliescu
Editura Miron

Prolog

A fost odată ca niciodată, în anul furtunilor violente ce au venit dinspre mare, când prima hoardă de luptători dintr-o țară îndepărtată a traversat munții și a venit pe tărâmurile noastre. Cu arme de oțel fixate pe piept cu curele și armuri lustruite, strălucind ca niște cioburi de sticlă în soarele amiezii, au mărșăluit doi câte doi, cât de departe puteai vedea cu ochii. Nu au cerut permisiunea și nici nu le-a părut că încălcau proprietăți. Nu, erau în căutarea aventurii, și nimic nu le stătea în cale. Traversând minunatele noastre pământuri, ne-au luat caii și alimentele, ne-au călcat în picioare recoltele, ne-au folosit femeile și au ucis mulți dintre bravii noștri bărbați. În urma lor nu au lăsat decât prăpăd... și totul în numele Domnului.

Își spuneau Cruciați. Credeau cu fervoare că misiunea lor e sfântă și binefăcătoare, deoarece așa le spusese papa, care i-a binecuvântat și le-a poruncit să meargă până în celălalt capăt al lumii. Îi învingeau pe necredincioși și îi forțau să îmbrățișeze Dumnezeu și religia lor. Dacă păgânii refuzau, soldații îi ucideau cu spadele lor sfinte și binecuvântate.

Pasul dintre munții noștri era singura ruta pe care puteau să înainteze Cruciații în căutarea aventurii, deci i-au traversat legiuni întregi și odată ajunși în port, de partea aceasta a munților, ne-au furat corăbiile, pentru a pleca, pe mare spre destinația lor.

Mica noastră țară se numea atunci Monchanceux. Eram guvernați de unchiul nostru, bunul rege Grenier. Era un om care-și iubea patria și voia să o apere. Nu eram o țară bogată,

dar eram mulțumit. Aveam destul. Când hoardele invadatoare ne-au furat bunurile, regele nostru s-a înfuriat, dar nu a permis mâniei să-i întunece mintea. Pentru că era un conducător atât de înțelept, regele Grenier a găsit o soluție.

Va cere următorului grup de invadatori să plătească bir pentru că traversau munții. Deoarece pasul era așa de îngust, putea fi cu ușurință apărat. Soldații noștri erau obișnuiți cu frigul, zăpada și vânturile aspre ale nopții. Puteau să apere crestele luni întregi și apoi, iarna se apropia repede.

Conducătorul acestor onești invadatori a fost grav jignit la ideea plății unui bir. El și oamenii lui erau într-o misiune sfântă. Așa că amenință să ucidă orice suflet din Monchanceux, inclusiv femeile și copiii, dacă lui și oamenilor lui le era interzisă trecerea. Oare regele Grenier și supușii lui nu erau în bune relații cu biserica, sau erau păgâni, de se opuneau lucrării Domnului? Răspunsul le va hotărî soarta.

Și atunci a fost momentul în care bunul și înțeleptul nostru rege le-a îmbrățișat religia. I-a spus conducătorului armatei că el și toți supușii lui erau la fel de sfinți și că le va dovedi asta, dincolo de orice îndoială.

A convocat tot poporul din Monchanceux și li s-a adresat din balconul palatului. Conducătorul armatei cruciate se afla în spatele lui.

— De astăzi, țara noastră se va numi Sf. Biel în onoarea sfântului patron al familiei mele. El e protectorul inocenților, anunță regele Grenier. Îi vom ridica Sf. Biel statui și îi vom picta imaginea pe ușile catedralei noastre, astfel încât oricine vine pe târâmurile noastre să afle de mărinimia lui. Apoi îi vom trimite un tribut papei, pentru a-i dovedi sinceritatea și umilința noastră. Birul pe care îl voi lua, îl voi trimite papei

drept tribut.

Conducătorul gloatei călătoare se trezi într-o situație dificilă. Dacă refuza să plătească birul – în aur, desigur, pentru că regele nu accepta nimic altceva – atunci nu însemna că refuză să permită regelui să-i trimită tribut papei? Și dacă papa afla că Cruciatul a refuzat, ce va face pontiful? Îl va excomunica? Îl va executa?

După o lungă noapte de reflecție și o bună cantitate de sforăieli și coșmaruri, conducătorul militar hotărî să plătească birul. Era o situație de moment, dar precedentul fusese creat și din acea clipă, fiecare Cruciatic care dorea să traverseze pământurile noastre plătea birul, fără nicio împotrivire.

Regele nostru a fost credincios cuvântului dat. A topit aurul și l-a transformat în monezi și pe fiecare monedă se afla imaginea Sfântului Biel, cu capul înconjurat de un nimb.

A fost necesar ca trezoreria regală să fie mărită, pentru a face loc tuturor monezilor de aur adunate și se pregăti o corabie, ce trebuia să ducă Sfântului Părinte obolul. Într-o zi, în corabie fură încărcate lăzi uriașe și grele și o mulțime de cetățeni se adunară în port, pentru a privi vasul plecând spre Romă. Curând după această zi istorică, zvonul începu să se răspândească. Nimeni n-a putut verifica dacă aurul a existat cu adevărat și nici nu s-a putut estima cantitatea expediată. Numeroși ambasadori au declarat că numai o sumă neînsemnată a ajuns la papă. Vorba despre imensa avere a regelui nostru se răspândea apoi revenea, ca marea ce spăla țărmurile noastre.

Până la urmă se descoperi o rută mai rapidă spre Țara Sfântă, așa încât Cruciații nu mai trecură prin țara noastră. Eram încântați de singurătatea noastră.

Totuși, n-am fost lăsați în pace. La fiecare câțiva ani, cineva venea să caute aurul devenit de acum legendar. A sosit și un baron din Anglia, pentru că regele lui auzise zvonurile, dar după ce conducătorul nostru i-a permis să cerceteze amănunțit palatul și terenurile, baronul i-a spus că se întoarce în Anglia cu informația că nu există niciun fel de comoară. Deoarece regele Grenier fusese atât de ospitalier, baronul l-a avertizat că prințul John al Angliei intenționează să invadeze Sf. Biel. John, explică baronul, vrea să conducă toată omenirea și e nerăbdător să pună mâna pe coroana Angliei. Baronul nu avea nicio îndoială că Sf. Biel va deveni în curând noua posesiune a Angliei.

Invazia a avut loc un an mai târziu. Odată ce Sf. Biel a aparținut oficial Angliei, căutarea aurului ascuns a fost reluată. Martorii jurau că nu rămăsese piatră pe piatră necercetată.

Dacă a existat vreodată o comoară, aceasta dispăruse.

1

Wellingshire, Anglia

Prințesa Gabrielle avea doar șase ani, când a fost chemată la patul de suferință al mamei sale. O însoțeau credincioasele ei gărzi de corp, câte doi soldați de fiecare parte, care mergeau încet, pentru ca ea să se poată ține după ei, în timp ce înaintau pe coridorul cel nesfârșit. Singurul zgomot era bocănitul cizmelor lor pe pardoseala rece de piatră.

Gabrielle fusese chemată de atâtea ori la patul mamei ei, că pierduse socoteala.

În timp ce mergea ținea capul aplecat, privind atentă piatra

lucioasă pe care o ținea în mână. Mamei îi va plăcea. Era neagră, cu șuvițe subțiri albe, ce zigzagau de jur împrejur. Pe o parte era netedă, ca mâna mamei când o mângâia pe obraz. Pe cealaltă parte era aspră, ca mustățile tatălui.

În fiecare zi la apusul soarelui, Gabrielle îi ducea mamei altă comoară. Acum două zile prinsese un fluture. Avea niște aripi minunate, aurii și cu pete de purpură. Mama declarase că e cel mai frumos fluture pe care l-a văzut vreodată. Când Gabrielle se îndreptă spre fereastră și-i dădu drumul fluturelui să zboare, mama o lăudă că a fost așa de mărinimoasă cu una din creaturile lui Dumnezeu.

Ieri Gabrielle culesese flori de pe dealul din afara zidurilor castelului. O înconjurase parfumul ierbii și al mierii și i-a trecut prin cap că această mireasmă minunată era mai plăcută decât uleiurile speciale și parfumurile mamei. Gabrielle legase tulpinile florilor cu o panglică frumoasă și încercase să facă o fundă drăguță, dar nu știa cum și până la urmă nu făcu decât să încâlcească totul. Panglica se dezlegă, înainte de a-i da mamei buchetul.

Însă pietrele erau comorile favorite ale mamei. Pe o masă de lângă pat, avea un coșuleț plin cu pietrele adunate de Gabrielle pentru ea și care îi plăceau mai mult decât celelalte daruri.

Gabrielle nu era îngrijorată în legătură cu vizita de azi. Mama ei îi promisese că nu va pleca curând în rai și niciodată nu-și încălca promisiunile.

Soarele arunca lumini și umbre pe zidurile de piatră și pe pardoseală. Dacă Gabrielle n-ar fi fost preocupată de piatra ei, i-ar fi plăcut să vâneze umbrele și să prindă una. Lungul coridor era unul din locurile ei favorite de joacă. Îi plăcea să topăie într-un picior, de pe o piatră pe alta, și să vadă cât de

departe va ajunge înainte să cadă. Încă nu reușise să ajungă la cea de-a doua fereastră arcuită și mai erau încă cinci.

Uneori închidea ochii și-și întindea brațele cât de mult putea, apoi se învârtea și se învârtea, până ce-și pierdea echilibrul și cădea pe pardoseală, așa de amețită încât pereții păreau că zboară pe deasupra capului ei.

Mai mult decât orice îi plăcea să alerge pe coridor, mai ales când tata era acasă. Era un bărbat așa de mare, mai înalt decât oricare din stâlpii bisericii. Tatăl ei o striga și aștepta până ajungea la el. Apoi o sălta în brațe și o ridica sus de tot, deasupra capului. Dacă se aflau în curte, ea înălța mâinile spre cer, sigură că era gata să atingă norii. Întotdeauna tata se prefăcea că nu o mai poate ține, pentru ca ea să-și închipuie că e gata să o scape. Știa că niciodată nu se va întâmpla așa, dar scotea țipete stridente de plăcere. Își arunca brațele în jurul gâtului lui și se ținea strâns, în timp ce el se îndrepta spre apartamentul mamei. Când el era într-o dispoziție foarte bună, cânta. Tata avea o voce teribilă și uneori Gabrielle chicotea și-și astupa urechile, așa de grozav răsuna, dar n-a râs realmente niciodată. Nu voia să rănească simțămintele lui pline de tandrețe.

Astăzi tata nu era acasă. Părăsise Wellingshire pentru a-l vizita pe unchiul lui, Morgan, în nordul Angliei și nu va reveni acasă câteva zile. Gabrielle nu era îngrijorată. Mama nu va muri, fără să-l aibă lângă ea.

Stephen, șeful gărzii ei, deschise ușa camerei mamei și o convinse pe Gabrielle să intre, dându-i un mic ghiont amabil în spate.

— Intră, prințesă, o grăbi el.

Ea se întoarse cu o încruntare nemulțumită.

— Tata spune că mamei trebuie să-i spui prințesa Genevieve, iar mie să-mi spui lady Gabrielle.

— Aici în Anglia ești lady Gabrielle. Bătu cu palma blazonul de pe tunica lui. Dar în Sf. Biel, ești prințesa noastră. Acuma du-te, mama te așteaptă.

Văzând-o pe Gabrielle, mama o strigă. Vocea îi era slabă și arăta teribil de palidă. De când își putea aminti Gabrielle, mama ei stătea în pat. Picioarele ei au uitat să mai meargă, i-a explicat Gabriellei, dar rugându-se spera că într-o zi își vor reaminti. Dacă acest miracol se va întâmpla, îi promisese Gabriellei că va stă cu picioarele goale în pârâul limpede, pentru a aduna pietre împreună cu fiica ei.

Și, de asemenea, va dansa cu tata.

Camera era plină de lume, care se despărți în două deschizându-i o cărare îngustă. Preotul, părintele Gartner, își spunea rugăciunea în șoaptă lângă alcov, iar medicul regal, care întotdeauna era încruntat și îi plăcea să o facă pe mama să sângereze, cu ajutorul viermilor lui negri și noroioși, făcea și el parte din public. Gabrielle era recunoscătoare că astăzi nu pusese niciun vierme pe brațele mamei.

Cameristele, administratorii moșiei și menajera stăteau lângă pat. Mama puse gobelinul și acul jos, trimise servitorii mai departe și-i făcu semn Gabriellei.

— Vino și stai cu mine, porunci ea. Gabrielle traversă în fugă camera, se urcă pe platformă și îi întinse mamei piatra. O, ce frumoasă e, șopti ea, în timp ce o lua și o examina cu grijă. E cea mai frumoasă de până acum, adăugă dând din cap.

— Mamă, tu spui așa de fiecare dată când îți aduc o piatră. Întotdeauna e cea mai frumoasă! Mama ei bătu cu palma locul de lângă ea. Gabrielle se apropie mai mult și continuă: Nu poți

să mori astăzi. Îți amintești? Ai promis.

— Îmi amintesc.

— Tata ar fi îngrozitor de furios, așa că mai bine nu.

— Apleacă-te mai aproape, Gabrielle, îi zise mama. Trebuie să-ți șoptesc ceva.

Scлипirea din ochii ei îi spuse Gabrielle că era tot un joc.

— Un secret? Vrei să-mi spui un secret?

Mulțimea făcu un pas înainte. Toți erau nerăbdători să audă ce va spune.

Gabrielle se uită prin încăpere.

— Mamă, de ce sunt toți oamenii aceștia aici? De ce?

Mama o sărută pe obraz.

— Ei cred că știu unde e ascunsă comoara și speră că îți voi spune ție secretul.

Gabrielle chicoti. Îi plăcea jocul.

— Și ai să-mi spui?

— Nu astăzi, răspunse ea.

— Nu astăzi, repetă Gabrielle, pentru ca toți privitorii curioși să audă.

Mama se străduia să se ridice. Menajera se grăbi să-i aranjeze pernele la spate. O clipă mai târziu medicul anunță că i-au revenit culorile în obraji.

— Mă simt mult mai bine, afirmă ea, Acum lăsați-ne singure, porunci cu voce din ce în ce mai puternică, cu fiecare cuvânt. Mi-ar plăcea să rămân o clipă singură cu fiica mea.

Medicul arăta ca și cum ar fi vrut să protesteze, dar tăcu în timp ce scotea din cameră tot grupul. Făcu un semn spre două cameriste, să rămână în urmă. Femeile așteptară lângă ușă porunca stăpânei lor.

— Te simți destul de bine să-mi spui astăzi o poveste?

întrebă Gabrielle.

— Da, răspunse mama. Ce poveste ți-ar plăcea să auzi?

— Povestea prințesei, răspunse ea cu înflăcărare.

Mama nu era surprinsă. Gabrielle cerea întotdeauna aceeași poveste.

— A fost odată o prințesă, care locuia într-o țară îndepărtată cu numele Sf. Biel, începu mama. Căminul ei era un magnific castel alb, sus pe vârful unui munte. Unchiul ei era rege. Era foarte bun cu prințesa și ea era fericită.

Când făcu o pauză, Gabrielle rosti nerăbdătoare:

— Tu ești prințesa.

— Gabrielle, știi bine că eu sunt și aceasta e povestea tatălui tău și a mea.

— Știu, dar îmi place să aud cum o spui.

Mama ei continuă:

— Când prințesa fu de vârsta potrivită, a avut loc o înțelegere cu baronul Geoffrey de Wellingshire. Prințesa trebui să se mărite cu el și să locuiască împreună în Anglia.

Deoarece știa că fiicei sale îi plăcea să audă cum s-a desfășurat ceremonia de nuntă, despre rochii și muzică, începu să descrie totul în amănunțime. Fetița bătut din palme cu încântare când se ajunse la festinul banchetului, mai ales descrierea tartelilor cu fructe și a prăjiturilor cu miere. Spre sfârșitul poveștii, vocea mamei devenise slabă și obosită. Fu cuprinsă de epuizare. Fetița observă și așa cum era ritualul, o făcu pe mama ei să-i promită că nu va muri astăzi.

— Promit. Acum e rândul tău să-mi spui o poveste, așa cum te-am învățat.

— Cuvânt cu cuvânt, cum ți-a plăcut ție să mă înveți, mamă? Și așa cum mama ta te-a învățat pe tine?

Ea zâmbi.

— Cuvânt cu cuvânt. Și să-ți amintești totul, atunci, când într-o zi o vei spune fiicelor tale, așa încât să afle și ele despre familia lor și despre Sf. Biel.

Devenind solemnă, Gabrielle închise ochii pentru a se concentra. Știa că nu trebuie să uite nicio vorbă din povestire. Aceasta era moștenirea ei și mama ei o asigură că într-o zi va înțelege ce înseamnă. Își încleștă mâinile în poală, apoi deschise iar ochii. Fixându-i asupra zâmbetului încurajator al mamei ei, începu:

— A fost odată ca niciodată, în anul furtunilor violente ce au venit din spre mare...

2

Oricine era cineva în Anglia cunoștea această vrajbă. Baronul Coswold de Axholm, unul dintre sfetnicii cei mai apropiați ai regelui John și baronul Percy de Werke, numit de rege prieten și confident, petrecuseră ultimii zece ani încercând să se distrugă unul pe altul. Competiția dintre cei doi bărbați era feroce. Fiecare voia să fie mai bogat decât celălalt, mai puternic, cu mai mult prestigiu și desigur cu mai multe favoruri din partea regelui. Se luptau amarnic pentru orice și cel mai mult râvneau un anumit trofeu: pe prințesa Gabrielle. Doar la menționarea numelui ei, amândoi deveneau furioși ca niște câini turbați. Ambii baroni erau hotărâți să se însoare cu această neprețuită frumusețe.

Regele era amuzat de crizele lor de gelozie. Cu fiecare ocazie își concentrau forțele, unul împotriva celuilalt. După părerea regelui, erau niște animale de companie care s-ar fi

folosit de orice truc li se cerea, doar pentru a-i face lui plăcere. Cunoștea obsesia lor privind-o pe fiica baronului Geoffrey, Gabrielle, dar nu intenționa să o dea nici unuia, nici altuia. Era mult prea valoroasă. În loc de asta prefera, dacă asta corespundea și nevoilor lui, să-i amăgească cu posibilitatea că oricare dintre cei doi bărbați ar putea să aibă șansa de a-i câștiga mâna.

Oricine era cineva în Anglia știa cine e Gabrielle. Frumusețea ei era legendară. Crescuse în Wellingshire, nu departe de palatul regal. Viața ei fusese liniștită și relativ retrasă, până ajunsese la vârsta prezentării la curte. Cu tatăl ei protector, baronul Geoffrey de Wellingshire, alături, a mers în audiență la regele John, ce nu a durat mai mult de zece minute, dar destul ca regele să fie fermecat în totalitate.

John avea obiceiul să ia tot ce voia, atunci când voia. Reputația lui de desfrânat era bine cunoscută. Nu era ceva neobișnuit pentru el să seducă soțiile care-l doreau – și pe cele care nu-l doreau – ca și pe fiicele baronilor lui, pentru ca în dimineața următoare să se lepede de cucerirea din ajun. Totuși, de Gabrielle nu s-a atins, pentru că tatăl ei era unul dintre cei mai puternici și mai influenți baroni din Anglia.

John avea suficiente conflicte de aplanat. Nu mai avea nevoie de încă unul. Era asaltat din toate părțile, deși era convins că niciunul din aceste conflicte nu i se datorau. Recent, problemele cu papa Inocențiu III se înzeciseră. Pentru că John refuzase să accepte numirea de către papă a lui Stephen Langton drept arhiepiscop de Canterbury, papa aruncase anatema asupra Angliei. Toate serviciile religioase fuseseră interzise, cu excepția botezurilor și a confesiunilor și de atunci, episcopii și preoții își părăsiseră bisericile, pentru a

fi cât mai departe de mânia lui John, așa ca, găsirea cuiva care să slujească unul din aceste două sacramente era aproape imposibilă.

Interdicția l-a înfuriat pe regele John și ca răspuns a confiscat toate bunurile bisericilor.

Reacția papei a fost severă. L-a excomunicat pe John, subminând astfel puterea lui în guvernarea țării. Excomunicarea nu numai că a condamnat sufletul deja negru al lui John la focul etern al iadului, dar i-a absolvit și pe supușii lui de jurămintele de credință față de el. În realitate, baronii nu mai trebuiau să-i fie loiali.

Din surse demne de încredere, John știa că regele Franței pusese ochii pe tronul Angliei și era îndemnat de unii dintre baronii trădători să pregătească o invazie. Deși regele John credea că are oamenii și resursele necesare pentru a face față acestei amenințări, era totuși o treabă serioasă, care solicita întreaga lui atenție.

Mai existau și probleme minore care-l necăjeau. Izbucnirile de ostilitate din Țara Galilor și din Scoția deveneau din ce în ce mai bine organizate. Regele William al Scoției nu era o problemă. Își demonstrase deja loialitatea față de John. Nu, locuitorii din Highlands (regiunea muntoasă ce ocupa aproape toată jumătatea de nord a Scoției) erau cei care umblau după sânge. Deși regele William credea că-i ține sub control, căpeteniile nu voiau să răspundă în fața nimănui, decât în fața membrilor clanului lor. Cu cât mergeai mai spre nord, cu atât mai violente și mai nemiloase deveneau clanurile. Se iveau așa de multe conflicte, încât era aproape imposibil să le stăpânești.

Doar un lord din nordul ținutului Highlands nu constituia o amenințare pentru ceilalți și realmente câștigase puțin respect

din partea lor: lordul Alan Monroe. Era un bărbat în vârstă, cu voce blândă și întotdeauna bine dispus, trăsături ce nu existau în mod obișnuit la căpeteniile din Highlands. Era mulțumit cu viața lui și nu avea nici o intenție să-și mărească proprietățile. Poate că, într-un fel, tocmai de aceea era iubit.

În încercarea surprinzătoare de a-i potoli pe unii dintre baronii cei mai influenți și plăcându-i o sugestie a regelui William al Scoției, regele John porunci ca lady Gabrielle să se căsătorească cu lordul Monroe. Deși nu era obligat, mări dota ei cu o bucată mare de pământ din Highlands denumită Finney's Flat, pe care-l achiziționase cu ani în urmă. Casa lordului Monroe era în colțul de sud-est al acestei proprietăți foarte râvnite.

Îngrijorarea lui John privind adunarea armatelor din Highlands, nenumărații lorzi de la graniță dornici să i se alăture și toți gata să atace Anglia, fusese de la o vreme dată la spate, așa că regele William nu mai trebuia să fie preocupat de o posibilă insurecție. Deja neliniștit, dar simpatizându-i pe vecinii lui de la nord, exista totuși temerea că unii dintre proprietarii de pământuri se vor alătura rebeliunii.

Când propunerea de a se căsători cu Gabrielle îi fu făcută lordului Monroe, regele William a fost de acord imediat. Și el credea că, odată cu decretul regal dat de John, lupta dintre lorzi pentru stăpânirea câmpului Finney's Flat, va lua sfârșit și se va instaura pacea în regiune.

Numai doi baroni se împotriviră căsătoriei, Percy, și Coswold, dar John le ignoră plângerile și protestele patetice.

Tatăl Gabriellei, baronul Geoffrey, era și el în favoarea căsătoriei. Cu toate că i-ar fi plăcut ca fiica sa să se mărite cu un baron englez adevărat și să trăiască în Anglia, unde ar fi

putut să o vadă din când în când, atât pe ea cât și pe viitorii lui nepoți, știa că Gabrielle n-ar fi fost în siguranță, cât John era rege. Baronul Geoffrey văzuse dorința din ochii regelui, când se uita la Gabrielle. Acesta se comporta foarte asemănător unui păianjen, care aștepta răbdător să prindă prada în plasă și apoi să o devoreze. Și din ceea ce Geoffrey auzise de la clanul Buchanan, rudele lui îndepărtate din Scoția, pretendentul Gabriellei era un om bun, care o va trata cu blândețe. Ea era realmente un trofeu minunat pentru lordul Monroe, deși clanului Buchanan nu-i plăcea de nimeni, în afară de propriul lor clan. Baronul Geoffrey și lordul Buchanan deveniseră rude prin mijlocirea unei căsătorii, totuși lordul putea cu greu să-l tolereze pe tatăl Gabriellei. Ca o ironie, lordul Buchanan, deși ura tot ce era englezesc, se căsătorise cu o doamnă englezoaică.

Cu binecuvântarea regelui John și aprobarea baronului Geoffrey, nunta fu hotărâtă. Singura persoană, care nu avea cuvânt în această problemă și era ultima care a auzit de apropiata ceremonie, a fost prințesa Gabrielle.

3

În ziua dinaintea aceleia în care baronul Coswold era programat să plece din Sf. Biel, acesta devenise încrezător.

Regele John îl trimisese cu această însărcinare nebunească și Coswold era hotărât să o ducă la îndeplinire cât mai repede posibil, pentru că în sfârșit regele îi promisesese că, atunci când se va înapoia în Anglia, Gabrielle va fi a lui. Și, deși tatăl Gabriellei îl disprețuia, regele îl asigurase că nu va fi greu deloc să-l forțeze pe baronul Geoffrey să accepte căsătoria.

De asemenea, Coswold știa că regele l-a trimis în nordul sălbatic și pe rivalul lui, baronul Percy, cu sarcina de a se întâlni cu regele Scoției, William. Treaba aceasta îi va lua ceva timp și Coswold spera să se întoarcă în Anglia înaintea lui și să se căsătorească repede cu Gabrielle, înainte ca Percy să afle.

Poruncile ce-i fuseseră date erau clare. Trebuia să controleze și să verifice dacă administratorul regelui John; căruia acesta îi dăduse spre guvernare țara Sf. Biel, un omuleț plângăcios cu numele Emerly, nu cumva îl înșela.

John invadase această țară cu mulți ani în urmă și în bătălia cruntă pentru supunerea ei, aproape că a distrus-o.

Imediat ce Sf. Biel a intrat sub controlul lui, a poruncit să fie prădate palatul și bisericile. Dar acum, dacă rămăsese ceva de valoare, John voia să știe ce anume. Regele nu avea încredere în nimeni, nici în omul pe care personal l-a numit guvernatorul țării ce aparținea acum coroanei.

Regele continua să fie intrigat de zvonurile privind aurul ascuns, deși dacă se gândea bine, trebuia să admită că totul era lipsit de logică; totuși exista posibilitatea să fie și ceva adevăr, așa că voia ca Coswold să cerceteze. John nu avea încredere în raportul lui Emerly.

Când Coswold sosise în portul din Sf. Biel, a luat la întrebări pe fiecare bărbat și femeie de peste douăzeci de ani, dacă nu cumva auzise ceva de comoara ascunsă. Toți au admis că au auzit zvonurile și toți credeau că această comoara probabil a existat. Unii gândeau că aurul a fost trimis tot la papă, alții că regele John l-a furat. Nimic nu era sigur, și după ancheta sa proprie, ceea ce descoperise Coswold era asemănător.

Era târziu după-amiază, și în aer domnea un frig puternic, în timp ce Coswold rătăcea pe terenurile palatului din Sf. Biel, pentru a-și dezmoști picioarele. Cărarea ducea dincolo de o colină blândă, spre port, unde putu să-și vadă oamenii încărcându-i bunurile într-o corabie, care-l va purta înapoi în Anglia. Înainte de căderea nopții, se va afla în cabina lui așteptând marea.

Coswold își înfășură mantia grea mai strâns în jurul umerilor și-și trase gluga peste urechi. Nu mai putea de nerăbdare să fie departe de acest loc uitat de Dumnezeu.

Tocmai trecea pe lângă una din căsuțele acelea de țară cu acoperiș de paie, când zări un bătrân ce căra în brațe niște vreascuri, fără îndoială pentru focul de seară.

Străinul îl observă pe Coswold, care tremura de frig, și zise:

— Doar un om fără sânge ar crede că această vreme blândă poate fi considerată rece.

— Ești obraznic, îl repezi Coswold. Nu știi cine sunt eu? În mod clar omul habar nu avea că e împluternicitul regelui John și că doar un cuvânt din partea lui putea să-i curme viața. Chiar și administratorului Emerly, trebuie să-i fie frică de mine, se făli Coswold.

Bătrânul nu păru impresionat.

— Adevărul este că nu te cunosc, admise el, am fost în vârful muntelui să îngrijesc un bolnav. Tocmai m-am întors.

— Ești doctor?

— Nu, sunt preot. Am grijă de sufletele de aici și sunt unul din puținii preoți rămași în Sf. Biel. Numele meu e părintele Alphonse.

Baronul ridică privirea și studie fața preotului. Pielea lui era devastată de ani și de climă, dar ochii îi străluceau ca ai unui

tânăr.

Coswold se așeză în fața omului, blocându-i drumul.

— Ca preot, nu poți spune minciuni, nu-i așa?

Dacă clericul a considerat întrebarea ciudată, nu lăasă să vadă.

— Nu, sigur că nu pot. E păcat să minți.

Coswold dădu din cap, încântat de răspuns.

— Pune vreascurile alea jos și vino cu mine. Am câteva întrebări să-ți pun. Preotul nu protestă. Aruncându-și vreascurile lângă ușa celei mai apropiate căsuțe, își încleștă mâinile la spate și începu să meargă alături de baron. De cât timp ai fost numit în Sf. Biel? începu Coswold.

— Oho, e așa de mult de atunci, încât nu-mi pot aminti numărul exact al anilor. Sunt foarte mulțumit. Sf. Biel a devenit căminul meu și mi-ar părea rău să-l părăsesc.

— Deci erai aici în timpul prefacerilor sociale?

— Așa numești tu soldații englezi care ne-au sfâșiat țara omorându-l pe iubitul nostru rege Grenier II și distrugând monarhia? O prefacere socială? îl ironiză el.

— Fii atent cum vorbești și cum te porți cu mine preotule, și răspunde la întrebare.

— Da, eram aici.

— L-ai cunoscut pe regele Grenier înainte de a muri? Părintele Alphonse își dădu pe față toată furia.

— Vrei să spui înainte de a fi ucis? Și înainte ca acesta să poată răspunde, adăugă: Da, l-am cunoscut.

— Ai vorbit vreodată cu el?

— Desigur.

— Ai cunoscut-o pe prințesa Genevieve?

Expresia preotului se împlânzi.

— Da, am cunoscut-o. Era nepoata regelui... Fiica fratelui mai mic. Oamenii din Sf. Biel au iubit-o. Și nu l-au plăcut pe baronul englez care a luat-o de aici.

— Baremul Geoffrey de Wellingshire?

— Da.

— Nunta a avut loc aici, nu-i așa?

— Adevărat, aici, și toată lumea din Sf. Biel a fost invitată.

— Ai știut că prințesa Genevieve a avut o fiică?

— Oricine de aici știe. Nu suntem chiar așa de izolați. Informațiile circulă și pe aici, la fel de repede ca oriunde. Numele ei e Gabrielle și e capul nostru încoronat.

— Regele John e capul vostru încoronat, îi aminti Coswold.

— De ce îmi pui toate aceste întrebări?

— Nu contează. Trăind aici tot acest timp, trebuie că ai auzit zvonurile despre aurul tăinuit.

— A, deci asta era problema, bombăni preotul.

— Răspunde la întrebare.

— Da, am auzit zvonurile.

— Există ceva adevăr în ele?

— Omul sfânt judecă cu grijă răspunsul.

— Pot să-ți spun doar că, odată a existat o cantitate mare de aur în trezoreria regelui.

— Asta știu deja. Cetățenii țării tale mi-au vorbit despre birul greu pe care regele vostru l-a adunat de la cei care vă traversau munții și de asemenea, mi-au spus despre omagiul adus Sf. Biel și ofranda pentru papă.

— A, Sf. Biel! Bătrânul dădu din cap. Patronul și protectorul nostru. Îl iubim foarte mult.

— Asta se vede, răspunse Coswold în bătaie de joc. Făcu un gest larg în jur cu mâna. Uită-te la locul ăsta, răsuflă adânc

plin de dezgust, Sfântul vostru se află peste tot. Nu poți pune piciorul pe pământul acestei țări nenorocite, fără să fii urmărit de ochii lui rugători și de expresia lui îngâmfată. Dacă papa ar auzi că această țară și-a confecționat un sfânt, v-ar excomunica pe toți.

Părintele Alphonse dădu încet din cap.

— Nu ne-am confecționat niciun sfânt. Ne rugăm lui Dumnezeu, îl onorăm pe papă, dar credem că-i datorăm Sf. Biel foarte mult. E sfântul nostru protector. A vegheat asupra noastră, când am trecut prin toate neajunsurile.

— În regulă, bombăni Coswold. În numele sfântului vostru protector, tot aurul a fost trimis papei? Preotul nu răspunse. Spune-mi, ai văzut vreodată aurul?

— De-a lungul anilor am văzut nenumărate monezi de aur. Și prințesa Genevieve avea una.

În mod deliberat se exprima vag, dar Coswold îl presă.

— Ai văzut aurul din trezorerie?

— Doar o dată, răspunse părintele Alphonse.

— Asta înainte, sau după donația făcută papei?

Preotul făcu o pauză de câteva secunde.

— Sunt așa de mulți ani de atunci! Minteaa mea nu e la fel de limpede, cum era odată.

Curiozitatea lui Coswold fu deranjată de răspunsurile lui vagi.

— Minteaa ta e destul de limpede, bătrâne. În numele lui John, regele tău, îți poruncesc să-mi spui. Când ai văzut aurul? Părintele Alphonse nu răspunse destul de repede. Coswold îl apucă de gulerul sutanei și îl trase spre el. Dacă nu-mi spui, șuieră el, jur că nu vei mai vedea ziua de mâine în iubita ta țară; și voi porunci ca fiecare statuie a sfântului tău să fie

distrusă și aruncată în mare.

Părintele Alphonse găfâia după aer. Privirea din ochii lui Coswold confirma că își va duce la îndeplinire amenințarea.

— Am văzut monezi de aur în trezorerie, după ce a fost trimisă donația către papă.

— Aș vrea să aflu amănunte.

Preotul oftă.

— Eram aici doar de puțin timp, când am avut o audiență la regele Grenier I. Era un om amabil și înțelept. Mi-a arătat palatul și terenurile lui...

— Ți-a arătat trezoreria?

— Da, zise el, dar cred că a fost o întâmplare. Nu cred că regele a intenționat să o vad. În timp ce mergeam de-a lungul holului conversând în mod plăcut, am trecut pe lângă trezorerie. Ușile erau deschise și doi oameni clădeau saci peste saci cu aur. Monezile de aur umpleau rafturile și podeaua, lăsând doar o cărare îngustă spre ușă. Nici regele nici eu nu am arătat că am fi văzut.

— Și? Continuă! Spune-mi mai multe!

— Timpul a trecut și eu am fost chemat la patul regelui, pentru a-i da sacramentele rituale, deoarece era pe moarte. Fiul lui se afla lângă el și și-a petrecut ultimele ore cu el, primind instrucțiuni cum să aibă grijă de regat. Din nou ușile trezoreriei erau deschise, când am trecut din întâmplare pe acolo în drumul meu spre capelă. Însă acum camera era goală. Nu era niciun pic de aur, nici măcar o monedă, pe nicăieri.

— Cât de mult a fost ascuns?

— Nu știu.

— Ghicește, porunci el.

— Există speculații că ar fi suficient pentru a câștiga un

război. Aurul înseamnă putere. Poate cumpăra brice... Chiar și un regat.

— Așa că, unde e acum aurul?

— Nu știu. Pur și simplu... a dispărut. Poate că a fost totuși trimis tot papei. Se retrase din fața lui Coswold și făcu o plecăciune. Dacă nu ai alte întrebări, mi-ar plăcea să mă duc acasă, să-mi *odihnesc truditele* mele oase.

— Du-te, rosti Coswold. Dar păstrează discuția asta doar pentru tine.

Preotul dădu din cap că e de acord și începu să urce dealul.

Coswold râse pe înfundate, plin de dispreț. Cum se poate ca o comoară așa de mare să dispară și nimeni să nu-și dea seama? apoi strigă după bătrân:

— Deci prostul ăla de rege al vostru și-a ascuns aurul și n-a spus nimănui. A luat secretul cu el în mormânt. Ce fel de treabă înțeleaptă a mai fost și asta?

Părintele Alphonse se întoarse, de-abia controlându-și furia.

— De ce-ți închipui că n-a spus nimănui?

4

Baronul Coswold era profund jignit. De abia se înapoiase din Sf. Biel, când a fost informat de către unul din mesagerii regelui că lady Gabrielle urma să se mărite cu lordul Monroe peste trei luni, la abația Arbane. Cum se putea așa ceva? Noutățile îl năuciră. Mesagerul regal avea de asemenea ordine pentru Coswold, din partea regelui John, dar baronul descoperi că-i este imposibil să se concentreze. Îl rugă pe mesager să repete de mai multe ori.

Baronul de abia reușea să-și controleze furia, până ajunse

acasă. Apoi își dădu drumul. Era furios pe rege, pentru că și-a încălcat din nou promisiunile. Intră ca o furtună în salonul cel mare, apucă un băț de baseball și o bilă și le aruncă pe amândouă în focul din cămin.

Isla, fiica surorii lui, se afla acolo pentru a-l saluta. Era o creatură timidă, care îl idolatriza pe Coswold și atârna de cuvintele lui, din ziua în care o luase la el. Isla fusese și în trecut martora multor ieșiri violente ale unchiului ei și se ascundea într-un colț al holului, până se potolea.

În furia lui, uitase chiar că ea se afla în cameră. Mergea înapoi și-n colo, izbind cu piciorul și aruncând tot ce-i ieșea în cale, acționând ca un copil răsfățat căruia nu i se îndeplineau dorințele. Mătură cu mâna o cupă aruncând-o de pe un scrin și zâmbi afectat și cu satisfacție perversă, când se zdrobi de perete.

— Nu trebuie să acuz pe nimeni, decât pe mine însumi, rosti cu patos. Aici, eu sunt nebunul, pentru că l-am crezut pe fiul ăla de târfă, care m-a mințit. De ce mi-am închipuit că de data asta va fi altfel? Când oare mi-a spus adevărul, bastardul ăsta de rege ipocrit? Când? zbieră el.

Isla trase nervoasă de jabou și făcu un pas timid depărtându-se de perete. Să îndrăznească să-i răspundă? A vrut el vreodată ca ea să facă asta? Își mușcă buza de jos, în timp ce reflecta. Dacă lua o hotărâre greșită, unchiul și-ar putea revărsa furia asupra ei. S-a mai întâmplat o dată și aproape o lună de zile au durat vânătăile de pe brațe, de unde a apucat-o pentru a o scutura. Această amintire o ajută să se hotărască. Isla rămase tăcută, până când Coswold se calmă.

Zece minute mai târziu, acesta căzu pe un scaun de lângă masă și ceru vin. O servitoare alergă în salon cu o cupă și un

alt băț de baseball, pentru a le înlocui pe cele distruse. Cupa era plină până la buză cu un lichid roșu ca sângele. Puțin din el se revărsă peste margini, când o puse pe masă. Repede șterse pata cu o cârpă, făcu o plecăciune adâncă și se retrase din fața baronului.

El luă o înghițitură bună, se lăsă pe spătarul scaunului și scoase un oftat puternic.

— Nu există oameni cinstiți în Anglia în zilele noastre. Niciunul! Potolit, se întoarse și o descoperi pe Isla. Vino, stai cu mine, strigă el. Spune-mi ce noutăți ai mai aflat, în timp ce am fost plecat. Ce spui de Percy? Ce a mai făcut bastardul ăla?

Femeie robustă, Isla era fericită de atenția ce i se acorda. Se grăbi spre masă și luă loc la capătul opus, în fața unchiului ei.

— Baronul Percy a fost trimis în Highlands, imediat ce ai plecat tu la Sf. Biel.

— Asta știam, zise el nerăbdător. S-a întors?

— Da, s-a întors, răspunse ea. Dar am auzit de la scutierul lui că se pregătește să plece la abația Arbane, în următoarele câteva săptămâni. A fost foarte nefericit de viitoarea căsătorie a lady-ei Gabrielle și a spus că va întreprinde ceva teribil. Scutierul mi-a spus că plângea.

Era prima fărâmă de informație plăcută, pe care o auzea de când a coborât de pe mizerabila aceea de corabie. Chicoti gândindu-se la Percy plângând ca o babă.

— Chiar a plâns? L-a văzut cineva? Spune-mi mai multe.

Isla era gata să-i relateze că auzise că Percy a izbit cu piciorul, a țipat și a aruncat cu obiecte, când a auzit că lady trebuia să se mărite cu lordul Monroe, dar apoi își dădu seama că și Coswold tocmai terminase de făcut același lucru. Poate că nu ar fi privit cu plăcere comparația.

— A jurat că se va căsători cu ea, cu sau fără aprobarea regelui, cu sau fără permisiunea tatălui ei.

Coswold izbucni într-un hohot de râs.

— Întotdeauna a avut visuri mărețe.

Ea își plecă capul.

— Aș vrea să-și mai micșoreze pretențiile, în ce privește soția.

El nu dădu atenție comentariului. Coswold înghiți restul vinului din cupă, își folosi mâneca pentru a-și șterge picăturile de pe barbă și apoi își turnă din nou.

— A spus cuiva Percy cum plănuiește să-și ducă la îndeplinire o astfel de faptă eroică uluitoare?

— Vrei să spui cum plănuiește să se însoare cu lady Gabrielle, fără să obțină permisiunile?

— Da, asta am vrut să spun.

Înainte ca el să poată să o pedepsească aspru, pentru că și-a lăsat mintea să hoinărească și nu i-a dat atenția cuvenită, ei îi scăpă:

— Nu, nu a explicat nimănui. Același scutier mi-a spus că dacă regele nu participă la ceremonie, va fi reprezentat de baronul Percy.

— Deci regele John plănuiește să meargă la abația Arbane?

Ea dădu din cap.

— Dar baronul nu crede că regele va sosi acolo la timp deoarece înălțimea sa i-a spus că are o mulțime de alte treburi, de care trebuie să se ocupe înainte de asta.

— Și Percy speră că John nu va participa, nu-i așa? Se încruntă în timp ce puneă întrebarea.

Încă o dată Isla dădu din cap.

— Percy s-a lăudat că regele i-a dat puteri depline, să

vorbească în numele lui și să ia hotărâri, cu binecuvântarea lui.

Buna dispoziție a lui Coswold scăzu vizibil.

— Baronul Percy poate lua orice hotărâre vrea? bombăni el. Adevărat?

— Chiar asta ți-am spus. Isla își puse mâinile încrucișate pe masă și strigă: Tu trebuie să te însori cu Gabrielle unchiule. Deși știu că greșesc, am anumite sentimente pentru baronul Percy. Știi asta foarte bine. Nu vezi cât sufăr?

Coswold se frecă pe bărbie.

— Te ispitește, Isla, pentru că vede cum te ametește cu un singur cuvânt amabil, câștigându-ți astfel loialitatea.

Ea își duse mâinile la inimă.

— Îți voi fi ție loială întotdeauna. Când tatăl meu a murit, m-ai luat la tine și ai asigurat ca toate nevoile mele să-mi fie îndeplinite. Te iubesc, și niciodată nu am să-ți fiu altfel decât loială. Apoi adăugă repede: Dar știu cât de mult o dorești pe lady Gabrielle și, dacă tu te vei însura cu ea, poate că baronul Percy mă va lua de soție pe mine. Știu că nu sunt așa de frumoasă ca altele, dar dacă tu ești însurat, atunci eu voi deveni ruda ei, nu-i așa? Și asta nu va conta pentru Percy?

Nu prea știa ce să-i răspundă. Aproape că îi părea rău pentru ea, pentru că avea niște vise atât de imposibile. Percy nu s-ar însura niciodată cu ea. Coswold se îndoia că vreun bărbat i-ar dărui măcar o zi din viața lui, deoarece era foarte neatractivă. Pielea îi era pământie și ciupită de vărsat, iar buzele erau două linii subțiri, care aproape dispăreau când vorbea. Pentru Coswold era o servitoare și însoțitoare bună acum că crescuse, și n-ar fi avut nimic împotriva să o țină în casa lui până la moarte. Dar dacă Isla tânjea după măritiş, pe cine putea Coswold să găsească pentru a o lua? Nici zestre mare nu

avea, în afară de ce adăugase el la ceea ce-i lăsase tatăl ei. Știa că dacă dota ar fi fost suficient de mare, ar fi avut pretendenți, dar el nu voia să dea mai mult. Acum că părinții ei erau morți, Coswold rămăsese singura rudă a Islei. Când realizează că unchiul ei nu intenționa să-i mărească zestrea, a fost supărata desigur, dar i-a trecut și până la urmă acceptă puținul pe care-l avea. Nu avea unde să se ducă, în altă parte.

— Omul trebuie întotdeauna să spere, mormăi el în lipsă de altceva mai bun de spus. Adu-ți aminte, Percy și cu mine suntem dușmani. Așa că nu cred că va uita animozitatea dintre noi, mai ales dacă mă voi însura cu Gabrielle. Dar se pare că până la urmă lordul Monroe va câștiga acest trofeu.

— Poți schimba asta, zise Isla. Ești șiret și așa de deștept! Poți găsi o cale să te însori tu cu ea. Mi s-a spus că nici măcar nu știe că se va mărita cu lordul.

— Eu cred că s-ar putea să ai speranțe deșarte, dar nu vreau să te descurajez.

— Dar dacă aș putea să-i câștig inima lui Percy, îi vei da aprobarea să se însoare cu mine? Întrebă ea cu înflăcărare.

— I-o voi da.

— Mulțumesc, unchiule, șopti ea. Încântată că obținuse promisiunea lui, își aminti bunele maniere: Cum a fost călătoria? Totul a mers bine?

Coswold își dădu drumul la curea și întinzându-și picioarele în față, se lăsă pe spătarul scaunului.

— Sf. Biel e un loc mizerabil. E frig când trebuie să fie cald și iei foc de căldură când trebuie să fie frig.

— Ai găsit comoara pentru rege?

— N-am găsit-o.

— Există?

— Nu, veni răspunsul prompt.

Nu era cazul să-i spună ce gândea în realitate. Cât era de înnebunită după Percy, Isla putea foarte bine să lase să-i scape ceva, la un moment dat. Dragostea le prostește pe femei.

Coswold nu spusese nimănui că el ajunsese să creadă în existența comorii. Plănuia să o găsească și să o rețină în întregime pentru el. Categoriec nu avea intenția să împartă nici măcar o monedă de aur cu regele John, care îl mințise până în ultimul moment. Cu o avere atât de mare în mână, Coswold și-ar putea înființa o armată și apoi să pună mâna pe orice voia, atunci când voia. O, gândul la o asemenea libertate de acțiune făcea să i se învârtească capul.

Dar pentru a-și atinge scopul, trebuia să fie practic. Gabrielle deținea misterul locului unde putea să fie aurul. Era sigur că secretul comorii ascunse trecuse de la o generație la alta. Dacă nu putea să o aibă pe ea, pentru a-i smulge informația, atunci va face în așa fel ca Gabrielle să fie dată cuiva, pe care putea să-l manipuleze. Și avea deja în minte omul perfect.

— În câteva zile, trebuie să plec într-o nouă călătorie lungă, comentă Coswold.

— Trebuie să te duci departe?

El dădu din cap.

— Până în Highlands.

Ea suspină.

— Te duci la abația Arbane?

— Mai întâi trebuie să mă întâlnesc cu regele John, pentru a-i răspunde la întrebări, în legătură cu Sf. Biel. Din fericire, acum se află în nord, așa că după ce mă întâlnesc cu el, îmi voi continua drumul spre Highlands.

— Spre abație. Dădu din cap, ca și cum ar fi făcut o declarație.

— Am altă destinație în minte, dar când termin acolo, mă voi îndrepta spre abație. Voi sosi chiar la timp, pentru nuntă.

Isla trase adânc aer în piept, pentru a-și face curaj.

— Știi că s-ar putea să greșesc dacă te întreb, dar există oare șansa de a merge și eu cu tine? Mi-ar face plăcere să o văd pe prințesă măritându-se. Sunt sigură că va fi o ceremonie grandioasă.

Acum ea îl mințea. Nu era interesată să vadă nunta lady ei Gabrielle. Percy va fi acolo și ea voia să-l vadă. Coswold fu gata să-i refuze cererea, apoi își schimbă hotărârea. Nepoata lui s-ar putea să-i fie de ajutor.

Ea își plecă capul descurajată, acceptând refuzul lui înainte de a-l pronunța.

— Da, poți să vii.

Capul i se ridică brusc. Amețită de bucurie, din ochi îi tâșniră lacrimi. În curând își va vedea dragostea vieții ei și poate că va găsi o cale să-l facă să o iubească. Totul era posibil. Și Isla va face totul, pentru a se mărita cu baronul Percy.

Totul.

5

Erau gata să-l îngroape pe fratele lui MacHugh în mijlocul câmpului de bătălie și pentru a se amuza, hotărâseră să-l îngroape de viu.

Câmpul ales pentru execuție se numea Finney's Flat, teren sfânt pentru clanul MacKenna. Clanul numea acum câmpul

acela Glen MacKenna, pentru că o mulțime dintre soldații lor cei mai buni fuseseră măcelăriți acolo. Când ultima bătălie s-a încheiat, terenul era negru de la sângele clanului MacKenna.

Lordul Colm MacHugh a fost răspunzător de acest carnagiu. Atotputernica căpetenie și ferocii lui luptători s-au revărsat de pe munte, ca dintr-un cazan de ulei clocotit, furia lor fierbinte distrugând totul în cale. Cu săbiile strălucitoare ridicate, strigătul lor de luptă făcea să vibreze stâncile crestelor. Pentru soldații lui MacKenna, care așteptau jos să înceapă bătălia, fusese o priveliște terifiantă.

Dintre toți, vederea lui MacHugh era cea care-ți îngheța sângele în vine. Până în ziua aceea, unii dintre soldații MacKenna refuzaseră să creadă că lordul există cu adevărat, pentru că poveștile despre cruzimea lui în luptă, faptele lui vitejești și puterea herculeană nu puteau să fie reale... doar dacă nu, așa cum bănuiau unele zvonuri șoptite, MacHugh era mai mult fiară decât om.

Cei ce îl zăriseră vreodată jurau că e jumătate leu, jumătate om; cu fața dăltuită în piatră, părul auriu asemănător la culoare cu coama unui leu și ferocitatea în luptă ca a unei fiare. Invizibil o secundă, în următoarea ataca pe neașteptate, spintecând metodic prada, membru cu membru.

Sau, așa se spunea.

Luptătorii mai luminați luau în răs descrierea aceasta fantezistă. MacHugh nu e decât o umbră cu puteri supranaturale, argumentau ei. Dispărea după voia lui, dar când umbra se apropia, un biet suflet putea evita pericolul morții, doar căzând în genunchi și implorând îndurare. MacHugh era invincibil, imposibil să fie prins sau capturat. Singurul avertisment ce îi anunța sosirea era muzica ce ajungea înainte

lui. Muzica umbrei. Strigătul lui de luptă se combina într-o armonie perfectă cu şuieratul lamei, când sabia lui spinteca aerul. Când un soldat auzea acest sunet, era deja mort.

Lordul Owen MacKenna știa însă foarte bine că Colm MacHugh era făcut din carne și oase. Anul trecut, de două ori, MacKenna se afluase în aceeași sală mare cu el și cu alți douăzeci de lorzi. Se adunaseră pentru o întrunire, la cererea regelui Scoției. Marele MacHugh nu-i vorbise niciodată personal, dar MacKenna simțea foarte bine cât de usturătoare erau cuvintele lui. Când erau aduse în discuție problemele ce afectau pământurile lor învecinate, regele și ceilalți lorzi se întorceau în direcția lui MacHugh, ca și cum pământul și puterea lui erau de mai mare importanță decât ale lui MacKenna. Și întotdeauna în dispută se afla Finney's Flat. Câmpul acesta se învecina cu ambele proprietăți, atât a lui MacHugh cât și a lui MacKenna. Terenul era fertil, fără nicio stâncă vizibilă, perfect pentru ca oile să poată paște și poate pentru a fi semănat cu orz, dar niciunul dintre clanuri nu-l putea pretinde. Îi aparținea lui John, regele Angliei, cedat lui cu ani în urmă de către regele Scoției, ca gest de reconciliere. De fiecare dată, MacKenna încerca să ia o fâșie din teren, astfel încât MacHugh se vedea împins din ce în ce mai departe.

O, cât îl disprețuia MacKenna pe omul acesta! Cu Fiecare respirație, ura lui creștea amenințând să-l consume în totalitate. Nu trecea zi, fără cel puțin un gând întunecat despre lord și, ce era cel mai supărător pentru Owen, era certitudinea că MacHugh nu pierdea niciun minut gândindu-se la vreun MacKenna. Nu erau suficient de importanți, nici măcar pentru a fi urâți.

Owen își recunoștea păcatul geloziei. Invidia îl mânca de viu și se simțea neputincios, pentru a face ceva în legătură cu asta. Visa să-l distrugă pe MacHugh și chiar dacă nu îndrăznește să-și mărturisească confesorului său păcatul, și-ar fi vândut cu bucurie sufletul diavolului, pentru a obține ce dorea.

Lista lui de dorințe era lungă. Voia puterea lui MacHugh. Îi voia pe aliații lui: clanurile Buchanan, Maitland și Sinclair. Îi voia vigoarea și disciplina. Voia frica pe care o stârnea lordul în dușmanii lui; voia loialitatea pe care o cerea de la prietenii lui. Îi voia pământurile și tot ce stăpânea MacHugh. Dar cel mai mult dintre toate, Owen voia cu înfocare răzbunarea.

Astăzi era ziua în care în sfârșit va scăpa de gelozie. Astăzi era ziua în care se va face dreptate.

Și ce zi minunată pentru o execuție... Sau mai multe execuții, dacă totul se desfășura cu bine și era ucis un număr cât mai mare din clanul MacHugh. Păcat că nu putea să privească, dar a trebuit să se despartă de executanți, astfel încât, când va fi acuzat de crimă, să poată protesta, invocând nevinovăția și având ca martori sfinții de la abația Arbane, care-i vor atesta prezența acolo.

Owen își întocmise cu grijă planul și alesese soldații care trebuiau să supravegheze îngroparea.

— Sincronizarea, explicase el, este cea mai importantă. Trebuie să așteptați până îl veți vedea pe lordul MacHugh sus pe creasta de deasupra terenului, înainte de a-i îngropa fratele. Va ști cine e, dar nu va putea să vă oprească. Nu aveți grijă. Săgețile lui nu pot ajunge la o astfel de distanță și bidiviul lui nu poate zbura. În momentul în care va ajunge la fratele îngropat, va fi prea târziu și tu și oamenii tăi, veți fi dispăruți ascunzându-vă. În spatele lizierei copacilor de la vest, vă

aștepta un contingent de soldați. Imediat ce MacHugh se va apropia suficient, îl vor înconjura și-l vor ataca. Își frecă mâinile cu veselie malițioasă când adăugă: Dacă totul se desfășoară cu bine, lordul Colm MacHugh și fratele lui Liam vor fi amândoi în pământ, înainte de căderea nopții.

Soldatul pe care Owen îl însărcinase cu îngroparea era un om cu umeri lați, cu cap mare și îl chema Gordon. Owen îl puse să-i repete dispozițiile, pentru a se asigura că apreciază pe deplin importanța sincronizării perfecte.

Luptătorii nu avuseseră necazuri cu capturarea lui Liam MacHugh. Îl pândiseră când a trecut printr-un crâng des de copaci. L-au bătut crunt și i-au scos cizmele legându-i gleznelor cu o sfoară groasă, după care l-au târât legat de calul lui, până la groapa îngustă și adâncă, pe care o săpaseră mai din vreme.

În timp ce așteptau nervoși ca MacHugh să ajungă pe creastă și Liam să-și recapete cunoștința, pentru a realiza ce i se întâmplă, șase din cei șapte soldați se antrenară într-o discuție privind îngroparea.

Discuția se transformă în ceartă. Trei soldați voiau ca fratele lui MacHugh să fie îngropat cu capul în jos și picioarele să-i rămână deasupra pământului. Când labele vor înceta să se mai agite, vor ști în mod cert că a murit. Ceilalți trei soldați erau de părere să fie băgat în groapă cu picioarele în jos. Voiau să-l audă țipând și implorând îndurare, până ce ultima lopată de pământ îi era aruncată pe cap.

— Dar s-ar putea să nu se trezească până atunci, argumentă un soldat. Sunt de părere să-l băgăm în groapă cu capul în jos.

— N-a scos nici măcar un scâncet când l-am bătut. De ce crezi că ar începe să țipe tocmai acum? Întrebă altul.

— Priviți ceața care se apropie. Aproape a acoperit terenul și urcă în sus pe cizmele noastre. Oricum, nu-i veți putea vedea capul, dacă ceața devine mai groasă.

— Dă-i jos gluga și aruncă-i niște apă pe față să se trezească, sugeră altul.

— Va intra cu capul în jos.

— Cu picioarele în jos, strigă un soldat arătând spre unul dintre oamenii care nu erau de acord cu el.

Gordon știa că în curând cearta se va transforma în bătaie. Își ținea ochii ațintiți pe vârful crestei și îi anunță că el hotărăște în final.

Liam MacHugh va intra în groapă cu picioarele în jos.

6

Nu era ceva neobișnuit, ca o mireasă să-și întâlnească mirele pentru prima oară, doar la nuntă, dar Gabrielle spera ca măcar să-l zărească pe acest bărbat înainte. Singura informație pe care o avea despre lordul Monroe era că e bătrân. Totuși, nimeni nu-i spusese cât de bătrân era și nu mai putea de nerăbdare să afle. Ce se întâmpla dacă se dovedea a fi un căpcăun? Sau așa de bătrân, încât nu putea să stea drept? Sau nu avea dinți și nu putea mânca decât terci? Știa că vârsta și aspectul nu erau importante pentru ea, dar dacă manierele lui erau oribile? Sau și mai rău, dacă era crud cu cei din jur? Ar putea să trăiască cu cineva, care se purta rău cu bărbații și femeile care depindeau de el?

Mama ei îi spusese adesea că uneori își făcea prea multe griji, dar necunoscutul nu era întotdeauna îngrijorător? Pentru Gabrielle așa era. O, cât de mult ar fi dorit ca mama ei să fie

aici, să o sfătuiască. I-ar fi alungat temerile. Dar mama ei murise acum două ierni. Deși Gabrielle știa că a fost binecuvântată să o aibă alături mulți ani, erau acum perioade, când o durea fizic că nu putea să vorbească cu ea. Astăzi era una din aceste perioade, pentru că Gabrielle era pe cale să se mărite.

Douăzeci de soldați, împreună cu personalul și servitorii, o însoțeau pe Gabrielle și pe tatăl ei spre ținutul Highlands din Scoția. Destinația ei era abația Arbane, unde va avea loc ceremonia ei de nuntă, peste o săptămână. Tot grupul călătorilor trudiți va fi găzduit în abație.

Urcarea pe munte a procesiunii a fost înceată și dificilă. Cu cât se apropiau de destinație, cu atât devenea Gabrielle mai închisă în ea.

Poteca era îngustă și accidentată, dar după ce trecură de o curbă ascuțită, tatăl ei reuși să vină să călărească alături de ea. Baronul Geoffrey încerca să se gândească la un mod de a-i ușura îngrijorarea în legătură cu viitorul ei.

Arată spre valea bogată de jos.

— Ai observat ce verde e totul pe aici, Gabrielle?

— Da, tată, am observat, răspuse ea fără entuziasm.

— Și ai observat ce înviorător e aerul proaspăt din Highlands?

— Da, tată, răspuse ea.

Bunul baron era hotărât să ridice moralul fiicei sale.

— Există highlanderi care cred că suntem suficient de înalți, încât să atingem cerul. Tu ce crezi?

Nu era genul tatălui Gabriellei să fie atât de entuziasmat. Mama ei fusese o entuziastă, plină de vise, pe care i le transmisese și fiicei. Dar tatăl nu era un visător. Era un

conducător de oameni, un apărător și un om teribil de practic.

— Eu cred că greșesc, răspuse ea. Nu suntem suficient de înalți pentru a atinge cerul. Numai în Sf. Biel ar fi posibil.

— De unde știi asta?

— De la mama, răspuse ea.

— Aaaa! rosti baronul Geoffrey cu un zâmbet melancolic.

Și ce anume ți-a spus?

— Întotdeauna spunea același lucru, că atunci când stă lângă statuia Sf. Biel care străjuiește portul, e mai aproape de rai, decât în orice altă parte de pe pământ.

Degetele Gabriellei atinseră medalionul de aur, pe care îl purta la gât pe un lanț. Fusese făcut dintr-o monedă și purta chipul Sf. Biel. Îl avea de când putea să-și aducă aminte. Mama ei fusese înmormântată cu unul la fel.

El observă gestul.

— Și mie îmi lipsește, rosti el. Dar va rămâne întotdeauna în inimile noastre. Apoi suspinând: Ai observat ce albastru e cerul? Albastru ca ochii mamei tale.

— Am observat, zise ea. Și am mai observat, cum ai subliniat tu, iar și iar, cât de frumoase sunt aceste pământuri. Oare s-ar putea să ai vreun motiv? îl tachină ea.

— Vreau să apreciezi ceea ce te înconjoară și să fii mulțumită aici, ca și de căsătoria ta, Gabrielle.

Era gata să argumenteze. Mulțumirea era lucrul esențial pe care trebuia să ți-l dorești? Oare pasiunea, iubirea și emoția erau doar niște vise? Dar oare era posibil să le ai pe toate? Ar fi dorit să-i pună tatălui ei aceste întrebări, dar nu putea. Tăcu. Și în timp ce continuau să meargă, hotărî că trebuie să fie mai practică, ca și tatăl ei. Era o femeie matură, în curând va deveni soție. Era timpul să pună deoparte visele copilărești.

— Voi încerca să fiu mulțumită, promise ea.

Pașii lor deveniră mai înceți, din cauza pantei stâncoase. Tatăl ei îi văzu expresia de pe față și tristețea din ochi.

— Fetițo, zise el exasperat, nu mergi la înmormântare. E nunta ta. Încearcă să fii mai veselă.

— Voi încerca, promise ea.

O oră mai târziu, când caravana se opri pentru a lăsa caii să se odihnească și ei să-și dezmoștească picioarele, tatăl îi ceru Gabriellei să meargă cu el.

Nu scoaseră nicio vorbă, până nu ajunseră sub un pâlcc de mesteceni de lângă un pârâu liniștit, unde se opriră să se odihnească.

— L-am întâlnit pe lordul Monroe, ca și pe alții din familia lui. Va fi bun cu tine.

Ea nu voia să vorbească despre viitorul ei soț, dar tatăl ei părea hotărât.

— Atunci voi fi și eu bună cu el, zise ea.

Baronul scutură din cap.

— Ești o fiică cam îndărătnică.

Ea se întoarse cu fața spre el.

— Tată, de ce ți-e așa de greu să vorbești cu mine?

El oftă.

— Viața ta e pe cale să se schimbe, când vei deveni soție, în căsnicie nu veți fi egali și trebuie să accepți asta.

— Mama a fost egală cu tine, nu-i așa?

El zâmbi.

— Adevărat, dar ea a fost o excepție.

— Poate că și eu voi fi o excepție.

— Cu timpul, probabil că vei fi, fu el de acord. Nu vreau să fii îngrijorată în legătură cu viitorul tău soț. Am fost asigurat

că nu va ridica niciodată mâna asupra ta, pentru că, după cum știi, există soți care pot fi cruzi cu soțiile lor. I se distingea dezgustul din voce.

— Tată, eu cred că ești mai îngrijorat de această căsătorie, decât mine. Te-ai întrebat oare ce aș face eu, dacă soțul meu sau oricare alt bărbat ar ridica mâna la mine?

Oarecum întristat el răspunse:

— Nu, nu m-am întrebat. Pentru că știu exact ce ai face, deoarece te-am văzut antrenându-te. Înainte ca ea să-l poată întrerupe, continuă: Când te vei mărita, vor avea loc schimbări. Nu vei mai fi liberă să faci tot ce dorești. Va trebui să ții seama de sentimentele și nevoile soțului tău. Ai fost în multe feluri încrezătoare în tine însăși, dar acum trebuie să înveți să te abții.

— Vrei să spui că trebuie să renunț la libertatea mea?

El oftă. Fiica lui părea îngrozită de noțiune.

— Într-un fel, dădu el un răspuns echivoc.

— Într-un fel?

— Și când ești măritată, continuă baronul Geoffrey, vei împărți patul cu soțul tău și... Realiză prea târziu unde ajunsese conversația. Se opri, apoi tuși pentru a-și masca stânjeneala. La ce s-a gândit, când a ridicat această problemă? Să vorbească despre patul matrimonial cu fata lui, era ceva imposibil. După un moment de reflexie, hotărî că va ruga pe una din femeile mai bătrâne să-i explice ce i se va întâmpla în noaptea nunții. Pur și simplu nu era la înălțimea acestei sarcini.

— Ce spuneai? îl îndemnă ea.

— Suntem aproape de abație acum, se bâlbâi el. Pun pariu că mai avem o oră sau cam atât și suntem și destul de aproape

de Finney's Flat, dacă am călări în direcție opusă.

— E devreme. Mai e destul timp înainte de a se întuneca, așa că am putea merge să ne uităm la câmpul ăla.

— Ai uitat că eu trebuie să trec și pe la lordul Buchanan să-l salut? Făcu un semn spre vest. Când vom ajunge la următoarea culme, am să te părăsesc. Va fi întuneric când voi ajunge acasă la el. Tu și ceilalți vă veți continua drumul spre abație.

— Ar fi posibil ca gărzile mele și cu mine să ne ducem la câmpul acela, în timp ce ceilalți își urmează drumul? Sunt sigură că nu ne va lua prea mult timp pentru a-i ajunge din urmă. Sunt foarte curioasă să văd zestrea pe care regele John mi-a dat-o.

El reflectă un minut întreg asupra cererii ei, înainte de a încuviința.

— Atâta timp cât îi iei cu tine pe toți cei patru paznici ai tăi, atâta timp cât iei cu tine arcul și săgețile și atâta timp cât ești atentă să nu faci greșeli. Și trebuie să-mi promiți că nu vei sta prea mult și că va fi un drum călare fără peripeții. Numai așa am să fiu de acord.

Ea își reținu un zâmbet.

— Fără peripeții, tată?

Văzând sclipirea din ochii ei, baronul Geoffrey simți un sentiment de respect și uimire pentru fiica lui. Cu părul ei negru și ochii albaștri-violeți, atât de asemănători cu ai mamei ei, Gabrielle se transformase într-o tânără lady frumoasă și agreabilă. Pieptul i se umflă de mândrie, când se gândi la realizările ei. Putea să citească și să scrie, vorbea patru limbi și le vorbea bine. Mama ei veghease ca Gabrielle să devină meșteră în îndeletnicirile femeiești și bine antrenată în multe

probleme practice. Putea să călărească la fel de bine ca un bărbat și nu se plictisea niciodată să tragă cu arcul. Pentru a spune adevărul, era mult mai precisă la tragerea la țintă decât el.

— Fără peripeții, tată? repetă întrebarea Gabrielle mirându-se cât de distrat era.

El reuși să scape de gânduri.

— Știi ce vreau să spun. Nu o face pe inocenta cu mine. Ai o predilecție pentru necazuri.

Ea protestă.

— Nu-mi pot imagina de ce crezi tu...

El o întrerupse.

— Promite-mi că va fi un drum fără peripeții și că nu va exista niciun necaz. Aș vrea să am cuvântul tău pentru asta, fetițe.

Ea dădu din cap.

— Promit. Nu va fi niciun necaz și va fi o după-amiază fără peripeții. Nesimțindu-se în largul lui când își arăta afecțiunea, baronul Geoffrey o bătu stângaci pe umăr și apoi se întoarse înapoi la cai. Gabrielle se grăbi să-l ajungă din urmă. Tată, îți faci prea multe griji. Voi fi atentă, așa cum am promis, deci te rog nu mai fi încruntat. Nu se va întâmpla nimic.

Două ore mai târziu, ea a trebuit să ucidă un om.

7

Gabrielle a oprit astfel săvârșirea unei crime. Dorise puține emoții, care să-i abată gândul de la griji, dar în mod categoric nu voise să fie martoră la ceva atât de terifiant.

Cavalcada începuse chiar plăcut, înviorător. După ce își

sărutase cu supunere tatăl pe obrazii cu favoriți și îi urase o călătorie sigură spre clanul Buchanan, pentru a-i încredința de respectul său, ea își îndrumă calul, pe Rogue, să meargă la pas și să nu alege. Îi permise chiar soldatului Stephen să o ajute să urce în șa. Rogue se cabră anticipând cavalcada și simțind că în curând i se va da voie să zboare ca vântul.

Sigură că baronul Geoffrey o urmărea cu privirea, Gabrielle se prefăcu că e o fată blândă și nu-i permise lui Rogue să pornească în galop, așa cum era obiceiul calului, îl forță să meargă la pas, cât mai lent. Avea sentimentul că tatăl ei știe exact ce face, așa că își reținu un zâmbet, când se întoarse și îi făcu cu mâna, pentru ultima oară, înainte de a dispărea din vedere.

Când fu liberă să facă ce îi place, Gabrielle slăbi frâul și îi dădu ușor pintoni lui Rogue. Calul porni în galop mare și când ajunseră în vârful celei mai apropiate coline, Gabrielle avu sentimentul că zbura. Râse de bucuria pură pe care o simțea în acel moment. Poverile care o trăgeau în jos începură să dispară.

Ca de obicei, Stephen mergea înainte. Christien și Lucien o flancau de ambele părți, iar Faust, cel mai tânăr, călărea ultimul, pentru a-i apăra spatele. Cei patru soldați ar fi putut fi frați, așa de mult semănau, cu părul lor blond deschis, ochii albaștri și pielea foarte bronzată de intemperii. De asemenea, erau îmbrăcați la fel, cu uniforma de soldați în întregime neagră și un mic ecuson al casei regale din Sf. Biel, ce abia se observa, exact deasupra inimii.

Personalitățile lor însă erau diferite. Poate din cauză că era cel mai matur și comandant peste ceilalți trei, Stephen era cel mai serios și arareori zâmbea. Christien spunea adesea tot ce-i

trecea prin cap și era mai irascibil; Lucien avea un minunat simț al umorului, iar Faust era cel mai tăcut.

Toți vorbeau limba lor natală. Ca și Gabrielle, puteau înțelege și vorbi celtica, deși preferau să nu o folosească.

Gabrielle era conștientă ce norocoasă era că beneficia de credința acestor patru bărbați. Erau protectorii ei de când se știa. O apăraseră când natura fu aventuroasă o băga în tot felul de situații precare și îi păstrau secretele – chiar și față de tatăl ei, atunci când ea nu voia să știe totul despre escapadele întreprinse. Siguranța ei fusese întotdeauna obiectivul lor principal, dar aprecia și felul cum îi apărau secretele. În numeroase ocazii o salvaseră de la pericol, chiar cu riscul propriilor lor vieți.

Cum a fost luna trecută, când Faust a sărit în apărarea ei, în piața satului. Își croia drum printre tarabe, când doi indivizi beți începură să o urmărească, zâmbetele lor malițioase divulgându-le intențiile lascive. În minutul în care se îndreptară în direcția ei, Faust i se așeză în față și îi culcă la pământ pe cei doi, înainte ca aceștia să-și dea seama ce li se întâmplă.

De asemenea, își amintea un incident ce se petrecuse anul trecut. Se îndrepta spre grajdurile tatălui ei, pentru a-l vedea pe mânzul ce tocmai se născuse. Exact când dădea colțul grajdului, piedica căruței încărcată cu grâu din vârful dealului cedă, eliberând furgonul să o pornească la vale cu o viteză înspăimântătoare. De abia reușise să se întoarcă pentru a-l vedea venind, când Christien o apucă de umeri și o aruncă de pe drum, primind impactul roții pe piciorul lui. Glezna îi fusese atât de rău rănită și umflată încât n-a putut să meargă săptămâni întregi.

Se făcu mică de frică la gândul necazurilor cauzate acestor gărzi credincioase, dar apoi zâmbi gândindu-se la alte ocazii, în care fuseseră prezenți pentru a avea grijă de ea. Când era fetiță, au existat nopți în care Stephen o supraveghea, pentru a nu se strecura afară din cameră și a se duce în curte să-i asculte pe muzicanți. De asemenea, își amintea după-amiaza aceea în care, în ciuda atenționării tatălui, ea și prietena ei Elizabeth s-au urcat într-o salcie de lângă râu și au căzut în apele mocirloase. Lucien le-a dus repede la bucătărie, pentru a fi spălate și a li se da îmbrăcămintă curată, înainte ca baronul Geoffrey să afle. Și nu va putea să uite niciodată, când avea nouă ani și o ceată de pribegi zdrențăroși și-au făcut tabăra pe pajiștea din apropierea castelului tatălui ei. Fusesse făcută atentă să stea departe de ei, dar considera indignată că toți vizitatorii erau oaspeți și trebuia tratați ca atare. Bucătarul tocmai copsese tarte cu fructe pentru cină, așa că Gabrielle așteptă până ce fură puse pe fereastră deschisă pentru a se răci, după care și le puse în poală. Era fericită că-i vedea pe oaspeți cum înfulecă tratația cu mare poftă, își prelungi vizita și era chiar gata să accepte invitația de a călări cu ei o vreme, dacă nu s-ar fi întors și nu i-ar fi văzut pe Christien și pe Lucien stând la zece pași în spatele ei, cu brațele încrucișate și fețele încruntate. În aceeași seară, când camerista o întrebă ce e cu petele neobișnuite de pe fusta ei, gărzile ei nu i-au dezvăluit aventura, dar mai târziu când au rămas singuri cu ea, i-au atras atenția asupra căilor nemiloase ale vieții.

Christien și Faust erau cei mai noi membri ai gărzii, dar Stephen și Lucien fuseseră cu ea de când putea să-și aducă aminte. În toate situațiile importante, ea și în cele neînsemnate din viața ei, unul sau mai mulți erau alături de ea. Chiar și în

momentele cele mai deprimante, ei au fost acolo. Când starea mamei ei s-a înrăutățit și Gabrielle a fost din nou convocată la patul ei, a știut în străfundul inimii că s-ar putea să fie ultima ei vizită. Timp de două zile lungi și triste, ea și tatăl ei au rămas lângă femeia în agonie, ținând-o de mână și mângâind-o pe frunte. În tot acest timp, o mulțime de servitori și de medici veneau și plecau, dar dincolo de ușa camerei, în fiecare clipă din cele două zile, cele patru gărzi de corp ale Gabriellei au stat de pază. Niciunul nu și-a părăsit postul.

Acum, călărind împreună cu ei spre Finney's Flat și gândindu-se la tot ce au făcut pentru ea, Gabrielle înălță o rugăciune de mulțumire pentru acești prieteni dragi.

Stephen îi distrahă atenția de la gânduri, când coti spre est Gabrielle îl urmă. După ce cail alergară o bună bucată de drum, ea încetini pasul. Peisajul accidentat care o înconjură era stâncos și acoperit cu o pătură de un verde orbitor. Existau petele unor buruieni de un purpuriu strălucitor, ale studeniței albe și ale șerpariței, ce coborau pe coasta dealurilor. Tatăl ei îi spusese că toată Scoția e minunată, dar privind vastul peisaj Gabrielle reflectă că Highlands era într-adevăr uluitor.

Cu cât urcau mai sus, cu atât aerul devenea mai rece. Mireasma pinului era puternică și vântul rece se simțea minunat pe față.

Urcară aproape două ore, când deodată se treziră în vârful unui platou. Stephen cercetase deja terenul și îi explică Gabriellei că nu era decât un singur drum, pentru a ajunge la destinație.

— Pentru că venim din sud, calea directă ar fi drept înainte, dar după cum vezi, locul e plin de copaci și va fi greu să minăm cail printre ei. Totuși, s-ar putea să reușim.

— Și dacă nu reușim? întrebă Christien.

— Atunci vom merge pe alt drum, răspunse Lucien.

— Finney's Flat e de partea cealaltă a copacilor? întrebă ea.

— Da, prințesă.

Își făcu umbră ochilor cu mâna și privi spre est, apoi spre vest. Copacii păreau că se întind cât vedeai cu ochii. Platoul era masiv.

— Cât de adâncă e pădurea? mai întrebă ea.

— N-am încercat să o traversez pe toată, rosti Stephen. Își aruncă privirea spre cer pentru a observă poziția soarelui și apoi adăugă: Avem destulă lumină de zi pentru a afla.

— Dacă copacii aceștia deși te îngrijorează, n-am putea să abordăm Finney's Flat din spre est, sau din spre vest? N-ar fi mai rapid? puse Lucien întrebarea.

— Tatăl prințesei Gabrielle ne-a spus că și în partea de est a câmpiei sunt păduri, răspunse Christien. Iar dincolo de ele se află Loch Kaenich. Există pădure deasă și pe latura vestică a lui Finney's Flat, iar după pădure se află domeniul sălbaticului clan Buchanan.

— Sălbatic? fu Lucien curios față de felul cum îi spusese Christien clanului.

— Așa le spune baronul Geoffrey și, din unele povești pe care ni le-a relatat, nu cred că a exagerat.

— Și, după câte înțeleg eu, niciunul dintre clanuri nu permite încălcarea proprietăților lor, interveni Faust.

Gabrielle se încruntă întorcându-se pentru a-și privi însoțitorul atât de puțin vorbăreț.

— Faust, ne aflăm pe pământurile MacKenna acum, și nimeni n-a încercat să ne oprească.

— Nu, prințesă, răspunse el. Nu ne aflăm pe pământurile

MacKenna. Adevărat că proprietățile lor se învecinează cu Finney's Flat la sud, dar noi ne aflăm pe vârful din spre sud-est și această mică bucată de pământ e proprietatea lordului Monroe, viitorul tău soț. Iată de ce am fost lăsați în pace.

Ea scrută încet orizontul. Terenul i se părea complet pustiu. De când începuseră lunga călătorie prin Highlands, nu văzuse un suflet. Oare oamenii care trăiau în această vastă sălbăticie se ascundeau, pentru a nu se întâlni cu străinii, sau pur și simplu erau puțini și la mare depărtare unii de alții?

— Stephen, ce ar fi să încercăm să o tăiem spre est și să ne apropiem de Finney's Flat din spre nord? întrebă ea.

— Prințesă, vezi muntele de la nord de noi? Lordul Buchanan i-a spus tatălui tău că la poalele muntelui e o cornișă calcaroasă, o stâncă lată ce atârnă peste Finney's Flat...

— Tatăl tău, baronul, ne-a spus că poteca ce coboară de pe cornișă aceea e singurul drum ce ne poate duce la poale, dar e puternic păzit. Dacă te aperi de soare, poți să o vezi, explică Lucien.

Muntele, de la poale până sus, e stăpânit de clanul MacHugh, și ei nu-i suportă pe cei care le încalcă proprietățile, comentă Faust.

— Nu-i suportă pe cei care le încalcă proprietățile? zâmbi ea în timp ce repeta cuvintele lui.

— Sunt... iuți la mânie, afirmă Christien. Și reacționează rapid.

— Nu putem să-ți permitem să mergi acolo, rosti Stephen.

— Lordul MacHugh e un om periculos, zise Faust.

— Da, am auzit că clanul MacHugh e aprig, iar conducătorul lor un sălbatic, interveni Christien.

Ea scutură din cap.

— Eu nu m-aș grăbi așa de tare să judec un om, doar pentru că cineva l-a vorbit de rău.

— Atunci care ți-e dorința, prințesă? întrebă Stephen. Cum ai vrea să procedăm?

— Vom merge pe jos prin pădurea ce se află chiar în fața noastră, rosti ea. E ruta cea mai rapidă, nu-i așa? Și va fi bine să ne dezmoțim picioarele.

Stephen plecă capul.

— Cum dorești, prințesă. Aș sugera să intrăm călare în pădure și să avansăm cât de mult putem, așa încât să ne putem ascunde caii, de curioșii care s-ar putea să treacă pe aici. Faust, tu vei rămâne la cai, în timp ce noi ne vom vedea de drum.

Și chiar așa s-a întâmplat. Au putut să călărească o bună bucată prin pădure, deoarece au găsit locuri pe unde te puteai strecura printre tufișurile spinoase. De două ori au trebuit să se întoarcă pentru a căuta altă cale, dar după traversarea unui pârau îngust, au putut să meargă mai repede. Când au ajuns la ultimul pâlc de copaci, au descălecat. Dând frâiele calului ei lui Faust, Gabrielle îl urmă pe Stephen, care despărțea tufișurile în fața ei.

Numai cu câțiva metri mai departe, în pădure exista un loc fără copaci. Deodată Stephen se opri și întinse brațul pentru a-i bloca Gabriellei înaintarea. Rămase lângă el, străduindu-se să audă vreun zgomot. În timp ce aștepta, își aranjă în tăcere pe umăr cureaua tolbei cu săgeți și ridică arcul cu mâna stângă pregătindu-l. Câteva secunde mai târziu auzi un hohot aspru de râs, urmat de o înjurătură zdrăvăună.

Rămase perfect liniștită. Auzi oameni vorbind, dar vocile le

erau înfundate și era imposibil să înțeleagă ce vorbeau.

Ridicând mâna spre gărzile ei, pentru a-i opri să protesteze, se târî încet mai departe. Era bine ascunsă de copaci, dar când se întoarse ușor spre stânga, vederea terenului plat din față nu-i fu împiedicată de nimic. Astfel observă șapte bărbați, toți îmbrăcați în rase de călugări și cu glugile cafenii trase pe cap.

Pentru o clipă crezu că se aflau acolo împreună cu un altul, pentru a se ruga pentru sufletul lui înainte de a-l îngropa. Erau înghesuiți unul în altul, aproape de ceea ce părea să fie o groapă. Lângă aceasta se afla o grămadă proaspătă de pământ. Când adevăratele lor intenții deveniră clare, aproape i se tăie răsufierea. Al optulea bărbat, cel întins la pământ, nu era îmbrăcat ca un călugăr, ci înfășurat într-un pled. Mâinile și picioarele îi erau legate și era plin de sânge.

Gabrielle se mai apropie puțin. Simți mâna lui Stephen pe umărul ei, dar scutură din cap și continuă să avanseze, încă apărată de copaci, privi și ascultă discuția din fața ei.

Oamenii se certau în legătură felul cum să-l arunce pe omul legat în groapă. Trei voiau să-l bage cu capul în jos. Ceilalți protestau vehement, vrând să-l bage cu picioarele în jos. Unul care tăcuse până atunci, cel mai probabil conducătorul lor, luă hotărârea finală.

Toți erau de acord cu un lucru: voiau ca prizonierul lor să se trezească, astfel încât să-și dea seama ce intenționau ei să-i facă.

Gabriellei aproape i se făcu rău, îngrozită de frânturile de conversație pe care i le aducea vântul. De ce păcat era vinovat captivul? Care era greșeala făcută? Hotărî că nu conta ce a făcut, deoarece nicio crimă, nicio situație cât de îngrozitoare ar fi fost, nu merita o astfel de pedeapsă sadică. Era ceva

inuman.

În timp ce asculta cearta ce se întetea, descoperi adevărul. Singurul păcat de care era vinovat captivul, era unul de rudenie. Era fratele lordului Colm MacHugh.

În final, conducătorul vorbi:

— Hamish, ține-ți ochii ațintiți pe cornișa aia. Nu putem să-l băgăm pe Liam MacHugh în pământ, până nu-l vedem pe fratele lui acolo.

— Nu sunt surd, Gordon. Mi-ai mai spus o dată ce să fac și așa am să fac. Îmi țin ochii lipiți de ridicătura aia. Încă aș mai vrea să știu, ce se presupune că va trebui să facem, dacă lordul MacHugh nu vine să-și salveze fratele.

— În mod sigur va veni, răspunse unul din ei. Și când se va îndrepta spre noi, va vedea ce se întâmplă, dar indiferent cât de repede va călări, nu va ajunge aici la timp. Fratele lui va fi de mult mort și noi vom fi de mult plecați înapoi spre hotarul nostru.

— Și cum va, putea să-și dea seama că e fratele lui, cel care va fi băgat în pământ? întrebă altul.

Gordon răspunse:

— Până acum, a ajuns la el vestea că fratele lui e în mare necaz. Nu va putea să-i vadă fața de la această distanță, dar va recunoaște pledul.

— Și dacă nu va recunoaște pledul, de la o astfel de distanță? întrebă Hamish.

— Ne va vedea pe noi îngrămădindu-l pe Liam în groapă și acoperindu-l. Își va da seama.

— Dacă nu-i poate vedea fața, nu va putea să ni le vadă nici pe ale noastre. De ce a trebuit să îmbrăcăm rasele astea? Mă zgârie pe piele. Parcă niște gândaci se târăsc pe mine. Și miros

ca lăturile pentru porci.

— Încetează să te mai plângi, Kenneth, porunci Gordon. Am îmbrăcat rasele pe care le-am furat, deoarece nu vrem să riscăm ca MacHugh să ne vadă fețele.

— Dacă va afla vreodată că noi am făcut asta... Hamish se înfioră vizibil. Va face ceva mai rău decât să ne îngroape de vii.

Se auzi un mormăit de aprobare.

— Poate că ar trebui să-l lăsăm aici și să plecăm, zise Kenneth. Era nervos, în timp ce se depărta de groapă.

— Nu vorbi prostii, rosti Gordon. Lordul MacHugh nu va reuși niciodată să afle cine suntem. De ce crezi tu că am fost aduși de la câmpie? adăugă el repede înainte să se mai plângă cineva. Și plătiți așa de bine. Vrei să renunți?

— Nu, dar... începu Hamish.

— Destulă vorbărie, se repezi Gordon. Apoi se întoarse spre soldatul care stătea lângă luptătorul inconștient și-i porunci: Dă-i un picior, Roger. Vezi dacă se mișcă. Vreau să fie treaz, când va fi aruncat în groapă.

Roger execută ordinul, izbindu-l imediat cu piciorul în coastă. Liam nu se mișcă.

— Eu nu cred că se va trezi, zise Kenneth. Am impresia că e deja mort.

— Nu trebuia să-l bați așa de crunt, Gordon, bombăni Hamish.

— Am făcut cu rândul, îi aminti Roger.

— N-am făcut decât ce ni s-a spus să facem, interveni altul. Gordon dădu din cap.

— Asta e adevărat. Nu am făcut decât să executăm ordinele; ca niște soldați buni ce suntem.

Kenneth își dădu gluga rasei pe spate, scărpinându-se la ureche.

— Mai spune-mi o dată. Ce a făcut acest Liam MacHugh?

— V-am spus deja de zece ori, strigă Gordon dându-i lui Kenneth o lovitură puternică și aproape aruncându-l în groapă.

Soldatul se opinti, pentru a-și recăpăta echilibrul.

— Mai spune-ne o dată, zise el.

— L-am prins pe Liam și îl vom ucide, pentru a-l atrage pe fratele lui să coboare de pe munte, așa încât soldații ascunși în pădurea de la est să-l ia prin surprindere și să-l prindă.

Kenneth își scărpinga din nou urechea, parcă ar fi vrut să înlătore o ploșniță sâcâitoare.

— Și ce vor face cu el, când îl vor prinde?

Gordon dădu din cap.

— Îl vor ucide, măi prostănacule, și-l vor îngropa lângă fratele lui.

Kenneth nu fu ofensat de felul cum i se spusese.

— Dar soldații din ce clan provin? Știi, cei care stau ascunși acolo. Își flutură mâna spre est, privind cu ochii pe jumătate închiși, pentru a vedea dacă nu ar putea să zărească vreunul.

— Ce-ți pasă ție cărui clan îi aparțin, răspunse el. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine pentru tine.

— Ia uitați-vă! Pare că Liam se trezește, anunță alt soldat dându-i captivului un picior.

Roger chicoti încântat.

— Buuun! Va ști ce i se întâmplă, când îl vom băga în groapă. Nu mai ai ceva apă, să i-o aruncăm pe față, Manus? Fă-l să se trezească bine.

Înainte de a primi un răspuns, Kenneth interveni:

— Nu se va trezi niciodată. M-am uitat bine la figura lui,

ochii nu i s-au deschis nici măcar o dată. E ca și mort.

— Dar poate că, așa cum a spus Gordon, dacă îi vom arunca niște apă pe față... sugeră alt soldat.

— Am terminat toată apa pe care o aveam, răspunse Manus. Am putea să-l scuipăm noi în față.

Oamenii găsiră că e o idee bună și începură să râdă. Gabrielle auzi ultimele două nume pe care le rostiseră privindu-se unul pe altul și distrându-se, parcă erau la o petrecere. Fergus și Cuthbert. Știa că e important să-și amintească toate cele șapte nume, pentru ziua când va veni răsplata.

Hohotele de râs ale lui Hamish încetară, când se întâmplă să privească în sus și-l zări pe lordul MacHugh.

— Uite-l! Uite-l! zberă el, în timp ce se chinuia să-și tragă gluga pe cap. MacHugh!

Toți, inclusiv Gabrielle, priviră spre cornișă. O siluetă de luptător călare se unduia ca o pată în razele aurii ale soarelui.

— Avem destul timp, rosti Kenneth. MacHugh nu poate să zboare până aici.

— Ia uitați-vă câți oamenii îl urmează! Am numărat deja douăzeci, strigă Manus cu vocea tremurând de frică.

Gordon sări în picioare. Avea impresia că a auzit un zgomot în spatele lui. Se răsuci, cu mâna pe mânerul săbiei.

Când nu văzu nimic amenințător, se întoarse să privească spre est, apoi spre vest. Nimic.

— Am pierdut destul timp, hotărî el. Aruncați-l în groapă. Trebuie să-l acoperim cu pământ și să plecăm.

Roger și Cuthbert se îndreptară grăbiți spre Liam și îl ridicară în picioare. Capul captivului căzu pe piept. Fergus îl apucă de păr și îl trase înapoi.

— Are ochii tot închiși, zise el în mod clar dezamăgit.

— Nu-și va deschide ochii niciodată, replică Kenneth.

Îl târau pe Liam spre groapă, când un bubuit depărtat le atrase atenția. Toți șapte la unison se întoarseră, în timp ce luptători călări treceau printre copacii din capătul cel mai îndepărtat al văii. Cailor lor tropăiau din ce în ce mai puternic, pe măsură ce distanța se micșora. Încă destul de departe, erau ca niște puncte pe orizont.

— Poate fi clanul Buchanan, strigă Manus. Nu pot să-i văd prea bine, însă bănuiesc că ei sunt.

— Ne vor ucide! Ne vor ucide pe toți! țipă Hamish. Se rotea în cerc ca un șoarece de pădure, încercând să hotărască în ce direcție să o ia. Unde putem să ne ascundem? Unde?

Cuthbert și Manus dădură drumul trupului moale al lui Liam. Urgența răzbătea din vocea lui Gordon când porunci:

— Ridicați-l! Repede, fire-ați ai naibii! Ridicați-l! Când l-am luat de pe cal, a deschis ochii, așa că m-a văzut. Va trebui să-l ucidem, înainte de a fi băgat în groapă. Nu mai e timp să-l acoperim cu pământ, ca să se sufoce.

Cuthbert și Manus nu se supuseră ordinului. Nici Roger, nici Kenneth, nici Hamish nici Fergus, pentru că toți fugiseră deja să se ascundă.

Gordon scoase sabia. În aceeași clipă, Gabrielle scoase o săgeată și o puse în arc, ca prevedere.

Luptătorii clanului Buchanan erau încă prea departe pentru ca săgețile lor să-i ajungă pe cei șapte oameni și deși luptătorii clanului MacHugh coborau în goană muntele, erau totuși prea departe pentru a-l salva pe unul dintr-ai lor.

Deodată, se observă altă mișcare. Soldații, care intenționaseră să-l prindă pe MacHugh în ambuscadă, ieșiră

dintre copaci și se îndreptară peste câmpie, spre clanul Buchanan. Era gata să se declanșeze o bătălie la scară mare. Dacă nu se grăbeau, Gabrielle și gărzile ei se vor trezi în mijlocul luptei.

Gabrielle își ținea ochii ațintiți pe Gordon, conducătorul cetei de șobolani. Captivul tot nu mișca. Liam era la pământ, culcat pe o parte și Gordon continua să privească nervos spre nord. Apoi făcu câțiva pași înapoi ezitând, după care avansă iar. Gabrielle știa că Gordon nu va putea să fugă și să-l lase pe Liam viu, deoarece îi văzuse fața.

— Stephen, șopti ea. Dacă eu ratez...

— Nu vei rata.

— Dar dacă va fi așa... fii pregătit.

Gordon se hotărî. Întorcându-se în direcția ei, ridică sabia cu intenția de a-l despica pe Liam în două.

Dar săgeata Gabriellei îl opri. Țintise corect și vârful săgeții pătrunse prin carne și printre oase, oprindu-se în inima lui neagră.

Câteva secunde mai târziu, pământul păru că se zgâlțâie sub picioarele ei, când clanul Buchanan și dușmanii lor se ciocniră pe câmpul de bătaie. Zgomotul metalului izbit de metal era asurzitor. Începuse uciderea.

Iadul se îndrepta spre ei. Gabrielle se ruga ca Liam MacHugh să nu fie zdrobit de cai sau de oameni, înainte de a ajunge la el. Binecuvântații Christien și Faust interveniră rapid și o ajunseră cu caii. Gabrielle se urcă pe spinarea lui Rogue și privi spre câmpia deschisă, trăgându-și capa peste cap, cu speranța ca în haosul stârnit nu o va vedea nimeni.

Stephen o opri. Știa ce intenționează să facă.

— De treaba aceasta ne vom ocupa Christien și cu mine.

Lucien și Faust te vor duce înapoi, la pârâul pe care l-am traversat. Grăbește-te, prințesă. Trebuie să scapi de aici.

Nu mai pierdu timpul protestând. Îi dădu pintonii lui Rogue îndreptându-l înapoi prin pădure. Câteva clipe mai târziu, la pârâu, o ajunseră Stephen și Christien. Gabrielle îi mulțumi lui Dumnezeu, că nu fuseseră prinși în capcana luptelor.

— Trăiește? Descăleca și se grăbi spre Stephen. Liam MacHugh atârna de-a curmezișul șei calului său.

— Încă mai respiră, răspunse el.

— Atunci să ne grăbim. Știu unde putem găsi ajutor.

8

Alt strigăt înfiorător de luptă străbătu aerul, urmat de țipete chinuite.

Clanul MacHugh se alătură luptei. Avansară, formând o linie de nepătruns. Clanul Buchanan își urma conducătorul și în câteva minute cele două clanuri îi prinseseră pe dușmani ca într-un clește. Fură neîndurători. Era ochi pentru ochi, și când totul se termină câmpul era acoperit de cadavre.

Apoi începu căutarea frenetică a lui Liam MacHugh. Colm MacHugh sări din șa și alergă spre groapa pe care dușmanii o pregătiseră pentru fratele lui. Simți o uriașă ușurare când văzu că groapa e goală. Nu exista decât un singur cadavru, lângă mormanul de pământ. Colm nu-l cunoștea. Studia marcajele neobișnuite de pe săgeata care-i străpunsese omului pieptul, când lordul Brodick Buchanan i se alătură.

— Cine dracu' e ăsta? întrebă Colm.

Brodick dădu din cap.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

Colm smulse săgeata din pieptul mortului.

— E o săgeată Buchanan?

— Nu. Credeam că e de a ta.

— MacKenna e în spatele acestor treburi, zise el.

Brodick dădu iar din cap.

— Cei de pe teren nu erau soldații lui, iar asta nu e săgeata lor. Marcajele... N-am văzut niciodată ceva asemănător. Aici nu e nici urmă de MacKenna. Ridică o bucată de sfoară. Era plină de sânge. Cu asta ți-au legat fratele.

— Eu tot mai cred că, într-un fel, MacKenna a făcut-o, insistă Colm.

— Fără dovezi, nu poți să-l acuzi, raționă Brodick.

— Liam n-a putut ajunge departe. Colm scrută pădurea din jur. Vom continua să-l căutăm până îl vom găsi, indiferent cine l-a luat.

— Clanul Buchanan e alături de tine, declară Brodick. Indiferent cât timp va fi necesar pentru a răzbuna aceste nelegiuiri.

Cei doi lorzi își împărțiră oamenii în grupuri mai mici, pentru a cerceta terenul, dar după ore de căutări, toți raportară că au străbătut în lung și-n lat câmpia și pădurea, fără niciun folos.

Liam MacHugh se evaporase în aerul rarefiat.

9

Liam MacHugh era într-o situație proastă. Cineva îi biciuise spatele și pielea era sfâșiată în fâșii sângerânde. Pulpele și labele picioarelor fuseseră de asemenea bătute și dintr-o rană adâncă din partea dreaptă a capului picura sânge.

Gabrielle știa că putea obține ajutor pentru luptător la abația Arbane și, deși era grăbită să ajungă acolo, nevoile imediate ale bărbatului rănit erau pe primul plan.

Călăriră de-a lungul malului pârâului, până fură suficient de departe de câmpul de bătaie, pentru a se opri. Stephen ridică trupul inert al lui Liam MacHugh de pe cal și-l depuse pe pământ lângă Gabrielle. Ea îi așeză blând capul în poală și apăsă o pânză pe rana de la tâmplă, încercând să oprească sângerarea, apoi curăță repede și celelalte tăieturi, cât putu mai bine, cu o bucată de pânză ruptă din lenjeria ei și înmuiată în apă rece. Omul avea nevoie de medicamente pentru a preîntâmpina infecția și de o alifie tămăduitoare pentru spate. De asemenea, avea nevoie de cineva, care cu un ac și ață, să-i prindă marginile sfâșiate ale pielii din jurul rănilor. Nu voia să-i coase chiar ea rănilor de pe spate, pentru că nu voia să-i mai cauzeze alte dureri.

Cotul pârâului era ascuns printre pini, la o distanță suficientă de Finney's Flat. Erau izolați și în siguranță, spera ea, față de intruși. În timp ce Lucien și Faust păzeau locul, Stephen și Christien rămaseră lângă ea. Exact când era gata să-și cheme gărzile să-l mute, rana de la cap a lui Liam începu să sângereze din nou.

— Prințesă, te-ai umplut de sânge pe rochie, remarcă Stephen.

— Nu mă deranjează, replică ea. Dar sunt îngrijorată pentru acest biet om. A pierdut așa de mult sânge!

— Nu cred că va reuși să-și revină, zise Christien. Și trebuie să fim pregătiți pentru o astfel de eventualitate. Ce ai vrea să facem cu cadavrul?

Gabrielle nu fu șocată de duritatea lui Christien. Nu era

crud. Era un om milos, dar totodată și cel mai pragmatic dintre cele patru gărzi de corp.

— Dacă moare, înseamnă că așa vrea Dumnezeu, dar eu voi face tot ce-mi stă în putere pentru a-l ajuta să supraviețuiască.

— Așa vom face și noi, o asigură Stephen. Totuși, Christien a expus o situație reală. Acest luptător MacHugh nu te-a văzut?

Zâmbetul ei era blând.

— Cum ar fi putut? Trebuia mai întâi să deschidă ochii.

— Nu înțelegi ce vrem să spunem, zise Christien. Ai putea să te afli în mare primejdie.

Stephen fu de acord.

— Nu știm cine sunt acești oameni, sau dacă vreunul ne-a văzut. Săgeata ta l-a ucis pe conducătorul oamenilor de la mormânt, dar ceilalți au plecat. Dacă află cine e vinovat de moartea lui, s-ar putea să vrea să se răzbune. Nimeni nu trebuie să știe vreodată că ai fost acolo.

Gabrielle privi în jur fețele sumbre ale gărzilor ei de corp și realizează că Stephen avea dreptate. Dar nu era preocupată doar de siguranța ei. Dacă oamenii de la Finney's Flat aflau că ea l-a omorât pe unul de al lor, atunci nu vor veni numai după ea; se vor răzbuna și pe gărzile ei. Și nu putea să permită să se întâmple așa ceva.

— Ce propui să facem? întrebă ea.

— Când ne vom apropia de abația Arbane, Lucien și Faust te vor însoți înăuntru și te vor escorta până în locul unde vei sta, sugerează Stephen.

— Poți să-ți folosești mantia pentru a ascunde sângele de pe rochie, zise Christien.

— Și ce facem cu acest om rănit? întrebă ea.

— Vom găsi o cale să-l băgăm în abație, în mod sigur călugării au medicamentele de care are nevoie.

Christien dădu din cap.

— Dacă moare, există posibilitatea ca lordul MacHugh să te învinovățească pe tine de asta. Ai auzit ce spuneau lașii ăia despre el.

— L-au numit crud, zise ea. Deși ei erau cei care voiau să îngroape de viu un om inocent. De ce aș crede vreo vorbă spusă de oricare dintre ei? Îi opri înainte ca ei să protesteze. Acest om e acum responsabilitatea noastră, continuă ea. Nu o voi lăsa în seama nimănui. Vom găsi un mod de a-l introduce în abație, fără să atragem atenția. Numai când voi fi sigură că e bine îngrijit, voi pleca de lângă el.

— Dar prințesă... începu Christien.

— Acești călugări sunt oamenii lui Dumnezeu, nu-i așa? adăugă ea. Pur și simplu îi voi ruga să păstreze secretul asupra felului cum a reușit Liam să ajungă la ei. Dacă obțin promisiunea lor, nu vor putea să-și ia cuvântul înapoi.

— Mai sunt și alte implicații, zise Stephen. Nu te poți băga în mijlocul unui război.

Ea știa că nu vor înceta să încerce să o convingă.

— Vom face un compromis. Odată ce Liam e în siguranță și se va avea grijă de el, eu mă voi retrage.

— Și nu vei spune nimănui ce s-a întâmplat?

— Nu voi spune nimănui.

10

A fost surprinzător de ușor să pătrundă în abație neobservați. Nu numai că poarta sudică din zidul curții ce

înconjura clădirile mănăstirii, nu erau încuiată, dar era chiar larg deschisă. Un preot o proptise cu o piatră, pentru a-i fi mai ușor să care înăuntru niște saci cu grâu, din căruța de pe drum.

Gabrielle și gărzile ei îl priveau dintre pomii din spatele abației. Ei îi trecu prin cap că sacii arătau mai grei decât preotul însuși. Nu numai că era bătrân, poate cam de patruzeci de ani își zise ea, dar nici nu avea cine știe ce mușchi. Întâi încercă să pună un sac pe un umăr, dar aproape se prăvăli sub greutatea lui, și sfârși prin a înconjura mijlocul sacului cu brațele, lăsându-i fundul să se târâie între picioarele lui.

Mânându-și calul la vedere, îl strigă:

— Părinte, nu ai nevoie de niște ajutor?

La început fu uimit, apoi dădu viguros din cap.

— Aș fi foarte îndatorat pentru ceva ajutor, strigă el.

Lucien și Faust deja descălecaseră și se îndreptau spre căruță. Lucien observă cum se lupta preotul sub greutatea sacului și i-l luă din brațe.

— Unde ai vrea să-l duc? întrebă el.

— În stânga, după ușă, e o magazie. Aș aprecia mult dacă l-ai depozita acolo. Scoase o bucată de pânză de la centura rasei și-și tamponă sudoarea de pe ceafă. Zâmbind, se uită la Gabrielle. Bine ați venit, eu sunt părintele Gelroy. Tocmai traversa drumul, când observă rănitul pus de-a curmezișul șeii lui Stephen. Ce avem aici? întrebă el. Se grăbi spre Stephen, pentru a se uita mai bine și fu așa șocat de felul cum arăta omul, încât își făcu grăbit semnul crucii. Ce i s-a întâmplat sărmanului nostru prieten? E viu?

— Este, răspunse Christien.

Stephen descăleca și-l ridică pe Liam în brațe.

— Omul acesta are nevoie de ajutor, după cum îți dai

seama. Este pe aici vreun vindecător?

— O, sigur că este, chiar mai mulți, răspuse preotul grăbit.
Vino. Urmează-mă.

Lucien și Faust descărcară repede grâul. Gabrielle descăleca și îi dădu hăturile lui Lucien.

Preotul se grăbi spre poarta din fața lui.

— Omul acesta are un nume?

— Îl cheamă Liam MacHugh, răspuse Gabrielle.

Reacția părintelui Gelroy fu imediată. Se opri atât de brusc, încât aproape se dezechilibra, după care se întoarse. Expresia lui era de neîncredere, iar culoarea îi dispăruse din obraji.

— Am auzit eu bine, MacHugh? Era atât de uluit, încât aproape își zbieră întrebarea. Spune-mi că n-am auzit bine, nu-i așa?

— Părinte, te rog, coboară vocea, îi ceru Stephen.

Preotul duse mâna la frunte. Gabrielle observă că tremura.

— Dumnezeu! Îl aveți pe Liam MacHugh, care de abia mai răsufală. Dacă moare...

Gabrielle făcu un pas înainte.

— Sperăm că nu va muri, cu ajutorul unui tămăduitor, rosti repede.

Părintele Gelroy făcea eforturi să se calmeze.

— Da, da, trebuie să fim cu toții de ajutor, se bâlbâi el. Uitați ce vă spun. Dacă moare, va trebui să îndurăm iadul pe pământ. Repede. Înăuntru cu el. Camera de lângă chilia mea e goală. Acolo îl ducem. După ce vă arăt drumul, mă duc în căutarea părintelui Franklin. Cred că e cel mai priceput dintre toți.

Lucien și Faust rămaseră la cai, în timp ce Stephen și Christien ducându-l pe Liam, o urmară pe Gabrielle și pe preot

în abație. Coridorul pe care i-a călăuzit era întunecos, îngust și mirosea ca într-o pivniță umedă. Toate ușile erau din lemn uscat și crăpat, în rame arcuite. Părintele făcu un semn spre una, când treceau pe lângă ea în grabă:

— Asta e camera mea.

Se opri în fața următoarei uși, bătu încet cu degetele, pentru a se asigura că era tot neocupată, apoi apăsă pe clanță. După care împinse ușa, intră înăuntru și o ținu deschisă să intre și ei.

Camera era mică, cu o ferestruică sus deasupra unei platforme de lemn ce servea drept pat. O pătură de lână cenușie acoperea salteaua de paie. Un scaun și o ladă mică erau singurele piese de mobilier din cameră. Pe ladă se afla un lighean pentru apă și un ulcior, flancat de două lumânări.

— Puneți-l pe pat. Încet, zise preotul. Lăsați-l să doarmă pe o parte, pentru că spatele lui... Dumnezeu mare, bietul lui spate... Inspiră adânc și apoi dădu drumul încet aerului din piept. Cred că părintele Franklin e la slujba de vecernie, îi voi spune să aducă cu el medicamentele. Când mă întorc, îmi aduc stola și uleiurile, să-i dau ultima împărtășanie lui Liam MacHugh.

Gabrielle protestă.

— Dar sacramentul acesta e doar pentru muribunzi.

— Și poți să afirmi că nu e pe moarte?

Ea își aplecă privirea.

— Nu, nu pot.

— Trebuie să primească sacramentul Ungerii Extreme, ca să poată merge în rai nepătat.

Se întoarse să plece, dar Christien se așeză în fața ușii blocându-i ieșirea.

— Părinte, ar fi bine ca nimeni să nu știe cum a ajuns omul

acesta aici.

— Atunci în primul rând trebuie să știu eu, dacă vreunul dintre voi are ceva de a face cu aceste răni. E o întrebare prostească, dar trebuie să primesc răspunsul.

— Era în această condiție când am dat peste el, îi confirmă Christien.

— Atunci mă întreb, de ce v-ați luat o asemenea povară? fu replica preotului. Promit să nu spun niciun cuvânt nimănui, despre fratele lordului MacHugh, dar aș dori să știu ce s-a întâmplat.

— O să păstrezi secret și cine suntem noi? întrebă Christien. De fapt ar fi mai bine să nu știi cine suntem.

Preotul clătină din cap.

— Mi-e teamă că e prea târziu pentru asta. În momentul în care am văzut-o pe această frumoasă lady știam cine e. Săptămâni întregi au circulat tot felul de zvonuri că va veni. Se întoarse spre ea și-i făcu o plecăciune adâncă. E o plăcere să te cunosc, lady Gabrielle. Și să n-ai grijă, dacă îți voi fi recomandat pe viitor, îmi voi exprima și atunci încântarea, ca și cum te-aș vedea pentru întâia oară. Secretele tale sunt în siguranță la mine.

— Mulțumesc, părinte, zise ea dar se îndoia că a auzit-o, pentru că deja se grăbise să iasă din cameră.

— E timpul să pleci, prințesă, rosti Stephen.

Și Christien își dădu acordul.

— Da, e timpul.

Cele două gărzi arătau îngrijorate și îi părea rău că trebuia să-i dezamăgească.

— Nu pot să-l părăsesc chiar acum. E prea vulnerabil. Cineva trebuie să vegheze asupra lui, cât timp va fi în starea

aceasta de slăbiciune. Înainte de a pleca, trebuie să fiu sigură că e pe mâini bune și are leacurile necesare.

Nu putea fi convinsă. Argumentul că părintele Franklin e încă un om, în care va trebui să aibă încredere că le va păstra secretele, nu era valabil după părerea ei. Și părintele Franklin era omul lui Dumnezeu și nu-și va călca promisiunile, dacă le vor obține de la el.

— Cu cât știi mai mulți oameni, cu atât mai mare e șansa de a se descoperi calea spre cel pe care l-ai ucis... încep Stephen.

— Viața omului acesta e mai importantă.

— Nu putem fi de acord, prințesă, rosti Christien, dar îți vom îndeplini poruncile.

Liam tot nu deschisese ochii și nici nu scosese vreun sunet, nici măcar un geamăt, când părintele Franklin, despre care Gabrielle trebui să admită că era într-adevăr capabil, îi cusu rănilor. Ar fi vrut să renunțe la cusături și să le ardă cu fierul roșu, dar ea nu-i permise. Se părea că nici nu e nevoie, deoarece sângerarea se oprise în sfârșit. Și mai era un motiv. Deși se îndoia că luptătorului i-ar păsa de aspectul lui, totuși era un bărbat frumos și o cicatrice de la copci nu era la fel de urâtă, ca o cicatrice provocată de arsură.

Din moment ce fu sigură că nimic nu s-ar mai putea face pentru rănit, Gabrielle consimți în sfârșit să încredințeze îngrijirea lui celor doi preoți.

Soarele apunea, când Gabrielle plecă de lângă Liam.

întâmpinată cu mare entuziasm.

Abatele dăduse ordin să fie chemat, în clipa în care va apărea, și acum se grăbea strângându-și centura în jurul mijlocului rotund și strigând aproape fără suflare după hrană și băutură.

Cu o plecăciune adâncă, se bâlbâi:

— O astfel de onoare! E o onoare să-ți ofer umila mea ospitalitate, milady. Da, suntem foarte, foarte onorați.

O apucă de mână și o strânse. Și nu-i dădu drumul, până când ea nu-și trase cu forța mâna dintr-a lui.

Apoi îi făcu abatelui cunoștință cu gărzile ei și rosti:

— Vă mulțumim pentru că ne-ați oferit camere și mulțumesc că ați permis ca nunta mea să aibă loc aici.

— Suntem cuprinși de emoție, că avem această onoare. De câțva timp, toată lumea face pregătiri pentru sfânta celebrare și când te gândești că nu mai e decât o săptămână până atunci! Această unire va asigura în mod cert o alianță pacifică și de lungă durată între cele două nobile țări ale noastre. Pocnind din degete, făcu atent un servitor să se grăbească să pregătească tot. Trebuie că sunteți înfomețați și însetați. Veniți înăuntru. Am pregătit gustări pentru tine și ostașii tăi. Înțeleg că nu pleacă de lângă tine, când ești departe de casă. Adevărat?

— Adevărat și sunt încântată de compania lor.

O tânără frumoasă se grăbi și-i oferi Gabriellei un buchet de flori. Ea îl luă și îi mulțumi, zâmbind când femeia făcu o reverență rapidă și stângace.

— Sunt minunate, strigă ea după femeia care pleca în grabă.

— Călătoria a fost plăcută? întrebă abatele.

Gabrielle nu râse, deși ar fi vrut, întrebându-se ce ar gândi el

dacă i-ar scăpa adevărul despre călătorie. Se aflau în abație de câteva ore, dar abatele nu avea de unde să știe. Gabrielle și gărzile ei se întorseseră la cai și ocoliseră prin pădure, pentru a putea intra în abația Arbane prin porțile din față. Drumul luase câteva minute cel mult. Nu-i spuse nimic nici despre Liam MacHugh, rosti doar:

— A fost foarte plăcută, dar aș dori să-mi schimb rochia, înainte de gustări.

Mantia îi ascundea petele de sânge de la Liam. Deoarece vremea era călduroasă, abatele probabil că-și închipuia că e bolnavă, dacă era îmbrăcată cu haine atât de groase.

— Da, desigur. Părintele Anselm așteaptă înăuntru să vă arate drumul spre camere. Mă rog să corespundă pretențiilor voastre.

— Sunt sigură că vor fi foarte confortabile.

— Începusem să fim îngrijați, pentru că timpul trecea și tu nu mai veneai. Vă așteptăm de câteva ore.

— Regret că v-am cauzat îngrijorare. Regiunea voastră rurală e atât de frumoasă, că am pierdut noțiunea timpului.

Abatele păru satisfăcut de răspuns. O luă de braț și porniră.

— Oaspeții au sosit de câteva zile și s-au așezat în taberele din afara mănăstirii. Cei mai mulți sunt din Anglia, așa cum era de așteptat, dar unii au venit de și mai departe, din Franța și Spania, toți aducând daruri, pentru a marca această minunată ocazie. Grupul din patria familiei tale, Sf. Biel, a adus cel mai frumos dar dintre toate, așa cred. E o statuie frumoasă a sfântului-patronul vostru. Ne-au rugat să-l ținem în sacristia capelei noastre până la nuntă, pentru siguranță, și am certitudinea că lordul Monroe va dori să-l pună într-un loc de onoare și sfânt, în propria lui capelă. Vei vedea unele din

celelalte cadouri la banchet...

Gabrielle zâmbea și aproba din cap, în timp ce abatele continua să pâlăvrăgească despre daruri, vizitatori și festinuri. Se pare că abația nu văzuse niciodată o astfel de celebrare și era fericită să-i tolereze entuziasmul.

Tocmai intrau în locul de adunare, când abatele se opri și îi făcu semn unui om care trecea pe lângă ei.

— Trebuie să-l cunoști pe lordul MacKenna. Și el e oaspete, dar va pleca curând, Mylord, îl chemă el, vino să o cunoști pe lady Gabrielle. A sosit în sfârșit.

Omul se întoarse și veni spre ei, cu un zâmbet care părea sincer și cald. Avea pasul mare și ținuta mândră. Părul negru-ondulat era pieptănat pe spate, avea fruntea înaltă și nu era nicio cicatrice pe trăsăturile lui perfecte. Trebuie că duce o viață încântătoare, hotărî ea.

El îi făcu o plecăciune.

— Am auzit spunându-se că ești o frumusețe, dar trebuie să afirm că nu s-a exagerat.

— Mulțumesc pentru compliment.

— Probabil știi că lady Gabrielle se va mărita cu lordul Monroe, zise abatele.

— Sigur că știi, răspunse lordul MacKenna. E prietenul meu, i se adresă el Gabriellei, și voi participa la ceremonie, la invitația lui. Va fi o zi mare pentru ambele noastre țări. Restituirea câmpului... vreau să spun a lui Finney's Flat... Ținutului Highlanders va aduce pace între clanuri, pentru că lordul Monroe va veghea să fie folosit cu înțelepciune. Aștept cu nerăbdare ceremonia. Făcu o nouă plecăciune. Până atunci... rosti el și plecă.

Abatele așteptă să dispară din raza lor de vedere și zise:

— Lordul MacKenna ne-a surprins cu un frumos gest de amabilitate. Ne-a adus o căruță plină cu grâu de pe câmpiile sale. N-a fost niciodată așa generos și am fost uimiți și încântați. Lordul a devenit un om atent. A, uite-l pe fratele Anselm. O să vă arate drumul.

Cele două camere destinate Gabriellei se aflau în aripa principală a abației. Erau surprinzător de spațioase și aveau o ușă de comunicare între ele. Servitoarele erau ocupate cu despachetarea rochiilor necesare festivităților ce o așteptau. Gabrielle își ținu mantia înfășurată în jurul ei, până rămase singură în cameră. Nu știa ce să facă în legătură cu sângele de pe jaboul de culoare crem și nu putea să găsească nicio explicație plauzibilă, de ce se afla acolo. Sfârși prin a-și împături rochia și a o ascunde pe fundul unuia dintre cufere.

Mai târziu seara, după ce cameristele s-au dus la culcare, Faust și Lucien au condus-o pe Gabrielle în camera lui Liam, pentru a vedea ce face. Părintele Franklin și părintele Gelroy erau acolo, implicați într-o dispută fierbinte.

— S-a trezit? întrebă ea în șoaptă, pentru a nu-l deranja pe pacient.

Franklin îi zâmbi.

— Nu, nu s-a trezit, dar a mormăit ceva și am senzația plăcută că se va trezi în curând.

— Sau poate nu, zise Gelroy încruntându-se. Nu e în afara pericolului, nu-i așa Franklin?

— Trebuie să avem speranțe, Gelroy.

— Dacă moare, Colm MacHugh ne va face bucăți-bucățele, cu sau fără împărțășanie. Pentru el nu va conta. Ar trebui să i se spună că fratele lui e aici. Să sperăm că va veni să-l ia, înainte ca Liam să moară.

— Dacă va muri, se rezezi Franklin. Eu nu cred. Dar sunt de acord să i se spună lordului MacHugh că fratele lui e aici. Cred că ar trebui să plecăm în zori.

— Aș fi încântat să-ți preiau eu obligațiile, când te vei duce la moșia MacHugh, interveni Gelroy.

— Sunt prea bătrân și slab să fac o asemenea călătorie, șopti el.

Gelroy răsufă cu putere.

— Nu ești nici prea bătrân, nici prea slab. Ești doar fricos, Franklin. Asta ești.

— Și ție nu ți-e frică?

— Sigur că mi-e frică. De fapt, mi-e mai frică decât ție, afirmă el cu voce scăzută. Și sunt și mai bătrân cu doi ani decât tine, motiv pentru care trebuie ca tu să te duci și eu să rămân. Inima mea nu poate să suporte disperarea lordului MacHugh. Înainte ca Franklin să protesteze, Gelroy se întoarse spre Gabrielle: Ne ciorovăim pe această temă de peste o oră.

Încruntându-se, ea rosti:

— Nu vă înțeleg ezitățile. Eu cred că lordul MacHugh va fi deosebit de încântat să afle că fratele lui trăiește.

— Poate, acceptă Franklin. Dar, ce se întâmplă dacă Liam moare înainte ca MacHugh să vină să-l ia? Și asta, după ce Gelroy i-a spus că Liam trăiește. Atunci ce se va întâmplă?

— Vrei să spui, după ce tu i-ai spus că Liam trăiește, se rezezi Gelroy.

— Eu cred că vă faceți prea multe griji, zise ea. Și categoric, trebuie să i se spună acestui Colm MacHugh adevărul. Până acum, sigur a înnebunit de-a binelea de nesiguranță. Dacă cineva pe care-l iubesc ar dispărea, nu știu ce aș fi în stare să

fac.

Deși discutaseră problema cu voci scăzute, Gabrielle simți că trebuie să iasă pe hol, pentru a nu-l deranja pe Liam.

— Nu poate să ne audă, zise Franklin. E cufundat într-un somn adânc.

Gelroy o urmă pe Gabrielle pe hol și închise ușa în urma lui.

— Îți promit, milady, că Franklin și cu mine vom rezolva situația. Nu fi îngrijorată. Unul dintre noi vă asigură că Colm MacHugh o să fie informat asupra locului unde se află fratele său.

— Gărzile mele m-au rugat să vă întreb dacă nu v-ar plăcea să fiți ajutați, să stea ei cu Liam nopțile următoare.

— Nu trebuie lăsat singur.

Gelroy fu pe cât de încântat, pe atât de ușurat de oferta.

— Aș aprecia foarte mult ajutorul lor. Franklin și cu mine ți-am promis că nu vom spune nimănui cum a ajuns acest biet suflet aici, și am hotărât că ar fi și mai bine dacă nu l-am menționa deloc, pe Liam. S-ar pune o mulțime de întrebări și s-ar face speculații. Îi vom ține secretă prezența, cât mai mult timp posibil. Așa că vezi tu, nu putem să rugăm pe nimeni dintre ceilalți să stea cu el, pentru că în felul acesta secretul va transpira.

Franklin făcu un pas înainte:

— Gelroy mi-a spus că nu știe ce i s-a întâmplat lui Liam, sau cine i-a administrat o asemenea bătaie, dar el și cu mine îți promitem că, indiferent cine a fost, nu va mai avea ocazia să-l mai atace, atâta timp cât e oaspetele nostru. Cu ajutorul gărzilor tale, vom asigura să fie în siguranță.

— Mi-ar plăcea să pot fi de mai mare folos și să am și eu grijă de el, dar îmi dau seama...

Lucien o întrerupse:

— Nu se poate, prințesă.

— Nu se cuvine să stai în camera unui bărbat, indiferent dacă doarme sau nu, rosti Franklin.

Ea nu se împotrivi, pentru că știa că are dreptate.

Întorcându-se spre Gelroy, i se adresă:

— Deci unul dintre voi se va duce acasă la MacHugh?

Lui îi căzură umerii.

— Da. Unul dintre noi va merge.

— Înțelegi, milady. Indiferent cine merge, nu se va mai întoarce, afirmă Franklin realist. Gelroy dădu din cap aprobator, când Franklin îl bătu pe umăr. O să-mi lipsești, Gelroy.

— E o călătorie periculoasă? întrebă ea.

— Nu în mod deosebit, răspunse Franklin.

— Vă va lua mult timp să ajungeți acolo?

— Nu prea mult, răspunse Gelroy.

— Nu ne îngrijorează cum ajungem acolo, milady. Ci cum plecăm de acolo.

Gabrielle era sigură că temerile lor privind clanul MacHugh erau exagerate. Nu puteau fi așa înspăimântători cum insinuau preoții.

— Veți pleca curând? îi presă ea.

— Foarte curând, promise Gelroy.

Ce înțelegea preotul prin foarte curând era total diferit de ceea ce înțelegea Gabrielle. Îi luă trei zile și trei nopți pentru a-și aduna curajul și a pleca. În acest timp starea lui Liam se îmbunătățise suficient, pentru ca Gelroy să devină mai încrezător că va supraviețui, dar preotul era încă neliniștit. Cu toate că știa că trebuie să ducă informația lordului MacHugh,

se îndoia totuși că se va mai întoarce vreodată la abația Arbane.

În sfârșit părintele Gelroy plecă, călare pe un cal de împrumut, dar destinația lui nu era proprietatea MacHugh. După ce a reflectat îndelung asupra problemei, a hotărât să se ducă la aliatul credincios al lui MacHugh, lordul Buchanan. Gelroy își închipuia că îi va fi mai ușor să vorbească cu Brodick Buchanan, care nu va avea nicio reacție fizică la informația că fratele lordului MacHugh a fost crunt bătut.

Totuși, cu cât se apropia de domeniul Buchanan, cu atât mai violent devenea tremurul ce-l cuprinsese, până când îi fu teamă că va cădea de pe cal. Dar lui Dumnezeu i se făcu milă de el. În timp ce se odihnea sub un stejar uriaș, puțin mai jos de proprietatea Buchanan, zări un cal și un călăreț coborând poteca accidentată.

Acum se confrunta cu o dilemă. Nu știa dacă acest călăreț era prieten sau dușman. Să încerce să se ascundă? Nu, călărețul îl observase deja. Gelroy rosti o rugăciune și hotărî să spere în ce e mai bine.

Când iată, ce să vezi, călărețul care venea spre el era baronul Geoffrey! Își făcu semnul crucii aducând mulțumiri și imediat ce baronul fu la o distanță de la care putea să-l audă, Gelroy strigă la el. Îi aminti că se mai întâlniseră acum doi ani, la abație. Fără să spună nimic despre fiica baronului, Gelroy îl întrebă dacă a fost la clanul Buchanan.

— Mi se pare că vii de pe pământurile lor.

— Am fost, răspunse baronul Geoffrey.

— Îi cunoști bine pe buchanani?

— Suntem rude îndepărtate și am considerat că trebuie să mă duc să-i prezint omagiile mele și să nu rămân mai mult de

o noapte, dar a intervenit o tragedie. S-a pierdut un luptător. Oamenii au ieșit să-l caute și erau așteptați să se întoarcă acasă ieri, dar au fost împiedicați noaptea trecută de o furtună teribilă. Așa că a trebuit să-l aștept pe lordul Buchanan să revină.

— Ar fi posibil ca numele luptătorului să fie Liam MacHugh? întrebă timid Gelroy.

— Da. Deci ai auzit ce s-a întâmplat?

— Chiar l-am văzut, afirmă el. A fost adus la abație, bietul suflet. Baronul rămase fără glas. Gelroy profită de ocazie: Vei avea un loc rezervat în rai, chiar dacă ești englez, dacă te întorci și-i dai lordului Buchanan această veste, așa încât el să o transmită mai departe lordului MacHugh.

În timp ce baronul Geoffrey își revenea din surpriza provocată de știrea primită cu totul întâmplător, părintele Gelroy se întoarse, dădu pinteni calului și porni în trap în josul muntelui.

— Așteaptă, strigă baronul după el. Nu poți să pleci fără... Liam trăiește?

Gelroy îi trase o palmă calului peste crupă, pentru a-și mări viteza. Fără să-și mai arunce privirea înapoi strigă peste umăr:

— O, Doamne, așa sper.

12

Lorzii care locuiau în nordul ținutului Highlands constituiau un grup dur. Erau cunoscuți ca imprevizibili, iraționali și dezagreabili. Erau cunoscuți și ca sălbatici în anumite ocazii. Dacă baronul Geoffrey ar fi acuzat pe vreunul dintre ei de aceste defecte, acesta ar fi considerat că-l fletează.

Da, era un grup ciudat și niciunul, își închipui Geoffrey, nu era mai ciudat și mai încăpățânat ca lordul Brodick Buchanan. Acesta nu ezitase să-i dea de înțeles lui Geoffrey că, deși erau rude prin alianță, nu-i plăcea deloc de el, pentru că era englez. Deoarece soția lui Brodick se întâmpla să fie de asemenea din Anglia și verișoara lui Geoffrey, Brodick explica cui voia să asculte că nu putea să declare că îi ura pe toți englezii, ci doar pe unii.

Durul lord îi spusese lui Geoffrey că n-ar fi vrut să-l lase să pună piciorul pe pământurile lui, totuși Geoffrey știa că, dacă se conformează dorinței lordului și nu-i aduce omagii când se află prin apropiere – și fiecare lord din Highlands va ști asta – Brodick va considera lupta o gravă insultă și nu va avea altceva de făcut, decât să se răzbune.

Baronul îl vizitase doar o singură dată înainte, imediat după căsătoria lui Brodick cu lady Gillian. Fusese rugat de Morgan, unchiul lui, să vadă care e situația lui Gillian. Morgan, fratele mai mic al tatălui lui Geoffrey, era un bătrân irascibil și singuratic, căruia nu-i venea să creadă că Gillian ar putea fi mulțumită să trăiască în Highlands, printre sălbaticii Buchanan. Spre surpriza lui Geoffrey, o găsi pe Gillian nu numai mulțumită, ci chiar fericită. Ea nu putu să fie mai amabilă cu el decât a fost, și amabilitatea ei compensa ostilitatea soțului.

Deși nu ar fi admis niciodată în fața lui Brodick, Geoffrey fusese impresionat de el și de soția lui. Nu locuiau într-un castel frumos, ci mai curând într-o casă de țară, nu mai mare decât casa administratorului moșiei lui. Se pare că nici Brodick nici Gillian nu țineau să-i impresioneze pe străini, ci mai curând erau interesați de probleme mai importante.

Principala datorie a lui Brodick era să-și apere soția și clanul. Datoria lui Gillian în acel moment, era să-l apere pe copilul ei încă nenăscut. Voia să participe la nunta Gabriellei, desigur, dar din clipa în care l-a informat pe Brodick că va deveni tată, părăsirea proprietății lor era în afară de orice discuție.

Preotul, care îl întâlnise pe Geoffrey și îi dăduse informația despre Liam MacHugh, se comportase de parcă ar fi fost urmărit de o haită de câini turbați. Imediat ce-i trânti noutatea, se răsuci și își îndemnă calul la galop, dispărând printre copaci.

Geoffrey se întoarse la proprietatea Buchanan, unde Brodick nu fu deloc încântat să-l vadă din nou, atât de curând. În mod cert, nu avea chef să întrețină astfel de relații sociale.

Când se întoarse spre Geoffrey aspectul lordului îl intimidă pe acesta. Înalt și musculos, avea părul deschis la culoare, cicatrici din lupte, și o frunte încruntată ca noaptea. Primul lui comandant, un luptător crunt cu numele Dylan, îl urma. Apoi încă doi luptători li se alăturară.

Geoffrey rămase cu mâinile pe oblâncul șei și așteptă ca Brodick să ajungă la el. Salutul lordului nu fu amabil, dar Geoffrey nici nu se aștepta să fie.

— Am crezut că am scăpat de tine, baroane.

Geoffrey ignoră insulta.

— Liam MacHugh se află la abația Arbane.

Vestea șterse încruntarea de pe figura lui Brodick.

— Trăiește? Baronul povesti repede ce-i relatase preotul și când termină, Brodick întrebă: Ce dracu' înseamnă „așa sper“? Liam e viu sau mort?

— Înseamnă că Liam trăia, când l-a văzut el ultima oară, sugeră Geoffrey. O să-i transmiți lordului MacHugh?

— Am să-i spun.

Brodict se întoarce și pleacă de lângă Geoffrey, concediindu-l. Lătra ordine oamenilor lui. Se va duce împreună cu MacHugh la abație. N-avea nicio îndoială, că pe Colin MacHugh nu-l va opri nimic în încercarea de a afla cine i-a făcut asta fratelui său. Dacă Dumnezeu e îndurător, Liam MacHugh va fi în viață când vor ajunge acolo.

13

În timp ce Gelroy încerca să-și adune curajul, pentru a face călătoria de informare a familiei lui Liam despre locul unde se afla, Gabrielle își umplu zilele cu obligații sociale și cu pregătirile de nuntă. Noaptea târziu părăsea camera, pentru a se duce să vadă ce face Liam, în timp ce acesta dormea. Gărzile ei stăteau de pază în fața ușii. Când în sfârșit deschise ochii, părintele Franklin îi explică pacientului său că, deși abația e un sanctuar și deci considerat loc sfânt de toți cei de bună credință, bărbați și femei cu frica de Dumnezeu, el nu va da ocazie vreunui păgân să se strecoare înăuntru și să-i provoace lui Liam mai mult rău. Îi spuse că lady Gabrielle a sosit la nuntă cu o ceată de gărzi de corp și el i-a cerut ajutorul. În starea lui de slăbiciune, Liam nu protestă. Era conștient că îl păzeau, dar nu vorbi cu ei, iar când aceștia discutau între ei, se foloseau de o limbă pe care Liam nu o auzise niciodată și nu o înțelegea.

Imediat ce Liam și-a recăpătat cunoștința, părintele. Gelroy a anunțat că se va duce să transmită mesajul și într-adevăr pleacă în zorii zilei următoare. Se înapoie la căderea nopții.

Când bătu la ușa Gabriellei, ea fu încântată să-l vadă, dar surprinsa că se înapoiase atât de repede, din această importantă călătorie. Îl ajută să se relaxeze pe un scaun din balcon, oferindu-i ceva răcoritor de băut și apoi luând loc în fața lui.

— Ești bine, părinte? întrebă ea.

— Sunt, afirmă el. Dar tu, milady?

— Eu sunt foarte bine, răspuse ea, dar și curioasă. Aș vrea să te întreb, cum ai putut să faci călătoria într-un timp atât de scurt?

— Am călărit cu forță și cu viteză, se laudă el.

O servitoare apăru în ușă, cu o tavă. Gabrielle îi făcu semn și ea îi oferă preotului un pahar cu apă rece. Dând din cap, părintele Gelroy îi mulțumi cu un zâmbet, apoi bău.

— Lordul MacHugh a fost bucuros de veștile despre fratele lui? A fost ușurat?

— Îmi imaginez că a fost, și bucuros și ușurat, răspuse el. Vezi tu, nu m-am dus acasă la MacHugh. M-am gândit că ar fi mult mai prudent... da, prudent, repetă el, să merg la proprietatea Buchanan și să-i transmit lordului Buchanan informația, astfel încât el să poată avea onoarea de a-i spune lordului MacHugh. Clanul Buchanan este aliatul lui MacHugh și terenurile lui sunt foarte aproape de abație.

— Așa! Gabrielle își încleștă mâinile în poală și întrebă: Dar lordul Buchanan, a fost bucuros și ușurat de noutăți?

— Îmi imaginez că a fost, rosti el puțin somnoros.

— Nu știi sigur? întrebă ea ușor confuză.

El își dresă glasul.

— S-a întâmplat că nu a fost nevoie să merg până acasă la Buchanan. Tatăl tău tocmai părăsise pământurile lui, pe

singura rută sigură, și am putut să-l opresc pe baron și să-i dau lui informațiile. Sunt sigur că a fost încântat să i le transmită lordului Buchanan.

Gabriellei i se părea că preotul făcuse dintr-o călătorie simplă, una complicată. Frica lui de lordul MacHugh era irațională. La urma urmei, preotul avea să-i dea lordului vești bune. De ce se temea că omul l-ar fi agresat?

— Da, sunt sigură că a fost, afirmă ea.

— Tatăl tău trebuie să fie aici în curând, remarcă el.

— Voi fi fericită să-l văd. Poate că va călări cu mine prin țară. Nu vreau să mă plâng, dar mi-ar face plăcere să părăsesc abația, măcar puțin.

— Zilele acestea, peste tot pe la țară e plin de oameni, spuse el. Există trimiși din multe țări, sosiți la nuntă. Mai mulți baroni din Anglia și-au stabilit tabăra aici. Și după cum știi, când călătoresc aceștia iau cu ei tot confortul de acasă. Am auzit că un cort e mare cât biserica noastră. Căsătoria ta cu lordul Monroe promite să fie o ocazie măreață.

— Sunt uimită că au călătorit un drum atât de lung pentru ceremonia aceasta, zise ea.

— E un eveniment important pentru mulți oameni, explică el.

Părintele Franklin îi întrerupse cu o bătaie puternică în ușă. Imediat ce servitoarea îi deschise, preotul intră grăbit în cameră. Când îl văzu pe Gelroy, se opri brusc și îi făcu semn să vină la el.

— Se pare că Franklin dorește să discute cu mine în particular. Cred că știu despre ce e vorba. Am lipsit de la rugăciunile de la prânz, explică el. Și îmi imaginez că vrea să-mi țină o predică serioasă.

O clipă mai târziu cei doi preoți erau cufundați în discuție, șoptindu-și unul altuia. Atenția Gabriellei fu atrasă de locul de adunare. Se aplecă peste balustradă și văzu un preot alergând și strigând la alți doi, care ieșeau din capelă, dar nu putu să-și dea seama ce spune. Locul de adunare se umplu repede de oameni și toți păreau grozav de agitați, dând din mâini și clătinând din cap. Câțiva preoți își făcură semnul crucii, îngenuncheară și începură să se roage.

Se întâmplase ceva teribil.

— Lady Gabrielle?

Părintele Gelroy îi atrase atenția. Expresia de pe fața lui nu lăsa loc la îndoială. Noutățile erau rele.

Mintea ei începu să alerge, imaginând cele mai rele situații. Era vorba de tatăl ei? Se întâmplase ceva cu el? Dumnezeu mare, te rog, nu!

Se forță să afișeze o expresie senină și așteptă ca unul dintre preoți să-i explice.

Gelroy îi făcu semn lui Franklin.

— Spune-i tu.

— E vorba de lordul Monroe, milady. Nu se mai poate însura cu tine.

— Sigur că nu se mai poate însura cu ea, murmură Gelroy.

— Nu mai poate? Întrebă ea încercând să înțeleagă.

— Nu, milady, nu poate, îi scăpă lui Gelroy. Pentru că a murit.

A fost păcat că nu a avut timp să aranjeze ca asasinatul să pară un accident. Asta i-ar fi ușurat atât de mult viața! Se

gândise la posibilitatea de a-l sufoca pe Monroe, dar un muribund poate foarte bine să-și adune puterile, cât zece, când luptă pentru viața lui. Nu, sufocarea ar fi fost prea riscantă.

La fel și înecul. Dacă era un înotător bun? Sau dacă țipa? Un țipăt puternic îi putea aduce ajutoare. Înecare, hotărâse el, e în afară de discuție.

Studiase multe alte metode, care ar fi putut să treacă drept accident, dar până la urmă le înlătură pe toate. Unele erau prea complicate, alte se bazau prea mult pe forță și sincronizare.

Până la urmă s-a hotărât să folosească un cuțit. O lamă ascuțita era un ucigaș rapid și ușor. Dar, din păcate, nimeni nu va crede vreodată că a fost un accident. Cum ar fi putut cineva să cadă accidental într-un cuțit, de cinci sau șase ori? A fost nevoie de mai multe împunsături bune, pentru a-l ucide pe lordul Monroe.

Mai omorâse și înainte, dar niciodată așa. Din cauza poziției sale în sânul puterii, dădea altcuiva astfel de sarcini neplăcute. Acum însă era altfel. Nu îndrăznea să încredințeze nimănui această treabă riscantă. A trebuit să o facă singur. Era singura cale, pentru a se asigura că urmele nu vor duce la el.

Din fericire, în ultimii ani, Monroe devenise foarte încrezător în sine. Nu avea grijă cum ar fi trebuit, iar cei ce-l urmau slăbiseră paza. Nu se așteptau la necazuri, pentru că lordul nu avea dușmani. Cum ar fi putut? Nu luase niciodată partea unui clan împotriva altuia și nu și-a dorit niciodată mai mult decât avea. Lordul nu avea absolut niciun fel de ambiție și era la fel de călduț, ca o apă de baie stătută.

Și nu-și schimba niciodată obiceiurile de rutină. În fiecare seară înainte de apusul soarelui făcea o lungă plimbare, indiferent cum era vremea, indiferent unde se afla. Și

întotdeauna umbla singur.

Ghemuit în întuneric, așteptarea venirii lui Monroe deveni incomodă și plictisitoare, dar imediat ce foșnetul frunzelor îl anunță că sosește, apucă strâns cuțitul și așteptă răbdător momentul perfect în care să atace.

A fost urât, dar imposibil de evitat Lordul Monroe a avut o moarte foarte neplăcută.

15

Slujba de înmormântare s-a desfășurat în capela nordică a abației. Mulți din clanul Monroe erau pe drum, pentru a participa la nuntă, când au primit vestea decesului brusc al lordului și călătoria lor fericită pentru celebrarea nunții se transformă într-o procesiune sumbră, de doliu. Mulți lorzi din Highlands participară la funeralii, dar și mai mulți au trebuit să vină călare toată distanța, pentru a-și prezenta ultimul omagiu, când au aflat de moartea lui. Monroe. Conform ritualului, trebuia îngropat a doua zi, din cauza căldurii neobișnuite și a deteriorării rapide a cadavrului.

Englezii n-au fost invitați, deși era îndoielnic că vreunul dintre baroni ar fi vrut să participe și să-l asculte pe preot preamărind virtuțile mortului. La urma urmelor, era un highlander, ceea ce din punctul lor de vedere, îl făcea inferior și nu merita rugăciunile lor.

Baronul Geoffrey de Wellingshire și fiica lui, lady Gabrielle, erau singurele excepții. Familia Monroe a admis prezența lor, deoarece lady făgăduise că se va mărita cu lordul lor. I se permise să asculte slujba împreună cu ei, dar ea și tatăl ei stăteau în ultimul rând. Deși era suficient loc, nimeni

nu se așeză lângă ei.

Gabrielle nu se aștepta la o atenție specială. Era mulțumită că i se oferise ocazia să se roage pentru sufletul lordului Monroe. Tatăl ei și ceilalți îi păstrau lordului o atât de înaltă considerație și îl prețuiau, deoarece fusese un om bun și amabil. De ce a vrut cineva să-l distrugă? Asasinarea lui era lipsită de logică. Nici jaful n-a fost un motiv, pentru că nimic nu-i fusese luat. Inelul de aur și pumnalul incrustat cu pietre scumpe erau la el, când a fost găsit. A fost ucis doar din distracție?

Mintea ei rătăcea gândindu-se la Liam MacHugh și la oamenii îngrozitori care-l făcuseră să sufere atât de mult. Cum putea un om să-l trateze pe celălalt cu atâta răutate?

Slujba se termină și trupul lui Monroe, înfășurat în giulgiul alb, fu luat de acolo. Gabrielle ținu capul plecat, când procesiunea ieși din capelă. Se întâmplă să arunce doar o privire asupra participanților și observă că mulți dintre ei s-au uitat la ea, când au trecut pe alături.

Când ultima pereche, un tânăr și o femeie în vârstă, ajunseră în dreptul ei, se opriră. Gabrielle simți ochii pătrunzători ai femeii și ridică privirea.

— Du-te acasă! Nu e loc pentru tine aici, șuieră femeia. Cuvintele țâșniseră ca un venin otrăvitor.

Tânărul o prinse repede pe femeie de umeri și o întoarse cu blândețe spre procesiunea care se depărta.

— Vino, mamă, unchiului nu i-ar plăcea niciun fel de necazuri.

Fața Gabriellei ardea. Nu se confruntase niciodată cu un astfel de dispreț.

În timp ce își croiau încet drumul pe intervalul dintre bănci,

omul se mai întoarce o dată și îi adresează Gabriellei un zâmbet de simpatie.

Tatăl puse mâna pe brațul ei, pentru a o opri să se ridice și să plece.

— Vom aștepta până ce toți Monroe au plecat, o atenționă el. Femeia aceea e sora lordului Monroe. Cred că ar fi cel mai bine să nu-i urmăm. Ar mai putea apărea și alte insulte.

— De ce au căutat să mă insulte? întrebă ea fără să-i vină să creadă.

— Clanul Monroe e convins că tu ești motivul pentru care lordul lor a murit. Ea îl privi fix în timp ce el rostea acest nonsens. Te consideră răspunzătoare de moartea lordului lor, reluă tatăl ei.

Era îngrozită.

— Ei cred că eu l-am ucis? Cum pot să creadă așa ceva?

— N-ai înțeles, Gabrielle. Nu cred că tu l-ai înjunghiat, cred că, dacă lordul lor ar fi stat acasă, și n-ar fi acceptat să se însoare cu tine, ar fi încă în viață. Monroe și cei ce l-au însoțit și-au ridicat tabăra în val, în noaptea în care a fost ucis și, pentru că era în drum spre abație pentru a se căsători cu tine, ei cred că tu i-ai provocat moartea.

— Dar e ridicol!

El o bătu ușor pe mână.

— Da, așa e. Nu permite nebuniei lor să te supere.

Ea își îndreptă spatele.

— Pot rezista insultelor lor. Nu sunt așa de slabă, încât să mor pentru un cuvânt sau două pline de cruzime.

— Tu ai sentimente tandre, fetiço, indiferent dacă ești de acord cu asta sau nu.

Ușa se deschise în fața lor și Stephen intră înăuntru.

— Acum totul e în siguranță. Participanții Monroe la funeralii au plecat și baronul care aștepta afară s-a întors în tabăra lui.

Tatăl ei dădu din cap.

— Atunci putem pleca. Vino, Gabrielle! Gărzile tale te vor escorta până la camerele voastre.

— Stephen, ce baron a fost afară?

Răspunse tatăl ei.

— Percy.

Ieși pe intervalul dintre bănci și făcu un pas înapoi, pentru ca Gabrielle să poată să o ia înaintea lui.

— Nu înțeleg de ce a venit la nuntă. Nu e nici prietenul, nici aliatul tău, și mă îndoiesc să-l fi cunoscut pe lordul Monroe, comentă ea.

Tatăl ei oftă.

— Ar fi trebuit să-ți explic asta mai de mult. Percy spune că a fost trimis de rege, pentru a fi martor la ceremonie, dar eu sunt sigur că a avut alte motive. Ar fi trebuit să te avertizez. Baronul Percy și baronul Coswold sunt doi oameni foarte manipulativi, care nu pot fi opriți de nimic pentru a-și atinge scopurile. Am sperat că odată căsătorită, vor renunța la obsesiile lor. Îi făcu semn lui Stephen să deschidă ușile. Am avut dreptate, Stephen? întrebă coborând scările. Nu-i așa că Percy aștepta o ocazie pentru a vorbi cu Gabrielle?

— Da, baroane. Stătea ascuns în spatele capelei și avea și prietenii cu el. Dar pe baronul Coswold nu l-am văzut încă.

— Coswold călătorește prin Scoția. Sunt sigur de asta. Dar numai Dumnezeu știe după ce umblă.

— De ce vor amândoi să vorbească cu mine? întrebă Gabrielle.

— Îți voi explica mai târziu ce e necesar să știi, îi spuse tatăl ei. Acum du-te și spune servitorilor să-ți împacheteze lucrurile. Mâine dimineată pleci înapoi în Anglia. Dacă n-ar fi prea târziu, aș fi vrut să pleci chiar astăzi.

— Dar tu nu vii cu mine, tată? mai întrebă ea.

— Nu, trebuie să trec întâi pe la rege. Până acum i s-a spus probabil de moartea lui Monroe și voi avea nevoie de aprobarea lui pentru întoarcerea noastră în Anglia. Am să te ajung în câteva zile.

— Coswold și Percy sunt cauza pentru care ești atât de nerăbdător să plec acasă? continuă ea întrebările.

— Da, ei sunt cauza, răspunse el înverșunat. Intrară în locul de adunare mergând unul lângă altul, cu Stephen și Faust urmându-i. Ți-am spus ce am aflat despre aceștia doi și despre competiția lor obscenă. Se pare că ceea ce vrea un baron, trebuie să aibă și celălalt. Totul a devenit un joc pentru ei, cine câștigă și cine pierde. Clătină dezgustat din cap. Am crezut că vei scăpa de ei, dacă te măriți cu lordul Monroe și nu pot să-ți spun cât de uimit am fost să aflu că Percy a venit la nuntă și și-a stabilit tabăra lângă abație. Mă aștept să apară și Coswold.

— Un mort nu se mai poate însura, remarcă Faust. Ce întâmplare favorabilă uciderea lordului Monroe!

Stephen dădu din cap.

— E cât se poate de binevenită, nu-i așa?

Baronul Geoffrey se întoarse spre el.

— Și eu m-am gândit la același lucru.

— Sugați... începu ea.

— Ai fost ferită de ce e rău în lume și nu poți să-ți imaginezi de ce sunt în stare oamenii. Lasă-mă să-ți spun peste ce am dat, când am ajuns la clanul Buchanan. Lordul

Buchanan și mulți dintre soldații lui se aflau cu aliatul lor, clanul MacHugh, căutându-l pe fratele lordului MacHugh. Tatăl ei nu o cruță de amănunte, când îi explică ce voiau să facă monștrii care îl capturaseră pe Liam. Mi s-a spus că funia cu care l-au legat era plină de sânge și săpaseră o groapă, pentru a-l îngropa.

— Ei știu cine au fost oamenii aceia, mylord? întrebă Stephen.

— Nu, nu știu. Brodick și lordul MacHugh l-au găsit pe unul dintre ei pe pământ, lângă groapă, dar nimeni nu l-a recunoscut. Nu purta culorile nici unui clan, pentru a putea fi identificat. După aceea, Brodick s-a întors acasă. Eu îl așteptam.

— Ai căutat și tu cu el, tată?

— Doamne ferește! N-ar fi permis asta, dar așa cum s-a aflat apoi, fratele lui MacHugh a fost găsit. Când plecam de pe proprietatea lui Brodick, dincolo de pădure a apărut un preot cu fericita informație. M-a rugat să-i spun lordului Buchanan că Liam MacHugh se află aici, la abație. Tatăl zâmbi. Bietul preot n-a putut să plece, pe cât de repede ar fi vrut, astfel încât nu mi-a răspuns la întrebări. Îmi imaginez că clanul MacHugh a fost teribil de încântat să audă că Liam trăiește și e în siguranță. Abatele a menționat ceva de faptul că acest biet suflet rănit se află aici?

Peste umărul tatălui ei, Gabrielle aruncă o privire rapidă spre Stephen, înainte de a răspunde:

— Nu, abatele n-a spus nimic de el.

— E bine, rosti tatăl. Cu cât afli mai puține despre aceste violențe, cu atât mai bine.

— Am ales să sper că există mai mult bine decât rău pe

lume, afirmă ea.

— Ai inima bună a mamei tale, Gabrielle. Baronul Geoffrey o sărută ușor pe obraz, înainte de a o părăsi. Trebuie să mă grăbesc să vorbesc cu soldații mei. Sunt multe de rezolvat înainte de a pleca, dar voi face în așa fel, încât să-mi iau rămas bun de la abate.

Imediat ce tatăl cotește după colț, ea se uită la Stephen.

— Mă simt ca și cum l-aș fi înșelat pe tata, pentru că nu i-am spus cum l-am găsit pe Liam.

— Nespunându-i, l-ai protejat pe baron. Nimeni dintre noi nu știe unde poate duce omorârea unui om și salvarea altuia. Amândoi sunt străini pentru noi. Tatăl tău nu trebuie băgat la mijloc și aceasta ne poate fi de ajutor. Cel mai bine e să plecăm acasă.

Ea fu de acord.

— A fost o călătorie tristă.

16

Gabrielle era gata să intre în camera ei, când părintele Gelroy o strigă:

— Milady, un cuvânt, te rog!

Alergă spre ea cu rasa fluturându-i pe lângă glezne. Avea fața aprinsă și roșie și era grozav de încruntat.

Ea nu se simțea în stare să mai primească alte vești proaste. Strângându-și brațele în jurul ei, se îndreptă spre el.

— Da, părinte.

— Sunt aici! gâfâia atât de tare, încât abia putea să articuleze cuvintele.

— Cine e aici?

— Lordul MacHugh și lordul Buchanan. Amândoi sunt însoțiți de luptătorii lor. Sunt în vârful colinei ce domină abația.

— Astea sunt vești bune, nu-i așa?

— O, nu, nu. Vreau să spun, da, strigă el. Vin după Liam și asta e foarte bine.

— Atunci trebuie să mergi să-i saluți, nu-i așa? Și să-l duci pe lordul MacHugh la fratele său.

— Nu va fi necesar, afirmă Gelroy.

— Nu înțeleg. Sigur că e necesar. Lordul MacHugh a venit tot acest drum, deci trebuie dus să-și vadă fratele, insistă ea.

— O, îl va vedea. Sunt sigur de asta, sublinie Gelroy. Dar nu va fi dus la el.

Gabrielle era mai confuză ca oricând.

— Atunci cum o să-l vadă?

— Liam îl așteaptă dincolo de porți, i-o trânti preotul.

Șocată, Gabrielle rosti:

— Bietul om n-a fost capabil să se ridice din pat, de când e aici. Cum a fost posibil să iasă afară, dincolo de porțile abației?

Gelroy nu putu să o privească în ochi, când răspunse:

— Părintele Franklin și cu mine l-am cărat.

— Și pur și simplu l-ați lăsat acolo? Nu-i venea să creadă ce îi spusese preotul.

— Nu înțelegi. Lordul MacHugh e un luptător teribil. Toată lumea a auzit de uluitoarea lui putere... și uluitorul lui temperament.

Deodată, situația îi deveni clară.

— Ți-e frică de el.

— Numai unui nebun nu i-ar fi frică de lordul MacHugh.

— Dar să-l abandonezi pe bietul om... începu ea.

— Vino cu mine, zise Gelroy. Cred că vei înțelege, când vei vedea tu însăși. Ne vom cățăra pe zid și ne vom uita afară. Am să-ți arăt drumul. Preotul o conduse pe Gabrielle afară și sus pe niște trepte înguste, spre o fentă săpată în zidul gros de piatră. Apoi arătă spre colină: îi vezi?

Răsuflarea ei șuierătoare răspunse întrebării. Vederea luptătorilor o lăsase fără grai și nu putu decât să dea din cap.

Nu-i fu deloc greu să-i depisteze pe lorzi. Cei doi bărbați se aflau în fruntea însoțitorilor lor, fiecare călare pe câte un cal magnific, unul negru, celălalt cenușiu. Ambii bărbați arătau, ca și cum fuseseră sculptați de un zeu din vremuri străvechi. Știa că Zeus n-a existat cu adevărat niciodată, dar când îi privea pe acești giganți, nu se putea opri să nu se gândească că s-ar putea...

— Cel din dreapta e lordul MacHugh, zise Gelroy.

Oare e real? închise ochii și îi deschise din nou. Era tot acolo.

— E cam... mare, nu-i așa? De fapt amândoi sunt, zise ea privind de la MacHugh la Buchanan.

Preotul râse.

— Sunt higlanderii, zise el, ca și cum aceasta explica totul. Nu sunt la fel de civilizați ca noi ceilalți.

— Au venit aici pentru unul de-al lor, ceea ce mă face să cred că sunt capabili de dragoste frățească. Sunt umani, părinte, zise ea cu o urmă de dezaprobare față de judecata negativă a preotului.

— Iată-l pe Liam, șopti el, deși era sigur că nu putea fi auzit.

— Vom sta să urmărim această întâlnire plină de bucurie, zise ea. E greșit din partea noastră să asistăm?

— Nu cred. Și în afară de asta, ei nu vor afla.

Mai privi un minut sau două, apoi ea șopti:

— Liam nu poate să meargă. Vezi cum încearcă și cum șchiopătează? Se bazează pe piciorul drept, nu-i așa? Uite cum a încetinit. Cum va reuși să urce colina?

— Mândria îl va duce până acolo.

— Dar mândria e un păcat.

— Nu pentru un highlander.

Gabrielle îl privi pe lordul MacHugh. Figura lui era rigidă. Nu exista nici urmă de sentimente în ochii lui, în timp ce-și privea fratele luptând să avanseze.

Barbar, hotărî ea. MacHugh e un barbar. Nu avea niciun sentiment pentru propriul lui frate? Totuși venise așa de departe după el. Atunci de ce nu-l ajută acum? De ce niciunul dintre ei nu-l ajuta pe bietul Liam?

Toți sunt niște barbari, hotărî ea. Fiecare dintre ei.

Liam încercă să stea în picioare, dar când își duse un picior înainte pentru a face un pas, se clătină și căzu pe spate. Lordul MacHugh sări imediat de pe cal și-i dădu hățurile lordului Buchanan.

— Încrederea mi-a fost restabilită, zise ea. E greșit să gândești rău despre lord. O să-l ajute până la urmă pe Liam. Gabrielle zâmbi, când adăugă: Asta înseamnă iubire frățescă.

Privi plină de speranță, cum lordul se îndreptă spre omul slăbit. Dar nu se opri pentru a-i vorbi, nici nu-i zâmbi și în mod cert, nici nu-l îmbrățișă.

Ceea ce făcu, a fost să-i dea fratelui său un pumn, cu toată puterea.

Lui Brodick nu-i venea să creadă că trebuia să fie vocea rațiunii. El era de obicei cu temperamentul cel mai fierbinte. Dar nu astăzi.

Astăzi datoria lui era clară: să-l determine pe Colm să nu facă ceva nesăbuit și asta nu era o treabă ușoară. Avusese nevoie de o mulțime de vorbe pentru a-l convinge să nu năvălească în abație și să devasteze cameră după cameră, pentru a încerca să afle ce i s-a întâmplat fratelui său.

Colm rezistase mult, dar până la urmă reuși să-și controleze furia și să se îndrepte călare spre abație. Apoi îl văzu pe Liam sprijinit de poartă și luă foc de furie.

— Dumnezeule mare, șopti Brodick când îl văzu pe Liam. Inspiră adânc amintindu-și că el trebuie să fie cel rațional și adăugă: Trăiește.

Colm nu răspunse. Nu putu decât să privească un întreg minut agonizant încercările lui șovăitoare de a merge, înainte de a sări de pe cal și a se îndrepta spre el. Cu lovitura primită în falcă, Liam se dezechilibra și căzu peste umărul fratelui care-l aștepta.

Odată ce Colm își așeză fratele pe spinarea calului, le făcu semn la doi călăreți să-l flancheze și îi trimise înainte.

— Cineva știe ce i s-a întâmplat fratelui meu, Brodick. Indiferent cine l-a adus la abație, a fost martor la ceva. N-a existat nicio posibilitate dată dracului ca Liam să se ridice și să plece de pe terenul acela. Trebuie că a fost cărat. Uită-te la el, Brodick! MacHugh făcu semn spre abație și adăugă: Liam nu a ajuns singur acolo. A fost ajutat.

— Poate că a fost lăsat la poartă.

— Sau poate a fost dus înăuntru. Dacă cineva din abație știe

ce s-a întâmplat, îl voi găsi și-l voi face să spună ce știe, indiferent câtă forță va trebui să folosesc.

Brodick făcu semn spre corturile din afara zidurilor.

— Cu toți acești oameni din jur, ai nevoie mai curând să-ți folosești capul. Nu poți să intri în abație cu forța. E sacră, pentru numele lui Dumnezeu. Nici măcar nu poți să-ți iei sabia sau altă armă cu tine, când intri prin aceste porți.

Colm nu suporta deloc să i se spună ce poate și ce nu poate să facă. Îi aruncă lui Brodick o privire:

— De când dai tu atenție regulilor? Căsătoria te-a slăbit.

— Soția mea nu s-ar fi măritat cu un bărbat slab.

Colm sări pe cal, apucă hățurile și începu să urce din nou colina.

— Poate că te-a transformat într-un om slab, pentru că e și ea slabă. Majoritatea femeilor sunt așa.

Insulta îl amuză pe Brodick.

— Ai cunoscut-o pe soția mea, nu-i așa?

Colm ridică din umeri.

— Da, am cunoscut-o. Era o urmă de zâmbet în vocea lui când adăugă: E o femeie puternică. O raritate.

— Adevărat, e puternică și încercarea de a mă contrazice nu funcționează. N-am intenția să te ajut să lupți cu un grup de bătrâni.

— Nu am intenția să mă lupt cu preoții. Pur și simplu, mă duc să aflu ce s-a întâmplat.

— Înainte de a face orice, poate că ar trebui să vorbești cu fratele tău.

— Chiar în această direcție mă îndrept.

— Probabil că n-ar fi trebuit să-l lovești atât de rău. Cât de mult timp crezi că-i va trebui să se trezească?

— Dacă îi arunci niște apă pe față, își va reveni. În timp ce șirul de călăreți cobora de partea cealaltă a colinei, Colm adăugă: Ai văzut ce i-au făcut?

— Am văzut, răspuse liniștit Brodick.

Îi va lua mult timp lui Colm înainte de a putea să-și scoată din minte imaginea fratelui său, care încerca să vină spre el. Părea că fiecare centimetru din pielea de pe spatele și picioarele lui fusese sfâșiat și jupuit.

Nu, nu va uita în curând această priveliște oribilă.

— Oamenii tăi trebuie să-l ducă pe Liam acasă la Kevin Drummond. Soția lui știe să lecuiască.

— Nu, îl vor duce acasă la mine. Va primi acolo toate îngrijirile de care are nevoie. Vreau să înțelegi că, după ce-i voi pune câteva întrebări, eu am să mă duc la abație.

— Știu, afirmă Brodick. Vin cu tine.

— Nu, nu vii. Îți sunt deja profund îndatorat. Ticăloșii ăia l-ar fi îngropat pe Liam, dacă oamenii tăi n-ar fi apărut la timp. Eu n-aș fi reușit să ajung când trebuia.

— Mortul de lângă groapă, cu săgeata în piept... Treaba asta n-a fost făcută de unul dintre noi, îi aminti Brodick.

— Totuși îți datorez teribil de mult.

Brodick zâmbi.

— Așa e!

Îi ajunseră pe ceilalți. Dylan, primul comandant al lui Brodick, mergea în urma soldaților lui MacHugh, Auzi fluieratul ascuțit al lui Brodick și opri procesiunea.

Exista o duzină de oameni din partea clanului MacHugh și aproape tot atâția buchanani care-l înconjurau pe Liam.

Deoarece se aflau atât de aproape de Duncan's Bluffs, hotărârea să-l lase pe Liam să se odihnească câteva minute,

înainte de a-și continua drumul. Fratele lui Colm era încă amețit de la lovitura pe care o primise în falcă. Totuși când descăleca, refuză să fie ajutat și aproape căzu în genunchi. Fiecare văzu că labele picioarelor îi erau pline de sânge, dar nimeni nu se grăbi să-l ajute. Așteptară să se ridice și să-l urmeze pe Colm, spre stâncile netede care dominau valea.

Liam încercă să nu tresară, cu fiecare pas încet și dureros pe care-l făcea. Când în sfârșit ajunse pe înălțimea abruptă, căzu la pământ și se rezemă de stânca netedă.

Salutul lui Colm adresat fratelui său fu tăios:

— Cine ți-a făcut asta? Făcu un pas în fața lui Liam și-și încrucișa brațele pe piept așteptând să-i răspundă.

— Dacă aș fi știut cine a făcut asta, l-aș fi ucis până acum, răspunse Liam.

Era lăudăroșenie curată și ambii știau asta. Fratele lui nu era în stare să poată ucide pe cineva. Fața îi era cenușie. Colm își închipui că s-ar putea să leșine din nou. Dar mândria lui Liam fu la înălțime, încât Colm i se adresă ironic:

— Sigur că l-ai fi ucis! Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu-mi amintesc prea bine, zise el. Părăsisem proprietatea Monroe îndreptându-mă spre casă peste câmp, dar m-am oprit la est de râu. Știam că mă aflu încă pe pământurile lui Monroe. Da, sunt sigur că așa era. Atunci, ceva m-a izbit în tâmplă și probabil că și în ceafă. Loviturile m-au amețit și când mi-am revenit, mâinile și picioarele îmi erau legate. Și aveam o glugă trasă pe cap. Închise ochii o clipă, încercând să-și aducă aminte. Erau cel puțin patru, continuă el. Îmi revenisem pentru o vreme, dar i-am lăsat să creadă că eram tot inconștient. I-am auzit vorbind, înainte de a leșina din nou. Sunt sigur că erau patru voci distincte... Nu, așteaptă. Suspină, frustrarea lui

accentuându-se. Trebuie că au fost mai mulți.

Se masă la ceafă și închise din nou ochii.

— Ți s-a adresat vreunul dintre ei direct? întrebă Braeden, primul comandant al lui Colm, în timp ce ceilalți se adunau în jur.

— Nu, nu cred. Vocea lui Liam deveni mai răgușită și mai greu de înțeles, cu fiecare răspuns pe care-l dădea. De ce nu mi pot aminti? E al naibii de enervant.

Pentru Colm era evident că memoria lui Liam era nesigură. Primise nenumărate lovituri la cap.

— Ai spus că i-ai auzit vorbind. Ce spuneau? întrebă Brodick.

— Că speră să ucidă cât mai mulți din clanul MacHugh.

— Dacă erau doar patru răpitori sau cam atâția, cum ar fi fost posibil să-i ucidă pe luptătorii experimentați ai lui MacHugh? mai întrebă Brodick.

Braeden îi dădu lui Liam burduful lui din piele, cu apă. Liam luă o înghițitură bună, făcu un semn de apreciere comandantului și apoi răspunse:

— Mai erau și alții ascunși în pădure, care așteptau să atace. Li se spusese să doboare cât mai mulți puteau din clanul MacHugh. Cu cât mai mulți ucideau, cu atât mai bine erau răsplătiți. Mai luă o înghițitură înainte de a continua: Unul dintre ei și-a exprimat îngrijorarea că nu existau alte trupe care să-i ajute, că nu erau decât ei singuri, care să facă față furiei lui Colm. El voia să mă ucidă și să termine odată totul, dar cel care îi conducea îi spunea într-una că trebuie să aștepte.

— Ce să aștepte? întrebă Colm.

— Nu știu.

— Ai auzit rostindu-se vreun nume? întrebă Brodick.

— Dacă am auzit, nu-mi amintesc.

Colm continuă să-i pună fratelui său întrebări, sperând să dea de vreo urmă a celui care era în spatele acestei atrocități, dar Liam nu-i fu de mare ajutor.

— Îți amintești când ai fost dus la abație? întrebă el.

— Nu, dar îmi amintesc când m-am trezit acolo. Mă afluam într-o cameră mică. Cu mine erau doi preoți. Unul era tămăduitor, celălalt își pusese stola și se ruga pentru mine. Cred că își închipuia că sunt pe moarte.

— Cine erau acești preoți? întrebă Braeden.

— Părintele Franklin era vindecătorul. L-am întrebat cum am ajuns acolo și el mi-a spus că nu știe.

— L-ai crezut? întrebă Colm.

— Da, l-am crezut, după ce mi-a explicat. Mi-a spus că părintele Gelroy a venit la el și i-a solicitat ajutorul. Gelroy era preotul care se ruga pentru mine, adăugă el.

— Și părintele Franklin n-a fost curios să afle cum ai ajuns acolo? întrebă Broedick.

— Ba da, a fost. M-a întrebat cum am fost rănit și eu i-am spus că nu pot să-mi amintesc. L-am auzit întrebându-l și pe Gelroy același lucru și acesta i-a spus că e mai bine să nu cunoască amănunțele.

— Ce spui de preotul acesta, de Gelroy? El ce ți-a spus?

— Mi-a spus că se afla afară descărcând o căruță cu grâu, când s-a întâmplat să ridice ochii și m-a văzut.

— Te-a văzut? Cum vine asta? Nu era nimeni cu tine? întrebă Colm.

— I-am pus lui Gelroy exact aceeași întrebare și nu mi-a dat un răspuns clar. Când i-am cerut să-mi explice ce înțelege prin asta, a spus că nu poate să spună nici da nici nu.

— Vorbea în cimilituri, se repezi Colm. Liam încercă să se ridice. Sprijinindu-și mâna de stâncă, se ridică în genunchi, dar căzu din nou. Blestemându-și slăbiciunea, rămase nemișcat o clipă, înainte de a încerca din nou. Dar cu mine, preotul ăsta, Gelroy, nu va vorbi în cimilituri, adăugă Colm. Îmi va spune ceea ce vreau să știu.

— Colm, trebuie să înțelegi. Gelroy a crezut că mă protejează. Era îngrijorat că cei ce m-au rănit s-ar putea să vină în abație...

— Să teucidă. Brodick dădu din cap, în timp ce-i termina lui Liam fraza.

— Da, rosti el. Gelroy credea că demonii, așa le spunea el oamenilor care m-au atacat, n-ar respecta sanctuarul. El și Franklin erau de acord să țină secretă prezența mea, ca măsură de prevedere până sosești tu, Colm, dar a existat o problemă. Cei doi nu puteau să stea de pază cu mine ziua și noaptea fără să trezească bănuieli și nici n-ar fi fost de prea mare ajutor în fața unui intrus.

— Și cum s-a rezolvat problema? întrebă Colm.

— Gelroy a cerut ajutorul câtorva oameni buni pe care-i cunoștea, pentru a mă apăra în timp ce dormeam. Mi-a explicat că era nevoie de oameni care știu să se lupte.

— Preoții nu au un astfel de antrenament, interveni Braeden.

— Nu, nu au, fu de acord Colm.

Încetă să se mai plimbe în sus și-n jos, prin fața fratelui său.

— Pe cine a găsit preotul să vegheze asupra ta?

— I-a rugat pe niște soldați, care se aflau acolo pentru nunta lordului Monroe.

— Din ce clan erau oamenii aceștia? întrebă Brodick.

Înainte ca Liam să poată răspunde, interveni Colm:

— Erau highlanderi?

— Nu, nu erau, dar Gelroy avea încredere totală în ei.

— Atunci trebuie că erau highlanderi, raționă Brodick.

Toți luptătorii care ascultau conversația dădură afirmativ din cap. Numai în highlanderi puteai să ai încredere, și chiar și în aceștia cu prudență.

— Îți spun că nu erau highlanderi. Nu știu de unde veneau, dar Gelroy trebuie că îi cunoștea bine, pentru că avea mare încredere în ei.

Colm știa că trebuie să se grăbească cu întrebările, dacă voia să obțină cât mai multe informații de la fratele lui frânt, înainte ca epuizarea să-l doboare. Liam era deja moleșit. De-abia putea să-și țină ochii deschiși și avea tulburări de concentrare.

— Câți erau? întrebă el.

— Câți erau, cine? întrebă Liam ostentiv.

Colm explică răbdător.

— Soldații, Liam. Câți soldați te-au păzit?

— Patru. Au fost întotdeauna câte doi, ori în cameră cu mine, ori afară în fața ușii.

Brodick se uită la Colm, când puse întrebarea:

— Și oamenii aceștia aveau arme?

Oricât părea de ciudat, Liam zâmbi:

— Nu, nu aveau.

— Întrebarea te amuză? întrebă Brodick încercând să înțeleagă reacția lui Liam.

— Da, mă amuză. Când îi vei vedea, vei înțelege de ce. Te asigur, lord Buchanan. Nici nu aveau nevoie de arme.

— Sunt invincibili? Asta vrei să sugerezi? întrebă Braeden, ca și cum lăudarea puterii altcuiva, putea fi considerată afront

personal adus puterii lui.

— Niciun om nu e invincibil, se repezi Colm. Ce ți-au spus soldații aceia, Liam? Ți-au explicat cum ai ajuns tu la abație?

— Nu vorbeau între ei, dar nu și cu mine.

Atât Colm cât și Brodick așteptau ca Liam să se explice. Dar când n-a făcut-o, Brodick întrebă:

— De ce n-au vorbit și cu tine?

— Nu cred că m-ar fi înțeles, răspunse el în sfârșit. Eu în mod cert nu-i înțelegeam. Vorbeau o limbă pe care n-am auzit-o niciodată.

Frustrarea lui Colm creștea.

— Gelroy trebuie că-i înțelegea.

— Nu sunt sigur de asta. Nu l-am auzit niciodată vorbind cu ei.

— Atunci cum a putut... Colm se opri. Era lipsit de sens să continue să-și chestioneze fratele. Liam avea nevoie de odihnă și Colm spera ca atunci când se va mai înzdrăveni, să poată să-și amintească mai multe despre oamenii care îl răpiseră. În afară de asta, raționă el, Gelroy îi va spune tot ce voia să știe. Își scoase teaca și sabia și le dădu lui Braeden. Du-l pe Liam acasă, porunci el. Apoi se duse la cal, pentru a-și lua arcul și săgețile și a i le da și pe acestea lui Braeden. Și trimite-i și pe cei din clanul Buchanan acasă. Cu o privire aruncată lui Brodick, adăugă: pe toți buchananii.

Înainte ca el să poată să argumenteze, Brodick încăleca și zise:

— Merg și eu cu tine la abație.

Braeden dădu din cap.

— Aveți nevoie și de vreunul dintre noi, să mergă cu voi la abație?

— Nu am nevoie. Vocea lui Colm era fermă.

Braeden era obișnuit cu toanele aspre ale lordului său.

— Atunci aş sugera ca jumătate din oamenii mei să-l ducă pe Liam acasă, iar eu și cealaltă jumătate să aşteptăm în afara porților, cu armele tale.

Comandantul lui Brodick făcu un pas înainte și se așeză lângă Braeden.

— Și pentru că lordul Buchanan merge cu tine, sugerez ca și eu să aştept cu armele lordului meu, în afara porților. Ceilalți soldați buchanan îl vor duce în siguranță acasă pe Liam.

Brodick fu de acord.

— Ar fi în avantajul nostru să putem să intrăm în posesia săbiilor, dacă vom avea norocul să dăm peste oamenii care l-au torturat pe fratele tău.

— Prefer să-mi folosesc mâinile, zise Colm.

— Chiar dacă ceilalți au săbii?

Colm îi aruncă o privire grea.

— Tu ce crezi?

Brodick clătină din cap.

— Cred că ești doar însetat să ucizi pe cineva, nu-i așa?

— Intenționez să ucid pe oricine a făcut asta fratelui meu, răspunse Colm.

Nu era o speranță, sau o promisiune. Era un jurământ solemn.

18

Competiția dintre baronul Coswold și baronul Percy devenise mortală. Sau așa părea.

Fiecare dintre ei mergea până acolo, încât căuta să afle ce

planuri necinstite punea la cale celălalt. Spionii mișunau peste tot. În mod cert, nu toți însoțitorii baronului Percy îi erau loiali. Unul – William, de fapt purtătorul lui de stindard – era în mod secret folosit de baronul Coswold. Stegarul era un informator bine recompensat, care memora fiecare cuvânt și fiecare acțiune a lui Percy și a conspiratorilor lui și le raporta lui Coswold.

Când vestea morții lordului Monroe ajunsese în tabăra lui Percy, stegarul trădător părăsi abația sub un pretext fals și se grăbi să meargă să-i transmită informațiile lui Coswold. Baronul făcuse în așa fel ca William să știe în orice moment unde se află, așa că informatorul îl surprinse exact în momentul în care se așezase să cineze, împreună cu lordul MacKenna, în holul mare al palatului acestuia.

Dar teribilele informații nu stârniră reacția așteptată de William. Atât Coswold cât și MacKenna nu păreau nici măcar surprinși. Coswold ridică indiferent din umeri, iar MacKenna, aparent la fel de neafectat, arăta plictisit când întinse mâna după pâinea neagră de pe masă și băgă o bucată în gură.

Când auzise noutățile, și baronul Percy păruse la fel de dezinteresat. Oare ambii baroni se așteptau să se întâmple așa ceva? Au anticipat oare moartea lui Monroe, sau pur și simplu au dorit-o? Și de ce era și lordul MacKenna la fel de indiferent? Unul dintre oamenii lui fusese ucis; stegarului îi trecu prin minte că ar fi trebuit să aibă măcar o urmă de remușcare.

Coswold împinse scaunul de la masă și îi făcu semn stegarului să-l urmeze afară. Când rămaseră singuri, îi porunci să se înapoieze în tabăra lui Percy și să țină ochii și urechile deschise pentru alte întâmplări.

— Du-te cât mai e lumină, pentru a te putea orienta. Poți să parcurgi o bună parte din distanță, înainte de căderea întunericului. Eu voi sosi la abație mâine.

Stegarul îl privi pe Coswold intrând înapoi și apoi rămase un lung moment scărpinându-se în cap confuz. Deși ar fi vrut, nu îndrăzni să-i pună baronului întrebarea care-l tortura. Monroe, lordul ucis atât de șocant azi noapte, a fost un om puternic și destul de iubit. De ce nu era nimeni surprins?

19

Brodick era de acord din toată inima cu Colm. Dacă s-ar fi ivit ocazia și el i-ar fi ucis pe ticăloșii care l-au atacat pe Liam. Clanul MacHugh era aliatul clanului Buchanan și deci, dușmanii lor erau și dușmanii lui. Acum peste un an, Brodick se aventurase pe un teritoriu englez periculos, cu misiunea de a-și ajuta soția. Iar clanul MacHugh a sărit în ajutorul buchananilor, așa că acum era rândul clanului Buchanan să-i înapoieze serviciul.

Totuși MacHugh era un singuratic. Refuză să accepte să aibă alături de el în luptă pe oricine altcineva în afară de propriul său clan. De obicei Brodick avea aceleași sentimente și aproape că intrase în război cu Anglia, când și-a schimbat atitudinea. Acum recunoștea valoarea acestor legături și considera că nu numai MacHugh, ci și clanurile Maitland și Sinclair, două din cele mai puternice clanuri din Highlands, erau cei mai apropiați aliați ai săi. Acești lorzi deveniseră și buni prieteni cu el.

Cei doi bărbați nu vorbiră prea mult, cât timp călăriră spre abație. Apoi, dând pinteni calului, pentru a se apropia de al lui

Colm, Brodick întrebă:

— Știi cum am cunoscut-o pe soția mea?

O întrebare ciudată, gândi Colm.

— Când l-a adus acasă pe fratele lordului Ramsey Sinclair, răspunse el.

— Adevărat. Băiatul avea doar cinci sau șase ani la acea dată. Unul din oamenii clanului Sinclair voia să fie numit lord, în locul lui Ramsey. Așa că a conspirat să pună mâna pe clan și s-a folosit de băiat, pentru a-l atrage pe Ramsey la câmp deschis, cu intenția de a-l ucide.

— De ce aduci acum vorba de asta?

— Poate că Liam a fost răpit în același scop. Să te scoată pe tine afară.

— Poate. De două ori în ultima lună, soldații care păzeau hotarele mele au fos atrași în ambuscade.

— Ai pierdut pe cineva?

Întrebarea fu o insultă pentru MacHugh.

— Sigur că nu. Luptătorii mei sunt antrenați să se aștepte la surprize.

— Dar dintre atacatori?

— Din păcate niciunul n-a trăit destul, pentru a-mi spune cine i-a trimis, dar nu erau highlanderii.

— Atunci niște proscriși? Încercând să fure pe ce puteau pune mâna?

Clătină din cap.

— Ai auzit ce a spus Liam. Aveau ordinul să ucidă cât mai mulți din clanul MacHugh. Proscrișii nu ar fi fost așa bine organizați. Ei fură haotic și apoi fug, ca șobolanii.

— E adevărat ce spui, zise Brodick. Însă, fratele lui Ramsey nu era decât un copil, Liam e om matur. Are aproape vârsta ta,

nu-i așa?

— Cu cinci ani mai tânăr, dar perfect dezvoltat.

— Atunci de ce nu s-a așteptat la surprize? Doar a fost antrenat, la fel ca ceilalți.

— Exact această întrebare i-o voi pune, imediat ce își va recăpăta facultățile mintale.

— Deci, indiferent cine se află în spatele acestor atacuri, dorește să scape de toți din clanul MacHugh?

— Așa se pare.

— Finney's Flat. Pentru asta s-au dat atacurile.

— Da, răspunse Colm. MacKenna e în spatele tuturor. Sunt sigur de asta.

— Dar nu ai nicio dovadă.

— MacKenna este un om lacom. Vrea terenul pentru el și nu intenționez să-i dau voie să-l aibă. Nu pot suporta să-l am pe niciunul din clanul MacKenna lângă hotarele mele. Terenul acela a fost întotdeauna câmpia noastră productivă și totodată un tampon între clanul MacKenna și noi.

— Terenul a fost făcut cadou regelui John de către regele nostru, cu ani în urmă. El l-a stăpânit, până când a ales femeia care să se mărite cu lorzii Monroe. Va căpăta de zestre Finney's Flat.

— Cunosc acest pact.

— Da, dar îți dai seama și de faptul că această femeie face parte din familia soției mele? Tatăl ei e baronul.

— Geoffrey de Wellingshire.

— Deci ești de acord să ai rude englezești?

— Sunt de acord, fără tragere de inimă. Totuși în ultima vreme am devenit mai îngăduitor, deoarece dacă îți amintești, și soția mea e englezoaică.

— Pentru mine nu contează ce e.

— Dar suporti ca Monroe să privească de pe munții tăi?

— Ce se întâmplă cu tine? se miră Colm. Tu poți să suporti să-i ai atât de aproape? Clanul Buchanan se învecinează cu Finney's Flat, la vest.

— Da, dar avem o pădure între noi.

— Nu am nimic împotriva clanului Monroe. Atâta timp cât lordul lor nu se bagă când semănăm câmpurile din nordul câmpiei, nu-mi pasă de prezența lui.

Ajunseseră în vârful colinei ce domina abația și acum puteau să vadă aglomerarea de corturi din sud.

— Corturile astea aparțin englezilor, zise Brodick.

— Nu se poate să fie acolo doar pentru nunta lui Monroe, doar dacă nu i-au invitat rudele tale engleze.

— Nu în număr așa mare, răspunse Brodick. Nici Monroe nu i-ar vrea aici. Nu, trebuie că există și altă sărbătoare la abație.

Odată ajunși la poalele colinei, își încredințară caii lui Braeden și Dylan.

— Fiți vigilenți, zise Colm și se îndreptară spre porți.

— Eu sunt întotdeauna vigilent, îl asigură Brodick.

Traseră de cordon pentru a suna clopotul. O clipă mai târziu, un preot deschise ușa masivă de lemn.

Abatele, un omuleț senin, care după mărimea burții nu rata nicio masă, le făcu semn să intre. Ajunsese la propriile lui concluzii, în legătură cu motivul pentru care erau cei doi aici.

— Ați venit să prezentați condoleanțe, nu-i așa? Înainte ca vreunul din lorzi să poată răspunde, abatele continuă: Trebuie că sunteți teribil de dezamăgiți, că ați pierdut slujba de înmormântare, dar cu această climă neobișnuit de caldă a fost

necesar ca familia să-l ia acasă și să-l îngroape, cât mai repede posibil. Ați crezut că puteți să vorbiți cu familia lui? Păcat că i-ați pierdut și pe ei. Pot să vă arăt capela, ca să vă rugați pentru sufletul lui?

Colm și Brodick se priviră unul pe altul, apoi Colm se întoarse spre abate. Deși se adresa unui om al lui Dumnezeu, nu-și supraveghe cuvintele.

— Despre ce dracu' vorbești?

Abatele făcu un pas rapid înapoi și se bătu peste piept, în încercarea de a se calma. Ani de zile dusese în mănăstire o viață liniștită, contemplativă, așa că surescitarea și tumultul din ultimele câteva zile făcuseră ravagii în nervii lui.

— Nu știati? Mi-am închipuit... E vorba de lordul Monroe, se grăbi să continue când văzu privirea din ochii lordului MacHugh. A murit. Nu pentru asta ați venit? Să vă aduceți omagiile?

— Monroe a murit? Brodick era uluit de știrea dată de preot.

— Cum a murit? dori Colm să știe.

Abatele scăzu vocea când răspunse:

— A fost ucis. Făcu o pauză pentru a-și face semnul crucii, înainte de a adăuga: A fost ucis în toiul nopții.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Brodick.

— Cum a fost ucis? întrebă în același timp și Colm.

Privirile din ochii lorzilor îl înspăimântară pe abate.

Dintre cei doi, lordul MacHugh părea cel mai amenințător și totodată furios. Vocea preotului tremură când le răspunse și de abia putea să reziste tirului rapid al întrebărilor celor doi giganți.

Colm observă că, de câte ori se mișca, abatele clipea. Își încleștă mâinile la spate, în semn de amabilitate, astfel încât

blajinul abate să știe că nu intenționa să-i facă niciun rău.

Acesta se grăbi să explice:

— Am crezut că ați venit tot drumul acesta pentru a-i aduce un ultim omagiu, dar se pare că nici nu știați de tragica moarte a lordului Monroe. Acum văd ce s-a întâmplat. Am înțeles greșit, nu-i așa? Regret așa de mult că v-am întâmpinat cu niște vești atât de triste, când e absolut evident că ați venit pentru o ocazie mult mai veselă, pentru nuntă.

— Cum poate exista nuntă, dacă mirele a fost ucis? Întrebă Brodick. Începuse să creadă că abatelui îi cam lipsește o doagă.

— Lordul Monroe nu mai e mire... de când a fost ucis, concluziona el repede.

— Nu suntem aici, nici pentru nuntă, nici pentru funeralii, afirmă Colm. Suntem aici, în legătură cu fratele meu.

Abatele răspunde cu o privire nedumerită:

— Fratele tău?

Lui Colm îi trecu prin minte să-l apuce pe om de ceafă și să-l scuture, dar știa că nu ar fi prudent să atace un om al lui Dumnezeu. Din privirea goală a abatelui, își dădu seama că nu știa nimic de Liam.

Abatele transpira abundant. Își șterse mâinile ude de rasă. Ochii lordului deveniseră de un cenușiu închis, culoarea furtunii ce se apropia.

— Lucrurile s-au petrecut atât de repede! Nu suntem obișnuiți cu atâta activitate în mănăstirea noastră. Acum s-a hotărât altă căsătorie pentru lady Gabrielle. E un haos. Își coborî vocea, până la o șoaptă conspirativă. Doi baroni din Anglia se află acum în sala mare, fiecare declarând că vorbește în numele regelui John. O mulțime de englezi s-au

strâns la locul de adunare. Vă recomand să așteptați la etaj, pentru a nu fi implicați.

— Pentru ce se luptă baronii? întrebă Brodick.

— Nu avem nevoie să ne implicăm în certurile lor neînsemnate, rosti Colm. Amintește-ți motivul pentru care ne aflăm aici. Apoi se adresă abatelui: Ai aici un preot cu numele Gelroy. Vreau să vorbesc cu el, cât mai repede posibil.

— Pot să întreb de ce vrei să vorbești cu el?

— Nu poți.

Abatele fu luat prin surprindere de această negare tăioasă. Apoi dădu din cap, crezând că înțelege de ce lordul refuză să explice.

— O, văd! Dorești să te confesezi. Scuză-mă. N-ar fi trebuit să întreb. De ce nu vă duceți sus și eu îl trimit pe părintele Gelroy la voi. Cred că știu exact unde se află. Vă va arăta drumul spre capelă, ca să puteți scăpa de păcate. Abatele ajunsese din nou la o concluzie greșită, dar nici unul dintre lorzi nu-l lămuri. N-ar trebui să dureze mult, mai remarcă el întorcând capul pentru a-i îndruma în sus pe scară.

Brodick făcu un semn cu capul spre Colm.

— Cu mulțimea lui de păcate, eu n-aș conta pe asta.

Dar lui Colm nu-i ardea de glumă. Îl dădu la o parte pe Brodick din drum.

— Nu sunt aici pentru spovedanie. Sunt aici să aflu niște răspunsuri în legătură cu fratele meu. Vreau să termin cu asta și să plec repede. Poate că pot să-l conving pe părintele Gelroy să vină cu noi. Nu pot nici gândi, nici respira cu atâția englezi în jurul meu.

— Mă îndoiesc că Gelroy va voi să plece cu noi.

— Dar poți să-l rogi, zise Brodick.

— Să-l rog? De ce l-aș ruga?

Brodick ridică din umeri. Colm va face ce va dori, indiferent de felul cum se simțea Brodick. În afară de asta, poate că și Brodick ar fi făcut la fel, dacă ar fi fost vorba de fratele lui. Totuși, să scoată un preot din sanctuarul lui, pentru singurul motiv că trebuia să-l determine să spună ce știe despre răpitorii lui Liam... și despre salvatorii lui... probabil că va duce la înnegrirea și mai tare a sufletelor lor păcătoase.

Abatele era așa de dornic să audă conversația lor, încât nu-și dădu seama că ajunsese pe zidul ce înconjura locul de adunare. Cu răsuflarea tăiată, sublinie:

— Iată-ne ajunși.

Apoi se întoarse să coboare scările, pentru a-l aduce pe Gelroy, dar Brodick îl opri cu o întrebare:

— Sunt curios, abate. Baronul Geoffrey și fiica lui mai sunt aici, sau și-au început călătoria spre Anglia?

— Baronul Geoffrey? Îi cunoști pe englezii ăștia?

Brodick oftă.

— Este cam stânjenitor să recunosc, dar îmi sunt rude... din partea soției, adăugă el repede.

— Totuși e stânjenitor, mai spuse Colm.

Brodick își aduse aminte în tăcere că Colm e aliatul lui.

— Nu am întâlnit-o niciodată pe fiică, i se adresă el abatelui.

— Baronul a plecat pentru a se întâlni cu regele lui, iar fiica s-a pregătit să plece în Anglia, replică abatele, dar cred că va fi reținută.

— De ce să fie reținută? întrebă Brodick.

— Nu înțelegi, rosti abatele. Tot acest haos are legătură cu ea și cu cine trebuie ea să se mărite.

— Tatăl ei știe de asta? se minună Brodick.

— Nu. A plecat, înainte ca cei doi baroni să sosească.

— Și când este așteptat să se întoarcă baronul Geoffrey? se simți obligat Brodick să întrebe, deși viitorul lady-ei Gabrielle nu-l interesa.

— Mă îndoiesc că cineva a avut timp să trimită un mesager tatălui ei. Este ca și cum baronii au așteptat intenționat până s-a depărtat de abație, înainte de a ridica această problemă a căsătoriei fiicei lui. Amândoi acționează ca și cum ar fi o chestiune foarte urgentă. Din ceea ce am auzit din cearta lor, vor ca ea să se mărite înainte ca tatăl ei să afle și să le provoace neplăceri. Își aruncă ochii în stânga, apoi în dreapta, și adăugă: E o înșelătorie. Da, o înșelătorie, dacă mă întrebați pe mine. Dar lady e apărată de gărzile ei de corp și e în siguranță în mănăstirea noastră. Niciun rău nu i se va întâmpla, atâta timp cât e aici.

Încrederea lui naivă îl irită pe Colm. Abația era invadată de străini și cei mai mulți erau englezi. Cum putea el să creadă că aceștia respectă sanctuarul? Chiar și preotul Gelroy avea dubiile lui, pentru că îi rugase pe soldați să-l apere pe Liam, în timp ce dormea. Colm se întreba ce va crede acest abate nervos, dacă va descoperi că Liam i-a fost oaspete.

— Lady Gabrielle e de acord cu o nouă căsătorie? întrebă Brodick.

— Încă nu știe. O vor chema în curând. Scuturând din cap, abatele oftă. Va afla de această nebunie, când va da curs convocării.

În după-amiaza aceea, baronul Coswold intrase în abație ca o furtună, împreună cu gașca lui de trântori. Avea o adunătură de lingușitori pe care îi căra după el, în total douăzeci și trei. Intenționat adusese un număr atât de mare, pentru că spera să-l intimideze și să-l copleșească pe Percy.

Coswold se simțea incredibil de puternic. Purta la el un înscris ce confirma că el și numai el vorbește în numele regelui.

Dar Percy nu fu nici intimidat nici copleșit. Ca și Coswold, avea și el spionii lui și, deși nu știa încă despre noul înscris, aflase că dușmanul lui intenționa să încerce să reglementeze problema câmpului Finney's Flat și a viitorului lady-ei Gabrielle. Credea că Coswold plănuia să folosească forța, pentru a obține ceea ce voia.

Și Percy era pregătit. Propria lui hoardă de ticăloși fără minte îl urma, când pătrunse în grabă în sală, pentru a se confrunta cu Coswold. Percy nu era omul care să fie oprit sau dat de-o parte și nu era deloc îngrijorat că nu va putea să obțină ceea ce voia. Avea și el un înscris semnat de rege, că el și numai el putea să acționeze în numele lui John. Regele îl trimisese la abație ca martor la nunta dintre Monroe și Gabrielle, dar acum că mirele fusese înlăturat din drum, Percy era sigur că va putea să hotărască viitorul Gabriellei.

Fiecare dintre cei doi însetați de putere avea în mânecă un truc sau două.

Baronii se întâlniră în mijlocul sălii vizitatorilor. Ușile dinspre curte fuseseră larg deschise. Aceasta nu era o luptă privată. Fiecare voia să fie martor și să audă.

Percy atacă primul. Împungând aerul dintre ei cu un deget lung și osos, zise:

— Să nu îndrăznești să încerci să te interpui hotărârilor mele, altfel te voi arunca afară. Vorbesc în numele regelui John și intenționez să hotărâsc viitorul lady-ei Gabrielle.

— Viitorul ei cu tine? îl luă în răs Coswold. Și Finney's Flat să devină tot a ta? Asta crezi tu că se va întâmplă, nebunule? În mod cert nu o vei avea. Voi avea eu grijă de asta.

— Nu ai putere, Coswold. Am să o escortez înapoi în Anglia. Da, merge cu mine. Percy nu se obosi să adauge faptul important că plănuise să o forțeze ca mai întâi să se mărite cu el.

Coswold făcu un pas mai aproape de el.

— Nu mai vorbești în numele regelui, pentru că eu am un înscris semnat de John, care mi-a dat puteri depline. Voi vorbi și voi acționa în numele lui.

Percy era grav jignit. Venele de pe frunte i se îngroșară când răspunse:

— Nu, eu am înscrisul și e perfect legal, semnat de regele John. Nu poți să mă păcălești. Știi ce vrei și n-o să fie a ta.

Altercațiile se înmulțiră, până când ambii baroni strigau unul la altul fără oprire. Conflictul se mută și dincolo de uși, pe când din ce în ce mai mulți curioși se alăturară mulțimii.

Semnul de demarcație între cele două tabere era o cruce de piatră din mijlocul terenului deschis: Percy și cei ce-l urmau de o parte, și Coswold și supporterii lui de alta.

— Nu vrei să vezi înscrisul? întrebă Coswold. Poartă sigiliul regelui și data, Percy. Dacă nu te dai de-o parte, va trebui să te arunc afară.

Percy răsufă zgomotos:

— Când a fost semnat acest înscris? întrebă el și înainte ca acesta să poată răspunde, adăugă: Știi unde ai fost și știi totul

despre târgul oneros pe care l-ai făcut cu lordul MacKenna.

Coswold îi ignoră comentariul. Își îndreptă degetul spre unul din suporterii lui și pergamentul ieși la iveală. Îl apucă în mână și îl flutură în fața lui Percy.

— Iată-l. Regele John mi-a dat depline împuterniciri.

Colm și Brodick rămăseseră cu brațele sprijinite de parapetul zidului, privind și ascultând dezbaterea ce avea loc între cei doi. Colm își omora astfel timpul, până la sosirea părintelui Gelroy. Abatele le spusese că nu va dura mult până va da de el, dar în mod clar greșise.

Nerăbdător să-l ia pe preot și să-l ducă departe de acești baroni englezi nebuni. Colm murmură:

— Unde e blestematul ăla de preot, Gelroy?

— În mod cert e pe drum, răspunse Brodick.

Colm scrută mulțimea de jos. Observa numărul oamenilor hirotonisiți, în rasele lor și zise:

— Sunt așa de mulți. Dacă aș ști cum arată Gelroy, l-aș scoate afară dintre ei.

Brodick rânji.

— Am menționat oare că nu poți să declanșezi un război împotriva vreunui preot? Ei bine, nu poți nici să-l scoți pe unul dintre ei afară de acolo, dacă nu dorește el să plece și mă îndoiesc că Gelroy va voi asta. Tu și cu mine...

— Eu și cu tine, ce?

— Conform soției mele, avem tendința de a-i îngrozi pe oameni.

Un alt strigăt le atrase atenția.

— Cam zgomotoși, englezii ăștia! comentă Brodick. Păcat că nu avem la noi arcurile și săgețile. Am putea scăpa lumea de câțiva dintre ei.

Colm zâmbi.

— Da, am putea.

În acel moment Coswold bătu din palme pentru a atrage atenția și mugii:

— Aduceți-o la mine pe lady Gabrielle. Vom rezolva asta aici și acum. Se întoarse spre grupul din spatele lui, le făcu un semn rapid, apoi reveni cu fața spre Percy. Am luat o hotărâre. Până la sfârșitul acestei zile, va fi măritată.

21

Abatele o găsi pe Gabrielle plimbându-se în grădină cu părintele Gelroy. Își exprimase gratitudinea față de părintele Franklin și era pe cale să-i aducă mulțumiri și lui Gelroy, pentru că a păstrat secretul ei, când abatele sosi în grădină alergând și strigând-o:

— Lady Gabrielle, e o nebunie. Gâfâind după aer, din cauza efortului provocat de fugă, de abia putea să respire și să vorbească în același timp.

Gabrielle îl conduse pe o bancă de piatră și îi sugeră să se așeze o clipă.

Dând din cap, căzu pe bancă și respiră din greu:

— O, e mai bine!

Gelroy bătu din palme, în spatele lui.

— Ai menționat ceva despre o nebunie?

— O, da. Ai fost convocată în curte. Părinte Gelroy, probabil că trebuie să o însoțești. Ce luptă! Teribilă! Pur și simplu e teribil modul în care se desfășoară. Și din toate locurile, tocmai în această sfântă mănăstire. Rușine pentru sufletele lor.

— Cine se luptă? întrebă Gabrielle.

— Doi baroni din Anglia. Unul se numește Coswold, cred, iar celalalt...

— Percy.

— Da, adevărat, milady. Baronul Percy.

— Și acești doi baroni au convocat-o pe Gabrielle? întrebă Gelroy.

— Baronul Coswold a făcut convocarea.

Gabrielle era indignată.

— Nu răspund nici unuia dintre ei și nu vreau nici să-i văd, nici să le vorbesc. Acum sunt gata să plec acasă și nu văd niciun motiv să-mi amân plecarea.

Gelroy aprobă cu un semn rapid.

— Gărzile ei tocmai aduc caii în fața porții, pentru că a plănuisit să părăsească abația chiar acum. Bunurile i-au fost deja împachetate.

Abatele scutură din cap.

— Nu cred că baronii îi vor permite să plece.

— Există și altceva, în afară de ce se vede cu ochiul liber, nu-i așa? întrebă Gelroy.

El oftă.

— Există. Fiecare baron are la el un înscris, care proclamă că acesta vorbește și acționează în numele regelui. Înscrisul lui Coswold e mai recent, dacă te iei după data trecută pe el. Sigiliul regelui se află pe ambele înscrisuri, sau așa mi s-a spus. Brusca abatele sări în picioare. O, Doamne, am uitat. Cu toată agitația și strigătele, comisionul mi-a ieșit complet din minte. Și cum să nu fie așa? Îți privi pe cei doi cu îngrijorare: părinte Gelroy, eram în drum pentru a te căuta, când baronul Coswold a strigat după mine.

— De ce mă căutai? întrebă el.

— Am promis să te trimit sus, pe zid. Vezi tu, există doi... făcu o pauză.

— Doi? Doi ce? întrebă Gelroy.

— Lorzi, răspuse el împotriva voinței lui. Buchanan și MacHugh. Nu mi-au spus de ce au nevoie să vorbească cu tine, dar lordul MacHugh a menționat ceva despre fratele lui. Știi ceva în legătură cu asta?

Panica și frica umbriră fața lui Gelroy.

— Am o vagă idee.

— Am să-ți ascult explicația mai târziu, pentru că lorzii așteaptă cam de mult. Nu arată a fi genul prea răbdător. Zâmbi când adăugă: De asemenea, l-am auzit pe unul dintre ei – cred că era MacHugh, dar nu sunt sigur – menționând ceva în legătură cu luarea ta cu ei.

Gelroy înghiți sonor.

— Așa ai auzit?

— Poate că unul dintre ei îți va oferi șansa de a te alătura clanului său, ca șef spiritual. Știu că voiai să ai propria ta biserică într-o zi, nu-i așa? Și de asemenea, dorești să salvezi cât de multe suflete poți. Nu asta vrei?

Gelroy aproba frenetic din cap. Își voia propria biserică și propria turmă – care preot n-ar fi vrut?

— Dar nu printre acești lorzi brutali și clanurile lor rebele. Nu voia să trăiască tot restul vieții într-o stare de perpetuă teroare.

— Sunt mulțumit să mă rog și aici pentru sufletele lor pierdute, abate, rosti el în șoaptă. Vrei să o însoțesc pe lady Gabrielle în fața baronilor, sau vrei să vorbesc cu lorzii?

— Mă duc eu cu ea, iar tu grăbește-te spre lorzi. Din ce în

ce mai mulți oameni din clanurile lor au intrat înăuntru. Cu cât vei vorbi mai repede cu ei, cu atât mai bine.

Nu exista posibilitatea de a scăpa și Gelroy știa.

— E mai bine să se rezolve odată, zise el.

Apoi își luă din nou la revedere de la Gabrielle și plecă spre înfricoșătoarea lui misiune.

Gabrielle intenționa să continue să refuze să se întâlnească cu baronii, dar brusc își schimbă hotărârea. Nu voia să-l pună pe abate în situația neplăcută de a trebui să explice de ce le ignora convocarea.

— Am să văd ce vor baronii și apoi plec din abație, în cea mai mare grabă posibilă. Abate, aș vrea să-ți mulțumesc din nou pentru ospitalitatea și amabilitatea arătată tatălui meu și mie. Apreciem asta foarte mult.

Încercă să-l ocolească pe abate, pentru a se duce la locul de adunare, dar el o opri:

— Am să te însoțesc, milady, dar n-ar trebui să așteptăm și gărzile tale? În mod cert vor dori să stea alături de tine, când vorbești cu acești baroni.

Ea clătină din cap:

— Gărzile mele sunt prea ocupate, pentru a-și mai bate capul cu acest nonsens. Sunt convinsă că întâlnirea nu va dura prea mult timp.

Nu putea să-i schimbe părerea. Gabrielle avea și alt motiv să-și țină gărzile departe de baroni. Tatăl ei nu avea încredere în oamenii aceștia și nici ea. Era neliniștită. Coswold și Percy ar putea să-și pună lacheii să provoace o luptă. Cu toate că paznicii ei erau bine antrenați, puteau fi copleșiți de numărul mare de oameni care îi atacau.

Ar fi dorit ca tatăl ei să-i fie alături, totuși. Știa de ce sunt

capabili acești oameni și el ar fi știut la ce să se aștepte, încercă să se gândească la ce s-ar putea întâmplă mai rău, pentru a fi pregătită, dar nici în cele mai înfricoșătoare gânduri ale ei nu și-ar fi putut imagina ce va urma.

22

Gelroy își târî picioarele sus pe scări, rugându-se tot drumul. Când ajunse la ultima treaptă și se uită în jur, genunchii i se înmuiară. A trebuit să se sprijine de zid, pentru a nu cădea.

Dumnezeule mare, erau așa de mulți! Și toți se uitau la el.

Când strigă, vocea lui răsună ca scârțâitul unei balamale ruginite:

— Dorește cineva să vorbească cu mine?

Cei doi highlanderi veniră spre el. Pașii lor mari străbătură repede distanța ce-i despărțea. Gelroy se sprijini de zid și așteptă. Cineva îi dădu un ghiont în spate. Uluit, preotul se întoarse. Alt highlander stătea pe scări, chiar în spatele lui. Cum a ajuns omul acesta acolo așa de repede?

— Tu ești preotul Gelroy? întrebă o voce tunătoare din susul scărilor.

Ridică din nou ochii. Cei doi giganți stăteau unul lângă altul. Erau de aceeași înălțime și amândoi aveau cicatrici de la luptele trecute. Gelroy încercă să facă un pas spre ei.

— Da, sunt părintele Gelroy.

Brodick observă că preotul tremura violent și culorile îi pieriseră din obraz.

— Nu vrem să-ți facem niciun rău, preotule, zise el, în încercarea de a-l ajuta pe Gelroy să scape de spaimă.

— Sunt lordul MacHugh, rosti Colm.

Gelroy dădu din cap.

— Da, semeni cu fratele tău.

— Iar eu sunt lordul Buchanan.

Preotul reuși să schițeze o umbră de zâmbet, în timp ce-l privea pe Brodick.

— Da, știu. Ești sălbaticul Buchanan.

— Cum mi-ai spus? Era prea surprins pentru a fi furios.

— Ea îți spune sălbaticul Buchanan.

Brodick ridică o sprânceană.

— Cine îmi spune așa?

— Lady Gabrielle, răspunse el. Nu știi cine e? apoi adăugă grăbit: E fiica baronului Geoffrey de Wellingshire și face parte din familia ta, prin soție.

Buna dispoziție a lui Brodick dispăru. În permanență i se amintea că avea rude englezești. Era al naibii de umilitor.

— Am o întrebare să-ți pun, rosti Colm nerăbdător.

— Da?

— Înțeleg că tu l-ai îngrijit pe fratele meu, când a fost adus aici.

— Nu, nu l-am îngrijit eu, pentru că n-am reușit să învăț cum să lecuiesc. Părintele Franklin e cel care l-a îngrijit pe Liam, iar eu am ajutat cât am putut. Rănile erau grave și pentru o vreme, mi-e rușine să admit, n-am crezut că va supraviețui.

Colm dădu din cap.

— Cine l-a adus aici?

— Nu pot să spun.

Colm își plecă capul și îl privi pe Gelroy cu severitate câteva secunde.

— Nu poți, sau nu vrei? întrebă apoi.

— Nu pot. Gelroy era în stare să-l privească pe lord în ochi, pentru că spunea adevărul. Într-adevăr nu putea să-i spună. Îi promisese lady-ei Gabrielle că va păstra secretul și nu putea să-și calce cuvântul. Nu înțelesese de ce n-a vrut ea să știe cineva că ea și gărzile ei l-au ajutat pe Liam, dar dorința îi va fi respectată.

Întrebările continuară, dar Gelroy știa că lordul MacHugh nu credea în ce îi spunea, pentru că revenea într-una la aceeași întrebare: Cum a fost adus Liam la abație?

— L-a mai văzut cineva pe Liam cărat înăuntru? întrebă Brodick.

— Nu. Nu cred, și am făcut tot ce am putut să țin secretă prezența lui aici.

— Tu l-ai ridicat și l-ai cărat înăuntru, preotule? Colm își încrucișase brațele pe piept și așteptă răspunsul.

Gelroy se simți rău de la stomac. Ce era de făcut? Pentru a respecta promisiunea făcută, va trebui să-l mintă pe lord. Ce aiureală! Ar fi dorit să aibă timp să vorbească cu confesorul său, pentru că nu avea idee ce fel de păcat era pe cale să comită. Era o infracțiune moderată ce putea fi considerată un păcat ușor de iertat, sau era de condamnat pentru că era preot și spunea minciuni? Atunci, s-ar putea să fie un păcat de moarte? Nu, sigur că nu. Gelroy gândi că ar trebui să facă ceva mult mai serios, cum ar fi să ucidă un om, pentru a pune o pată mortală pe sufletul lui. Totuși, un păcat e un păcat. Gelroy intrase într-o mare încurcătură și nu vedea nicio cale de ieșire.

— Ce ai spune dacă ți-aș declara că l-am ridicat și l-am cărat înăuntru?

Colm îl privi pe Brodick.

— Glumește?

Brodick scutură din cap.

— Nu cred.

Gelroy întrebă:

— Ce ar fi dacă ți-aș spune că nu pot să-mi amintesc?

Colm îi dădu preotului de înțeleș ce plictisit era.

— Nu poți să-ți amintești că ai ridicat un om, a cărui greutate e de cel puțin două ori mai mare decât a ta? Nu poți să-ți amintești această faptă vitejească și uimitoare?

Gelroy își plecă ochii. Renunță să mai încerce să facă pe deșteptul.

— Regret, milord, dar nu pot să-ți spun nimic mai mult. Mi-am dat cuvântul să tac și trebuie să mi-l țin.

Colm era furios.

— Ți-ai dat cuvântul oamenilor care au încercat să-miucidă fratele?

— O, nu și nici nu am idee cine sunt acești oameni oribili. Nu le-aș fi păstrat secretele, decât dacă ar fi venit în confesional. Își ridică mâinile în sus. Și niciunul dintre ei nu mi s-a confesat. Jur că nu știu nimic despre ei. Nu știu nici măcar ce s-a întâmplat cu fratele tău. Am văzut doar rezultatul pedepsei pe care i-au aplicat-o.

Brodick era distras de zgomotul din ciute. Un luptător din clanul lui strigă:

— Jos e necaz mare!

Un om al lui MacHugh se uită la oamenii adunați jos.

— Ar trebui să vezi asta, i se adresă el lui Colm.

— De ce să-mi pese mie de englezi și de necazurile lor? întrebă Brodick îndreptându-se spre parapet.

— Fiica baronului Geoffrey e centrul necazului.

Gabrielle se îndreptă spre locul de adunare. Era hotărâtă să pună capăt imediat întâlnirii și să se îndrepte spre casă, cât mai repede posibil. În timp ce urca în grabă colina, trecea de dormitoarele călugărilor și ocolea capela din vecinătatea bucătăriei, abatele o urma. Era gata să intre în locul de adunare pe sub o arcadă, când observă o femeie care stătea în umbră privind-o. Instinctiv Gabrielle zâmbi și-i făcu un semn de salut, dar femeia nu-i răspunse la amabilitate. În expresia ei se vedea dezgustul și ochii ca de dihor străluceau de ură.

Gabrielle fu atât de surprinsă, încât se opri brusc. Deși nu o întâlnise niciodată pe femeie, avea vaga impresie ca o cunoaște. O reacție atât de oribilă nu putea veni decât de la o Monroe. Tatăl ei îi spusese că cea mai mare parte din clanul Monroe o acuza pe ea de moartea lordului lor. Ideea aceasta ridicolă nu avusese niciun sens pentru ea și considera că e cazul să-i spună femeii, subliniind că atitudinea ei e lipsită de rațiune, dar, înainte de a putea vorbi, străina își ridică fustele și fugi de acolo.

Abatele o ajunse pe Gabrielle la timp, pentru a vedea ce s-a întâmplat.

— O cunoști pe femeia aia?

— Nu, nu o cunosc, răspunse ea. Pare foarte supărată, nu-i așa?

— Da, așa e. Din expresia feței ei se vede, e supărată pe tine.

Gabrielle dădu din cap.

— Trebuie să fie o Monroe, deoarece celor din clanul

Monroe le displac profund.

— O, nu, lady Gabrielle, nu e adevărat.

— Nu? întrebă ea ușurată puțin. Ideea unui clan întreg urând-o era supărătoare. Clanul Monroe nu mă urăște? întrebă plină de interes.

— O, ba da, te urăsc. În mod cert te urăsc, răspuse el până la urmă aproape vesel. Dar vezi tu, femeia aia nu e o Monroe. Nu-mi pot aminti numele, dar am impresia că i-am fost recomandat și cred că e rudă cu unul dintre baroni. Cu toți străinii pe care i-am întâlnit în ultimele câteva zile, nu pot să-i rețin pe toți. Acești englezi tind să semene bine între ei.

Drăguț, gândi ea. Dușmănia clanului Monroe s-a răspândit și în Anglia.

— Nu vreau să fiu îngrijorată de părerile lor prostești.

Abatele făcu un gest arătând trecerea spre curte.

— Putem continua?

— Da, fu de acord Gabrielle. Dar nu e nevoie să vii cu mine. Sunt sigură că ai treburi mult mai importante la care să participi și nu vreau să pierzi niciun minut având grijă de mine. Prefer să le fac față baronilor singură.

Străbătu scurtul coridor și se trezi în mijlocul unei încăierări. Era dificil pentru ea să-i localizeze pe cei doi baroni, deoarece locul era plin de oameni, fiecare din mulțimea adunată încercând să strige mai tare decât ceilalți. Era ca în iad. Ceva trebuie că s-a întâmplat de curând, gândi ea, pentru a provoca o astfel de ceartă vehementă. Se retrase în umbră, așteptând ca zgomotul să se mai potolească.

Cerceta mulțimea căutându-i pe cei doi baroni, când din întâmplare ridică privirea și i se tăie respirația, pierzându-și aproape echilibrul. Sus pe zid stătea fratele lui Liam privind în

jos. Acum părea și mai mare și mai amenințător, decât prima dată când l-a văzut pe colină. Nu erau doar dimensiunile care te intimidau la Colm MacHugh. Cât atitudinea rigidă și expresia împietrită. Era cel mai înfricoșător bărbat pe care-l văzuse vreodată.

Lordul de lângă el era tot o figură care băga spaima în tine. Îl recunosc și pe el. Era sălbaticul Buchanan.

Îngrijorată că-și va pierde orice urmă de curaj, dacă va continua să-i privească pe cei doi highlanderi, își îndreptă atenția spre gloata certăreată din fața ei.

Deodată, un om o descoperi, apoi altul și altul și în câteva secunde în mulțime se lăsă tăcerea.

Baronul Coswold o localizează, înaintea lui Percy. Se aplecă adânc și îi întinse mâna, pentru a o invita să înainteze.

— Lady Gabrielle, e așa de frumos din partea ta să ni te alături. Ne-am mai întâlnit și înainte, la curtea regelui John. Sunt sigur că îți aduci aminte de mine, nu-i așa? Gabrielle nu dădu atenție întrebării. Nu făcea decât să-l privească și să aștepte să-i explice motivul întrunirii. Vorbesc în numele regelui, se bâlbâi el enervat de tăcerea ei.

Ea se îndreptă spre el și baronul se înjură în gând pentru înțelegerea diavolească pe care o făcuse cu MacKenna. Oare ce avusese în cap? Cum a putut să o dea altui bărbat? De ultima dată când o văzuse, devenise și mai frumoasă.

Toată lumea rămase tăcută, în timp ce Gabrielle își urma drumul spre mijlocul curții.

Colm MacHugh privea încăierarea ce se desfășura dedesubt și amuzat și dezgustat. Ce idioți sunt englezii, certându-se în legătură cu cine are dreptul să vorbească. Apoi zgomotul slăbi, și el se întrebă ce a putut să liniștească tiradele lor absurde. Și

atunci o văzu. Străbătea mulțimea, cu capul sus și mâinile de-a lungul trupului.

Baronul Percy rupse tăcerea.

— Doamna mea, îmi dau seama că nu ți-l amintești pe Coswold, rosti el cu o urmă de chicotit în glas. Noi ne-am mai întâlnit, când ai fost prezentată regelui John. Percy știa că e mai bine să facă afirmația aceasta, în loc să o întrebe dacă își mai aducea aminte de întâlnire, pentru că avea senzația că va primi același răspuns rece și tăcut, pe care i-l dăduse și lui Coswold. Coswold greșește, continuă Percy. Nu vorbește în numele regelui. Eu vorbesc.

Declarația fu scânteia ce declanșă din nou cearta aprinsă.

Coswold flutura în aer un document.

— Am un înscris, semnat de regele John, ce îmi conferă puterea de a-ți hotărî viitorul. Înscrisul lui Percy nu mai e valabil. Data pusă de rege pe al meu, ulterioară celei de pe hârtia fără valoare a lui Percy, dovedește că eu am această sarcină.

Percy nu era dispus să lase să-i alunece femeia printre degete.

— Așa cum e obiceiul lui, baronul Coswold vorbește prostii. Am hotărât deja că, deoarece lordul Monroe e mort, te vei înapoia în Anglia împreună cu mine. Îl vom lăsa pe regele John să-ți hotărască viitorul.

Coswold se întoarse spre Percy.

— Toată lumea știe ce planuri ai. Vrei să te însori cu ea înainte de a părăsi abația, dar nu va merge nicăieri cu tine.

— Am să o am! țipă Percy.

Gabriellei nu-i venea să-și creadă urechilor. Erau nebuni amândoi? O îmbolnăveau. Cum îndrăzneau să se lupte pe

seama ei, ca și cum ar fi fost o bucată de carne aruncată unor câini hămesiți? Știa că e imposibil să fie chiar așa de importantă, pentru oricare dintre ei. Nu, era vorba de Finney's Flat, locul după care alergau amândoi. Ambii baroni își doreau acest valoros teren.

Mai mulți oameni MacHugh și Buchanan se alăturară lorzilor pe zid, pentru a privi agitația din curte, dar ochii lui Colm erau fixați pe femeia din centrul furtunii. Se întreba ce ar putea fi în capul ei. Gabrielle își ascundea bine sentimentele. Comportamentul regesc și calmul ei îl impresionară.

Coswold bătu din palme, pentru a atrage atenția tuturor. Apoi se întoarse spre grupul de oameni din spatele lui, făcu un semn rapid și zise:

— Am să rezolv eu asta, acum și aici.

Mulțimea se împărți în două și lordul Owen MacKenna înaintă spre mijlocul ei. Făcu semn mai multor oameni, în timp ce trecea pe lângă ei. Apoi ridicând capul, îi văzu pe MacHugh și pe Buchanan sus pe zid privindul și înțepeni.

— Ia te uită cine s-a târât afară din bârlog, zise Brodick. Vechiul nostru prieten.

— Un porc obraznic, zise disprețuitor Colm.

Baronul Percy nu-l cunoștea pe lordul MacKenna.

— Cine e omul acesta, care îndrăznește să ne întrerupă dezbaterele?

— Sunt lordul MacKenna și am fost de acord să mă însor cu lady Gabrielle și să-i accept zestrea. De astăzi, Finney's Flat se va numi Glen MacKenna.

Coswold luă o atitudine plină de îngâmfare.

— Da, Finney's Flat va fi al tău.

Sus, Colm reacționa cu violență.

— Va fi pe dracu'!

Brodick își îndreptă spatele.

— Nu putem permite să se întâmple așa ceva. Se uită la Gabrielle și se întrebă de ce nu protesta împotriva atitudinii arogante a baronilor. Era flatată sau jignită? Dacă îi seamănă cumva tatălui, protestează în sinea ei, gândi Brodick.

MacKenna se apropie de Gabrielle cu un zâmbet cald. Ea nu-i înapoie zâmbetul. Părea că privește prin el și MacKenna gândi că probabil e copleșită de atenția ce i se acorda. La urma urmei, era pe cale să se mărite cu un lord puternic. Da, mult mai puternic decât ar fi sperat vreodată să fie bietul mort Monroe. Și era și mult mai chipeș decât el. Femeilor le plac bărbații atractivi. Probabil că încă n-a realizat ce mare noroc a dat peste că.

— Lordul MacKenna și lady Gabrielle se vor căsători înainte de sfârșitul acestei zile, declară Coswold.

Alt zbierăt din spre gloată îi întrerupse declarația.

— MacKenna, nu ai niciun drept asupra ei. Eu sunt Harold Monroe și voi deveni în curând lordul clanului Monroe. E datoria și dreptul meu să mă însor cu această femeie. Dreptul meu de prim-născut.

Gloata făcu un pas lateral, pentru a-l lăsa să treacă. Gabrielle îl recunoscuse. Era omul care fusese la funeralii, însoțitorul femeii aceleia dușmănoase.

Când Monroe ajunse la ei, MacKenna interveni provocator:

— Nu ești fiul prim-născut al lordului Monroe. Nu a avut fii. Deci, nu poți să te pretinzi prim-născut.

— Sunt fiul prim-născut al fratelui său, strigă acesta. Și pentru că unchiul meu e mort, o cer pe lady Gabrielle și

Finney's Flat pentru mine. De astăzi înainte, pământul se va numi Glen Monroe.

Coswold era hotărât să preia din nou controlul.

— Poți să ceri tot ce vrei, dar nu o vei avea, și nici Finney's Flat.

— Glen MacKenna, îl corectă MacKenna. Deoarece de astăzi se numește Glen MacKenna.

— Ce înșelătorie mai e și asta? șuieră Percy către Coswold. Ce fel de înțelegere ai încheiat cu acest om? Știe că de fapt o vrei pentru tine însuși?

— Ești un prost, Percy, al naibii de prost.

Niciunul dintre voi nu o veți avea, cugetă Coswold. Renunțase la posibilitatea de a se însura cu Gabrielle. Regele ridicase în calea lui obstacol după obstacol și, deși o dorea pe Gabrielle, la fel de mult dorea și aurul. Da, tânjea după comoară. Așa că încheiase un acord cu MacKenna. I-o va da pe ea și terenul, cu condiția ca el să aibă oricând acces la ea. Era convins că ea știa unde e, comoara Sf. Biel și, ori fermecând-o ori prin tortură, va scoate adevărul, de la ea.

Spre norocul lui, nici Percy, nici MacKenna și nici regele John nu știau de existența comorii MacKenna era un porc atât de lacom, încât nu s-a arătat curios de ce a insistat Coswold să o vadă pe Gabrielle de câte ori voia. Tot ce-l interesa pe lord era să intre în stăpânirea lui Finney's Flat.

Coswold nu era îngrijorat că MacKenna s-ar putea să nu respecte târgul. Dacă se dovedea necesar, va aduna suficienți soldați pentru a distruge tot clanul MacKenna.

Între timp, Harold Monroe nu avea intenția să renunțe așa ușor. Trebuia să strige, pentru a fi auzit în haosul ce se dezlănțuise.

— Pretind dreptul de a mă însura cu milady și de a primi Glen Monroe!

Se pare că fiecare din mulțime avea o părere și era hotărât să și-o exprime.

Coswold ridică mâna pentru a se face liniște. Porunca îi fu ignorată.

— Liniște! Baronul Coswold vrea să fie liniște, pentru a se face auzit. În încercarea de a-i sări în ajutor, Henry Willis, unul din acoliții lui Coswold, zbieră aceste vorbe chiar în spatele lui. Și când mulțimea nu se supuse imediat, adăugă mai multe înjurături obscene.

La sunetul vocii lui Henry, Coswold clipi, apoi se întoarse și-l privi pe vinovat.

— Nu-mi urla în ureche!

Henry scrâșni din dinți. Nu-i plăcea să fie pus la punct în fața altora, dar nici nu-i plăcea să-l supere pe baron. Coswold fusese eliberatorul său. Îl eliberase din drumul spre spânzurătoare și Henry îl idolatriza, pentru că baronul îi dăduse o identitate și făcuse din el un om important.

Henry se cunoștea bine. Ca aspect, în mod sigur nu era o ființă la care să te uiți. Era o brută, cu ceafa groasă, cu fața teșită, urechi mici și buze groase. Ochii lui erau la fel de mici, ca două broboane de sudoare. Mâinile îi erau totuși mari. Mari și puternice. Poate pentru că știa că e atât de urât, afișa un permanent surâs batjocoritor.

Aspectul — neplăcut era compensat de talentele lui deosebite. Putea să frângă gâtul unui om, înainte ca acesta să fie în stare să cadă în genunchi și asta fără să fie provocat și fără remușcări. Era doar o mână de oameni pe lume de care îi era frică și Coswold făcea parte dintre ei. Henry știa că acesta

îl folosește, atât pe el cât și pe complicii lui, Cyril și Malcolm, pentru a face treburile cele mai murdare, dar erau bine plătiți și respectați de egalii baronului.

Henry auzi chicotul lui Malcolm și îi dădu un cot în coaste. Deoarece Coswold încă se mai uita la el, i se adresă.

— N-am să mai strig, retractă repede, dar, baroane, poate că dacă ai folosi forța, ai reuși să-i determini să facă ce vrei tu.

Coswold era exasperat.

— A trebuit să ne lăsăm armele dincolo de porți, îți amintești? O, dacă aș avea sabia cu mine! Aș înfige-o în Percy, doar pentru a-l face să tacă.

— Aș fi onorat să o înfig eu în locul tău, interveni Malcolm. Mercenarul îi venea lui Henry doar până la umăr, așa că trebui să se vâre în față, pentru a putea fi văzut de baron.

— Ce ar fi dacă ai aduce mai mulți oameni de ai tăi în abație? Chiar fără arme, i-ar da lui Percy de înțeles cât de puternic ești. În afară de asta, ia uită-te la highlanderii ăia, care se învârtesc pe aici ca și cum ar fi stăpânii locului. Le-am pierdut numărul, așa de mulți sunt, zise Henry.

— Nu sunt importanți și nici nu-i interesează treburile noastre. Și, în mod categoric, nici pe mine nu mă interesează ce fac ei. Așa că stați liniștiți amândoi până îmi termin treaba. Nu am nevoie de alte sugestii din partea voastră.

Atât Malcolm cât și Henry își plecară capetele.

— Da, baroane.

Percy se străduise să audă conversația dintre Coswold și oamenii lui, dar zgomotul vocilor din jur o acoperise. Când Coswold se întoarse spre el, țipă:

— N-ai să hotărăști nimic!

Percy țipă ca o pasăre prinsă în laț, gândi Coswold.

— I-am hotărât deja viitorul, rosti el.

Figura lui Percy deveni stacojie.

— O vreau și o voi avea!

Gabrielle auzise destul. Nu putea să mai suporte să audă nicio vorbă, de la niciunul dintre acești oameni respingători.

— Îmi dați voie?

Gabrielle nu ridicase vocea și numai câțiva oameni de lângă ea o auziră. Unul dintre ei strigă:

— Milady vă solicită atenția, baroane.

Coswold și Percy se întoarseră amândoi spre ea. MacKenna se afla între ei. Toți trei îi zâmbeau, ca niște pretendenți plini de drăgălășenie.

— Cărui baron dorești să i te adresezi? gănguri Percy.

— Amândurora.

Toți așteptau cu nerăbdare să vorbească. Sigur că deja la ales pe unul dintre ei și Coswold era încrezător că se va supune înscrisului regal și îi va accepta hotărârile. Percy avea aceeași convingere, sigur că își va încredința viitorul în mâinile lui.

— Da, lady Gabrielle? rosti Coswold.

— Se pare că aici e ceva neclar, începu ea.

— Da, cu toate zbieretele astea ale lui Percy, o întrerupse Coswold.

— Las-o să vorbească! țipă cineva din mulțime.

— Foarte bine! Foarte bine! acceptă Coswold dând din cap. Deci milady, ce spuneai?

— Cred că pot rezolva această dispută. Vedeți voi, nu mă voi căsători cu nimeni astăzi!

— Dar am fost de acord să mă însor cu tine, zise MacKenna șovăind din cauza refuzului ei.

— Însă eu nu am fost de acord să mă mărit cu tine.

El rămase cu gura căscată. Era șocat și se întoarse spre Coswold după ajutor:

— Ar putea să refuze?

— Nu poate, se repezi el. Nu fi dificilă, Gabrielle, pentru că vorbesc în numele regelui John...

Gabrielle era sătulă de declarațiile lor pompoase.

— Da, ai menționat acest lucru de nenumărate ori, își bătea joc de el? Ochii lui Coswold se îngustară. Nu era prea sigur. Arăta așa angelică și nu era nici urmă de sfidare în vocea ei.

— Baronul Coswold greșește. Eu vorbesc în numele regelui, interveni Percy.

Ea își îndreptă atenția spre el.

— Și tu ai spus-o de nenumărate ori. Pot să vă pun o întrebare la amândoi? Unde era tatăl meu, când se luaau toate aceste hotărâri? Nimeni nu răspunse. Ați așteptat ca tatăl meu să plece, pentru a vă ocupa de aceste obscenități?

— Obscenități? răcni Coswold. Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel?

Percy era la fel de indignat de atitudinea ei, iar MacKenna arăta ca și cum ar fi vrut să o pleznească. Ea însă rămase pe loc și nu se mișcă niciun centimetru.

Lui MacKenna îi trecu prin cap să o apuce de braț și să o forțeze să vină lângă el, dar privind în sus îi văzu pe MacHugh și pe Buchanan continuând să se uite la ei. Mai bine să nu o ating, hotărî el, pentru că nu dorea să provoace o scenă. Pentru moment, era silit să o trateze cu curtoazie. Mai târziu, își promise el, când o va avea pe Gabrielle numai a lui, îi va arăta el cum trebuie respectat.

— Lady Gabrielle, mi-e teamă că nu tu hotărăști aici, i se

adresă Percy.

— Așa e. Coswold și Percy se priviră unul pe altul. Ești de acord? adăugă Coswold. De ce toată încurcătura asta?

— Hotărârea nu-mi aparține. E a tatălui meu. E dreptul lui să-mi hotărască viitorul, nu al vostru.

— Deci refuzi... începu MacKenna.

Dumnezeule, e la fel de încăpățânat, cum păreau și ceilalți doi baroni! Își menținu hotărârea.

— Lăsați-mă să-mi exprim clar poziția, pentru a nu mai exista nicio confuzie. Tatăl meu îmi va hotărî viitorul.

Oare de câte ori trebuia să afirme, înainte ca ei să creadă fiecare cuvânt? Nu intenționa să se mărite cu nimeni astăzi.

— Deci te împotrivești dorinței regelui tău? întrebă Percy.

Ea îl privi în ochi.

— Nu știu care sunt dorințele regelui meu. Va trebui să-mi spună el însuși.

— Ți-am spus deja că eu vorbesc în numele lui, strigă Percy.

— Da, mi-ai spus, dar la fel mi-a spus și baronul Coswold. Pe cine să cred? Trebuie să aștept ca tatăl meu să hotărască.

Le făcu o plecăciune baronilor și intenționa să plece, când o opri un țipăt de femeie.

— E o înșelăciune. O înșelăciune! Vă prostește pe toți. Asta nu mai poate dura.

Gabrielle se întoarse și o văzu pe femeia care o privise, dincolo de locul de adunare, când se îndrepta spre ei.

Isla alergă la Coswold. El părea oripilat de intervenția ei.

— Ce faci? șuieră în șoaptă.

Ea nu-l putea privi. Plecând capul, țipă:

— Iartă-mă te rog, că n-am vorbit mai de mult, dar n-am

putut... e... E așa oribil!

— Cine e femeia ăsta? întrebă un om din grupul lui Percy.

— E nepoata baronului Coswold, răspunse Percy.

— Isla, ce te-a apucat? îngrozit de comportamentul ei, Coswold o apucă de braț, strângând-o cât de tare putu. La ce se gândise oare, pentru a face o astfel de scenă?

— Unchiule, regret mult că te supăr, dar adevărul trebuie să fie dat în vileag, înainte ca tu sau baronul Percy să-i hotărâți viitorul. Nu îi voi permite să vă umilească. Deși încă nu apăruseră lacrimile, Isla lăsă să-i scape un oftat sonor și dramatic: Ar fi o blasfemie ca un om onorabil să se însoare cu ea.

— De ce? Ce tot spui acolo? întrebă Percy. Arăta mai mult confuz, decât furios. Despre ce blasfemie vorbești?

Isla arătă spre Gabrielle și strigă:

— E necurată. E... e o târfă!

24

Liniștea mormântală ce urmă oribilei acuzații a Islei, dură numai atât cât îi trebui fiecăruia din locul de adunare să scoată un adânc și șovăitor oftat. Apoi mulțimea erupse într-o explozie de furie și indignare. În câteva minute, se creară două tabere, unii pentru, alții împotriva Gabriellei.

Aceasta nici nu se putea mișca. Cum ar fi putut să răspundă unei asemenea absurdități? Era ceva lipsit de logică.

— Să auzim ce are de spus, își flutură mâinile Percy cerând mulțimii să se liniștească.

Vocea lui Coswold tremura de mânie:

— Da, toată lumea să tacă. Vreau să aud ce are de spus Isla.

Nepoata lui îi dejuca toate planurile cu atâta grijă întocmite, dar acum toți ochii erau ațintiți asupra ei, așa că nu putea să o ignore. Isla, de ce i-ai dat lady-ei Gabrielle un nume atât de îngrozitor?

Isla ridică ochii timidă și văzu că toată lumea se strânsese în jurul ei.

— Pentru că e adevărat, răspuse ea sfioasă.

— Vorbește mai tare, rosti Percy. Spune-ne de ce ai făcut declarația aceasta injurioasă.

Isla ridică ușor vocea și repetă:

— Pentru că e adevărat.

Murmurele se răspândiră din nou prin mulțime.

— De unde știi asta? întrebă Percy.

— Am văzut-o, răspuse Isla.

Murmurele crescuseră în intensitate.

— Continuă, porunci Coswold. Spune-ne ce ai văzut.

Acum îi era ușor Islei să plângă cu lacrimi adevărate.

Unchiul ei o strângea atât de tare de braț, încât o ardea pielea.

— Acum trei zile, pe la miezul nopții, am fost trezită de un zgomot pe hol. Am deschis ușa și am văzut ce era. Arătă spre Gabrielle. Tocmai se furișa după colț. Știam că nu trebuie, dar eram curioasă, așa că am hotărât să o urmăresc. Am rămas destul de departe în urma ei, pentru că nu voiam să mă vadă.

— Cum puteai să știi pe unde mergi, în întuneric? Lady ducea vreo lumânare?

Ea ezită o foarte scurtă clipă apoi zise:

— Luna era strălucitoare. Nu era nevoie de lumânări.

Se lupta să scape de unchiul ei, dar el nu voia să-i dea drumul. De fapt, accentuase strânsoarea.

— Și unde te-a dus lady Gabrielle? întrebă MacKenna.

— S-a oprit în fața unei uși și a bătut ușor. M-am ascuns în spatele unui stâlp. Ușa s-a deschis și, după ce s-a uitat în dreapta și în stângă, a intrat.

— Ai văzut cine a deschis ușa? întrebă Percy.

Isla lăsă din nou privirea în jos.

Un bărbat.

— Îl cunoști pe acest bărbat? întrebă unchiul ei.

— Nu, răspuse Isla, dar îl văzusem la cina din seara aceea. Cred că era un trimis din Franța.

Percy își chemă acoliții.

— Găsiți-l. Aduceți-l aici imediat.

Unul dintre ei răspuse repede:

— Nu mai e aici. El și însoțitorii lui au plecat ieri.

MacKenna devenise nerăbdător.

— Dacă era întuneric, cum ai putut să-l recunoști? o întrebă pe Isla. Poate că era tatăl ei. Poate că nici nu era un bărbat, ci o servitoare. Gâfâia după o explicație. Dacă acuzațiile Islei erau luate în serios, întregul plan eșua. Aproape simțea cum Glen MacKenna îi aluneca printre degete.

Curajul Islei căpătă putere.

— A fost un bărbat, declară ea cu emfază. Arătând-o din nou pe Gabrielle adăugă: Și ceea ce a făcut o face necurată.

MacKenna scrută mulțimea. Fiecare reacționase în felul lui la aceste vești șocante. Iar când ridică ochii, îi văzu pe MacHugh și pe Buchanan privind încruntați. Mintea lui galopa. Cât de multe au auzit? Reputația și autoritatea lui erau din nou în joc. Dacă voia să iasă din această situație cu demnitatea și cu planul intact, trebuia să gândească repede.

O privi pe Isla cu compasiune ironică și i se adresă:

— Sunt sigur că intențiile tale sunt nobile, dar s-ar putea să greșești, draga mea. Ar fi posibil ca văzând ceva inocent, să-l consideri altceva?

— Nu a fost nicio greșeală, răspuse Isla sfidătoare. Am văzut-o când a ieșit din cameră. Avea părul despletit și n-avea cordon la rochie. Omul a venit la ușă și nu purta nici tunică, nici cămașă.

Gabrielle era atât de șocată de declarațiile absurde ale femeii, încât rămase fără grai. Dar, la această hidoasă afirmație, n-a mai putut rămâne tăcută.

— E o minciună! strigă ea. Nu știu de ce face femeia aceasta astfel de declarații, dar nimic din ceea ce a spus nu e adevărat.

— Ba e adevărat! replică Isla. Te-am văzut că te-ai dat unui bărbat.

Printre privitori, tumultul se intensifică. Îi trebuiră lui MacKenna câteva minute pentru a-i face să se liniștească, astfel încât să poată auzi în continuare.

— Se pare, se adresă el Islei, că acesta e cuvântul tău împotriva celui al lady-ei Gabrielle.

Aproape toți din mulțime dădeau aprobator din cap. Numai câteva persoane o cunoșteau pe nepoata baronului Coswold, așa că mulți nu aveau încredere în vorbele ei.

Deodată însă, un om care se afla în spatele lordului MacKenna interveni:

— Femeia asta spune adevărul.

Toți se întoarseră spre voce. Un călugăr tânăr, cu capul acoperit de glugă și brațele ascunse în mânecile rasei, înaintă încet în față.

— Ce-ai spus? întrebă MacKenna. Cine spune adevărul? Ce

știi tu despre toate astea?

Neobișnuit să i se dea atâta atenție, călugărul ezită un moment, înainte de a răspunde:

— Lady Isla spune adevărul. Știu asta, pentru că și eu am văzut-o pe lady Gabrielle.

Cercul din jurul crucii de piatră se lărgi, astfel încât toată lumea putu să-l vadă și să-l audă bine. Călugărul încercă să facă un pas înainte, apoi se opri, ca și cum deodată ar fi realizat imensitatea acțiunii sale.

— Am văzut-o pe lady... începu el.

— Continuă, ceru nerăbdător Percy.

— La miezul nopții, tocmai ieșeam din capelă după rugăciune, când am văzut pe cineva grăbindu-se spre zona dormitoarelor, unde sunt cazați câțiva oaspeți. La început am văzut doar o siluetă întunecată, dar când a trecut prin lumina candeliei, ce izvora prin fereastra capelei, am recunoscut-o pe lady Gabrielle. O privi pe surprinsa Isla și adăugă: Lady Isla nu minte.

— E o târfă! strigă cineva din spatele lui Percy.

— Nedemnă să se mărite cu cineva! țipă și un membru al clanului Monroe.

Nu după mult timp, duzini de voci furioase se raliară, pentru a o acuza.

Gabrielle înțepenise. Se simțea ca și cum ar fi fost aruncată de pe o stâncă, jos unde o așteptau lupii să o sfâșie. Fusese judecată și condamnată.

Încercă să găsească o logică în toată această nebunie. Cum a putut să se întâmple așa ceva? Cum putea lumea să spună despre ea astfel de lucruri oribile? Isla trebuie că e nebună să-i aducă astfel de acuzații absurde. Dar ce e cu călugărul? De ce

e de acord cu Isla? Ce a putut să-l determine să afirme că Gabrielle a făcut aceste fapte îngrozitoare?

Liam. Dumnezeuule mare, e vorba de Liam. Poate călugărul a văzut-o când mergea să-l viziteze pe bolnav. Dar nu era niciodată singură, când pleca din camera ei. Cel puțin unul din gărzile ei o însoțea, dar dacă el tocmai o luase înainte și călugărul s-a întâmplat să se uite exact când trecea ea, și-a închipuit că e singură. Aceasta poate fi singura explicație.

Dacă încerca să se apere, dacă încerca să spună adevărul, nimeni n-ar fi crezut că pur și simplu vizita un bolnav și că nimic nelalocul lui nu s-a întâmplat.

Doi oameni o acuzaseră. Era suficient pentru a-i dovedi vinovăția.

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta? zbieră Coswold către Gabrielle.

Ea refuză să răspundă. Mulțimea ațâțată o judecase deja.

Își jurase că nu va spune nimănui ce rol avusese în salvarea lui Liam și chiar dacă nu și-ar fi promis asta, care ar fi reacția mulțimii dacă ar fi aflat că e vinovată de uciderea unui om la Finney's Flat? Nu s-ar fi întors împotriva ei și a gărzilor ei? Nu putea să facă sau să spună nimic, pentru a pune capăt acestui coșmar. Lacrimile îi inundară ochii, dar nu voia să le lase să i se prelingă pe obraji. Nu va răspunde murdăriilor, pe care acești oameni le-au azvârlit asupra ei.

Furia baronului Coswold împotriva nepoatei lui se diminuează și-i dădu drumul brațului. Motivele pentru care Isla a făcut asta erau acum clare pentru el. Nu făcuse decât să încerce să-l salveze de la umilințele, care sigur ar fi apărut când adevărul despre lady Gabrielle ar fi ieșit la iveală, pentru că era inevitabil să devină ceva cunoscut. Chiar dacă călugărul ar fi

tăcut și nu ar fi scos niciun cuvânt în legătură cu păcatul ei, sigur baronul MacKenna ar fi fost furios când ar fi descoperit că noua lui mireasă nu e virgină. Nu, Isla poate că a ales un moment nepotrivit să vorbească, dar nu făcea decât să încerce să-l protejeze pe el.

Îngrijorarea în legătură cu viitorul Gabriellei luase altă întorsătură. Doar cu câteva clipe în urmă patru bărbați rivalizau pentru dobândirea mâinii ei, dar cu aceste revelații totul se schimbase. Care dintre ei ar mai fi vrut să o accepte acum? Cine ar fi luat de nevastă o târfă?

25

Coswold era mânios. Era adevărat. Totul era adevărat. Gabrielle e o târfă. Îl înșelase. Îi înșelase pe toți făcându-i să creadă că e pură. Aspectul ei făcea să-i vină foarte ușor să-i înșele pe bărbați. Fața angelică și ochii aceia, ochii aceia violeți fascinanți... Era așa de frumoasă! Cărui bărbat i-ar fi trecut vreodată prin minte, că nu putea să fie altfel decât inocentă?

Ce nebun fusese să o dorească. Câtor bărbați li se dăruise? Îl îmbolnăvea numai gândul.

Coswold îl privi pe Percy, să vadă cum a primit noutățile. Fața îi înghețase într-o expresie de oroare. Avea gura deschisă, ca și cum intenționa să vorbească, dar nu scotea niciun cuvânt.

Și chiar dacă ar fi spus ceva, nu putea să se audă de răcnetele lui MacKenna. Lordul protesta în legătură cu răul renume și rușinea pe care Gabrielle le aruncase asupra lui. Cu fiecare declarație, se uita sus, pe zid. Oare se aștepta ca highlanderii care priveau să aplaude refuzul său de a se însura

cu Gabrielle?

— Acum nu mai are nicio valoare, zise Percy când MacKenna făcu o pauză pentru a respira. Regele John nu-i va da nicio zestre. Finney's Flat nu va mai putea fi luat de tine, MacKenna. Același lucru și pentru tine, Monroe.

— Crezi că tot o mai vreau? Monroe scuipă pe pământ în fața Gabriellei. Să o ia dracu'! Se întoarse să plece. Când trecu pe lângă MacKenna, adăugă: Îți aparține în întregime, MacKenna, atâta timp cât nu-ți pasă dacă cineva râde de tine pe la spate. L-ai auzit pe baron. Vei putea să ai târfa, dar nu vei obține Finney's Flat.

MacKenna nu se simțise niciodată mai umilit. Furia lui se întoarse spre Coswold:

— Știai că e târfa când ai încheiat târgul acela cu mine? Știai, nu-i așa?

Indignat, Coswold răspunse:

— Categorie nu. Credeam că e inocentă, așa cum a crezut fiecare. Știam că vrei Finney's Flat. Deja îi spuneai terenului Glen MacKenna, înainte de a-ți sugera eu târgul și am vrut...

Se opri în mijlocul frazei, pentru a nu-i scăpa din întâmplare promisiunea pe care-l forțase pe MacKenna să i-o facă, înainte de a încheia înțelegerea.

Nici MacKenna nu voia ca cineva să cunoască amănuntele acordului lor. Îl trase pe Coswold deoparte și le întoarse spatele celorlalți.

— Ai pretins să fii de acord, să te las să o vezi de câte ori vrei, dar ai refuzat să-mi explici de ce. Spune-mi, ai fost unul dintre bărbații căruia i se dăruise deja? Plănuiai să continui să te culci cu ea? Era amanta ta?

Cu fiecare întrebare, obrazii lui deveneau din ce în ce mai

roșii.

Coswold aproape uitase de aur. Comportamentul șocant al Gabriellei alungase orice alt gând. Nu o mai voia, dar încă era hotărât să obțină comoara. Minteia lui alerga nebunește după o soluție. Pentru a reuși vreodată să afle unde e ascunsă comoara, trebuia să aibă acces la Gabrielle, însă dacă o ducea înapoi regelui John, va fi pierdută pentru el. Regele va fi probabil atât de furios, încât va porunci să fie executată și chiar dacă ar fi fost într-una din rarele lui înclinații spre iertare, cel mai sigur e că o va folosi el până se va plictisi, apoi o va dărui unui favorit al său. Oricum, Coswold nu va putea să o mai vadă.

Percy nu era așa de îngrijorat. Deși ar fi preferat să o ia în căsătorie pe Gabrielle, era pregătit să o ia și ca amantă. Obsesia lui nu pretindea o ceremonie publică. Dacă era alungată, va putea să o ia el, astfel încât să o aibă când și cum voia. Tot ce trebuia să facă era să aștepte până ce Coswold se va spăla, pe mâini de ea.

Coswold își întocmise și el planul și știa exact ce are de făcut. Trebuia să acționeze repede, cât timp Gabrielle era în stare de șoc. Îi era frică că va incerta să se răzbune, sau să scape și să ajungă la tatăl ei, pentru a o proteja. Nu putea să lase să se întâmple asta.

— Cred că ar fi pierdere de vreme să o duc înapoi în Anglia și să-l aștept pe regele John să se întoarcă. Pentru că vorbesc în numele lui, îi voi hotărî soarta chiar în această clipă.

— N-ai s-o ucizi! zberă Percy.

Isla își duse mâinile la piept.

— De ce îți pasă ce i se întâmplă? strigă ea. Nu e posibil să o mai dorești.

— Nu poți să o faci să tacă, Coswold? Nimeni nu mai vrea să audă nimic de la ea.

— Taci odată, porunci Coswold împingând-o pe Isla de lângă el. Percy are dreptate. Ai vorbit destul.

— Cred în ceea ce am spus, Coswold, îl atenționează Percy. Nu poți să o ucizi pe Gabrielle.

Coswold îi surâse batjocoritor adversarului său.

— Nu, n-am să o omor. Vreau să o fac să sufere tot restul vieții, indiferent cât de scurtă ar putea să fie.

Își întoarse atenția spre Gabrielle făcând un pas spre ea. Mulțimea îi făcu loc.

— Cu puterea încredințată mie de regele John, te surghiunesc!

Adunarea se bucură de pedeapsă. Unii bătură din palme, alții își strigară aprobarea:

— Atâta pagubă! Nu primește decât ce merită.

Coswold așteptă ca toți să se liniștească, înainte de a continua:

— Înțelegi ce înseamnă asta, Gabrielle? Din acest moment, ești proscrisă. Nu ai nici casă, nici țară, nici rege, nici titlu. Regele John și supușii lui credincioși nu-ți vor mai recunoaște existența. Ești un nimic.

— Trebuie să răspundă în fața regelui? strigă cineva.

— Nu trebuie, pentru că n-are rege, răspunse Coswold.

— Dar cum rămâne cu baronul Geoffrey? interveni Percy. Nu te întrebi ce va face, când va auzi că fiica lui a fost surghiunită.

— Când va afla, va fi prea târziu.

Percy încerca cu disperare să nu-și arate bucuria. Gabrielle va fi alungată dincolo de ziduri și el plănuia să o urmeze.

Odată ce ajungea destul de departe de abație și nimeni nu o va mai vedea, va pune mâna pe ea. Avea destui oameni, care să-i atace gărzile și să le nimicească. Nimeni nu va ști niciodată ce i s-a întâmplat și nici nu-i va păsa, iar dacă voia, putea să o încuie în subteranele castelului său și să o țină acolo, cât de mult timp dorea.

Coswold avea aceeași intenție.

— Isla, du-te și spune servitorilor mei să se pregătească de plecare, porunci el în șoaptă.

Ea dădu din cap și se grăbi să-i îndeplinească porunca. Dar când trecu pe lângă femeia în dizgrație, încetini pașii și întoarse capul, în așa fel încât numai Gabrielle să-i poată zări zâmbetul viclean.

26

Ce motiv plin de răutate a avut femeia aia să mintă? Care era scopul ei? Și ce se poate spune despre călugăr? De ce i-a susținut minciunile? Ce a avut de câștigat?

Brodict nu avea răspunsuri. Singurul fapt real era că, în mai puțin de zece minute, cei doi au distrus viața Gabriellei. O aruncaseră în dizgrație și o dezonoraseră, lipsind-o de viitor și rușinându-l și umilindu-l pe tatăl ei. Atât baronul Geoffrey, cât și fiica lui, vor suferi fără îndoială de dizgrația regelui John, pentru că ea nu mai avea nicio valoare pentru el. Brodict știa că era o ocazie minunată ca pământurile baronului să fie confiscate – John era renumit de felul cum lua tot ce aparținea celorlalți, inclusiv de la soții și de la fiice – și cu mintea lui întortocheată și temperamentul imprevizibil, era posibil chiar să-l execute pe baronul Geoffrey, pentru a-l da de exemplu.

Iar Gabrielle? Ei ce îi va face?

— Îi vedem pe englezi în toată depravarea lor, zise Colm dezgustat.

— Gabrielle e inocentă. Părintele Gelroy avea lacrimi în ochi, atât de mare îi era disperarea. Este amabilă și blândă, insistă el. Dacă ați ști...

Preotul se opri în ultima clipă. Era gata. Să dezvăluie că, dacă Colm și Brodick ar fi conștienți cât de departe a mers Gabrielle, în dorința ei de a-l proteja pe Liam și a-i salva viața, ar ști în mod cert că nu ar fi făcut niciodată ceva pentru a dezonora numele familiei ei.

— Dacă am ști, ce? întrebă Colm.

— Dacă ați cunoaște-o, răspuse repede. Nu e vinovată de aceste teribile acuzații.

Colm se întoarse spre preot.

— Știm că e nevinovată.

— Da, știm, fu de acord Brodick.

— Adevărat?

Brodick oftă.

— Știm, repetă el. Dar în acest moment, asta nu contează, nu-i așa? Uită-te la ei. Toți au condamnat-o.

— Da, au condamnat-o. Gelroy își frângea mâinile. Se uită la Gabrielle în timp ce șopti: I se vor întâmplă niște lucruri oribile, dacă o duc înapoi în Anglia și va încăpea pe mâinile regelui John. Acest afemeiat e capabil de fapte teribile și vă spun eu, când va termina cu ea, o va... Nu putu să continue. Viitorul Gabriellei era prea îngrozitor pentru a fi rostit.

— Femeia care a acuzat-o... începu Brodick.

— Isla, zise Gelroy. I-am auzit pronunțându-i-se numele.

— Minte, afirmă Colm.

Gelroy dădu afirmativ din cap.

— Va trebui să răspundă în fața lui Dumnezeu pentru asta.

— Dar ce spui de călugăr? întrebă Brodick. De ce i-a susținut minciunile?

— Nu știa.

— Îl cunoști pe acest călugăr? mai întrebă Brodick.

— Da. E tânăr și dornic să fie de folos și cred că e un om cinstit. Nu pot să-mi imaginez de ce a spus că a văzut-o pe Gabrielle. Trebuie să fie o greșeală. Am să-l caut și am să-l rog să-mi spună exact ce crede el că a văzut.

— Răul e deja făcut, zise Brodick.

Umerii lui Gelroy căzură.

— Da, adevărat. Au distrus viața lady-ei Gabrielle. Rușine să le fie!

— Preotule?

— Da, lord MacHugh?

— Când plec din abație, vii cu mine.

Gelroy simți nevoia bruscă de a se arunca peste parapet. Făcu un pas înapoi, aprecie distanța ce o avea de făcut, apoi își adună puținul curaj rămas. Nu va fugi. Va refuza politicos.

— Mă inviți să-ți servesc clanul...

— Dacă vrei să-ți închipui că asta e o invitație, treaba ta.

— Și dacă refuz? înghiți în sec preotul.

— N-ai s-o faci.

Nodul din gâtul lui Gelroy îi îngreună vorbirea, dar își adună fiecare strop de auto-control pe care-l poseda, pentru a rămâne în picioare în fața lui MacHugh. Rugându-se ca lordul să fi venit realmente la abație pentru a căuta un preot și nu, așa cum se temea Gelroy, pentru a-și răzbuna fratele, scoase un geamăt:

— Voi fi fericit să merg cu tine.

Brodick râse.

— Acum cine spune minciuni? Figura te trădează.

Stânjenit, Gelroy admise:

— Sunt tulburat, dar voi face tot ce pot să slujesc clanul MacHugh.

— Mergi și adună-ți ce vrei să iei cu tine, porunci MacHugh.

Brodick așteptă până ce preotul fu în afara razei lor de vedere, înainte de a vorbi:

— Am auzit spunându-se că odată ce un preot găsește găzduire la un clan, e imposibil să mai scapi de el. Am sentimentul că vei ajunge să-i fii credincios lui Gelroy tot restul zilelor tale.

Dacă Gelroy ar fi auzit ce prevestea Brodick, n-ar fi fost de acord. Cu cât mai curând va putea să-și îndeplinească datoria și să plece de la clanul MacHugh, cu atât mai bine.

Nu voia să-l irite pe lord târându-și picioarele, așa că o luă la fugă până la chilia lui, pentru a împacheta apa și uleiurile sfințite, stola și restul avutului său. Lordul MacHugh porunci unuia dintre cei mai tineri soldați să-l însoțească, și Gelroy cugetă că a făcut asta pentru a se asigura că nu va încerca să fugă.

Numai Dumnezeu știa că Gelroy ar fi vrut să zboare, dar cu lady Gabrielle în situația în care era, trebuia să-și alunge frica. La tot ce putea să se gândească era să găsească un mod de a o ajuta.

Își închipui că va fi îngrijorată de gărzile care o așteptau. Nu trebuia să afle de această monstruoasă acuzație. Patru paznici și o femeie împotriva a sute de bărbați iraționali... Nu, nu.

Gărzile trebuie să rămână dincolo de porți, până ce oribila dramă se va fi consumat. Apoi, Dumnezeu să ajute, ar putea să o ajute pe Gabrielle să găsească un adăpost, departe de acești oameni oribili.

Gelroy se îndreaptă spre porțile din față. Luptătorul care-l însoțea îl opri.

— Trebuie să te duci înapoi la lordul MacHugh, zise el cărând doi saci plini cu lucrurile lui Gelroy. Am să mă ocup eu de ăștia, să fie legați de una din șeile noastre.

— Te rog ai răbdare cu mine, răspunse Gelroy. Trebuie să le dau gărzilor Gabrielle, ordinul să continue să aștepte. Ea n-ar dori să intre în abație, pentru că aici e prea periculos. Nu-mi va lua decât un minut.

Luptătorul acceptă cu o mișcare rapidă a capului.

Stephen stătea cu calul lui Gabrielle, la nord de poartă, înaintă când îl văzu pe Gelroy împreună cu luptătorul highlander.

— Gabrielle va veni la voi în curând. Ai cu tine îmbrăcămintea și celelalte necesare ei? întrebă părintele Gelroy.

Stephen dădu din cap.

— Avem unele din lucrurile ei. Cameristele i-au împachetat cuferele. Plănuim să le luăm în după-amiaza aceasta, mai târziu. De ce întrebi?

Ura că trebuia să mintă, dar Gelroy își scuză păcatul spunându-i lui Dumnezeu că nu făcea decât să le protejeze pe gărzi și pe Gabrielle de mulțimea dornică de sânge.

— A vrut să mă asigur, deoarece planurile ei s-au schimbat. O să vă spună în câteva minute, când va veni. Dorește să rămâneți aici să o așteptați.

Stephen nu avea niciun motiv să se îndoiască de preot, pentru că știa că Gelroy devenise prieten cu Gabrielle.

În timp ce acesta se grăbea să se întoarcă la zid, omul din clanul MacHugh care-l însoțea remarcă:

— L-ai mințit pe omul acela. De ce?

— Pentru a-l proteja, pe el și pe ceilalți. Lady ar fi vrut asta, adăugă el. Ea n-ar vrea să fie băgați și ei în acest conflict, deoarece ar fi dezavantajați numeric.

Escorta lui continuă să-l turneze și nu-l părăsi până când preotul ajunse la jumătatea scărilor. Gelroy știa că omul îl suspecta că s-ar putea hotărî să se ascundă. Când ajunse pe treapta de sus, se opri și așteptă ca unul dintre lorzi să-i facă semn să avanseze. Brodick îl observă și-i făcu semn.

Gelroy își drese glasul pentru a-l face atent pe MacHugh și zise:

— Mylord, nu pot să plec, până nu știu dacă lady Gabrielle va fi în siguranță, cu acești monștri. Cu permisiunea ta, am să mă duc să stau alături de ea. Înainte ca MacHugh să poată răspunde, Gelroy își îndreptă umerii și se întoarse spre Brodick: Lord Buchanan, tatăl Gabriellei nu este aici pentru a-i apăra onoarea, tu ești singura ei rudă. Trebuie să o ajuți.

— Nu-mi spune mie, preotule, care îmi e datoria. Vocea lui Brodick era aspră. O cunosc foarte bine.

— Da, sigur că o cunoști, zise el dând viguros din cap.

Concediindu-l pe Gelroy, Brodick îi privi pe cei de jos. Continuau să fie asmuțiți cu turbare de Coswold și de Percy.

— Colm, o iau acasă la mine. Acolo pot să o apăr.

— Ținerea ei în siguranță nu-i va restabili onoarea, zise Colm fioros.

Brodick fu de acord.

— Merită ceva mai mult.

— Tatăl ei... nu e ca acești baroni?

— Nu l-aș lăsa pe pământurile mele dacă ar fi așa, răspunse Brodick. Îl știu ca un om drept.

— Trimite-i vorbă că fata lui e la tine și va veni să o ia.

— Nu e așa de simplu. Baronul Geoffrey va trebui să-și adune vasalii și să se pregătească de luptă. Dacă regele îi confiscă proprietățile...

— Va fi lipsit de putere.

— Da, confirmă Brodick. Gabrielle are nevoie de un protector puternic. E vara soției mele. E de așteptat ca eu să o adăpostesc, dar asta nu va dovedi că e inocentă.

— Ce îți pasă ce gândesc ceilalți?

— Nu-mi pasă, îl contrazise el, dar dacă Gabrielle ar fi soția mea, aș ucide pe oricine ar îndrăzni să-i atace onoarea.

— Așa aș face și eu, zise Colm.

— Dar nu are soț, care să-i apere onoarea.

— Nu, nu are.

— Cred că ai putea să o iei tu acasă la tine.

Încruntându-se, Colm replică:

— Și asta ce ar rezolva? Ce diferență ar fi dacă i-aș oferi protecția mea, în loc de a ta? Ești la fel de puternic ca și mine.

— Dar nu pot să mă însor cu ea.

Declarația atârnă între ei un lung moment, înainte ca el să răspundă. Știa exact ce a vrut să spună Brodick.

— Ceri prea mult de la mine.

— Ai o datorie de plătit. Îți cer doar ce poți să dai.

— Căsătorie? Nu. E în afară de problemă.

Brodick ridică din umeri.

— Pentru mine are logică. Dacă te căsătorești cu ea, fiecare

va ști că ești convins că e inocentă. Nu te-ai căsătorit cu o târfă. Ești respectat și temut de cele mai multe dintre clanuri. Ai putea să-i salvezi onoarea dându-i numele tău.

— Nu. Va trebui să vii cu altă propunere, răspunse Colm cu emfază.

Dar Brodick nu se intimidă. Știa că Colm MacHugh va face până la urmă ce e mai onorabil de făcut.

— Sugerezi că ar putea fi un alt lord mai puternic decât tine și care nu e însurat?

— Nu sugerez nimic, Buchanan. Asta e o problemă pe care să o rezolvi tu, nu eu.

— O soție pentru un frate. Îi salvezi viața, așa cum am ajutat eu să fie salvat fratele tău.

Fălcile lui Colm erau încleștate.

Se auzi strigătul unui Buchanan.

— Mylord, lady Gabrielle pleacă. I-au deschis porțile.

Brodick privi spre locul de adunare, exact când un om făcu un pas și scuipe pe pământul din fața Gabriellei.

Colm văzu alt om împingându-se prin mulțime, în timp ce Gabrielle se îndrepta spre porți. Omul strigă după ea, dar ea îl ignoră și continuă să meargă. El o apucă de braț, o răsuci și o izbi cu pumnul peste față. Dacă nu ar fi ținut-o bine, ar fi căzut pe spate.

Colm era deja în drum spre scări cu Brodick în urma lui, când strigă unuia dintre oamenii lui:

— Află cine e omul acela.

Toți luptătorii, atât ai lui Buchanan cât și ai lui MacHugh, înțelesesă porunca. Gelroy nu. El nu văzuse ce se întâmplase jos.

— Despre cine vorbește? Ce vrea? îl întrebă preotul pe unul

dintre oamenii care-și croiau drumul pe lângă el. Omul nu-și încetini coborârea.

— Vrea să știe cine a lovit-o pe lady Gabrielle.

— A lovit-o cineva? O, Doamne, gemu Gelroy. Se răsuci pe călcâie și se grăbi în urma celorlalți. Dar de ce... Ultimul luptător care pleca răspunse:

— MacHugh vrea să cunoască numele omului pe care-l va ucide.

27

Era prinsă în cursa unui adevărat coșmar. Cu o oră în urmă era lady Gabrielle, fiica baronului Geoffrey de Wellingshire și a prințesei Genevieve de Sf. Biel. Fusese iubită, fericită și plină de speranțe pentru viitor. Acum Gabrielle era urâtă, tratată ca o leproasă și nu mai avea viitor.

Era prea mult, pentru a putea fi suportat. Ceea ce conta acum era să supraviețuiască. Și, deși nu avea nicio destinație în minte, voia să plece cât mai departe posibil de odioșii baroni și de slugile lor plecate. Apoi, poate că va putea să găsească un sens celor întâmplate.

Mai întâi, totuși, avea nevoie de timp pentru a se calma și a-și liniști inima ce o luase razna. De-abia putea să respire. Străinii urlau la ea cuvinte oribile, în timp ce ea trecea printre ei, pe drumul lung, aproape nesfârșit, până la porțile din față.

Umilința și rușinea erau de nesuportat. Îi luă toată puterea de concentrare, pentru a nu arăta nicio emoție. Nu grăbi pașii – deși numai Dumnezeu știa cât de mult ar fi vrut să o ia la goană – și nu permise nici măcar unei singure lacrimi să-i cadă din ochi, pentru că astfel ar fi dat satisfacție mulțimii

turbate. Mândria era tot ce-i mai rămăsese. Nu voia să le dea ocazia să i-o ia și pe aceasta.

Un obraz îi pulsa de la pumnul pe care-l primise. Îl văzuse pe atacator venind și încercase să facă un pas înapoi din calea lui, o brută cu ura zugrăvită pe toată figura urâtă, dar o apucase de braț și nu-i permise să se retragă. Spre norocul ei, a putut să se răsucească și astfel să mai micșoreze impactul. Omul era de două ori cât ea. Dacă nu s-ar fi mișcat, pumnul lui sigur i-ar fi spart falca.

— Nu o răni, urlase Coswold cu o fracțiune de secundă înainte ca pumnul atacatorului să-i fi izbit figura.

Lovitura o înțepeni, apoi se clătină, când o piatră o izbi în spate. Repede se redresă și continuă să meargă. O altă piatră, și încă una. Cu toate că era amețită, auzi strigătul baronului. Să o rănească? Ce poruncă absurdă. Coswold, Isla și Percy deja îi distruseseră reputația și îi atacaseră întreaga ființă. Fusese deposedată de tot ce avea. În ochii compatrioților ei, nu mai exista și nu mai aparținea nici unui loc. Ce diferență ar fi fost dacă ar fi desfigurat-o?

Abatele o aștepta la poartă. O deschise, își aplecă privirea și șopti:

— Dumnezeu să fie cu tine!

Oare și el credea minciunile alea? Avea lacrimi în ochi, dar nu putea să spună dacă erau de simpatie sau de rușine.

Ieși afară, auzi poarta uriașă închizându-se în urma ei și apoi zgomotul aspru al zăvoiuului tras.

Când o văzu, Stephen scoase un strigăt. Sări de pe cal și alergă la ea, în timp ce Faust, Lucien și Christien își scosese războiul gata de luptă.

Ea știa că probabil arăta îngrozitor. O piatră îi sfâșiasse

pielea chiar sub ochiul drept și simțea sângele scurgându-i-se pe obraz. Falca îi era inflamată și probabil că începuse deja să se umfle și să învinețească.

— Prințesă, ce ți s-a întâmplat? strigă Stephen îngrozit.

— Sunt în regulă, răspuse ea cu o voce surprinzător de puternică, dar acum trebuie să plecăm. Chiar acum.

— Sângerezi! Fața lui Christien era roșie de furie și se îndreptă alergând spre porțile închise.

— Cine ți-a făcut asta? O să-l ucidem.

— Nu, să nu intrați în abație, porunci ea.

Faust își scoase tunică peste cap și o udă cu apă din burduful lui din piele. Aplecându-se din șa, îi întinse Gabriellei materialul ud.

— Te doare? întrebă el.

— Nu, îl asigură ea, ștergându-și repede sângele de pe obraz. Am să vă spun tot, dar, vă rog, trebuie să plecăm de aici, cât mai repede posibil.

Auziră panica din vocea ei și nu mai protestară. Stephen o ajută să urce pe spatele lui Rogue, îi înmână hățurile, apoi urcă pe calul lui. Închipuindu-și că ea voia să-i ajungă din urmă pe slujitorii tatălui ei, se întoarse spre sud.

— Nu, strigă ea. Trebuie să mergem în nord.

— Nu vrei ca tatăl tău... începu Lucien.

— Nu înțelegeți. Dacă baronii își schimbă părerea și hotărăsc să mă ducă regelui – regelui lor, John, se corectă ea, ne vor căuta spre sud. Dar, ascunși în pădure nu ne vor găsi niciodată.

— Dar de ce... începu Stephen.

— Acum fără întrebări, hotărî ea. Când vom ajunge mai departe, vă voi explica.

Stephen dădu din cap afirmativ.

— Mergem spre nord.

Christien era ultimul din șir și primul care a simțit pământul zguduindu-se în spatele lui. Highlanderii se apropiiau venind dinspre colina de jos. Strigă la ceilalți care călăreau înaintea lui.

Când se întoarse și văzu mulțimea apropiindu-se, Gabrielle intră în panică, gândindu-se că era urmărită de dușmanii ei. Dar când se apropiară, îi recunoscu pe cei doi bărbați care îi conducea pe oameni: Buchanan și MacHugh. Arătau sălbatici, feroși, mândri... și periculoși. O imagine magnifică: asemeni unui trăsnet, minunat de privit de la distanță, dar îngrozitor din apropiere.

Zgomotul copitelor izbind pământul era asurzitor.

— Lăsați-i să treacă, le strigă ea gărzilor. Îl îndemnă pe Rogue spre stânga, pentru a face loc highlanderilor care galopau, dar aceștia nu o ocoliră. Se răspândiră în evantai. Gabrielle îi dădu piteni lui Rogue și porni în galop mare, dar o ajunseră, înconjurând-o, atât pe ea cât și pe gărzile ei și înghițindu-i pe toți în mijlocul lor. Înconjurată de acest cerc dens de luptători, urcară o înălțime, apoi încă una.

Oricine ar fi privit de la abație, ar fi văzut doar oamenii clanurilor îndreptându-se spre casele lor. Gabrielle și garda ei erau complet ascunși privirilor.

Ce intenții aveau? Era așa de ușurată și mulțumită că se depărtează din ce în ce mai mult de baroni, încât scopurile highlanderilor nu prea o îngrijorau. În afară de aceasta, îl observase deja pe părintele Gelroy bălăbănindu-se pe calul pe care era cocoțat. Cu o grimasă pe figură, bietul preot părea că atârna de mânerul șei, apărându-și viața. Dacă acești oameni

intenționau să-i facă rău, ar fi luat cu ei un preot pentru a fi martor la faptele lor întunecate?

Se îndreptară spre nord-vest. Când ajunseră la hotarul terenului Finney's Flat, la o depărtare de abație de mai bine de două ore călare, îl auzi pe unul dintre oameni strigând că se aflau pe pământurile Buchanan. Rogue era mai mult decât dornic să se odihnească, și Gabrielle nu voia să-și oblige calul să meargă mai departe, fără a-i da un răgaz.

Era surprinsă că highlanderii nu o călcară în picioare, când trase de hățuri și se opri brusc. Se opriră odată cu ea, dar înainte de a avea timp să descalece, se aflau deja coborâți de pe cai înconjurând-o.

Gărzile ei erau atente, gata pentru orice ar apărea. Țineau mâinile pe lângă trup, dar atitudinea lor nu era relaxată. Știau că dacă ar fi fost bănuți că doar gândesc să-și pună mâna pe săbii, ar fi fost ultima lor acțiune pe pământ. Luptătorii din Highlands ar ucide pentru a-și apăra lorzii, așa cum și ei ar lupta până la moarte pentru prințesa lor. Dar atâta timp cât highlanderii nu se apropiau de ei, vor rămâne în așteptare.

Știind că gărzile ei nu s-ar retrage, indiferent câți oameni ar fi avut împotriva, lui Gabrielle îi era frică pentru viața lor. Îl auzi pe unul dintre highlanderi dând comanda de a se retrage. Spera să fie sălbaticul Buchanan, dar când soldații se despărțiră văzu că nu era vărul ei cel care vorbise. Era celălalt lord, omul acela nemilos, care îl salutase cu un pumn pe fratele lui de mult dispărut.

Era tot așa de mare și arăta tot atât de fioros cum și-l amintea, totuși mai era ceva care o surprinse în legătură cu el. Cineva ar fi putut să spună că de fapt era chiar arătos, dacă prefera tipul neșlefuit, aspru și într-un fel înfricoșător. Ea însă,

nu. Dar dacă totuși exista ceva care îi plăcea în legătură cu aspectul lui, era culoarea părului. Era blond, cu o tentă de roșcat. Acesta încadra o față severă și rigidă, care îi amintea de un viking din poveștile din trecut. Cel mai probabil, era la fel de ticălos și barbar.

Colm MacHugh se opri, la o depărtare de aproape un pas de Stephen. Cei doi bărbați se măsurară unul pe altul, apoi Colm porunci.

— Dă-te la o parte din drumul meu.

Stephen nu se mișcă niciun centimetru. Colm era cu cel puțin un cap mai înalt și mult mai musculos, dar garda ei de corp nu se clinti. Nu primea ordine de la nimeni, în afară de prințesa Gabrielle. Și același lucru se aplica și tovarășilor lui din gardă. Faust și Christien veniră alături de Stephen, în timp ce Lucien rămase în spatele ei.

Brodict i se alătură lui Colm, în timp ce Gabrielle rosti:

— Nu intenționează să ne facă rău. O parte din ea credea realmente că acesta era adevărul, că highlanderii îi urmărise pentru a-i ajuta, nu a le face rău. Totuși, după ororile zilei de azi, totul putea fi posibil. Dați-vă la o parte și lăsați-mă să vorbesc cu ei, adăugă ea.

Gărzile se dădură la o parte, ținându-și ochii ațintiți asupra highlanderilor.

— Ce limbă vorbești? întrebă Brodict în galeză.

Ea răspunse tot în galeză.

— E limba patriei mamei mele, Sf. Biel.

Limbajul pe care-l folosea era excelent. Brodict își dădu seama că tatăl ei o învățase. Soția lui, Gillian, ar face bine să ia lecții de la Gabrielle. Când li se adresă, oamenii ei se retraseră.

Întorcându-se spre Colm, el remarcă:

— Nu e englezoaică în totalitate, doar pe jumătate.

De ce credea Brodick că ar fi contat, nu-i trecea prin minte lui Colm. Pentru el jumătate englez, era același lucru ca englez în totalitate. Răspunsul lui Colm fu o ridicare din umeri, fără comentariu.

Brodick se îndreptă spre Gabrielle. Când gărzile ei reacționară, îi privi fix. Cei ce-l urmau de asemenea considerară o ofensă și înaintară la rândul lor.

— Destul! strigă Gabrielle. Ridică o mână și repetă comanda: Destul!

Pentru că vorbise în galeză, era evident pentru Brodick și Colm că nu dăduse ordin gărzilor ei, ci soldaților lor. Îndrăzneala ei îl amuză pe Brodick, dar pe Colm îl irită.

Numai un semnal dat de lorzii lor i-a făcu pe oameni să se retragă, dar se uitau intens la oamenii ei. Gabriellei i se păru că probabil așteptau doar o ocazie, pentru a sări la bătaie.

— Știi cine suntem noi? întrebă Brodick.

Ea dădu din cap.

— Tu ești sălbaticul – să zicem vărul meu, lordul Buchanan. Am auzit povești despre tine. Comentariul nu-i șterse încruntarea de pe figură. Erau povești foarte impresionante despre viclenia și puterea ta.

El își încleștă mâinile la șapte.

— Cine ți-a spus astfel de povești?

— Tatăl meu, baronul Geoffrey.

— Atunci sunt adevărate. El n-ar minți.

Ea știa că trebuia să-l recunoască și pe celălalt lord, și un fior de groază o străbătu când în sfârșit se întoarse și întâlni ochii pătrunzători ai lui MacHugh.

— Și tu, știi cine ești. Comentariul lui fu doar o ușoară ridicare din sprâncene. Nu o intimidă. Ești lordul MacHugh și ai cel mai ciudat mod de a-ți saluta fratele.

Colm nu înțelegea ce voia să spună.

— Cum l-am salutat?

— Cu pumnul.

Aaa! Deci îl văzuse pe Liam părăsind abația.

Pentru o foarte scurtă clipă, Gabrielle sesiză o urmă de căldură în ochii lui. Era destul ca ea să-și dea seama că nu era chiar un căpcăun.

Părintele Gelroy își croi drum printre oamenii clanurilor. Îi făcu o plecăciune Gabriellei și apoi se întoarse și i se adresă lui Colm:

— Lord MacHugh, aceștia au fost oamenii buni care ți-au apărat fratele, în timp ce se recupera în abație de pe urma rănilor. Ți i-am mai menționat și înainte, dar voiam să fiu sigur că n-ai uitat.

La urma urmei, preotul are ceva curaj, se gândi Colm. Gelroy îndrăznise să-i amintească faptul că le datora recunoștință acestor oameni. Colm ura să datoreze ceva cuiva. Datoria întotdeauna atârna greu, înainte de a o achita.

Nu le mulțumi gărzilor, dar dădu din cap că era conștient de ceea ce făcuseră. Oamenii celor două clanuri, auzind spusele preotului, se relaxară.

— A încercat cineva să-l atace pe fratele meu, în timp ce voi îl păzeți? îi întrebă el pe cei patru.

Gabrielle era gata să spună nu, dar hotărî să-i lase pe ei să vorbească.

— Stephen, a încercat cineva să-l atace pe Liam, în timp ce tu și ceilalți îl apărați?

El ezită înainte de a răspunde, apoi făcu un semn rapid afirmativ.

— În prima noapte, au venit doi oameni.

— Ce spun? o întrebă Brodick pe Gabrielle.

Gabrielle era atât de surprinsă de răspunsul paznicului ei, încât îl ignoră pe Brodick.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu am considerat necesar să-ți spunem, răspunse Lucien.

— Ne-ai cerut să-l păzim și asta am făcut, răspunse Stephen.

— Am avut grijă de el, adăugă Faust.

Brodick și Colm așteptaseră destul de mult răspunsul.

— Spune-ne ce au zis, porunci Colm.

Se scuză imediat și-l rugă pe Stephen și pe ceilalți să vorbească direct cu lorzii.

Stephen se întoarse spre Colm și spuse în galeză:

— Lord MacHugh, doi oameni au venit la fratele tău, în prima noapte în care am stat de paza.

Dacă lorzii fură surprinși că gărzile Gabriellei le cunoșteau limba, n-au arătat-o. Colm își încrucișă doar brațele și așteaptă alte explicații.

— Erau îmbrăcați ca niște călugări, dar aveau cuțite în mânecile raselor, interveni Lucien.

— Lucien și cu mine eram de gardă, explică Christien.

— Am așteptat, până când am fost siguri că intenționează să-ți ucidă fratele, înainte de a acționa, comentă Lucien.

— Și ce ați făcut când v-ați dat seama de intențiile lor? întrebă Brodick.

— I-am ucis, răspuns deschis Christien.

Colm făcu un gest de aprobare.

— Au vorbit? Le-ați auzit numele? întrebă el.

— Au menționat de unde erau și cine i-a trimis? întrebă și Brodick.

— Nu, răspunse Lucien. Vorbeau limba voastră, dar puțin mai altfel decât o vorbiți voi.

— Descrieți-i pe oameni aceștia, porunci Brodick.

Lucien le vorbi despre cei doi bărbați cu păr și bărbi lungi, care era voinici, dar nu foarte înalți.

După ce termină, Christien adăugă:

— Erau niște oameni oarecare.

— Nicio marcă pe piele sau pe arme, explică Lucien.

— Fratele meu a dormit în timpul luptei? întrebă Colm.

Pe Christien îl jigni întrebarea.

— N-a fost nicio luptă. Nu le-am dat timp să se lupte cu noi.

— Deci un atac surpriză, zise Brodick dând aprobator din cap.

— Nu, zise Lucien, au văzut foarte bine ce intenționam să facem.

Colm le admiră trufia.

— Ce ați făcut cu cadavrele?

— Nu puteam să-l lăsăm pe Liam nesupravegheat, așa că am ținut cadavrele într-un colț al camerei, până au sosit Stephen și Faust să ne înlocuiască, zise Christien. Apoi, Lucien și cu mine am cărat trupurile afară din abație și le-am aruncat în râpă. Era încă întuneric; sunt sigur că nimeni nu ne-a văzut.

— Am aruncat pământ peste ei, dar probabil că până acum i-au terminat animalele.

Întrebările continuară, dar Gabrielle nu le mai dădu atenție. Era încă zguduită de afirmația gărzilor ei, că îi uciseseră pe cei doi intruși. Cinstită în fața lui Dumnezeu, nu-și închipuia că

mai e în stare să primească și alte șocuri. Era frântă; tot ce voia să facă era să găsească un locșor liniștit și să se așeze câteva minute. Lumea ei se prăbușea în jur și avea nevoie de timp, pentru a se gândi la întâmplările oribile ale zilei, înainte de a încerca să facă vreun plan.

De la sine înțeleș, aceste întâmplări oribile vor dăinui mult, mult mai mult.

Când păru că întrebările lorzilor se terminară în sfârșit, îl chemă pe Stephen.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? întrebă ea.

Gabrielle îl duse pe Stephen mai departe de ceilalți, pentru a nu fi auzită și, pentru a fi absolut sigură, vorbi în limba din Sf. Biel.

— De ce nu mi-ai spus despre atacatorii aceia?

— Iartă-mă, prințesă, dar am considerat că dacă se vor găsi cadavrele, vei fi mai în siguranță, dacă nu vei ști nimic despre ei.

— I-ai recunoscut? Făceau parte dintre cei de la Finney's Flat?

— Ne-am uitat bine la ei, dar niciunul dintre noi n-am crezut asta. Amintește-ți, prințesă, ai fost singura care le-ai văzut fețele la toți.

— Descrierea pe care a făcut-o, când Lucien a vorbit cu lorzii, nu părea să semene cu niciunul din oamenii pe care i-am văzut. Totuși, cred că probabil ne-au urmărit până la abație.

Stephen scutură din cap.

— Nu e posibil. Christien a făcut în permanență calea întoarsă, pentru a se asigura că nu suntem urmăriți. I-ar fi văzut.

— Atunci cum au știut acești oameni că Liam e acolo?

— Cineva trebuie că l-a văzut, sau ne-a văzut pe noi cărându-l înăuntru. E dificil să păstrezi secrete, într-un loc așa de mare și cu atât de mulți străini care veneau și plecau.

— Da, asta așa e, dar acum e în siguranță, nu-i așa? Și asta e tot ce contează.

— Dar tu, prințesă? Din tăieturile și rănilile pe care le văd, trebuie să-mi închipui că nu ești în siguranță. O să-mi spui ce s-a întâmplat?

Fiindu-i groază de această sarcină, îi mărturisi totuși lui Stephen ce s-a întâmplat la locul de adunare. Nu putu să-l privească, când repetă cuvintele îngrozitoare cu care era numită și vocea ei se frânse, când îi spuse de călugărul care confirmase povestea Islei.

Stephen ajunse la aceeași concluzie cu ea și afirmă:

— Trebuie că te-a văzut când veneai să-l vizitezi pe Liam. Din cele patru gărzi, Stephen era cel mai pragmatic și în momente de criză cel mai calm, dar acum nu putea să-și ascundă mânia. E datoria noastră să-ți asigurăm siguranța, prințesă, și tu ne-ai ținut în neștiință, în mod deliberat. Dacă am fi știut ce se întâmpla în abație...

Ea îl întrerupse.

— Ați fi fost uciși, deoarece atât tu cât și ceilalți ați fi încercat să mă apărați. Nu puteam să permit să se întâmple așa ceva.

Frustrat, el interveni tăios:

— E responsabilitatea noastră să te apărăm.

Christien, Lucien și Faust veniră alergând. Faust arăta oripilat când spuse:

— Stephen, ai ridicat vocea la prințesa Gabrielle.

— Dacă ați fi auzit ce tocmai mi-a spus, mi-ați împărtăși furia. Oamenii au îndrăznit să arunce cu pietre în ea! spumegă el.

Gabrielle fu salvată, să nu mai trebuiască să retrăiască coșmarul povestindu-le, când lordul MacHugh se apropie nefericit.

— Trebuie să aflu cum a ajuns fratele meu la abație. În timpul cât ai fost acolo, ai auzit ceva?

Gabrielle răspunde:

— Te rog adu-ți aminte, mylord, puțini oameni știau că se afla în zona chiliilor călugărilor. Poate își va aminti Liam ceva. Îți sugerez să-l întrebi.

Colm își îndreaptă atenția spre cele patru gărzi ale ci.

— Fratele meu mi-a spus că a încercat să vorbească cu voi. De ce nu i-a răspuns niciunul? Liam a crezut că nu-l înțelegeți, dar pentru că în mod clar înțelegeți galeza, vreau să știu de ce n-ați vorbit cu el.

Faust se uită la Stephen. Primind aprobarea acestuia cu o mișcare grăbită a capului, răspunde:

— N-am vrut.

28

Gărzile de corp ale Gabriellei erau aroganți, grosolani, insultători și brutal de cinstiți. Colm nu se putea abține să nu-i placă. Dacă nu ar fi știut foarte bine, ar fi crezut că au fost născuți și crescuți în Highlands. Și deoarece nu considera defect niciuna din aceste trăsături, nu era cazul să-l apuce pe Faust de gât din cauza atitudinii lui insolente.

Erau o mulțime de lucruri pe care dorea să le cunoască în legătură cu implicarea lor în viața lui Liam, dar hotărî să lase deoparte pentru moment această problemă și să se concentreze asupra Gabriellei. Cu cât îi explica mai repede ce urma să i se întâmple, cu atât mai bine. Avea o datorie de plătit și cu toate că era îngrozit, voia să o vadă plătită.

În timp ce ceilalți se pregăteau să-și reia călătoria, el așteptă ca gărzile ei să se întoarcă la caii lor, înainte de a i se adresa:

— Gabrielle!

— Da, lord MacHugh?

— Ai să mergi alături de mine.

Nu era o cerere. Era o poruncă și dată cu voce aspră.

— Așa?

El dădu. Din cap.

— Da, așa vei face.

Lordul era obișnuit să-și impună voința. Și de ce nu? gândi Gabrielle. Arăta destul de puternic să ridice în spinare un cal și să nu transpire. Putea să vadă puterea din felul cum se mișca, din lăudăroșenia lui arogantă, dar nu se simțea nici amenințată, nici îngrozită de ea. Puterea lui o făcea să se simtă într-un fel în siguranță. Ce sens avea asta?

Însă, la urma urmei, astăzi a fost una din cele mai rele zile din viața ei. Nimic nu avea niciun sens.

— Și vei vorbi doar galeza, când ești cu mine, porunci Colm.

Încerca să nu considere o excepție porunca lui mușcătoare. Lordul era obișnuit ca tot clanul lui să-i urmeze poruncile, fără a pune întrebări. Dar oare uitase că ea nu făcea parte din clanul MacHugh? Dacă era în continuare așa de tăios, va trebui să-i amintească.

Fără o vorbă, traversă micul luminiș spre umbra unui pâlci de copaci. Simțea ochii soldaților ațintiți asupra ei.

Se opri și se întoarse cu fața spre lord.

Stând doar la câțiva pași de ea, Colm o observa cu toată atenția. Încercă să nu reacționeze fizic, dar așa ceva se dovedi imposibil. Era frumoasă: părul lung, moale și ondulat, întunecat ca miezul de noapte, pielea pură ca frișca, ochii atât de violeți și de expresivi încât păreau că licăresc, iar gura, sfinte Dumnezeule, gura aceea care putea să stârnească toate fanteziile unui bărbat. Chiar cu falca rănită și tăietura sângerândă de pe obraz, era irezistibilă.

Colm nu putea să-și lase mintea să o ia astfel razna. Ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie, care să-i răvășească gândurile. Cu timpul, era sigur că se va obișnui cu aspectul ei, dar nu era tot așa de sigur de cei care-l însoțeau. Chiar și în acest moment, oamenii lui stăteau cu gura căscată. Se întoarse să-și arate dezaprobarea, dar nimeni nu-i aruncă nici măcar o privire; erau complet ocupați să o privească pe ea. Dacă ar fi fost mai aproape de ei, ar fi izbit niște capete unele de altele, pentru a le atrage atenția.

Gabrielle aștepta răbdătoare ca lordul MacHugh să vorbească. Felul în care se uita la ea, atât de intens, o făcu să se simtă prost.

Încercă să zâmbească și zise:

— Ce ai vrut să-mi spui?

El nu văzu niciun motiv să se încurce în fraze.

— Mergi acasă cu mine.

Era sigură că nu auzise bine.

— Scuză-mă. Ești așa bun să repeți?

— Mergi acasă cu mine.

Total zăpăcită, întrebă:

— De ce?

Încruntându-se, el răspunse:

— Pentru că așa am hotărât eu.

— Dar de ce vrei să mă iei acasă la tine? întrebă ea din nou.

El scoase un oftat lung și adânc. Ar fi trebuit să știe că nu va fi ușor. Tot ce are legătură cu clanul Buchanan ajunge până la urmă să devină complicat și acum în mod clar nu va fi altfel.

— Așa a sugerat vărul tău...

— Sălbaticul Buchanan?

— Da.

— Ce a sugerat exact?

— Încetează să mă mai întrerupi.

Ea fu imediat cuprinsă de remușcări.

— Scuză-mă, mylord. Informația ta m-a luat prin surprindere și eu... Se opri. Nu am nicio scuză.

Stânjeneala o făcu să-i ia foc obrazii și Colm știu că, dacă nu va înceta să mai remarce astfel de lucruri, nu va reuși niciodată să rezolve situația. Încleștându-și mâinile la spate, se încruntă și încercă din nou:

— Brodick a sugerat că vei fi în siguranță, dacă vei locui cu clanul meu, sub protecția mea.

Ea își încrucieșă brațele și așteptă câteva secunde, înainte de a interveni:

— De ce ar fi făcut lordul Buchanan o sugestie privind bunăstarea mea?

— Tatăl tău nu era la abație și pentru că Brodick îți e rudă, datoria de a te proteja a căzut pe umerii lui.

— Brodick nu e protectorul meu. Tatăl meu este.

Colm dădu din cap.

— Da, așa e, rosti nerăbdător. Dar el nu era acolo, nu-i așa? Înainte ca ea să-i poată răspunde, adăugă: Dar noi eram.

— Da, știu că erați acolo. Când am intrat în locul de adunare, m-am uitat în sus și v-am văzut, dar am crezut... trebuie să o spun, mi-am închipuit că tocmai plecați. Deodată buimăcită cu desăvârșire, făcu un pas înapoi și scutură din cap. De ce am gândit așa? De ce mi-am închipuit că plecați? Apoi nu m-am mai uitat deloc în sus pe zid, după ce a început scandalul. Înnebunită, șopti: Când ați plecat?

— După ce ai plecat tu.

Simți că-i vine rău.

— Deci ați fost martori... Nu putu să termine fraza.

— Da.

Făcu încă un pas înapoi. Oare toți oamenii lorzilor au auzit și au văzut cum a fost umilită? Da, sigur că da. De aceea se uitau acum la ea atât de fix. Oare credeau că e o stricată? O Jezebel? De ce nu strigau injurii ca ceilalți?

Se opri să se mai retragă și își îndreptă umerii. Hotărâse că nu se va apăra și nici nu-și va susține inocența. Și nici nu se va umili. Dacă, la fel ca gloata care urlase insulte și aruncase cu pietre, voiau să creadă ce e mai rău despre ea, așa să fie. Își adună ultimele fărâme de curaj, îi rămăsese așa de puțin! Era din nou copleșită de rușine, pentru ceva ce nu făcuse.

Colm văzu tristețea cuprinzându-i privirea și culorile dispărându-i din obraji. Simțea nevoia nebunească de a încerca să o facă să se simtă mai bine.

— Ești tulburată, murmură el.

Gabrielle nu putea să protesteze împotriva părerii lui, pentru că gândurile ei se împrăștiaseră în toate direcțiile. De ce îi oferea acest bărbat casa lui? Ce era posibil să câștige el din

asta? Nimic nu avea logică.

Desigur, ea și gărzile ei aveau nevoie de un adăpost sigur, atât timp cât va cugeta la viitorul lor. Să trăiască alături de clanul MacHugh ar fi o serioasă soluție temporară, cu condiția ca ea să înțeleagă motivele pentru care îi oferă lordul asta. În starea prezentă a mințit ei, nu îndrăznea să aibă încredere în nimeni, că s-ar putea să facă ceva corect. Era un om de onoare acest MacHugh, sau avea niște motive strict personale?

— Cred că ești un om bun și un conducător onorabil... începu ea.

— Cum ar fi posibil să știi cum sunt?

Era introducerea pe care o căuta.

— N-aș putea să știu...

— Dar, tocmai spuneai...

— Și deoarece n-aș putea să știu, nu poți să consideri o ofensă, dacă îți cer să-mi explici care îți sunt adevăratele motive. Te întreb din nou, mylord: De ce mă vrei...

— Nu te vreau pe tine. Dorința mea nu are nimic cu asta. Plătesc o datorie față de Brodick Buchanan și asta e tot.

— Oho! Nu știa dacă să fie ușurată sau ofensată. Lucrurile se desfășurau așa de repede, că nu avea timp să gândească. Deci nu vrei... deci adevărul e că doar plătești o datorie?

Oare nu spusese destul? Femeia asta era creatura cea mai confuză pe care o întâlnise Colm vreodată. Emoțiile ei trecuseră de la umilire la frică și disperare, iar acum, să fie al naibii dacă femeia nu arăta nemulțumită. Își închipuise că nu va reacționa bine, dacă i se va spune că trebuie să locuiască cu el, dar nu se așteptase la o astfel de reacție bizară. Asta dovedea că treaba e și mai grea decât anticipase el.

— Mulțumesc, mylord, că mi-ai oferit casa ta. Să n-ai nicio

grijă, nu va trebui să suporti această neplăcere mai mult de câteva zile.

— Nu-ți ofer un adăpost temporar, nu vei pleca după câteva zile. Vii acasă la mine pentru a rămâne.

Unul dintre oamenii lui îl strigă. Colm răspunde ridicând mâna pentru a-i impune tăcere și i se adresează omului:

— Va trebui să aștepti să vorbești, până după ce termin eu cu asta.

Să termine cu asta? Aparent, gândi Gabrielle, ea era această „asta” la care s-a referit.

— Mulțumesc pentru ospitalitate, zise ea, dar nu pot merge cu tine.

Să-i decline invitația părea lucrul cel mai logic, deoarece tocmai îi trecuse prin minte altă destinație. Ea și gărzile ei trebuia să meargă acasă la lordul Buchanan. Clanul Buchanan putea să o țină exact la fel de în siguranță ca și clanul MacHugh.

Dar de ce nu s-a oferit Buchanan?

Colm nu era sigur cum trebuie să procedeze. Era realmente surprins că îi refuză protecția. Oare prostănaca asta de femeie nu realizează pericolul în care se află? Înțelegea ce însemna să fi proscrisă?

Hotărî să o lumineze, dar înainte de a putea să explice cât de precară și sumbră era situația ei, ea întrebă:

— De ce nu mi-a oferit lordul Buchanan casa și protecția lui? Sunt înrudită cu el.

Colm își aruncă ochii peste umăr și îl descoperi pe Brodick în mulțime străduindu-se să asculte conversația și dând din cap spre Gabrielle.

Din privirea lui Colm, Brodick știa că discuția nu se

desfășura bine. Traversă luminișul și cu ochii nedezlipiți de pe Gabrielle, întrebă:

— De ce durează atât de mult?

— E o ființă dificilă, îi răspunse Colm.

Ea protestă imediat:

— Nu pot să fiu de acord, mylord. Nu cred că sunt deloc dificilă.

— Atunci care e problema? îl întrebă Brodick pe Colm. I-ai spus ce ar putea să se întâmple?

A, aici a greșit. Îi spusese că e ideea lui Brodick, în loc să-i pretindă supunere.

— Lordul MacHugh s-a oferit cu amabilitate...

— Ce am făcut? urlă acesta.

— Cu amabilitate... începu ea din nou.

Când ochii lui se îngustară și ridurile de pe frunte i se adânciră, ea înțelese. Folosirea cuvântului „amabil” era în mod evident o insultă. Ce grup de oameni ciudați erau highlanderii ăștia! Ar fi ușurată să scape de ei.

Nu îndrăzni să zâmbească.

— Lordul MacHugh mi-a oferit protecția lui și eu am refuzat. Am refuzat politicos, sublinie ea.

— Vrea să știe de ce nu i-ai oferit tu casa și protecția, Brodick, interveni Colm.

— Nu i-ai explicat tot planul?

— N-am ajuns așa departe. Femeia asta e gata tot timpul să te întrerupă.

— Gabrielle, începu Brodick folosind ceea ce credea că e cel mai rezonabil ton al vocii lui. Pot să-ți ofer casa și protecția mea – și admit că soția mea ar fi bucuroasă de compania ta. Ai fi în siguranță...

— Aș fi încântată să-ți accept oferta, atâta timp cât înțelegi că aceasta va fi doar pentru câteva zile. Nu e de preferat?

Nu-i dăduse timp să-i spună că MacHugh ar putea să facă mai mult decât să o protejeze; putea să-i dea numele lui. În loc de asta, acceptase o invitație pe care el nici n-o făcuse.

— Femeia asta e dată naibii refuzând ajutorul, zise Colm. Brodick făcu un semn de încuviințare. Apoi Colm i se adresă Gabriellei. Ce se întâmplă în câteva zile? Care e planul tău de acțiune?

— În primul rând, trebuie să-l găsesc pe tatăl meu și să-l atenționez asupra pericolului.

— Să-l găsești? Nu știi unde e? întrebă Brodick.

Ea scutură din cap.

— Se ducea la regele John, să-i să-i raporteze ce s-a întâmplat cu Monroe, apoi trebuia să se întâlnească cu mine, în drumul meu de întoarcere spre Anglia.

— Crezi că va cutreiera pământul, până vei da tu de el? întrebă Colm.

— Chiar dacă îl găsești, nu vei putea să-l urmezi în Anglia. Ai fost exilată, îi aminti Brodick. Dacă ești prinsă, vei fi executată și dacă vei fi capturată alături de tatăl tău, și el va plăti același preț.

O forțau să facă față realității, dar ea încă nu suporta ideea că cineva trebuia să o salveze de ceva ce nu făcuse.

— Tatălui meu trebuie să i se spună ce s-a întâmplat.

— Probabil că a auzit deja până acum, sugeră Brodick. Sau va auzi în curând. Veștile rele se răspândesc repede. Va auzi de asemenea că și noi am fost acolo, adăugă cu un semn spre Colm, și pun pariu că va veni la mine să te caute.

Asta avea logică pentru ea.

— Da, asta e ceea ce trebuie să fac și iată încă un motiv, pentru care trebuie să merg acasă la tine.

Brodick oftă de frustrare. Nu știa cum să o facă să înțeleagă.

— Știi, dat fiind, dată fiind situația... în care nu există nicio altă soluție – nici una – și e o amenințare pentru viața ta, sublinie el, poți veni la mine acasă, pentru că ești vara soției mele. Totuși...

Colm îl întrerupse:

— Am pierdut destulă vreme, Brodick. Dacă nu-i spui tu, o voi face eu.

Încruntându-se îl întrebă pe Colm:

— Ce să-mi spui, mylord?

Îi răspunse Brodick.

— Dacă te duci la tatăl tău, îl vei pune în mare primejdie. Asta e ceea ce vrei, Gabrielle?

— Nu, nu, sigur că nu, dar...

Și apoi adevărul o izbi. Enormitatea situației în sfârșit îi pătrunse în minte. Dumnezeu mare, ce era de făcut? Nimeni nu era în siguranță alături de ea. Chiar și clanurile Buchanan și MacHugh riscau.

Primul comandant al lui MacHugh, Braeden, îl strigă. Colm se întoarse și-l văzu și pe alt soldat al lui vorbind cu acesta, amândoi uitându-se la Gabrielle. Și la rândul lui, comandantul lui Brodick, Dylan, se alătură discuției lor.

— Ce e? strigă Colm.

Braeden explică, în timp ce se îndrepta spre el:

— Englezii! îi aruncă o privire Gabriellei, înainte de a continua: Ambii baroni o caută și ambii au câte o mică armată cu ei.

— S-au îndreptat în această direcție? întrebă Brodick.

— Nu, mylord, răspuse el. Unul dintre baroni își conduce oamenii spre sud, și celălalt îi conduce spre clanul Monroe.

— Până la urmă, dacă nu o vor găsi pe Gabrielle, se vor întoarce și vor veni înapoi, zise Brodick.

Colm fu de acord. Îl luă pe Braeden deoparte, pentru a-i da dispozițiile necesare și se întoarse apoi spre ea.

— Acum înțelegi? întrebă iritat.

Dar se pare că ea nu înțelesese.

— De ce mă cauți? Ați fost acolo. Ați auzit cum m-au numit și sigur ați auzit că am fost condamnată în numele regelui John. N-au spus ei că în ochii lor nu mai exist?

— Acum ești vulnerabilă, explică Brodick.

Colm era gata să fie mai direct.

— Orice om care e suficient de puternic pentru a-i înlătura pe ceilalți, poate să te aibă. E nevoie să fiu mai explicit?

Oripilată, scutură frenetic din cap.

— Deoarece nu mai răspunzi față de niciun rege și nici nu aparții vreunei țări, nu ai pe nimeni care să te apere de prădători, îi explică Brodick cu o voce mult mai amabilă decât a lui Colm.

Ea își aplecă privirea luptându-se cu teroarea care o cuprinsese.

— Cum o să-mi protejez tatăl și gărzile? Îi vor ucide! își șopti ea frica.

— Ai grijă de alții, în loc să ai grijă de tine însăși? întrebă Brodick.

Ea nu răspuse. În schimb inspiră adânc și îi privi pe lorzi:

— Trebuie să plecați imediat. Da, asta e ceea ce trebuie să faceți. Vocea ei era acum puternică, hotărâtă. Toți sunteți în pericol, atât timp cât sunteți cu mine. Plecați. Lăsați-mă.

— Tocmai ne-a expediat? Lui Colm nu-i venea să creadă.

— Da, asta a făcut, răspunse Brodick. Nu cred că știe ceva mai bun de făcut.

După un moment de gândire, Colm hotărî că Gabrielle nu realizase că îi insulta sugerându-le că trebuie să fugă la prima amenințare. Atât el cât și Brodick salutau ocazia de a se lupta cu englezii, dar niciunul nu cedă tentației, atât timp cât Gabrielle era în grija lor.

Exasperat, Colm i se adresă:

— Gabrielle, pe viitor să nu-mi discuți hotărârile.

Ea pricepea cu încetineală.

— Pe viitor? Care viitor?

— Viitorul tău ca soție a mea.

29

Nu a fost loc de discuții. Pur și simplu, MacHugh i-a spus ce se va întâmplă și apoi a plecat.

Având în vedere toate cele petrecute, Gabrielle reflectă că s-a comportat destul de bine. N-a țipat și nici n-a leșinat, când lordul a anunțat-o calm că își va petrece restul vieții alături de el. Probabil că a pălit, dar n-a leșinat.

Găsi consolare într-o certitudine: pentru nimic în lume nu se va mărita cu lordul MacHugh. Nu-i plăcea defel și știa că nici el nu o place. Datoria ce trebuia plătită față de Brodick era ceea ce l-a determinat să ia această hotărâre, altfel de ce și-ar fi distrus viața însurându-se cu o femeie pe care de abia o cunoștea și despre care auzise asemenea minciuni oribile? După câte știa ea, MacHugh o credea târfă.

Nu, căsătoria era în afară de orice problemă.

Ce teribil ar fi fost dacă, pentru doar o scurtă perioadă, Gabrielle l-ar fi lăsat pe MacHugh să creadă că e de acord? Însă această acceptare i-ar fi oferit timp, pentru a întocmi un plan privind viitorul ei. După două sau trei zile, îi va spune adevărul... că pleacă, desigur.

Cântări motivele pro și contra. Pe de o parte, ea și gărzile ei ar fi în siguranță și apărați de baroni. Ar avea adăpost și protecție. Dacă baronii află unde e, nu vor îndrăzni să intre pe pământurile lui MacHugh, pentru că în mod cert știau că nu vor mai ieși vii.

Pe de altă parte, să trăiască alături de... el.

Lordul Buchanan părea foarte încântat de hotărârea prietenului său. Zâmbind și bine dispus, le făcu semn oamenilor lui că e timpul să plece. Gabrielle îl bătu pe umăr. Se pregătea să-i strice buna dispoziție.

— Vere Brodick?

Zâmbetul lui dispăru.

— Trebuie neapărat să-mi spui vere?

— Ai o clipă, pentru a-mi răspunde la o întrebare?

— Ce este? Întrebă el prudent.

— Înțeleg de ce te simți răspunzător pentru mine, pentru că sunt vara ta.

Gabrielle se întreba de ce se strâmba el de fiecare dată când se referea la gradul lor de rudenie. Oare avea nevoie să i se amintească faptul că se însurase cu o englezoaică? Oare se strâmba întotdeauna când soția lui vorbea cu el?

Hotărî să pătrundă direct în fondul întrebării.

— Ce datorie are, pentru plata căreia trebuie să răspundă de mine? Nici măcar nu mă cunoaște.

— Întreabă-l pe el, sugeră lordul. Dacă vrea să se explice, o

va face.

— Și mylord, continuă ea, dacă aflu ceva despre tatăl meu, ești bun să-i spui să nu vină după mine?

Brodict era tocmai gata să se întoarcă, dar se răzgândi.

— Gabrielle, MacHugh n-o să permită să ți se întâmple nimic. El apără ceea ce îi aparține.

Spunând asta plecă, lăsând-o pe Gabrielle îngrozită. Ce îi aparține? Acum era un fel de posesiune?

În ciuda senzației de slăbiciune din fundul stomacului, își propuse să rămână puternică. Va fi foarte atentă cu MacHugh. Dacă nu-i atrage atenția, poate că nu-i va da atenție nici el, nici gărzilor ei de corp și dacă nu-i va sta în cale, poate că va rămâne departe de ea.

— Gabrielle, e timpul să plecăm. MacHugh vorbise exact în spatele ei. Aproape că-i căzu în brațe întorcându-se.

— Nu te-am auzit apropiindu-te, se bâlbâi ea. Te miști ca un leu.

Amuzat o întrebă:

— Ai văzut vreodată un leu?

— De fapt, am văzut La Sf. Biel, tatăl meu mi-a arătat odată doi lei. Erau așa frumoși!

Și feroci, adăugă pentru sine. Foarte asemănători ție.

Când se îndreptă spre cai, Gabrielle îl urmă.

— Mylord, vreau să știi că nu intenționez să mă apăr. Numi pasă dacă crezi ce au spus baronii.

— Ba da, îți pasă, replică el, în timp ce-și continua drumul. Dar noi știm că femeia a mințit.

Își duse mâna la inimă și se opri:

— Adevărat?

— Sigur că da. Știam că minte încă de la început.

Aparent terminase de vorbit despre acest subiect.

Înainte ca ea să-și dea seama ce face, o ridică și o depuse pe spinarea lui Rogue. Braeden îi întinse hățurile.

— Gărzilor tale li se va permite să te însoțească, zise Colm.

Oare chiar credea în mod cinstit că ar merge cu el, dacă nu li s-ar permite gărzilor să o însoțească? El sărise deja pe cal și plecase, înainte ca ea să poată să-i pună întrebarea.

Ceilalți îl urmară în formație, unul câte unul. Călăriră în viteză prin văi, dar încetiniră pașii odată ajunși pe coline. Călăreții mergeau în șir indian urcând cărarea îngustă și nesigură din fața lor. Când cotiră pe o porțiune desfundată, ea descoperi că se aflau pe un mal abrupt ce domina Finney's Flat. Acesta era locul unde ticăloșii care îl țineau pe Liam îl așteptaseră pe MacHugh să apară. Strânse ochii din cauza soarelui, încercând să vadă dacă ar putea să recunoască pe cineva de la o astfel de distanță. Imposibil, gândi ea. Doar un vultur ar fi putut să vadă fața lui Liam.

Realizând că ținea pe loc înaintarea, își continuă drumul. Rogue aproape se dezechilibra dând de o crăpătură, iar pietrele se rostogoliră pe costișa abruptă din dreapta ei: Gabrielle se uită într-acolo și se făcu mică de frică. Era o râpă adâncă ce ajungea în abis. Calul continua să aibă necazuri cu găsirea locului unde să pună, piciorul. Îl lăsă să meargă în voie, dar el a continuat să se poticnească încă de două ori, înainte ca poteca să se lărgească și să se netezească. Până atunci, inima ei aproape îi sărise din piept.

Când ajunseră pe un versant cu iarbă, se aplecă și îl laudă șoptindu-i lui Rogue la ureche și bătându-l ușor cu palma. Când se îndreptă, îl văzu pe MacHugh privind-o cu o expresie nedumerită.

Apoi își continuară drumul. Vremea devenise umedă și rece și Gabrielle o simțea până în oase. Cu toată mantia ei grea, în curând începu să tremure. Nu se gândea că cineva observă ce mizerabil se simte, până când MacHugh îi porunci lui Lucien să se dea la o parte din drum, pentru a călări alături de Gabrielle. Garda ei de corp nu avu de ales. Armăsarul lui MacHugh l-ar fi zdrobit, dacă nu se retrăgea.

— Ți-e frig, începu el.

Era o acuzație? Nu își dădea seama.

— Da, mi-e frig. Apoi adăugă: Privirea asta încruntată nu va face să încetez să mai tremur, mylord. Poate că...

Probabil că a scâncit. Nu era sigură. Totul se întâmplă așa de repede! O secundă o ascultă ce spune, apoi în următoarea o săltă de pe Rogue și o așeză în fața lui înfășurând-o în pledul său.

Pieptul lui era ca o stâncă, o atingere caldă. La fel și coapsele. Căldura ce radia din el o încălzi. Epuizată, se relaxă lipită de pieptul lui. Mirosea plăcut, a iarbă și a pădure. Baronii veniți la nunta de la abație se scăldaseră în parfumuri și uleiuri, închipuindu-și că mirosurile grele vor acoperi duhoarea respingătoare de nespălați. Gabrielle găsisse, greșos să fie în aceeași încăpere cu ei. MacHugh nu semăna deloc cu ei.

Brusc se simți vinovată. Făcea rău că îi dezamăgea, indiferent care erau motivele.

— Te dezamăgesc, declară ea. Voi sta cu tine doar două sau trei zile, mylord, dar nu am intenția să mă mărit cu tine vreodată. Nu te-aș acuza dacă m-ai arunca jos de pe cal, chiar în clipa aceasta. Sper însă că n-ai s-o faci, totuși nu te-aș acuza.

Răspunsul lui nu era ce așteptase ea. Îi trase pledul peste față și o ignoră.

Lucien călărea alături de calul lordului și cu o privire amenințătoare spre Colm zise:

— Prințesă Gabrielle, ai nevoie de ajutor?

Își dădu la o parte pledul de pe față.

— Acum mi-e cald, Lucien. Nu e cazul să fii îngrijorat, îi aruncă lui Colm o privire plină de reproș, dar când se întoarse din nou spre Lucien, pe buze afișase un zâmbet slab.

MacHugh o strânse și mai tare. Femeia asta trecuse azi prin iad, și totuși încă mai putea să zâmbească. Dacă îi era frică de ce va aduce ziua de mâine, nu lăsa să se vadă.

Colm își pierdu șirul gândurilor o secundă sau două, dar repede își reluu figura aspră și zise:

— Nu am nevoie de aprobarea gărzilor tale pentru a te atinge.

— Nu, nu ai, fu ea de acord. Ai nevoie de aprobarea mea.

În mod clar, comentariul nu merita niciun răspuns, hotărî ea, dacă mormăitul lui însemna ceva.

Au ocolit încă o înălțime și deodată înaintea lor se ridică fortăreața. Turnul de pază era atât de înalt, încât părea că dispăre în nori. Un zid de piatră împrejmua proprietatea și un pod de lemn mobil traversa șanțul lat și plin cu apă, neagră de la pietrele de nu ce se aflau pe fundul lui.

Colm le făcu un semn gărzilor ei să-i urmeze înăuntru pe soldații lui. Ritualul era ca el să rămână ultimul care traversa podul. Imediat ce planșeul de lemn fu eliberat, semnală înălțând pumnul și podul fu ridicat. Scrâșnetul metalului frecat de metal îi dădu Gabriellei senzația că era ferecată într-o carceră. Închise ochii și se forță să-și șteargă imaginea din

minte. Acesta era sanctuarul, nu închisoarea ei.

Soarele apunea când traversară curtea exterioară și începură să urce panta spre castel. Căsuțele de țară pe lângă care treceau erau smălțate de soare cu auriu, iar iarba de pe povârnișul din fața lor parcă luase foc.

Oamenii clanului se opriră din treburile lor casnice și ieșiră afară să-l aclameze pe lordul lor și să se uite la ea. Copiii alergau după ei. Unele dintre femei zâmbeau. Asta se va schimba curând, gândi Gabrielle, când vor afla de ce sunt acuzată. Să sperăm că voi fi plecată înainte de a se întâmplă.

Reședința lui nu era impresionantă, conform standardelor din Sf. Biel, sau în comparație cu a tatălui ei, de exemplu. Structura pătrată nu era prea mare, dar se mai construiseră în jur. Trei laturi erau din piatră, iar latura rămasă, făcută din lemn, era în curs de consolidare, cu ajutorul unor pietre masive. Schelele erau ridicate lângă turnul principal, alături de un troliu și de o roată, ce ridicau pietrele până în vârf.

— Fortăreața ta e altfel decât cele din Anglia.

— Cum adică altfel?

— Castelele din Anglia au de obicei două ziduri înconjurătoare. Zidul exterior înconjoară curtea exterioară, dar mai e încă un zid de apărare între curtea exterioară de jos și cea de sus. Uneori există chiar și un pod mobil, ce desparte și mai bine casa lordului de ale celorlalți.

— Eu nu am nevoie de două ziduri.

— Și ai doar un singur turn de pază, sublinie ea.

— Am nevoie doar de unul.

— Sper că nu-ți închipui că îți critic căminul. Subliniam doar diferențele. Sunt sigură că voi fi foarte mulțumită aici.

Când văzu că nu-și arată acordul, își dădu seama că avea în

minte probleme mai importante. Părintele Gelroy îi făcu cu mâna când trecu pe alături și dacă brațele ei n-ar fi fost imobilizate în interiorul pledului lui MacHugh, i-ar fi făcut și ea cu mâna.

Grajdurile se aflau la jumătatea drumului dintre curtea exterioară de jos și cea de sus, apoi, în drumul lor spre reședința lordului, trecură și de garnizoană. Nu era nimeni la ușă care să-l aștepte și să-i ureze bun sosit. Oare mai avea și pe altcineva în familie, în afară de Liam? Nu-i trecu prin minte să-l întrebe. Voi afla destul de curând, presupuse ea.

MacHugh descălecă cu ea în brațe. În secunda în care îi dădu drumul, ea făcu un pas înapoi, pentru a pune puțină distanță între ei.

— Unde vom avea camerele, gărzile mele și cu mine? Înăuntru în casă, cu tine? Ori o să primim două căsuțe? Există căsuțe goale? Sfinte Doamne, era nervoasă. Nu putea să se oprească din vorbit. Atâta am de spus, mi-ar plăcea să mă odihnesc. Am doar nevoie să știu unde voi sta.

Părintele Gelroy o salvă de a mai bate câmpii.

— Prințesă Gabrielle, ești la fel de obosită și flămândă ca mine?

Se agăță de brațul lui, ca de o ancoră de salvare.

— Da, sunt, zise ea mult mai entuziasmată decât era necesar. Tocmai îl întrebam pe lord, unde am putea să ne adăpostim peste noapte.

— Tu ai să dormi înăuntru, zise Colm imediat ce putu să ia cuvântul.

Braeden se grăbi spre ușa înaltă din scânduri de stejar și o împinse deschizând-o. Gabrielle îi mulțumi când trecu pe lângă el, dar se opri brusc în prag. Înăuntru era așa de

întuneric, că nu putea să vadă nimic. Colm o luă de mână și o trase după el.

Podeaua de lemn se încovoie sub greutatea lui și cizmele oamenilor scoteau un bubuit, ca într-o peșteră. Lumina pătrundea doar prin ușa deschisă. Când ochii Gabriellei se obișnuiră cu întunericul, putu să descopere o încăpere cu tavanul jos. În dreapta se afla o magazie mare. Rafturile erau pline cu saci de grâu și orz și existau și butoaie de vin stivuite până sus. După numărul de saci, părea că, clanul MacHugh putea să suporte un asediu de șase luni, poate și mai mult, deși Gabrielle se îndoia că dușmanii lui ar reuși să vină tot drumul acela până la castel, pe cărările nesigure pe care au trebuit să urce.

O deschidere în peretele stâng ducea la scări, cu trepte surprinzător de late și adânci. La nivelul al doilea se afla salonul cel mare. Era spațios și locul pentru foc, format dintr-un șemineu uriaș, ocupa cea mai mare parte a zidului din fund. Un foc binevenit încălzea încăperea.

Menajera – o femeie voinică și mai în vârstă cu numele Maurna – le-a urat bun sosit și i-a îndemnat să meargă să se odihnească lângă foc. După ce a dat dispozițiile necesare, Colm a părăsit salonul. Stephen și Lucien plecară împreună cu el, pentru a vedea de cai.

Un alt rând de trepte continua să urce spre al treilea nivel, unde, explică Maurna, se află arsenalul în care se țineau armele. Lordul MacHugh poruncise ca gărzile ei să doarmă acolo împreună cu părintele Gelroy, până se vor putea face alte aranjamente. Gabriellei i se dădu o cameră alături de ei.

Ei nu i-ar fi păsat nici dacă i s-ar fi dat o boxă în grajd. Ziua aceea o dărâmasă. Obosită, flămândă și acoperită de praful

călătoriei, o cameră lângă arsenal i se părea un refugiu binecuvântat. Când Maurna o anunță că a pregătit masa și le arată unde trebuie să se spele pe mâini și pe față, Gabrielle îi mulțumi din suflet.

La cină, părintele Gelroy se așeză lângă ea pârând agitat.

— Nu e nicio capelă pe aici, șușoti el. Nu am văzut niciuna, tot drumul până în curte, așa că am întreat-o pe menajeră și mi-a spus că nu există așa ceva. Mi-e teamă că sunt păgâni. Dacă asta e situația, munca de aici nu e pentru mine.

— Va fi o provocare, dar eu cred că te vei descurca, îl asigură ea.

El se aplecă mai aproape de ea și șopti:

— Nu cred că lordul m-a adus aici pentru a avea grijă de sufletele supușilor săi. Cred că așteaptă să-i explic cum a ajuns Liam în abație. Știe că nu i-am spus totul despre fratele lui.

— Dar în mod cert nu are să te silească.

Maurna le întrerupse discuția.

— E ceva în neregulă cu mâncarea, milady? De abia ai luat o îmbucătură.

— Mâncarea e excelentă, zise ea. Doar că nu sunt așa de flămândă cum credeam.

— Ai nevoie de somn, dacă aș îndrăzni să-ți sugerez. Nu ai dori să-ți arăt camera?

Gabrielle aprobă din cap. Spunându-i noapte bună părintelui Gelroy, lui Christien și lui Faust, o urmă pe Maurna sus pe scări. Lucien merse după ea cărându-i sacul, ce conținea două schimburi de haine și alte obiecte esențiale, de care avea nevoie în drumul ei de întoarcere în Anglia.

— Fratele lordului e aici? o întrebă ea pe Maurna.

— Este. Și doarme cu zgomot de când s-a întors.

Vindecătorul veghează asupra lui.

Prima ușă pe lângă care au trecut era camera lordului, a informat-o Maurna.

Camera destinată Gabriellei fusese folosită drept cămară. Era plină de praf și mucegai. Maurna o luă grăbită înainte, pentru a aprinde câteva lumânări în plus și a le pune pe masa din fața patului.

— Am încercat să aerisesc camera, dar tot ce am reușit a fost să o răcesc și mai tare. Ți-ar plăcea să trag o draperie peste fereastră?

— Mă ocup eu de asta.

— Ți-am făcut patul și am pus câteva pături în plus. Există apă să te speli, pe scrinul din spatele ușii și, dacă îmi mai permiți câteva minute, am să încerc să aprind focul în cămin. Bărbatul meu, Danal, a adus deja lemne uscate sus și le-a pus în ladă.

— Aprind eu focul mai târziu.

— Dar, milady, știi să faci treburi casnice?

Ea zâmbi.

— Sigur că știu.

Maurna se încruntă.

— Poate că nu e treaba mea să-ți spun, dar nu m-am putut abține să nu observ că ai sânge pe spatele rochiei, sus lângă umăr. Te-ai tăiat?

Gabrielle se întrebă ce ar zice femeia, dacă i-ar spune adevărul, că pietrele cu care a aruncat gloata în ea i-au cauzat sângerarea.

— Trebuie că așa s-a întâmplat, răspunse ea.

Maurna își uscă mâinile pe pânza pe care o ținea la brâu și se îndreptă spre Gabrielle.

— Deoarece nu ai o cameristă care să te ajute, am s-o fac eu. Dă-mi voie să te ajut să-ți scoți rochia, să văd care sunt stricăciunile.

Nu era cazul să o respingă:

— Nu vreau să-ți fac neazuri, protestă Gabrielle. Pot să am singură grijă de mine.

— Și cum intenționezi să faci asta? rosti Maurna în timp ce-i trăgea jaboul peste cap. Cum o să ajungi la spate, să-ți cureți rana?

Încetă să mai argumenteze.

— Mulțumesc, Maurna.

Când menajera îi văzu Gabriellei spatele, cloncăni ca o cloșcă.

— Biata de tine! Spatele tău e tot o rană uriașă. Se grăbi spre lighean și înmuie o pânză în apă. Apoi se îndreptă spre Gabrielle. Cum s-a întâmplat asta? Ai fost aruncată de pe cal? Hotărând că era exact ceea ce probabil se întâmplase, continuă: Sigur că da. Stai jos și așteaptă să aduc niște alifie vindecătoare pentru a unge tăieturile. Înfășoară-te în pături să nu răcești. Vin repede înapoi.

E plăcut să las pe cineva să aibă grijă de mine, admise Gabrielle. Îi amintea de căminul ei.

Dorul de casă și îngrijorarea pentru tatăl ei o năpădiră imediat. Spuse o rugăciune rapidă rugându-l pe Dumnezeu să vegheze asupra lui și apoi epuizată, se așeză pe pat, închise ochii și așteptă întoarcerea menajerei. În sfârșit era liniște și, pentru că nu o mai distrăgea nimic, Gabrielle putea să recapituleze în minte evenimentele zilei. Poate că va putea să le pună în ordine și să le găsească o logică.

Imposibil. Era pur și simplu imposibil de înțeles – ca și cum

îi lipsea o piesă importantă din acest mozaic foarte ciudat. Baronii au fost așa grăbiți să o condamne. Nu putea să fie totul legat doar de Finney's Flat, nu-i așa? Deci ce mai voiau porcii aceia lacomi?

Maurna se întoarse cu alifia și după ce îi îngriji spatele, insistă să o spele pe față ca pe un copil. Ungând cu puțină alifie și tăietura de sub ochi, Maurna zise:

— Te-ai lovit la față când ai căzut, nu-i așa? Gabrielle dădu din cap. Te doare? Tonul era plin de simpatie.

— Deloc, insistă Gabrielle. Totuși o durea, dar nu voia ca menajera să se îngrijoreze pentru ea. Sau să stăruie.

— Ar mai fi ceva, ce aș putea să fac pentru tine?

— Nu, mulțumesc, Maurna. Ai fost foarte amabilă.

Roșeața din obrajii femeii era tot atât de strălucitoare ca parul.

— Nu fac decât ceea ce mi s-a spus să fac, milady. Lordul nostru vrea să te simți bine la noi. Aș putea să pun o întrebare care mă sâcăie?

— Dă?

— Cum să-ți spun? I-am auzit pe soldații care au venit cu tine și pe preot spunându-ți „prințesă”. Ești prințesă?

— Eram, dar nu mai sunt.

Răspunsul nu avea niciun sens pentru menajeră și se neliniști ca nu cumva milady să se fi lovit și la cap, în cădere.

— Vezi două ca mine, milady?

Deși Gabriellei îi trecu prin cap că întrebarea era ciudată, nu râse, pentru că menajera părea foarte îngrijorată.

— Nu, o asigură ea. Doar una singură.

Maurna păru ușurată.

— Ești frântă, nu-i așa? Odihnă plăcută, milady.

În secunda în care ușa se închise, Gabrielle se îndreptă spre fereastră și dădu draperia la o parte. De obicei îi plăcea aerul rece, dar în seara aceasta voia doar să se cufunde sub cuverturi și să doarmă. Afară era un întuneric de smoală și nici măcar o stea pe cer. Se vedeau luminițe aurii strălucind în căsuțele care punctau colina. Familii pregătindu-se de culcare, fără îndoială, obosite de munca zilei, dar mulțumite. Încercă să-și imagineze în minte familia ideală. Existau copii, o mamă și un tată sănătoși și râsete. Da, puteau fi fericiți și în siguranță.

Din nou, gândurile îi alergară spre tatăl ei. Era în siguranță? A auzit ce au făcut baronii?

Doar când frigul deveni de nesuportat trase draperia la loc și urcă în pat. Prea obosită pentru a aprinde focul, se ghemui sub pledurile lui MacHugh și adormi rostindu-și rugăciunile de noapte.

S-a trezit o singură dată în timpul nopții. Camera era caldă. Un foc strălucea în cămin. Cum s-a întâmplat asta? Se întoarse pe partea cealaltă și căzu din nou într-un somn adânc.

În dimineața următoare, Stephen o aștepta în salonul cel mare. Îl salută și apoi îl întrebă dacă el sau unul dintre gărzi a intrat în camera ei, în timpul nopții.

— Lordul MacHugh a rugat-o pe menajeră să vadă ce faci, înainte de a se duce la culcare.

— Oare de ce a făcut asta?

— Aparent Maurna i-a relatat în amănunțime despre rănilor și tăieturile de pe spatele tău. Poate că lordul era îngrijorat.

— Atunci Maurna a aprins focul?

Stephen scutură din cap.

— I-a raportat lordului că în camera ta e ca într-o ghețarie, așa că a intrat să vadă.

— A intrat în camera mea? Nu putea să-și ascundă șocul.

— Da, a intrat, răspunse Stephen. Și a aprins focul în cămin. Faust n-a putut să-l oprească, așa că l-a însoțit și a stat cu spatele la patul tău, blocându-i lordului vederea, deși după aceea mi-a spus că erai așa de ascunsă sub cuverturi, încât nimeni nu putea să vadă nimic.

Stephen nu părea preocupat de problemă.

— Cum a încercat Faust să-l oprească? întrebă ea, în timp ce traversa salonul cel mare, pentru a se așeza la masă.

— Mi-a spus că i s-a așezat în drum.

Ezitănd ea mai întrebă:

— Și ce a făcut lordul?

— După spusele lui Faust, lordul l-a înlăturat din drum. Nu mi-a explicat cum. Buzele lui Stephen se deschiseră ușor, într-un rânjete neobișnuit.

— Să-mi încălzească încăperea a fost un act bine gândit, admise ea.

— Dar nepotrivit, zise el dezaprobând-o. Scuză-mă, am să mă duc să mă văd cu ceilalți. Lordul dorește să vorbească cu tine după micul dejun.

— Unde e?

— Nu știi, prințesă. Te-a rugat să aștepti aici.

Așteptă peste o oră, înainte ca lordul să apară. Gabrielle se afla împreună cu Maurna și bucătăreasa, o femeie cu un temperament plăcut numită Willa, și cele două femei discutau avantajele fierberii fazanului, în loc să fie copt la cuptor – un subiect despre care Gabrielle nu știa absolut nimic – când auzi o ușă izbindu-se. Câteva secunde mai târziu, se auzi un glas de bărbat și pași pe pardoseala de piatră.

— Acesta trebuie că e lordul nostru, zise Maurna. Willa și

cu mine ne ducem la treburile noastre, pentru ca voi doi să beneficiați de intimitate.

Lordul era însoțit de Braeden și de încă un soldat. În timp ce traversau salonul făcură o plecăciune și apoi își continuară drumul spre bucătării.

MacHugh stătea pe treapta de sus observând-o. Era o priveliște plăcută. Părul ei ușor ondulat îi încadra fața angelică lunecând în valuri mătăsoase pe umeri. Ochiul era plecați. Și era imposibil să nu observi curbele unduioase ale trupului ei.

O dorea și descoperirea acestui lucru nu-i făcu plăcere. Gabrielle era o complicație și o bătaie de cap, pe care nu le voia în viața lui.

Când intră în marele salon, Gabrielle făcu un pas spre el. Cu toate că se încrunta – expresia lui obișnuită, hotărî ea – îi zâmbi și îi ură bună dimineața.

Nu era deloc înclinat spre drăgălășenii.

— Stai jos, Gabrielle, în timp ce eu îți voi vorbi despre viitorul tău.

De ce voia să vorbească cu ea despre viitor? Îi explicase doar că nu îi va fi oaspete decât doar pentru încă două nopți. A uitat oare?

Trase un scaun de lângă masă, se așeză și își încleșta cu modestie mâinile în poală. Părea atât de serios, încât începu să se îngrijoreze că și-a schimbat hotărârea și că nu o va mai lăsa pe ea și pe gărzile ei, să mai rămână o noapte.

Colm nu se lăsa înșelat de expresia senină, pe care o afișa ea. Putea să-și dea seama cu ușurință că era nervoasă. Mâinile ei încleștate se albiseră, așa de strânse erau. Și stătea rigidă și dreaptă și nu-l privea în ochi.

El rămase lângă cămin cu brațele încrucișate pe piept și o

studia.

— Dorești să-mi spui ceva, mylord? întrebă ea după o lungă tăcere.

— Da, doresc. Gabrielle, indiferent cât aș încerca eu să mă împotrivesc, clanul meu va afla de situația ta.

Nu credea că ar fi fost posibil, dar spatele ei drept credea. Se aștepta să îl repeadă în fiecare secundă.

— Vrei să spui că vor auzi că sunt o târfă?

Ochii lui se îngustară.

— N-ai să mai rostești niciodată cuvântul acesta. Așteptă aprobarea ei, înainte de a continua: Există o cale de a curma zvonurile.

— De ce îți pasă ție ce spun oamenii despre mine? Voi fi aici doar pentru un scurt timp. Dacă nu cumva ai prefera să plec chiar astăzi. Așa e? Asta vrei?

— Și te vei duce la clanul Buchanan, rosti el exasperat.

— Da, dar numai pentru o noapte sau două. M-am odihnit, și am întocmit deja un plan pentru viitorul meu.

— Adevărat? Și care e acest plan?

— Mă duc la Sf. Biel.

Suspiniul lui fu îndelung și adânc.

— Englezii controlează Sf. Biel, nu-i așa?

— Da, dar în munți aș putea...

Nu o lăsa să termine.

— Și cum intenționezi să ajungi acolo? O să traversezi oceanul înot?

— Nu, sigur că nu. M-am gândit...

— De fapt, știi măcar să înoți?

— N-am să-l traversez înot. Frustrată ridică vocea: Merg cu o navă.

— Care căpitan de vas ți-ar înlesni traversarea? întrebă el. Dacă e prins, pedeapsa ar fi moartea lui... și a ta și a gărzilor tale, consideră el că trebuia adăugat. Și dacă ai putea să convingi pe cineva să te ducă, cum ai putea să ai încredere în el? Ai luat în calcul posibilitatea că el îți poate ucide gărzile și apoi atât el cât și oamenii lui să petreacă tot drumul folosindu-te rând pe rând. Observând cum fața i se golise de sânge, continuă: Te-am șocat? Bărbații sunt în stare de astfel de purtări. Ai uitat privirea din ochii baronilor ăia, când se uitau la tine? Ce crezi că ți-ar fi făcut, dacă ar fi pus mâna pe tine?

Continuă tirul întrebărilor, hotărât că o facă să realizeze că era un vis nebunesc să-și închipuie că ar putea să trăiască în pace în Sf. Biel.

— Există și oameni buni, care ar vrea să mă ajute, protestă ea.

— Și i-ai pune pe acești oameni buni în pericol? I-ai face să-și riște viețile pentru tine?

— Nu, nu pot face asta.

Colm desființă toate argumentele ridicate și în câteva minute orice speranță de plecare dispăru.

— Ai să te măriți cu mine, Gabrielle.

Umerii îi căzură și se lăsă pe spătarul scaunului.

— E oare ceva aici, în aer, care face ca fiecare bărbat pe care îl întâlnesc să vorbească despre căsătorie? În ultimele două zile, mi s-a spus că mă voi mărita cu doi baroni ticăloși, cu un Monroe proaspăt îmbogățit și un lord vrednic de dispreț cu numele Machenna.

El îi adresă un zâmbet scurt:

— Lordul demn de dispreț despre care vorbești se numește MacKenna.

Ea ridică cu indiferență din umeri.

— Deoarece nu intenționez să mai vorbesc vreodată cu acest bărbat rău, nu-mi pasă cum îl cheamă.

— Este hotărât, anunță el. Te vei căsători cu mine și nimeni nu va îndrăzni să-ți spună altfel decât lady Gabrielle.

— Dar nu m-ai cerut.

El păru ofensat.

— Sigur că nu. Îți spun direct.

Îndrăzneala lui era insuportabilă. Gabrielle simți sângele inundându-i fața și îi fu greu să nu strige la el, deși simțea o nevoie aproape coplesitoare.

Colm își dădea seama că era furioasă. În poală mâinile i se strânseseră în pumni și știa că nu era decât o problemă de timp, înainte de a-și ieși din fire. Se întreba dacă realizează cât de ușor îi este lui să o descifreze. Probabil că nu, hotărî el, sau poate că nu va merge așa de departe încât să încerce să-și ascundă sentimentele.

— Mylord, îi întrerupse Braeden, ești așteptat.

Colm dădu din cap:

— Vin într-un minut.

Acordându-i din nou toată atenția Gabriellei, o întrebă nerăbdător:

— Mai există și alte întrebări?

Oare era serios? Desigur că avea întrebări. Sute.

— Nu am zestre, rosti ea.

— Nu am nevoie și nici nu vreau zestre.

— Asta te face altfel decât ceilalți. Tot ce voiau ei era Finney's Flat.

— Nu mă compara cu bastarzii ăia! Furia îi năpădi figura.

Dar ea nu fu intimidată.

— Pentru a-i plăti lordului Buchanan datoria, trebuie să renunți la viitorul tău. Nu înțeleg de ce faci asta.

El nu știa pe care dintre interpretările ei greșite le avea de lămurit mai întâi.

— Crezi că Finney's Flat era singurul motiv pentru care oamenii aceia te voiau?

— Ce altceva ar mai fi putut să fie?

Întrebarea ei era naivă, inocentă. Realmente nu-și dădea seama ce atracție exercita și ca urmare nu-și folosise niciodată frumusețea în avantajul ei.

— N-am să-mi pierd timpul discutând motivele lor întortocheate, zise el.

— Dar tu? Îți vei distruge viața...

— Gabrielle, nu voi permite nici unei femei să aibă o astfel de putere asupra mea, comentă fără echivoc.

— Nu, presupun că nu.

— Nu știu cum își tratează baronii din Anglia soțiile, dar îi suspectez că cei mai mulți le maltratează.

— Nu cei mai mulți, îl contrazise ea.

— Aici nu tratăm urât femeile. Nu am să te rănesc niciodată și vei fi bine apărată.

Ea îl credea. Și deodată căsătoria nu i se mai păru așa groaznică. Poate din cauză că nu avea unde să meargă în altă parte.

— Ai în minte o dată pentru această căsătorie?

— E la alegerea ta, afirma el privind din nou spre intrare. Devenise din ce în ce mai nerăbdător să termine discuția și să plece.

— Te rog, explică-mi cum adică e la alegerea mea.

— Ne căsătorim acum, sau peste șase luni. Totuși, dacă ne

căsătorim acum, nu vom trăi ca bărbat și femeie, până după șase luni.

Total confuză, îl întrebă:

— De ce șase luni?

— Pentru că în felul acesta clanul va ști sigur că primul copil pe care îl vei avea e al meu.

O lăsase cu gura căscată. Când își regăsi glasul, zise:

— Mi-ai spus că nu crezi minciunile...

El o întrerupse:

— Sugestia a venit de la Brodick. Nu vrea ca cineva să se întrebe cine e tatăl, dacă vei rămâne grea imediat după căsătorie.

Îngrozită și stânjenită de grosolănia lui, n-a putut decât să dea din cap când a întrebat-o dacă mai există și alte întrebări la care trebuie să răspundă înainte de plecare.

Dar, la jumătatea drumului spre scări își aminti cealaltă problemă despre care voia să discute cu ea.

— Gabrielle, le-am permis gărzilor tale de corp se te însoțească până aici, ca să-ți dai seama că ești în siguranță. Dar nu mai pot rămâne.

Ea sări în picioare.

— Trebuie să rămână.

El fu surprins de reacția ei.

— E de datoria mea și a soldaților mei să te apărăm, acum că vei locui aici, și ar fi o insultă ca cineva din afară să intervină.

— Nu înțelegi. Trebuie...

— Nu mai e nimic de discutat, se rezezi el. Gărzile tale vor fi frumos recompensate pentru că mi-au ajutat fratele.

— Recompensa ar fi să-i lași să rămână cu mine.

El dădu din cap.

— Dacă strigi la mine nu o să-mi schimb hotărârea. Acum am o treabă foarte presantă, dar când mă întorc, voi sta de vorbă cu ei. Nu am obiceiul să-mi justific hotărârile, însă de această dată o voi face. Odată ce îmi voi face clară poziția, oamenii tăi vor fi escortați până la poalele munților. Până atunci, va trebui să-ți iei rămas bun.

Coborî două trepte, se întoarse și porunci:

— Am să am consimțământul tău!

Ea îl privi câteva secunde, apoi simula o perfectă supunere.

— Cum spui tu.

Ușurat că n-au existat lacrimi, Colm era în toane bune când a părăsit reședința. Trei ore mai târziu, când a revenit, fu informat că lady Gabrielle a plecat.

30

MacHugh o ajunsese aproape de poalele muntelui. Se afla încă pe pământurile lui, dar gata să le părăsească. Dacă ar fi revenit din misiune cu o oră mai târziu, și ar fi auzit de plecarea ei, Gabrielle ar fi ajuns să traverseze Finney's Flat, devenind o țintă minunată pentru prădătorii care nu așteptau decât venirea nopții, pentru a se târî afară din găurile lor.

Pentru numele Domnului, ce a gândit femeia aceasta scrintită de a plecat așa în sălbăticie, cu numai patru oameni drept protecție? Oare nu-și dădea seama ce tentație e?

Acum însă e în siguranță, își spuse el în timp ce se îndrepta spre ea. În siguranță față de oricine, dar nu de el, sublinie apoi, pentru că în dispoziția lui actuală, se gândea serios să o arunce pe un umăr și să o care înapoi, ținută zdravăn. Totuși, cărată în

felul acesta, nu părea deloc lipsită de atracție.

Gabrielle îi auzise murgul galopând în urma ei. Se oprise să-și adape calul și se depărtase prea mult de Rogue, așa încât își dădu seama că nu mai putea să ajungă la el, înainte ca să pună mâna pe ea Colm.

Nu era greu de ghicit în ce dispoziție era. Omul era extrem de furios. Focul din ochii lui și fălcile încleștate erau o dovadă evidentă. Sări de pe cal înainte ca animalul să se fi oprit și, deși ea dorea din toată inima să se retragă, rămase totuși pe loc și își ridică bărbia, în timp ce el se apropia cu pași apăsați.

În mod normal, gărzile ei de corp luară poziție de apărare, pentru a-l bloca pe lord, dar Gabrielle știa că MacHugh nu va putea fi oprit. Fusese în compania lui destul de multă vreme, pentru a învăța atâta lucru. Dar nici gărzile ei nu vor ezita. Era deci de datoria ei să oprească confruntarea, înainte de a începe.

— Vă rog, dați-vă la o parte. Vreau să vorbesc cu lordul.

Faust era îngrijorat.

— Prințesă, șopti el, e datoria noastră să ne asigurăm că nu-ți va face niciun rău.

Stephen, ca și Gabrielle, era un bun judecător de caractere și deja hotărâse ce era cu lordul. Observase felul în care clanul lui l-a salutat când s-a întors acasă. Erau realmente fericiți să-l vadă, nu înfricoșați. Casele lor erau zdravene, exista lemn de foc în fața fiecărei uși și copiii nu fugiseră și nu se ascuseră, când MacHugh și soldații lui apăruseră sus pe deal. MacHugh îi proteja pe cei de care îi păsa și ușurarea pe care Stephen o văzu în ochii lordului, acum când o fixa pe Gabrielle, îi spunea paznicului că și de ea îi păsa, chiar dacă numai puțin.

Stephen le făcu semn prietenilor săi poruncind:

— Dați-vă la o parte din calea lordului. Prințesa e în siguranță cu el.

Colm nu le dădu atenție gărzilor. Privirea lui era fixată pe Gabrielle și se opri doar la distanță de un braț de ea.

— Aș vrea să am o vorbă cu tine, Gabrielle. Vocea lui avea în ea o duritate sesizabilă.

Se aplecă spre ea, așa încât se retrase cu mai mulți pași, pentru a nu fi nevoie să-și frângă gâtul privind în sus spre el.

— Ce dorești să-mi spui?

— Ce anume din discuția noastră de dimineață n-ai înțeles? Aș vrea să știu, pentru a putea să clarific.

— Discuție? Nu prea cred că era o discuție. Ai dat numai dispoziții.

— Pe care m-am așteptat să le respecti.

— De ce?

Întrebarea părea obraznică, dar nu credea că asta a fost intenția ei. Pur și simplu nu înțelesese și, deși era mult de când cineva îi ceruse să se explice, se supuse totuși.

— Deoarece asta trebuia.

— Nu e un răspuns suficient. De ce crezi tu că trebuie să mă supun poruncilor tale? Nu sunt membra clanului tău.

El era hotărât să nu-și piardă răbdarea.

— Trebuie să te supui poruncilor mele, deoarece în curând vei deveni soția mea și deci, în curând vei fi o MacHugh.

Nu se putea să fie mai clar sau mai concis și nu era posibil ca ea să aibă și alte întrebări sau argumente, pentru că nu era nimic de argumentat în această problemă.

— Dar mylord, nu mi-am dat nicicând acordul de a deveni soția ta.

— Ești o femeie enervantă și scoți omul din sărite, se repezi

el, și suspectez că ești mai încăpățânată decât toate femeile la un loc.

Insultele nu aveau intenția să o facă să realizeze că el poruncea, dar era total descumpănit de afirmația ei.

— Nici tu, mylord, nu ești perfect. Dar, spre deosebire de tine, nu simt nevoia să-ți înșir nenumăratele tale defecte.

Avea tupeul să-i zâmbească. Fu gata să izbucnească în râs, dar rămase uluit de comportamentul ei insolent. Femeia dădea din ea tot ce putea. Ghici că va trebui să o care înapoi cu forța. Făcu un pas amenințător spre ea, dar ea nu se dădu înapoi. Îl privi drept în ochi și așteptă să vadă ce va face.

Nu era lașă și asta îi plăcu în mod deosebit. Hotărî că va încerca din nou să o câștige de partea lui, pentru ultima oară înainte de a recurge la căratul acasă la el, pentru a-i îndeplini ordinele.

— Deoarece înțeleg că dorința ta de a nu te mărita cu mine a fost motivul pentru care ai plecat din casa mea, vreau să înțelegi...

Ea îl întrerupse.

— Nu de asta am plecat.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, care a fost motivul?

— Ai poruncit gărzilor mele să plece și eu n-am putut permite asta. Am încercat să-ți explic de ce trebuie să rămână cu mine, dar n-ai vrut să ascuți.

— Și atunci ai plecat.

— Da, am plecat. Ce altceva aș fi avut de făcut? răspunse ea și înainte ca el să poată să-i argumenteze iar, adăugă: Mă duceam la Buchanani, cu intenția de a-l ruga pe vărul meu să te elibereze de promisiunea făcută. Speranța mea e că va găsi

altceva să faci, pentru a-ți plăti datoria față de el, indiferent ce ar fi.

Să le vorbească Buchananilor în numele lui? Incredibil... și îngrozitor.

— N-o să vorbești cu nimeni în numele meu. Ai înțeles?

Își dădu seama că, în mod nechibzuit, îl jignise. Căută să-l liniștească și dădu din cap.

— Promit. De fapt, nici nu te-aș fi menționat. Pur și simplu le-aș fi explicat doar că nu le-ai permis gărzilor mele să rămână, așa că am plecat de la tine. Se întoarse și se depărta de el.

El o urmă.

— Aș fi mai încântat, dacă n-ai vorbi deloc cu ei. Deci nu va reuși să fie încântat, hotărî ea în timp ce grăbi pașii. Ai spus că am refuzat să-ți ascult explicațiile, continuă el, din ce cauză trebuie ca gărzile tale să rămână cu tine.

— Da, așa a fost.

— Acum îți voi asculta motivele, o anunță el. Dar am să-ți spun ceva, Gabrielle. Conviețuirea soldaților englezi alături de oamenii mei, nu va funcționa.

— Nu sunt soldați englezi și ar fi extrem de jigniți să audă că asta crezi despre ei. Sunt din Sf. Biel și emblema pe care o poartă la piept demonstrează că fac parte din garda regală.

Gabrielle era așa de hotărâtă să-l facă pe lord să o înțeleagă, încât nu-și dădu seama că se îndrepta spre o pădure deasă. Colm se afla chiar în spatele ei și de două ori o ajunse, pentru a ridica o creangă de deasupra capului sau din calea ei.

— Mama mea a fost lady Genevieve, prințesă din casa regală din Sf. Biel. Când s-a măritat cu tatăl meu, gărzile au însoțit-o la noua ei locuință din Anglia și numai când au fost

convinși că e bine apărată de soțul ei, s-au înapoiat în țara lor. Mama mi-a spus că la început tata n-a fost încântat să-i aibă în casă, dar cu timpul nu numai că i-a acceptat, dar a devenit chiar dependent de ei.

— Cât de mult timp a durat, până când gărzile ei au fost convinse că mama ta e bine apărată?

Se întoarse pentru a-i răspunde.

— Trei ani. Au rămas cu ea trei ani. Colm clipi. Iritată de intervenția lui, era gata să-i dea un pumn în piept, dar după ce se gândi mai bine, se opri la timp – totuși el se întreba de ce și-a îndreptat degetul spre el. Apoi ea își duse mâinile la spate. Tatălui meu i-a părut rău când i-a văzut plecând.

— Cred că exagerezi.

— Tata avea încredere în ei, insistă ea.

— Ai spus că gărzile s-au înapoiat la Sf. Biel după trei ani de ședere cu mama ta, atunci de unde au apărut acești patru paznici care sunt cu tine.

— La o lună după ce m-am născut eu, au sosit la Wellingshire patru paznici. Au fost trimiși de unchiul meu, care încă mai era rege. Datoria lor a fost clară. Trebuiau să mă apere pe mine. De-a lungul timpului paznicii s-au schimbat. Stephen e cu mine de cel mai mult timp. Apoi a venit Lucien. Christien și Faust au sosit câțiva ani mai târziu.

— Pe ei cine i-a trimis? Anglia era stăpână pe țara lor, de câțiva ani buni.

— Poporul din Sf. Biel. Englezii au putut să le ocupe pământurile, dar poporul a rămas foarte loial familiei mamei mele.

— Stephen a numit-o pe mama ta lady Genevieve, iar pe tine prințesa Gabrielle. N-a fost și ea prințesă?

— În Sf. Biel unei prințese nu i te adresezi așa. A trebuit ca mie să-mi spună lady Gabrielle. Când eram copil, gărzile îmi spuneau mica prințesă. Numele a rămas. Dar acum nu mai contează, nu-i așa?

— Nu, nu mai contează, fu el de acord, înainte de a pune o nouă întrebare: De ce era nevoie de patru paznici, pentru a avea grijă de o fetiță?

— Un singur paznic ar fi fost destul, zise ea. Totuși tatăl meu n-a fost de acord. A aflat că îmi place să fac tot felul de pozne și e nevoie de toți patru, pentru a mă supraveghea. Nu eram rea, sublinie ea, eram doar curioasă. Ar fi vrut ca el să comenteze, dar când rămase totuși tăcut, continuă: Tata nu a fost niciodată îngrijorat pentru mine, atâta timp cât gărzile mă însoțeau. Mi-au salvat viața de prea multe ori, ca să mai pot socoti.

Doar atunci își dădu seama Gabrielle că habar nu avea unde se află. O înconjura o pădure deasă.

— Ce se întâmplă dacă refuz să le permit să rămână? Ce vor face? întrebă Colm.

— Vor rămâne oricum. Au depus un jurământ și îi oprește onoarea.

— Chiar dacă a rămâne înseamnă moartea?

— Chiar și atunci, șopti ea. Dar ar muri cu demnitate și, indiferent cine i-ar ucide, acesta ar fi cel lipsit de onoare.

Drace, va trebui să-i admită.

— Pot să rămână, dar ar fi al naibii de bine, dacă nu le va trebui trei ani pentru a-și da seama că pot și eu să te protejez.

Gabrielle exulta de bucurie. Colm MacHugh era un om bun și rezonabil.

— Atunci am să mă mărit cu tine, mylord, după șase luni.

Ai cuvântul meu.

Se înalță în vârful picioarelor, pentru a-și pecetlui promisiunea cu un sărut. Buzele ei de-abia le atinseră pe ale lui, dar surpriza i se citi din expresie.

— Nu era cazul să te sărut așa? întrebă ea. Își simțea obrazii arzând. Acționase sub impulsul momentului și în mod clar depășise limita. Ar fi putut să facă o reverență, pentru a-și pecetlui promisiunea.

— Ba era cazul, zise el liniștit. Dar eu prefer să te sărut altfel.

Nu o apucă, nici nu o înlănțui cu brațele. Nu, pur și simplu se aplecă și o sărută nebunește. Gura lui o acoperi cu desăvârșire pe a ei. Buzele lui fierbinți se deschiseră și, când ea îl imită deschizând gura, sărutul lui deveni mai profund. Limba lui o dezmierdă, trimițându-i fiori prin tot corpul. Era șocant și cutremurător totodată. Și instigator la păcate.

A fost doar un sărut, dar inima ei bubuia în urechi și picioarele îi tremurau atât de tare, că îi fu teamă că e gata să cadă. Nu fusese niciodată sărutată așa.

Gabrielle încercă să-i citească în priviri. În mod clar, sărutul nu avusese și asupra lui același efect.

— E bine că suntem singuri. Nu trebuie să ne sărutăm așa, fără să fim căsătoriți. Probabil că e păcat.

Totuși, nu pare prea îngrijorată, observă el.

— În curând vom fi căsătoriți, deci nu e păcat, și de fapt nu suntem singuri. Fără să se întoarcă, strigă: Stephen?

— Da, mylord?

— Câți soldați s-au uitat la noi?

— Am numărat șapte.

Colm era dezamăgit. Se așteptase ca alt de experimentatul paznic să fie mai atent.

— Nu. Au fost opt.

Stephen făcu un pas înainte.

— Au fost opt dar au rămas șapte.

— Ce s-a întâmplat cu al optulea?

Vocea lui Stephen era plină de satisfacție când răspunse:

— Christien a avut grijă de el. Soldatul tău a vrut să o urmeze pe prințesa noastră prea de aproape. Christien a considerat că nu trebuie, deci la oprit. Nu l-a ucis, adăugă el. Doar l-a adormit.

Colm mormăi ceva în barbă și se îndreptă spre cai. Gabrielle trebui să alerge pentru a ține pasul eu el. Când el își dădu seama că nu se află chiar în spatele lui, o așteptă, apoi o apucă de mână și o trase după el, forțând-o să țină pasul.

— Mylord, dacă știai că oamenii tăi ne privesc, de ce m-ai sărutat așa...

— Așa cum?

— Sonor.

— E dreptul meu, răspunse el. Și Gabrielle, deoarece ne vom căsători, trebuie să-mi spui Colm. Nu se uită la ea în timp ce continuă: Și încă ceva, când ne întoarcem acasă, nu o să te mai cerți cu mine niciodată. Tu și cu mine am ajuns la un acord în privința gărzilor tale, dar asta e tot ce intenționez să accept. Nu pot să-mi petrec zilele urmărind o soție încăpățanată. Am datorii mai importante, de care să mă îngrijesc.

— Să nu mă cert și să fiu de acord cu tine?

Lui i se păru că e bine. Dădu din cap.

— Am deci acordul tău, Gabrielle.

Ea plecă capul:
— Cum spui tu.

31

Sarah Tobias era dependentă de bârfa, tot așa ca de biscuiții dulci cu unt. Îi ducea dorul. Îi plăcea să fie prima care răspândește ultimele zvonuri și nu-i păsa, dacă poveștile pe care le repeta erau adevărate sau false. Să povestească era tot ceea ce conta pentru ea. Și când ajungea la sfârșitul istorisirii, Sarah simțea o astfel de emoție, încât fața îi lua foc, palmele mâinilor îi transpirau și respirația se transforma în scurte gâfâieli. A bârfi, descoperise ea, era atot așa de plăcut, ca atunci când faci sex. Uneori chiar mai bine.

Arareori răspândea Sarah istorii despre cineva, care a muncit bine sau a avut noroc. Ce rost avea? Nu era nimic emoționant în asta. Păcatul era întotdeauna mult mai satisfăcător și când era în legătură cu poftele trupești, devenea și mai excitant.

Într-o seară la cină, fratele ei Niall se întâmplă să menționeze ce a auzit despre incidentul de la abația Arbane.

Ascultând povestea, Sarah mănăcă doi biscuiți, apoi mai devoră trei, în timp ce storcea din fratele ei toate amănunțele posibile. Când Niall a terminat de relatat ce a auzit, Sarah era amețită de surescitare și-și îndesă în gură ultimul biscuit.

A două zi înainte de prânz, toți cei din clanul Dunbar știau de Gabrielle. Apoi, beată de putere, Sarah își extinse raza de acțiune. După ce a copt două cuptoare de biscuiți dulci, i-a dus la vara ei de a doua, Hilda, care era căsătorită cu un Boswell. Nu părăsi proprietatea Boswell, până nu fu convinsă că toți cei

din clan știa de incidentul infamant.

În afară de răspândirea bârfelor urâte, o altă slăbiciune a lui Sarah era plăcerea de a le înfrumuseța. După ce spunea povestea de trei sau patru ori, nu mai simțea aceeași emoție. Inima nu o mai lua razna și palmele nu-i mai transpirau. Bârfa ajunsese o informație veche și astfel, începea să adauge de la ea câteva mici amănunte. Nimic de ocară, desigur. Doar atâta cât să condimenteze povestea. Ce rău era în asta?

Două săptămâni mai târziu, minciunile ajunseră și la clanul MacHugh.

Gabrielle simți diferența de comportament în atmosferă. Femeile, care de obicei zâmbeau când trecea, acum evitau să o privească. Întorceau capetele și se grăbeau să plece, înainte ca cineva să-i spună, știa că oribilele minciuni fuseseră răspândite. Și din felul cum se purtau, știa că le credeau adevărate.

Colm se întoarse acasă de la vânătoarea de o zi, și-l găsi pe Braeden așteptându-l la grajduri. Expresia de pe figura comandantului său îi dădea de înțeles că noutățile nu erau bune.

Primul lui gând fu la Gabrielle. I se întâmplase ceva?

Nici măcar nu ajunsese să descalece, când întrebă:

— Gabrielle e bine?

Braeden era conștient că lordul nu prea știa cum să pună problema.

— E bine. Nu i s-a întâmplat nimic.

Cea de a doua întrebare a lui Colm era la fel de revelatoare.

— Ce a mai făcut?

— Nimic, după câte știu eu, îl asigură el.

Colm sări jos de pe cal și aruncă frâul grăjdarului, apoi i se

adresă lui Braeden:

— Nu a încercat să plece iar?

Braeden zâmbi.

— Nu, cel puțin nu astăzi, oricum. Se uită la cer înainte de a adăuga: Totuși soarele n-a apus încă. Mai are timp.

Gabrielle avusese greutăți în acomodarea cu noua ei reședință. În fiecare zi apărea ceva nou. Săptămâna trecută încercase de două ori să părăsească proprietatea și de două ori Colm a trebuit să o aducă înapoi. Insistase că nu avusese intenția să fugă. Prima scuză a fost că voia să meargă să călărească în Finney's Flat. A doua scuză a fost că voia să meargă „puțin” la vânătoare, indiferent ce însemna asta.

— Lady Gabrielle are nevoie de timp, pentru a înțelege regulile după care trăim noi aici, zise Braeden încercând să o apere.

La această explicație, Colm râse batjocoritor.

— Cunoaște foarte bine regulile. Doar că nu le dă atenție, de aceea a trebuit să mă opresc de două ori până acum din treburile mele, pentru a o căuta pe ea.

— Permite-mi să subliniez că m-am oferit să mă duc eu după ea, cu câțiva soldați.

— E responsabilitatea mea și deci problema mea. Nu vreau să o bag pe gâtul nimănui.

Braeden știa că nu acesta era motivul. Deși Gabrielle se afla cu ei doar de paisprezece zile, Colm devenise deja foarte posesiv. Nu-i plăcea să se apropie nimeni altcineva de ea. De abia îi tolera gărzile. Și, după părerea lui, erau nefolositoare. Nu răspundeau decât față de Gabrielle și nu se supuneau decât poruncilor ei. Totuși, Colm se împăcase de mult cu comportamentul lor și trebuia să admită în silă că o păzeau

bine.

— Nimeni dintre noi n-o consideră pe lady Gabrielle o problemă. Oamenii sunt morți după ea și femeile o plac, pentru că are un cuvânt amabil și un zâmbet pentru fiecare cu care se întâlnește.

— Îi distrage pe oameni de la îndatoriri?

— Uneori, admise el. Totuși nu intenționat. Ai avut ocazia, Colm, să observi cât de frumoasă e?

Exasperat, acesta răspunse:

— Sigur că am avut.

— Și oamenii au observat asta. Le place să o privească.

El înțepeni.

— Deci, le voi dubla sarcinile. Dacă vor fi ocupați de la răsărit până la apus, nu vor avea timp să se uite după ea.

— Vorbești ca un bărbat gelos. Din privirea întunecată pe care i-o aruncă Colm, Braeden își dădu seama că n-ar fi trebuit să-și exprime gândul cu voce tare. Sunt prietenul tău de mulți ani, reluă el. Nu intenționez să te supăr, doar că trebuie să-ți spun adevărul. S-a răspândit vorba că intenționezi să te însori cu ea, dar, dacă îmi dai voie să-ți sugerez, cred că ar trebui să faci anunțul curând, în fața întregului clan.

— Sunt un om ocupat, lătră el. Colm știa că nu era o scuză. Ar fi trebuit să le vorbească însoțitorilor săi despre intenția de a o lua pe Gabrielle de soție, în ziua în care a adus-o acasă cu el, dar în loc de asta a petrecut ultimele două săptămâni încercând să stea departe de ea, spunându-și că avea alte îndatoriri mult mai importante.

Ar fi trebuit să-și facă timp pentru ea. Colm nu era omul care să dea înapoi în fața unor sarcini neplăcute. Avea o datorie ce îi stătea pe cap și nu va fi plătită până ce nu se va

înșura cu ea. Și pentru că ura să fie dator cuiva, ar fi trebuit să fie nerăbdător să se însoare. Atunci, de ce n-a făcut-o?

În această dimineață, admise în sfârșit adevărul: Gabrielle era o femeie periculoasă. Nu-i plăcea modul cum îl făcea să se simtă, cum îl dădea peste cap. Totul a început cu un sărut. Afurisitul de sărut îi trezise emoții, pe care le credea de mult uitate. Felul în care zâmbea nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Dacă i-ar da voie l-ar transforma într-un tont înnebunit, și să fie al naibii dacă va permite ca o femeie să-l facă atât de vulnerabil.

— Sper să faci anunțul în curând, mylord.

Colm i se adresă cu duritate:

— Ce trebuia să-mi raportezi? Când puse întrebarea, observă doi cai legați de un copac și după marcajele de pe crupa lor știa cui aparțin. Ce trăsnetului fac Boswellii aici?

— Răspândesc minciuni.

— Ce ai spus?

— Minciunile despre lady Gabrielle au ajuns și în clanul nostru și de asta sunt responsabili doi bărbați din clanul Boswell. Kinnon Boswell a declarat că trebuie să vorbească cu vara lui, Rebecca, care, după cum știi, e măritată cu unul din soldații noștri. I-a spus paznicului din turn că problema e urgentă, așa că i s-a permis să intre, dar nu s-a obosit să se ducă acasă la ea. Se pare că atât el, cât și prietenul lui Edward, erau hotărâți să o vadă pe lady Gabrielle.

— Și au văzut-o? întrebă Colm furios.

— Nu, n-au văzut-o, îl asigură Braeden.

Colm se relaxă.

— Deci vor putea ieși vii de aici.

— Eram pe câmpul de vest instruind soldații tineri, continuă

Braeden raportul, când unul din gărzile lady-ei Gabrielle a venit la mine și mi-a relatat situația.

— Care dintre gărzi?

— Lucien.

— Cel puțin unul dintre ei a învățat calea ierarhică, zise el pe ton sec. Și ce ți-a spus?

— M-a întrebat dacă suntem aliați cu Boswelli și când l-am întrebat la rândul meu de ce vrea să știe, mi-a explicat că e gata să omoare doi dintre ei.

— L-ai lăsat?

— Nu, dar îți jur, mylord, când am auzit ce au spus despre lady Gabrielle, am vrut s-o fac eu însumi. Eram gata să-i termin, când te-ai întors tu.

— Unde e acum Gabrielle?

— În salonul cel mare.

— Găsește-i pe Boswelli, porunci el, și adu-i la mine. Vreau să-mi spună și mie ce au zis despre Gabrielle.

După ce a dat ordinul, Colm și-a continuat drumul. Era grăbit să ajungă la Gabrielle, înainte ca ea să audă despre Boswelli. Gabrielle trecuse prin destulă durere. Nu avea nevoie de alta.

La dracu' cu tot, era vina lui. Ar fi trebuit deja să se fi însurat cu ea. Aceasta era singura cale sigură, care ar fi făcut să înceteze calomniile. Nimeni n-ar fi îndrăznit să spună o vorbă despre soția lui... dacă, desigur, nu ar fi dorit să moară.

Când se apropie de curte însă, Colm o descoperi pe Gabrielle. Era cu spatele la el și vorbea cu cineva. Cu câțiva pași mai departe, îi văzu pe Boswelli privind-o. Înjură, în timp ce-și grăbi pașii. Tinerii păreau atât de concentrați la ceea ce-i spuneau, că nici nu-l observară. Nici nu-i auziră pe Lucien și

pe Faust apropiindu-se din spate. Gărzile alergau spre cei doi oameni, dar se opriră când Gabrielle ridică încet mâna pentru a-i opri.

Gestul fu observat și de Kinnon. Făcu un pas spre ea și întrebă:

— Ce faci?

Ea zâmbi când răspunse:

— Vă salvez viața.

Edward pricepea mai greu, însă Kinnon era mai isteț. Se răsuci și se trezi față în față cu Lucien. Pe loc se întoarse la Gabrielle și cu voce tremurătoare rosti:

— Ți-am spus doar ceea ce spune toată lumea despre tine. Am crezut că ai vrea să știi. Nu pot să ne ucidă pentru asta, nu-i așa?

— Ei nu pot, dar eu pot, zise Colm. Dacă n-ar fi fost așa de furios, probabil că le-ar fi, considerat reacția de-a dreptul comică, la auzul vocii lui. Au sărit în sus și s-au izbit unul de altul, în căutarea unui mod de a scăpa.

Gabriellei îi era frică de posibilitatea că el ar putea într-adevăr să-și ducă la îndeplinire amenințarea și să-i ucidă pe Boswelli, dar ea nu voia să se întâmple asta. Kinnon și Edward erau niște tineri proști, care nu aveau nimic mai bun de făcut cu timpul lor, decât să parcurgă tot drumul făcut numai pentru a-i vedea reacția la poveștile lor. Dar nu trebuiau să moară din cauza ignoranței.

Totuși meritau zguduiți puțin.

— Mylord, sunt fericită că ai sosit acasă, rosti ea cât mai dulce putu. Vino și ascultă poveștile pe care mi le-au spus oamenii ăștia. În mod sigur te vei amuza.

Figura lui Kinnon arăta parcă l-ar fi ars soarele, în timp ce a

lui Edward își pierduse orice culoare. Semăna cu un cadavru. Pentru a spune adevărul, chiar mirosea ca un cadavru.

— Mă îndoiesc că mă voi amuza, zise Colm. Își petrecu brațul în jurul ei, o trase lângă el și o sărută, în timp ce Boswellii priveau cu ochii mari și gurile căscate. Apoi se întoarse și-și îndreptă atenția spre ei: Aud că trebuie să spuneți că lady Gabrielle va fi în curând soția mea.

— Va fi în curând... înghiți cu greutate Kinnon.

— Soția ta? completă Edward. Nu știam. N-ar fi trebuit niciodată...

— N-ar fi trebuit să o calomniați pe lady Gabrielle? Asta e ceea ce ai vrut să spui? întrebă Colm:

Era așa de furios, că de-abia putea să se abțină să nu-i sugrume pe nătărăi. În loc de asta, o strânse pe Gabrielle fără să gândească și doar când ea îl ciupi, realizează ce făcea și slăbi strânsoarea.

— Am vrut să vedem cum arată. Am auzit că îi vrăjește pe oameni și am vrut să vedeam cu ochii noștri, explică Kinnon.

— N-am făcut decât să repetăm poveștile pe care le-am auzit, zise și Edward cu glasul așa de ridicat, că aproape scârțâia.

Lucien și Faust se apropiară mai mult de cei doi, care îi simțeau cum le suflă în ceafă. Ambele gărzi îl priveau pe Colm în speranța că le va da semnalul să se ocupe de păduchi.

Dar Gabrielle consideră că Boswellii fuseseră destul de pedepsiți.

— Kinnon și Edward m-au convins că sunt o femeie uimitoare. Se pare că am dat naștere la patru copii, desigur fără să fiu măritată, și pe toți într-un singur an, explică ea. Și cu patru bărbați diferiți. Râse înainte de a adăuga: Trebuie că

am fost foarte iubăreață.

— Poveștile astea sunt niște minciuni, se bâlbâi Kinnon. Acum ne dăm seama... Nu-i așa, Edward?

Prietenul lui dădu viguros din cap.

— Așa e. Da, așa e.

— Dacă ni se permite să plecăm, promitem că niciodată nu vom mai spune un cuvânt despre lady Gabrielle. Doar laude, se grăbi să adauge. O vom lăuda. Așa vom face.

— Lucien, Faust, voi retrageți-vă. Gabrielle, tu intră înăuntru, porunci Colm.

Gabrielle voia să-l întrebe ce intenționează să facă, dar știa că n-ar fi fost cazul să-l chestioneze în fața străinilor. Doar nu intenționa să-iucidă, nu-i așa?

Plecă de acolo încet. Boswellii spusese lucruri teribile, repetând chiar cuvinte despre care știa că trebuie să fie niște prostii, după privirile poficioase și hohotele înăbușite ale celorlalți. N-ar fi trebuit să-i fie milă de ei, totuși îi era.

Colm observă că-și târa picioarele și hotărî că va trebui să aibă o vorbă cu ea în privința supunerii. Când dădea un ordin, se aștepta să fie respectat pe loc. Și repede. În mod clar, ea nu știa asta. E pe jumătate englezoaică, își aminti el și poate că de aceea era așa de tare de cap.

Își întoarse atenția spre Boswelli, care tremurau în cizme.

— Când vă treziți, vă duceți la lordul vostru și îi spuneți ce s-a întâmplat astăzi aici. Voi afla dacă nu-i relatați fiecare cuvânt pe care l-ați spus lady-ei Gabrielle. De asemenea, îi veți spune că, singurul motiv pentru care v-am lăsat în viață, a fost deoarece ați făcut-o pe viitoarea mea soție să râdă.

Edward dădu din cap.

— Îi vom spune lordului nostru fiecare cuvânt, jură el.

Kinnon își scărpină bărbia.

— Mylord, ai spus când ne trezim? Va trebui să spunem...

Nu-și termină nicicând întrebarea. Colm se mișcă atât de repede, încât nici Kinnon nici Edward nu avură timp să reacționeze. Acum erau în picioare și în clipa următoare erau la pământ.

Lucien dădu din cap aprobator, în timp ce Faust rânjea.

Colm îi privi pe cei doi Boswelli și porunci:

— Legați-i pe caii lor și alungați-i dracului de pe pământurile mele.

Mergând spre fierărie, câteva minute mai târziu, Colm continua să clocotească. Cum îndrăzneau Boswellii, sau oricine altcineva, să spună lucruri defăimătoare despre Gabrielle? Oricine o întâlnea putea să-și dea seama că e o femeie inocentă, dulce și amabilă. Ar fi trebuit să-i ucidă, hotărî el. Gabrielle s-ar fi supărat, dar lui în mod cert i-ar fi îmbunătățit starea sufletească.

Se opri brusc. Când s-a întâmplat asta? Când au devenit sentimentele ei importante pentru el?

Colm se strădui să și-o scoată pe Gabrielle din minte. Avea treburi de rezolvat. Ajunse la fierărie și petrecu o oră cu fierarul, discutând modificările ce voia să fie făcute la lamele săbiilor și apoi urcă pe creasta ce domina câmpul de instrucție. Erau antrenați luptătorii tineri. Aveau scuturi, dar niciunul nu îl folosea cum trebuie. Unii îl foloseau ca pe o armă, în timp ce săbiile le atârnavă nefolositoare la șold.

N-ar fi trebuit să fie instruiți cu arme, concluziona Colm. Erau prea neexperimentați. Braeden urla la ei, dar nu obținea rezultatul voit. Când unul dintre cei mai tineri făcu greșeala să rânjească, Braeden îl trânti imediat la pământ. Oare de ce cei

mai lipsiți de experiență erau și cei mai aroganți? Pe câmpul de bătaie ar fi o piedică și luptătorii experimentați ar trebui să-i apere și totodată să țină piept și dușmanului. Distracția s-ar putea dovedi mortală.

Apărură Stephen și Christien, care rămaseră lângă Colm.

— Lucien mi-a spus ce s-a întâmplat cu oamenii din clanul Boswell, zise Stephen.

Colm nu dădu atenție comentariului. Apoi Christien adăugă:

— De ce nu i-ai ucis? Eu așa aș fi făcut.

— Dar prințesa ar fi fost nefericită, dacă ar fi fost omorâți, explică Stephen. Cred că de aceea mai sunt încă în viață.

Cei trei rămaseră tăcuți privind exercițiile de pe câmp. Un tânăr soldat își aruncă sabia.

— Pentru numele Domnului, murmură Colm. Ar trebui să-i las să se ucidă unii pe alții și așa s-ar rezolva totul.

— Trebuie întâi să învețe să lupte cu mâinile goale. N-ar trebui să lupte cu arme, critică Christien.

Colm dădu din cap. Armele pot fi un ajutor, dar dacă e dezarmat, un luptător rămâne lipsit de apărare în fața dușmanului dacă nu posedă și alte iscusințe. Pentru numele lui Dumnezeu, la ce se gândește Braeden de-i pune să folosească săbiile? Până la sfârșitul zilei, peste tot se vor găsi o mulțime de membre tăiate.

Acum pe câmpul de instrucție se aflau cam o sută de oameni din clan și acest număr nu-i includea pe începătorii fără experiență. Iar Braeden nu putea să fie în cinci locuri deodată, încât Colm realizează că ar trebui să dea niște responsabilități și altor luptători bine antrenați. Dar nimeni nu va voi să-i ia pe începători. Colm cobora dealul, când o soluție neașteptată se prezentă singură.

— Stephen, cred că e timpul ca tu și celelalte gărzi de corp să vă plătiți șederea aici.

— La ce te gândești?

— Am avut ocazia să vă văd măiestria pe teren. Mâine o să te antrenezi cu unii din luptătorii mei. Dacă am să-mi dau seama că ești apt pentru această sarcină, ne vei ajuta la instruirea celor tineri.

Colm nu trebuia să se uite la Christien, pentru a-și da seama că zâmbea. Lasă să vină dimineața, că va scoate aroganța asta din el.

32

Gabrielle fusese în toane bune, până a ieșit afară după puțin aer proaspăt și i-a întâlnit pe Boswelli. Kinnon și Edward au avut marea plăcere să-i împărtășească poveștile auzite despre ea. Istoriile au fost așa de cumplite, încât nu s-a putut abține să nu râdă.

Acum însă, situația nu mai avea niciun haz. Cum putea cineva să găsească plăcere spunând lucruri oribile despre altcineva? Nu exista nicio scuză pentru o astfel de cruzime. Cântări această realitate tristă, în timp ce urca scările și intra în salonul cel mare. Gândurile îi deveniseră sumbre.

Deși nu avea prea multă logică, hotărî să-i atribuie lui Colm nefericirea ei. Locuia cu clanul MacHugh de două săptămâni și lordului lor nu i-a trecut prin cap să îi spună clanului că plănuia să se însoare cu ea. Până acum, vorba ar fi ajuns și la alte clanuri și Boswellii n-ar fi îndrăznit să o batjocorească.

Dar n-a spus nimănui, nu-i așa? Nu exista decât o singură concluzie ce se putea desprinde din tăcerea lui. Nu voia să se

căsătorească cu, ea, și se temea așa de mult, că nu putea să se hotărască să-i spună nicio vorbă. Nici măcar nu-i plăcea să fie în aceeași cameră cu ea. În afară de a-i atrage atenția din când în când, asupra vreunui lucru pe care considera că nu l-a făcut cum trebuie, nu avusese nicio conversație decentă cu ea.

În unul din multiplele ei plimbări cu părintele Gelroy, discutaseră despre îngrijorarea ei în legătură cu Colm. Preotul îi sugera să încerce să fie mai înțeleghătoare. Responsabilitățile lui Colm, ca lord al clanului, erau considerabile.

— Realizez că pe primul plan e clanul lui, și că eu sunt o intrusă.

— Va ajunge să te iubească, o asigură el.

Nu era prea sigură. Răbdarea nu era una din virtuțile ei. Hotărî să-i mai acorde lui Colm încă o săptămână, pentru a face anunțurile oficiale.

— O săptămână. Apoi voi părăsi acest loc și voi merge undeva, unde nu mă va găsi niciodată.

Dând glas gândurilor ce o frământau se simți mai bine și în stare să se controleze. Își îndreptă umerii și traversă salonul, spre banca unde își lăsase lucrul de mână.

— Ai spus ceva? Liam MacHugh pusese întrebarea.

Gabrielle fu așa de surprinsă și încântată să-l vadă, încât nici nu-i păsa că o auzise vorbind singură.

— Bună ziua, Liam, strigă ea.

Fratele lui Colm stătea pe unul dintre cele două scaune înalte ce flancau căminul. Se ridică în picioare, când ea traversă încăperea.

— Lady Gabrielle! Te rog, vino și stai cu mine.

Ea luă scaunul din partea cealaltă a șemineului și observă că Liam nu s-a strâmbat când s-a așezat din nou. În mod evident,

tăieturile, de pe picioare se vindecaseră. Mai erau puține răni vizibile, doar sub genunchi, dar nu credea că îi vor rămâne cicatrice tot restul vieții. Totuși, tăieturile adânci de pe spate, vor lăsa în mod sigur cicatrice. Norocul lui Liam că fața nu-i fusese atinsă. De fapt, arăta chiar bine.

— Părintele Gelroy mi-a spus totul despre tine, zise el zâmbind.

— Cum se face că sunt aici de două săptămâni și e prima dată când te văd?

— Nu am vrut să văd pe nimeni, până nu m-am înzdrăvenit. Acum sunt în regulă.

— Te simți mai bine?

Interesul ei părea real.

— Da, o asigură el. Îi studie fața câteva secunde și apoi întrebă: Și cum se face că îmi ești așa de cunoscută? Știu că nu ne-am întâlnit niciodată, pentru că mi-aș fi amintit o atare frumusețe. Poate că te-am visat. Gărzile care te însoțeau au vegheat asupra mea în timp ce dormeam. Trebuie să-ți mulțumesc că le-ai permis.

— Nu au avut nevoie de permisiunea mea și ei sunt cei care trebuie să audă cât le ești de îndatorat.

— Da, ai dreptate, fu el de acord. Apoi repetă ceea ce-i spusese preotul despre garda regală și era curios să audă mai multe. Era interesat să audă și despre Sf. Biel și Gabrielle era fericită să-i răspundă la întrebări.

Îi plăcea de el. Spre deosebire de fratele lui, cu Liam era ușor să stai de vorbă și era de-a dreptul încântător. Femeile trebuie că se țin în turmă după el, reflectă ea, din cauza zâmbetului lui lejer și a privirii blânde. De asemenea, avea un simț ștregăresc al umorului. O făcu să râdă spunându-i

povești despre poznele pe care el și Colm le făcuseră când erau copii. După-amiaza împreună cu Liam a fost timpul cel mai plăcut, de când a sosit pe proprietatea MacHugh. Mai mult decât atât, Liam n-a menționat niciodată motivul pentru care se afla ea acolo, fapt pentru care îi era foarte recunoscătoare.

Gabrielle era obișnuită să ia masa singură. În seara aceea însă, atât Colm cât și Liam i se alăturară. Colm, stând în capul mesei și Liam la capătul opus, se ridicară când ea intră în salon, cu părintele Gelroy după ea. Liam le făcu un semn de salut, în timp ce Colm, cu fața împietrită ca de obicei, pur și simplu o așteptă să se așeze. Alese locul fără să se gândească prea mult. Îi zâmbi lui Liam, când se îndreptă spre Colm și luă loc lângă el.

Părintele Gelroy își aruncă ochii în ambele direcții, înainte de a ocupa scaunul de lângă Liam.

Încăperea era liniștită, când intră Maurina aducând platouri de lemn pline cu pâine veche de o zi și heringi, cod sărat, carne de oaie și de vită sărată. Ultimul fel adus la masă au fost felii de pâine neagră proaspătă. Încă fierbinte, atunci scoasă din cuptor, aroma plinii umplu salonul.

Hotărâtă să-l angajeze pe Colm într-o conversație, întrebă:

— Mylord, cum s-a desfășurat vânătoarea de astăzi?

— Cum era de așteptat.

Ar fi vrut să intre în amănunte, dar el nu păru înclinat să o facă. Așa că ea luă felia de pâine pe care părintele Gelroy i-a oferit-o și tăie o bucățică, în timp ce încerca să găsească alt subiect de discuție.

Bărbații își mâncară bucatele în liniște, foarte preocupați de gândurile lor, iar ea continua să taie pâinea în bucățele.

Până la urmă întrebă:

— Care sunt planurile tale de mâine?

— De ce întrebi?

— Eram doar curioasă.

Părintele Gelroy începu să spună o poveste amuzantă și Gabrielle își ținea privirea ațintită asupra mesei. Tăie pâinea în mici fărâme, făcând astfel destulă mizerie. Gândindu-se că nimeni n-a observat, adună firmiturile și depuse doi pumni plini pe platou.

Când preotul termină povestea, ea se întoarse spre Colm și întrebă:

— Vremea e neobișnuit de capricioasă în perioada aceasta a anului?

— Nu.

Gabrielle era frustrată. Nimic nu funcționa. În mod sigur trebuia să existe un subiect care să-i atragă atenția. Deci puse o întrebare despre noua construcție adiacentă, ce se ridica.

Liam vorbea încet cu preotul, dar auzi ce a întrebat și se aplecă înainte pentru a-i răspunde.

Gabrielle oftă și întinse mâna după altă felie de pâine, dar Colm o opri punându-și mâna lui peste a ei. Vocea lui era blândă ca o șoaptă:

— De ce ești așa nervoasă în seara asta?

În seara asta? Era întotdeauna nervoasă, când era cu el. De ce? Nu exista niciun motiv pentru astfel de simțăminte, în afară desigur dacă nu era o reacție pur fizică, ce nu avea niciun sens. Dintre cei doi frați, Liam arăta cel mai bine. Ca aspect și temperament era totul opus fratelui său și totuși Colm era cel de care era atrasă. E ceva în neregulă cu mine, hotărî ea, ca să prefer un om cu atâtea defecte și atât de

grosolan.

— Gabrielle, răspunde-mi.

— Oare n-ar trebui să-ți dau un răspuns monosilabic, așa cum îmi dai tu? Am încercat să am o conversație decentă cu tine!

Liam îi întrerupse.

— Colm, ai aflat ceva despre Monroe?

— Zvonuri, nimic cert până acum.

Liam privi de la preot la Gabrielle în timp ce explica:

— Lordul Monroe a fost ucis.

— Știm, zise părintele Gelroy. Lady Gabrielle trebuia să se mărite cu el.

— Adevărat, trebuia. Am auzit de căsătorie, înainte de a părăsi proprietatea Monroe, deci cu mult înainte de a fi atacat.

— Dă-mi voie să te întreb, de ce erai acolo? interveni Gelroy.

Liam zâmbi.

— M-am întâlnit cu cineva.

— Cu cine? insistă Gelroy.

— Cu cineva. Preotul era gata să-i pună altă întrebare, când Liam îl opri adăugând: Cu o femeie, părinte. M-am întâlnit cu o femeie. N-am să-ți spun cum o cheamă.

Gelroy roși.

— Dacă ar exista o capelă, ai putea să te confesezi.

Liam ridică din umeri.

— Ai auzit că familia Monroe se ceartă, despre cine va fi următorul lord? Braeden crede că se va isca un război între ei.

Pentru următoarele zece minute frații dezbătură problema, cine va prelua conducerea clanului Monroe.

— Crezi că vor descoperi vreodată cine l-a ucis pe lord?

întrebă Gabrielle.

— Noi nu vom avea odihnă până nu-l vom găsi pe vinovat, afirmă Liam.

— Noi? întrebă părintele Gelroy.

— Lorzii Buchanan, Sinclair, Maitland și MacHugh, răspunse el. S-au adunat deja pentru a-și împărtași noutățile.

Gabrielle spera să i se facă dreptate lordului Monroe.

— Niciun om nu trebuie să moară cu un cuțit în spate, zise ea.

— E un act mișelesc, fu de acord Colm.

Ea se uită la mâna lui, ce rămăsese așezată peste ale ei. Era de două ori mărimea mâinilor ei și fierbinte, minunat de fierbinte. Cum era posibil ca o simplă atingere să-i facă atâta plăcere? Era așa de flămândă după afecțiune, încât el să-i provoace o atare reacție? Probabil că el nici nu-și dădea seama ce face. Dezgustată de ea însăși, se întoarse cu spatele la el și-l ascultă pe părintele Gelroy vorbind despre viața la abație.

Cu fiecare ocazie, Gelroy făcea câte un comentariu sau două, despre beneficiile existenței unei capele pentru clan. Dădea numeroase exemple, crezând că e subtil.

— O capelă ar fi un loc sfânt adecvat pentru a asculta confesiunea lui Liam și a-l ierta de păcatele pe care le-a făcut cu femeia Monroe, îl asigură pe Colm. Și ție, mylord, aș putea să-ți ascult spovedania oricând ai dori... Chiar de două ori pe zi, dacă e nevoie.

Gabrielle izbucni în râs.

— Părinte, cred că n-ar trebui decât să-l rogi pe lordul nostru să-ți construiască o capelă.

— Lordul nostru? întrebă Liam.

Ea ridică din umeri și se uită la Colm.

— Se pare că acum ești și lordul părintelui Gelroy... ca și al meu. Nu-i așa?

Expresia îi era indescifrabilă când răspunse:

— Așa e.

Liam se încruntă.

— Mi-a scăpat inie ceva? De ce e așa? întrebă el. Ai de gând să-i construiești preotului o biserică?

— Poate, recunosc el.

— Aici există suflete care au nevoie să fie salvate, rosti Gelroy cu o privire semnificativă spre Liam.

— Construirea, unei biserici ne va salva sufletele? întrebă Colm zâmbind.

— Ar fi un pas în direcția cea bună. Clanul tău ar trebui să fie încurajat să intre, să îngenuncheze și să-l roage pe Dumnezeu să îi ierte păcatele trecute. Făcându-i lui Liam semn cu degetul, adăugă: Și înțeleg prin asta... cu inima deschisă. După ceea ce ți s-a întâmplat, am impresia că ai dori să obții mila lui Dumnezeu.

Cât ai clipi din ochi, conversația deveni serioasă.

— Colm, părintele n-a putut să-mi spună cum am ajuns de la Finney's Flat la abație.

— Probabil că ai mers pe jos, sugeră Gelroy.

— Nu, nu eram în stare.

Gelroy oftă.

— Ți-am explicat deja că nu pot să-ți spun.

— Dar știi, nu-i așa? întrebă Colm.

— I-ai găsit pe oamenii care l-au bătut pe Liam? interveni repede Gabrielle.

— Ai fi aflat, dacă i-aș fi găsit.

— Dar nu renunți să-i cauți, nu-i așa? mai întrebă ea.

— Nu, nu renunț.

— Trebuie să-mi răspunzi la. Întrebare, părinte, zise Liam. Știi cum am ajuns la abație? Ai fost întâmplător pe Finney's Flat când eram acolo?

— Doar nu poți să crezi că preotul acesta drag are ceva de a face cu...

Colm o strânse de mână.

— Nu, nu credem că a fost implicat. Speram doar că a putut să-i vadă pe oamenii care au încercat să-l ucidă pe Liam.

— Eram la abație când Liam a sosit la noi, zise Gelroy.

— Știi că ții ceva ascuns în tine, și aș vrea să știu ce, comentă Colm.

Gândurile Gabriellei galopau. Sperase că va avea o clipă singură cu Colm, pentru a-i spune că ea l-a ucis pe atacatorul lui Liam și că gărzile ei l-au cărat la abația Arbane, dar acum era forțată de situație.

— Trebuie să-ți spun... încep ea.

El îi aruncă o privire descurajatoare, care o opri să mai continue.

— Vorbesc cu preotul, Gabrielle. E timpul adevărului.

Părintele Gelroy părea că nu are astâmpăr pe scaun, ferindu-se de furia lordului.

— Ei bine, părinte, ce e? Ai intenția să ne spui, sau va trebui să. Apelăm la măsuri mai drastice? întrebă Liam.

Gabrielle sări în picioare, doborându-și scaunul în graba ei.

— Nu-mi vine să cred că îi cereți părintelui Gelroy să spună ceea ce nu poate.

— Nu poate? Sau nu vrea? întrebă Liam.

— Nu poate, se repezi ea privindu-l. Nu-ți voi permite să-l intimidezi pe părintele Gelroy. E cleric. V-a explicat mai mult

decât odată, că nu poate să vă spună. Lăsați-l în pace, sau va trebui să răspundeți în fața mea.

Înainte ca cineva să poată reacționa la intervenția ei, pe scări apăru Braeden care strigă:

— Sunt gata, mylord.

Colm se aplecă, ridică scaunul Gabriellei și-l puse deoparte.

— Vino cu mine, Gabrielle, porunci el luând-o de mână și trăgând-o după el.

Nu-i explică unde o ducea, dar ea era încântată să se supună. O clipă singură cu el îi va oferi ocazia să-i explice ce s-a întâmplat la Finney's Flat.

Erau la jumătatea drumului spre ieșire, când Colm strigă peste umăr:

— Liam, mă însor cu Gabrielle.

Liam înțepeni.

— Te însori?

Reacția Gabriellei era și mai puternică.

— Nici fratelui tău nu i-ai spus? Sunt aici de două săptămâni și nu ți-ai putut face timp...

El nu făcea decât să o tragă spre scări.

— În ultimele două săptămâni, l-am văzut pe fratele meu tot atât de des cum l-ai văzut și tu.

— Asta nu e o scuză acceptabilă, bombăni ea.

Exasperat, el o trase în jos pe scări.

— Eu nu mă scuz.

La ușă se afla un soldat. Când îi văzu venind, îi făcu Gabriellei o plecăciune și deschise ușa. Ea reflectă că atitudinea aceasta era foarte ciudată. Ar fi trebuit să-și arate respectul față de lord, nu față de ea.

O pală de aer rece îi atinse fața. Colm îi dădu drumul și ieși.

Se opri în susul scărilor și îi făcu semn să vină lângă el.

Lumina aurie a apusului poleia o mare de fețe care o priveau. Curtea era plină de clanul lui și mulți dintre ei umpleau și înălțimile din spate.

Gabrielle era așa de șocată, că de abia putea să-și controleze simțămintele. Părea să fie mii de bărbați și femei care o priveau. Încercă să-și rețină respirația. Nimeni nu zâmbea, își dădu seama imediat de asta. O, nu, oare Boswellii au reușit să-i convingă pe toți acești oameni? Înlătură acest gând oribil. Atunci de ce arătau toți așa de sumbri? Pentru că erau așa de înghesuiți unul într-altul, nu putea să vadă dacă țineau ceva în mâini.

Se apropie mai mult de Colm. Brațul i-l atinse pe al lui. Se uită în sus și șopti:

— Am să fiu iar bătută cu pietre?

— Pentru numele lui... Se opri. Nu putea să fie furios pe ea. Sigur că se aștepta la ce era mai rău. Nu-i spusese ce urma să se întâmple, și Dumnezeu știe, după toate cele prin care trecuse în ultimele câteva săptămâni, de ce nu ar fi fost îngrozită?

— Crezi că aș lăsa pe cineva să te rănească? Îmi aparții mie, Gabrielle.

Colm se întoarse spre supușii lui, ridică o mână în aer și zise:

— După îndelungi deliberări, lady Gabrielle a fost în sfârșit de acord să devină soția mea. Sunt norocos să mă însor cu o asemenea doamnă pasionată, inimoasă, frumoasă și inocentă. Urați-i bun sosie și onorați-o, așa cum m-ați onora pe mine.

Mulțimea izbucni în urări și strigăte. Acum toți zâmbeau. Colm o cuprinse în brațe, îi ridică bărbia și o sărută.

Era copleșită. O sărută destul de îndelung, pentru ca ea să vrea și mai mult și când el își ridică privirea, ea tremura. Zgomotul vuia în jurul ei și nu avea decât un singur gând în minte: nu se vedea nicio piatră.

33

Colm nu o avertizase în niciun fel. Dacă ar fi știut că intenționa să-și convoace clanul pentru a anunța căsătoria, și-ar fi schimbat rochia și și-ar fi periat părul. Nici măcar nu avusese timp să-și ciupească puțin obrazii, pentru a le da culoare. Ușa s-a deschis și toți ochii s-au îndreptat spre ea.

Uluit, Liam îi urmase afară și se așeză la dreapta lui Colm, în timp ce acesta se adresa clanului. Liam părea încântat de ceea ce numea „niște noutăți remarcabile” Odată ce uralele încetară și mulțimea se împrăștie, îl bătu pe fratele lui pe umăr și o îmbrățișă pe Gabrielle.

— Am crezut că Gabrielle e oaspetele nostru, din cauza ajutorului pe care gărzile ei mi l-au acordat la abație, dar se pare că era ceva mai mult decât o vizită. Râse și îi dădu lui Colm un ghiont, în timp ce intrau din nou în casă. Ai ținut totul secret de mine, frate. Cât timp am dormit, oare? Evident, am ratat o mulțime de lucruri. Trebuie să aflăm amănuntele.

— Am să-ți explic totul altă dată, zise Colm.

Liam luă mâna Gabriellei și clipind i se adresă:

— Ești sigură că l-ai ales pe MacHugh cel care trebuie, Gabrielle? În căsnicie, Colm poate fi un adevărat urs, să știi. Poate că ar trebui să-ți revizuiești alegerea.

Colm interveni:

— Nu e nimic de revizuit, Liam. Gabrielle e fericită. Se

întoarse spre ea: Nu-i așa, Gabrielle?

— De ce... eu... Cum ar fi putut să-i răspundă? Fericită? Cu tot ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni, gânduri de fericire nu-i trecuseră prin minte.

Liam o salvă, pentru a nu mai fi nevoită să dea un răspuns.

— Va trebui să o bat la cap pe lady Gabrielle pentru amănunte?

— Nu, nu e nevoie, răspunse Colm ferm.

Gabrielle fix ușurată când Liam le ură noapte bună și urcă la etaj. Nu voia să răspundă la nicio întrebare. În mintea ei exista o problemă mult mai presantă. Venise timpul să-i facă. Cunoscute lui Colm adevărul. Avusese nevoie să fie singură cu el. Inima ei începuse să bată cu putere.

— Colm...

— Arăți epuizată, Gabrielle. Odihnește-te puțin. Concediind-o, se îndreaptă spre ușă.

Ea îl urmă.

— Aș putea să am o vorbă cu tine? Am ceva ce trebuie să-ți spun.

— Nu poate să aștepte? Scoase o torță din suportul de pe perete, pentru a o duce afară.

Ușa se deschise brusc și intrară Braeden și Stephen. Ea spera să continue să meargă mai departe, dar n-o făcură.

Așteptau să vorbească cu Colm. E un om ocupat, cu multe responsabilități și griji, își aminti ea.

— Am vrut să... ar fi de spus... presupun că aș putea să aștept până mâine. Poate că dis-de-diminează? întrebă ea.

Colm dădu din cap și Gabrielle, simțindu-se slăbită de ușurare, pentru că nu trebuia să-i spună chiar în noaptea această, se grăbi sus pe scări.

Părintele Gelroy aștepta să o felicite, pentru că nu avusese încă ocazia. Îi făcu un semn să vină mai aproape de ea și îi șopti:

— Regret că nu am reușit să-i spun lui Colm. Am încercat de două ori să-i explic că eu și gărzile mele l-am dus pe Liam la abație, dar de fiecare dată am fost întrerupți. Am crezut că e mai bine să-i spun, când suntem singuri. A trebuit să suporti tu furia lui și a lui Liam, din cauza promisiunii pe care te-am forțat să o faci.

— Cu cât vei aștepta mai mult, cu atât va fi mai greu să-i spui.

— Da, știu, dar mi-e frică.

— Lordul MacHugh va fi încântat să știe că tu i-ai găsit fratele și l-ai supravegheat.

— Ar fi de spus mai multe decât știi tu, dar nu fi îngrijorat. Până mâine seară, Colm va ști totul.

— Și eu?

— Da.

Sperase să-i spună în confesional, dar în acest caz, ar fi trebuit să-i spună că regreta că i-a luat viața omului și Dumnezeu știe că, în felul acesta ar fi mințit.

Omul acela a meritat realmente să fie ucis.

Maurna era plină de emoție, că Gabrielle era pe cale să se mărite cu lordul ei și i-o spuse de nenumărate ori, în timp ce-i servea micul dejun.

— Nimeni n-a crezut prostiile alea, pe care băieții Boswell le-au răspândit și am avut dreptate să nu le acordăm nicio atenție, deoarece lordul nostru te face soția lui. Te-a declarat inocentă, milady, dar noi deja știam. Nu-i așa, Willa? strigă ea peste. Umăr.

Bucătăreasa scoase capul din bucătărie:

— Așa e. Sigur că știam.

— Vă mulțumesc la amândouă pentru încrederea voastră.

Gabrielle privi la bolul din fața ei, ce conținea o pastă groasă, cenușie.

— Nicio doamnă așa de evlavioasă ca tine n-ar fi putut comite astfel de păcate îngrozitoare și, în afară de asta, lordul nostru nu s-ar fi căsătorit cu tine, dacă aceste păcate erau reale... cum de fapt nu sunt, se grăbi ea să adauge.

Willa aduse plinea și o puse lângă pastă.

— Acum mănâncă. Ar trebui să pui ceva grăsime pe oasele astea ale tale.

Gabrielle nu voia să rănească sentimentele bucătăresei, dar trebuia să întrebe din ce era făcută pasta, înainte de a o băga în gură. Ar fi mult mai rău, se gândi ea, dacă ar fi început să vomite.

— Cum îi spui acestui preparat, Willa? întrebă ea.

— Micul dejun.

Maurna trase niște furnituri de pe masă în palma deschisă.

— Ia pâine și înmoaie-o în terci.

— Terci?

— E bun pentru tine, milady, insistă Willa. E făcut din ovăz fiert și câteva din condimentele mele speciale.

— Te lăsăm singură să-l poți gusta cât e cald, zise Maurna.

Gabrielle luă lingura în mână ezitând și o băgă în materia groasă.

— Maurna, ai putea să-mi explici ce ai înțeles când ai spus că nimeni nu e așa evlavioasă...

— Cum ești tu.

— De ce crezi că sunt evlavioasă?

— Nu numai eu, milady. Toată lumea crede așa.

— Și eu cred, afirmă Willa.

— Presupun că, din cauză că petreci așa de mult timp plimbându-te cu părintele Gelroy. Te rogi împreună cu el, nu-i așa?

Ea râse.

— Dumnezeu! Nu! Părintele e așa de singur, de aceea m-am plimbat împreună cu el, amândoi am încercat să ne familiarizăm cu ceea ce ne înconjoară și acum ne simțim mai bine. Toată lumea e așa prietenoasă.

Cele două femei se luminară la laudele ei aduse clanului.

— Micul tău dejun se răcește, o atenționează Willa.

— Cred că ar trebui să-l aștept pe lordul nostru.

— S-a sculat de mult și a plecat.

Când femeile o lăsară singură, pentru a-și mânca terciul, Gabrielle se forță să încerce și fu surprinsă că nu era chiar atât de rău. De fapt, nu avea niciun gust.

Termină repede, apoi se duse să-l caute pe Colm. Omul acesta trebuie că s-a sculat când s-a crăpat de ziuă, gândi ea.

Cum se îndrepta spre grajduri, Faust o ajunse din urmă.

— Unde te duci, prințesă?

— Îl caut pe Colm.

— E pe câmpul de instrucție, eu soldații. Vrei să stai pe colină să-i privești? întrebă el plin de pasiune.

În mod evident, Faust voia să se uite și, pentru că ea nu putea să vorbească cu Colm decât mai târziu, hotărî să-i facă gărzii ei pe plac.

— Arată-mi drumul, Faust.

— Cred că-ți va plăcea să te uiți, prințesă. Sunt sigur că-ți va plăcea.

— Nu înțeleg entuziasmul tău. I-ai văzut pe oamenii tatălui meu antrenându-se aproape în fiecare zi, la Wellingshire.

— Se antrenau în fiecare zi, și asta dintr-un bun motiv, pentru că, în calitate de supuși buni, trebuie să-și păstreze îndemânarea.

— Știu că în Anglia, prima datorie a unui cavaler este să-l apere pe lordul seniorul său. Îmi închipui că și aici e la fel.

— Nu, e altfel. Cred că atât timp cât câștigă, celor mai mulți dintre baroni nu le pasă câți oameni mor luptând pentru ei, dar pentru lordul MacHugh, să piardă un om sau douăzeci, e considerat un afront personal.

Își ridică fustele și-și accelerează pașii, pentru a se ține după el.

— Crezi că astăzi vei învăța noi tehnici privind-i?

— Poate, dar nu acesta e motivul entuziasmului meu. Vei înțelege destul de curând. Vom sta la înălțime, pe colina dintre cele două terenuri, de unde vom avea o vizibilitate perfectă.

Faust o conduse pe o cărare accidentată ce șerpuia printre copaci; era foarte înclinată. Când ajunsese la margine, în. Fața ei se deschise o imagine panoramică a terenului.

Erau două câmpuri de dimensiuni aproape egale, separate de niște câpițe mari de fin. Pe un câmp, arcașii își exersau precizia tirului. Țintele lor erau foarte depărtate și era greu să le vezi centrul. Alături de ei, unii oameni aruncau cu securea la țintă. Cu toate că era așa departe de câmp, Gabrielle putea să audă şuieratul armelor grele ce spintecau văzduhul. Pe celălalt câmp, oamenii se antrenau cu săbii și scuturi. În jurul lor erau adunați oamenii clanului, tineri și bătrâni, așteptându-și rândul să-și demonstreze măiestria.

Erau cel puțin o sută de bărbați pe teren, așa că îl localizează cu ușurință pe Colm. Era de departe cel mai impresionant luptător

de acolo. Stătea în partea cea mai îndepărtată a cercului de privitori, cu brațele încrucișate pe piept și picioarele larg desfăcute. Chiar și din locul unde se afla, Gabrielle putu să-i vadă încruntarea, ce indica că nu-i plăcea defel ceea ce vedea.

Îl privea fascinată. Pielea lui bronzată strălucea de sudoare și mușchii proeminenți de pe antebrațe și de pe picioare radiau putere pură. Deși știa că e indecent să observe astfel de lucruri, nu se putu determina să privească în altă parte.

— Nu vrei să-ți aduc o pătură să te așezi? Sau poate crezi că nu vei sta prea mult? întrebă Faust.

— N-am nevoie de pătură, răspuse ea așezându-se. Își ascunse picioarele sub ea aranjându-și fusta; dar tot timpul cu ochii albaștri-violeți fixați pe Colm.

— Vezi pe Stephen? E alături de lord, i-l arătă Faust.

— Îl văd. Ce face?

— Se uită la Lucien care participă la exerciții.

Scrută câmpul și își localizează garda.

— Dar Lucien de ce concurează?

— Lordul l-a invitat, răspuse Faust. Dacă îl consideră corespunzător, îi va instrui pe începători. Luptătorii lui experimentați găsesc că nu e de demnitatea lor, deși desigur vor face orice le ordonă lordul. Stephen spune că lordul vrea să ne câștigăm astfel existența și suntem încântați să ne conformăm.

Gabrielle îl urmări pe Lucien. Mișcările lui erau fluide și grațioase. Ținea piept soldatului lui MacHugh, fără să pară că face prea mare efort. Dar nici să capete vreun avantaj asupra lui.

— Stephen se întrece cu ceilalți, la trasul la țintă. Lordul nu i-a dat timp să-și aducă arcul și săgețile lui, așa că trebuie să le

folosească pe ale lui Braeden. Cred că tu ai putea să-i întreci pe toți, prințesă.

Ea râse.

— Încrederea ta în mine nu-și are locul. Spune-mi, Faust, ce crede lordul și comandantul lui despre Stephen, care a concurat cu soldații lui?

— Au fost impresionați de măiestria lui. Braeden și Stephen nu sunt adversari. Își respectă reciproc îndemânarea. De fapt au devenit un fel de prieteni. Lordul l-a însărcinat pe Stephen cu instrucția tinerilor arcași, sub ochiul vigilent al lui Braeden.

— Dar despre tine ce poți spune? întrebă Gabrielle.

— Eu voi concura mâine.

— Nu e nevoie să stai aici cu mine. Cred că-ți dai seama că sunt în siguranță. Poți să mă vezi și de pe teren.

— Distanța e prea mare.

— Dacă eu pot să văd încruntarea lui Colm, și tu vei putea să mă vezi pe mine, în mod sigur.

— Ziua de mâine, când îmi va veni rândul, va fi suficientă, în afară de asta, în curând se va lupta Christien și nu vreau să pierd asta. Lucien e aproape gata, adăugă el cu un semn spre acesta. Cred că astăzi intenționează să-l lase pe soldatul lui MacHugh să-l întrecă.

— De ce crezi asta?

— Ar fi trebuit să termine până acuma. Vrea asta, deoarece omul cu care luptă e mai bătrân decât el, cu cel puțin cinsprezece ani dacă nu mai mult. Lucien nu vrea să-l umilească în fața lordului său. Eu așa aș face.

Lângă combatanți, Stephen făcu aceeași observație. Se dădu un pas înapoi și vorbi cu Braeden, Câteva minute mai târziu, Colm opri întâlnirea. Alți adversari înaintară să-și ia locurile

pe teren.

— Lucien, vino aici, ordonă Colm.

Paznicul alergă la el.

— Da, mylord.

— Stephen sugerează că nu ți-ai desfășurat, toată forța de luptă. E adevărat?

— Așa e.

Colm se așteptă să audă o scuză, fiind totodată surprins de onestitatea lui.

— Spune-mi motivul.

— E mai bătrân decât mine, cu mulți ani. N-am vrut să-l pun într-o situație jenantă.

— Aceasta e cea mai ridicolă scuză, pe care am auzit-o vreodată. Deci ar trebui să presupun că, dacă un bătrân o atacă pe Gabrielle, tu vei avea considerație pentru vârsta lui, în loc să încerci să o protejezi pe ea?

— Nu, dacă ar încerca să-mi atace prințesa, l-aș ucide, indiferent de vârstă.

— Nedând tot ce poți, mi-ai insultat omul. Mâine vreau să văd, că nu vei repeta ce ai făcut azi.

Colm dădu comandă și săbiile și scuturile fură puse deoparte. Va fi o luptă corp-la-corp. Grupuri de luptători experimentați intrară pe câmp. Scopul fiecărui bărbat era să-l pună la pământ pe celălalt. Se cerea atât viclenie, cât și putere, și de multe ori în timpul competiției, Colm interveni pentru a le arăta combatanților greșelile.

Christien se apropie de Stephen privindu-i.

— Nu luptă ca noi.

Colm auzi remarca și-l chemă.

— Arată-mi diferența.

— Regret, mylord, dar trebuie să refuz. Arăta foarte amărât când adăugă: Nu pot să lupt cu tine.

Surprins de refuzul gărzii, Colm întrebă:

— De ce crezi că ai de ales?

Stephen făcu un pas înainte pentru a se explica.

— Acum că te-ai logodit și te vei căsători cu prințesa noastră, Gabrielle, niciunul dintre gărzile ei nu poate lupta cu tine.

Christien dădu din cap.

— Acuma trebuie să te protejăm și pe tine, exact cum o protejăm pe prințesa noastră.

Braeden consideră aceasta drept o ofensă.

— Luptătorii lordului îl protejează pe el.

Stephen acceptă cu un semn.

— Da, dar noi îl protejăm pe bărbatul care se va însura cu prințesa Gabrielle.

Christien ridică ochii spre culmea unde stătea Gabrielle.

— Și în afară de asta, ei nu i-ar plăcea să ne vadă opunându-ne ție. A început să aibă mare afecțiune pentru tine.

Colm se uită și el în sus și o văzu pe Gabrielle privindu-i. Începuse să îi pese de el? Nu părea. Paznicul greșește. O femeie, căreia în pasă de un bărbat, nu îl ocolește și nici nu-i ignoră fiecare dispoziție.

Își alungă aceste gânduri.

— Dacă nu poți să lupți cu mine, Christien, atunci luptă cu altcineva.

Făcu semn spre unul din oamenii lui. Un luptător cu ceafa groasă făcu imediat un pas înainte.

— Ewen, spune-i lui Christien câți ani ai.

— Mylord?

Colm repetă porunca. Ewen, deși uimit de ciudatul ordin, se supuse. Diferența de vârstă dintre el și Christien era de doar câteva luni.

— Cred că Ewen nu e prea bătrân pentru tine, rosti Colm sarcastic.

Cei doi bărbați luară poziție față în față. Braeden dădu semnalul și Ewen atacă, cu capul plecat. Christien îl primi chiar în mijloc și, înainte ca soldatul lui MacHugh să poată să-l lovească cu pumnul, Christien se răsuci pe un picior și folosi laba celuilalt picior lovindu-l și trântindu-l la pământ.

Apoi așteptă câteva secunde, să vadă dacă Ewen intenționează să se ridice. Când acesta n-o făcu, paznicul se îndreptă spre el și îi întinse mâna. Ewen o dădu la o parte, se ridică și-și scutură capul, pentru a și-l limpezi. După care atacă iar. Și iar. Era dureros să privești și îl scoase pe Colm din sărite. După ce Ewen fu doborât la pământ a patra oară, Colm se îndreptă cu pași mari spre el, îl ridică în picioare cu o mână și cu cealaltă îi dădu un brânci serios.

— De patru ori te-a doborât Christien, în același mod. Nu ți-ai dat seama că ai nevoie să te aperi cu alt sistem de atac?

Ewen se încruntă.

— Știam că intenționează să-mi dea din nou un picior, dar am crezut că aș putea să fiu mai rapid.

Colm îl îmbrânci din nou.

— E clar că n-ai fost mai rapid, nu-i așa?

— Nu, n-am fost.

— De ce n-ai încercat să-i parezi atacul?

Colm îi arată cum ar fi putut să facă, dar Ewen învăța greu și Christien îl doborî de încă două ori, folosind aceeași metodă.

Alți trei soldați avură și ei soarta lui Ewen. Apoi alții mai experimentați îl provocară pe Christien. Al doilea bărbat nu numai că-i blocă atacul, dar îi expedie un pumn Serious în stomac. Christien căzu la pământ. Următoarea dată, Christien schimbă tactica și îl trânti și pe acest opozant, mai valoros.

Colm îi porunci lui Christien să încerce ambele tehnici asupra lui, astfel încât să poată să le arate el soldaților, cum să blocheze un atac și să câștige avantaj. Lordul era mult mai rapid decât Christien. A treia oară, Colm îl trimise pe paznic în zbor. Ateriză pe burtă, se răsuci și se așeză pe pământ. Din colțul gurii îi picura sânge. Se șterse, se uită la Colm și începu să râdă.

— Încă o dată, mylord? întrebă el, în timp ce cu o singură mișcare sări în picioare.

— Asta nu e joacă, Christien, se repezi acesta. Mâine vei ajuta la instruirea soldaților tineri. Își îndreptă un deget spre el și adăugă: înainte de asta, îți sugerez să te debarasezi de aroganța ta. În luptă, oamenii nu au o a doua șansă. Datoria ta e să-i înveți să supraviețuiască. Când vei termina, Braeden și cu mine îi vom învăța să învingă.

34

După sesiunea de antrenamente, Colm plecă la lac și-și spălă transpirația de pe corp, apoi se îndreptă spre salonul cel mare. Tocmai trecea pe lângă grajduri, când dădu peste Gabrielle, care își scosese calul din boxă. Armăsarul era deja înșeuat.

Colm se opri în fața ușii și o privi. Ea își dădu la o parte de pe față o șuviță de păr, în timp ce închidea ușa grajdului după

Rogue.

— Unde crezi că te duci? întrebă Colm.

Tresărind, Gabrielle se uită în direcția lui.

— Bună ziua și ție, Colm.

Dacă încearcă să-l facă să-și piardă timpul cu amabilități, va fi dezamăgită.

— Ți-am pus o întrebare.

— Mă duc să călăresc. Rogue are nevoie să-și dezmoștească picioarele.

— Și unde plănuiești exact să călărești?

— Pe ici, pe colo.

— Poate prin Finney's Flat?

Se părea că-i putea citi gândurile.

— Da. M-am gândit să-i fac o vizită lordului Buchanan. Mi-ar plăcea să o cunosc pe soția lui. Sunt înrudită cu ea, dacă îți amintești.

— Nu.

— Nu, nu-ți amintești?

— Nu, nu vei părăsi această proprietate. Poți călări pe dealurile de aici, dar nu vei părăsi munții. Încleștându-și mâinile la spate, continuă: îmi trebuie cuvântul tău.

Ea plecă privirea.

— Cum spui tu.

Colm plecă de lângă grajd și se îndreptă spre curte, apoi se opri. Se răsuci și se uită la logodnica lui. Stătea lângă Rogue, ținând frâul în mână și așteptând ca el să se depărteze. Știa exact ce intenționează. Imediat ce va ieși din raza ei de vedere, se va îndrepta spre Finney's Flat.

— O, nu, Gabrielle! N-o să-mi mai faci asta din nou.

— Poftim?

Se îndreptă iar spre ea.

— Nu o face pe inocenta cu mine. Știu că „cum spui tu
“înseamnă că intenționezi să faci ce naiba vrei tu să faci.
Acum vreau să-mi promiți. Ai să spui: „îți dau cuvântul meu
“și așa vei face.

Gabrielle nu avea chef să-l lase să o intimideze. Nu era
singura care trebuia să promită ceva. Făcu un pas îndrăzneț
spre el.

— Era vorba că în dimineața aceasta o să sacrifici un minut
din timpul tău, pentru că aveam ceva important să-ți spun, dar
când am coborât, erai deja plecat. Nu m-ai așteptat deloc?

El făcu la rândul lui un pas în direcția ei.

— Nu puteam să pierd o jumătate de dimineață așteptând să
te scoli. Trezește-te mai devreme și am să ascult ce ai de spus.

Încăpățânată, continuă să înainteze.

— Mă cam bați la cap.

— Iar tu trebuie să-mi faci promisiunea.

— Promit, rosti ea cu o urmă de sfidare în glas.

Acum se aflau atât de aproape unul de altul, încât ea îi
simțea respirația caldă.

— Vreau să-mi promiți că diseară o să-mi dăruiești puțin
din timpul tău, zise ea. Trebuie să vorbesc cu tine în particular.

— Spune-mi acuma.

— Aici nu e în particular.

El își puse mâinile pe umerii ei și o trase spre el.

— Nu știu cum voi reuși să mă descurc cu o femeie atât de
încăpățânată.

Gura lui îi atinse buzele când ea șopti:

— Nici eu.

Intenționase să-i dea doar un sărut scurt, dar din momentul

în care gura lui o acoperi pe a ei, intențiile i se schimbă. Buzele ei erau așa de moi și calde! La insistența lui, ea deschise gura și astfel sărutul deveni profund, în timp ce o înconjură cu brațele și o lipea strâns de el.

Pentru Gabrielle, lumea încetă să mai existe. Și asta numai din cauza magicei lui atingeri. Îi înapoie sărutul, cu o pasiune de care nu știa că e în stare.

El își reveni înaintea ei și se opri brusc. Apoi inspiră adânc tremurând. Ea era așa de năucită, că nici nu-și dădea seama că stătea agățată de el, până când blând o împinse deoparte.

Colm trebuia, să pună distanță între ei, înainte de a cădea din nou în ispita de a o mai săruta. Știa exact unde va duce asta și nu voia să o dezonoreze, ducând-o în patul lui înainte de căsătorie, dar ea nu ușura deloc lucrurile. Nicio femeie nu-l emoționase atât de profund.

Apucă hățurile calului ei, trăgându-l pe Rogue mai aproape și o ridică pe Gabrielle în șa. Cu o palmă peste crupa calului, Colm o trimise la plimbare.

35

Coswold începu să o caute pe Gabrielle, chiar din clipa când fusese surghiunită. Petrecu numeroase zile cercetând regiunea din jurul abației, dar nu o găsi nicăieri.

Spionii lui îi spuseră că și Percy o urmărea, dar nu va mai dura mult și va renunța. Nu e de mirare, gândi Coswold. Percy e, așa cum a fost întotdeauna, un om care renunță ușor. Fără îndoială, se înapoiasă la regele John, pentru a scheuna pe lângă el, raportându-i felul în care a fost tratat.

Coswold însă nu se descuraja așa ușor. Gândind că

Gabrielle nu avea altă alternativă decât să se ducă acasă, se îndreptă spre sud, grăbindu-se în direcția în care o luaseră servitorii ei. Intercepta caravana lor lângă granița engleză, unde făcuseră tabără pentru noapte. După ore întregi de ceartă și amenințări, Coswold fu convins că nu știa nimic. Permise grupului de călători speriați să-și continue drumul, dar nu înainte de a confiscă cuferele Gabriellei, declarând că trebuie păstrate la abația Arbane, până când Gabrielle va veni să le ridice.

Frustrat dar nu intimidat, se întoarce în Highlands. Gabrielle se ascundea undeva pe aceste țărmuri necivilizate, părăsite de Dumnezeu, și el o va găsi.

În săptămâna care urmă, petrecu mult timp privind și ascultând. Zvonurile erau multe și cu fiecare fărâmbă de informație, Coswold deveni din ce în ce mai convins că Gabrielle rămăsese în Highlands.

Și un anume zvon persista. Coswold auzi de la a treia mână, că Gabrielle fusese luată de clanul MacHugh, dar nu știa cum ar putea să se asigure că informația e corectă. Highlanderii erau un grup foarte ermetic și Coswold era convins că, dacă începe să pună întrebări, cam pe unde s-ar afla ea, vorba va ajunge foarte repede la lordul MacHugh și acesta o va ascunde pe Gabrielle în așa fel, încât nimeni să nu o mai poată găsi. Riscul era prea mare. Baronul petrecu o mulțime de timp întocmind un plan, pentru a o ademeni pe Gabrielle la câmp deschis.

Acuma era gata pentru primul pas: să verifice dacă Gabrielle era într-adevăr la clanul MacHugh. Pentru aceasta apelă la lordul MacKenna. Acesta cunoștea diverși oameni în această parte din Highlands, care făceau orice pentru bani.

Odată ce oamenii lui MacKenna au fost adunați în fața lui, Coswold le explică ce voia.

— Planul e simplu, le spuse el oamenilor. Veți duce obiectele ce-i aparțin Gabriellei la proprietatea MacHugh. Veți insista să o vedeți pe Gabrielle, pentru a i le înmâna. Explicați că trebuie să fiți siguri că le primește.

— Dar ce se întâmplă dacă nu ne vor lăsa să o vedem? întrebă unul dintre oameni.

— Spuneți-le că dispoziția abatelui este ca lucrurile să fie returnate la abație, unde vor fi în siguranță, până se va ști unde este ea.

— Și ce vom face, dacă o vom vedea?

— Nimic, sublinie Coswold. Lăsați-i cuferele și înapoiati-vă la mine, pentru a vă primi plata.

— Plata în aur și femei?

— Da.

— Și ce se întâmplă dacă nu e acolo? mai întrebă altul.

— Îmi veți aduce cuferele mie înapoi.

— Și vom fi plătiți cu bani și femei?

Coswold îi asigură că așa va fi și îi expedie. Nu anticipa ivirea nici unei probleme. Planul era fără cusur.

Nimic nu putea să meargă prost.

36

Trecură încă două zile fără să aibă loc întâlnirea promisă, astfel încât Gabrielle tot n-a avut ocazia să vorbească cu Colm în intimitate. Indiferent cât de devreme se scula dimineața, el era deja plecat. Iar când se întorcea noaptea târziu, mânca singur apoi dispărea.

Începuse să creadă că nu doarme niciodată, dar nu arăta ca și cum i-ar fi lipsit somnul – doar dacă nu luai drept dovadă dispoziția lui. În scurtele întâlniri pe care le aveau din când în când, ori o ignora, ori bombănea ceva în legătură cu vreo faptă de a ei care îi displăcuse.

Se convinsese că o evita în mod deliberat, dar Murna îi schimbă părerea. În dimineața aceea, menajera avea chef de vorbă, în timp ce mătura salonul.

— Lordul n-a avut nici măcar un minut de liniște, de când a fost răpit Liam, comentă ea clătinând din cap. Spune că nu se va odihni, până când nu-i va găsi pe vinovați. E în fiecare zi în fruntea oamenilor lui, căutând pe cineva care știe ceva. Murna mută un scaun din drum și continuă: apoi, acum trei zile, a venit știrea că hoții au furat o cireadă din valea lui Seamus MacAlister, așa că lordul și oamenii lui au pornit și în căutarea lor. Nu i-au găsit până ieri... și dacă aceste griji nu erau de ajuns, noaptea trecută când a venit acasă a dat peste cearta dintre Heckert, fierarul, și Edwin, măcelarul. Cei doi se ceartă în permanență pentru câte ceva...

Continuă să pălăvrăgească, iar și iar, despre diversele incidente ce-l implicaseră pe lord și Gabrielle ascultă răbdătoare. Era teribil de ușurată să descopere că nu ea era motivul absenței lui, dar totodată nerăbdătoare să-și găsească timp pentru a discuta cu el. Simțea o nevoie disperată să-și descarce conștiința.

Era așa de singură! Nu exista nimeni în care putea să aibă încredere, sau căruia să-i împărtășească problemele ei. De multe ori a cinat cu Liam și a petrecut seara jucând table. Jocul ei favorit era Vulpea și Gâsca și se grăbea să aducă cutia și tablele, imediat ce terminau masa. Gabriellei îi plăcea

compania lui, dar conversația lor nu se îndreptase niciodată spre probleme serioase. Nu putea să-i vorbească despre rolul ei în salvarea lui. Colm era lordul, omul care o adusese aici, omul care se va căsători cu ea. Trebuie ca întâi să-i dea lui informațiile acestea senzaționale.

Nici pe părintele Gelroy nu voia să-l împovăreze cu grijile ei. Oricum, n-ar fi putut să facă nimic, doar să se îngrijoreze și el, și cu asta ce ar fi realizat? În ultimele zile nu petrecuse prea mult timp cu preotul. Pentru că oamenii clanului aveau acum încredere în el, era adesea invitat în casele lor, pentru a sta la masă cu familia și a le binecuvânta copiii. Era foarte ocupat și părea că se simte bine, cu această nouă preocupare.

Nu putea să vorbească nici cu gărzile ei. Nu ar fi potrivit să-și descarce inima în fața lor. Nu o să-i împovăreze niciodată cu problemele ei.

Se agita în tăcere.

Principala ei grijă era în legătură cu tatăl ei. Era în siguranță? Sau regele deja l-a întemnițat? O Doamne, se ruga ea, te rog ține-l departe de rele. Oare baronul Geoffrey a avut timp să-și adune vasalii și, în acest caz, vor lupta ei oare împotriva baronilor favoriți ai regelui și a armatelor lor? Brodick sugerase că, imediat ce tatăl ei va auzi că ea e în Highlands, se va grăbi să ajungă la clanul Buchanan. Însă nu primise nicio veste de la ei. Dacă tatăl ei e în siguranță, de ce n-a trimis nicio vorbă?

Gabrielle nu mai putea să aștepte. Mâine se va duce la clanul Buchanan. Brodick îl cunoaște pe tatăl ei și poate că îi va face o sugestie, care să o ajute să-l găsească.

Nu era îngrijorată că Colm nu-i va da permisiunea să părăsească proprietatea, deoarece nu avea intenția să i-o ceară.

Gabrielle se îndreptă spre câmp, așa cum își făcuse planul. Auzi niște urale pe colină, care îi atraseră atenția. Se uită spre creastă. Mai multe persoane – unii bătrâni, alții tineri – erau adunați sub copacii unde șezuse ea recent cu Faust și-l privise pe Colm și pe soldații lui făcând instrucție.

O fată care alerga să-și întâlnească prietenii, se opri atât timp cât să-i facă Gabriellei o plecăciune, apoi o luă la goană, în timp ce prietenii o strigau.

— Vine și Liam azi la antrenament, anunță ea. Se simte mai bine ca niciodată.

Și se uită și după fete mult mai bine, gândi Gabrielle. Până la urmă Liam se va așeza la casa lui și Dumnezeu să o ajute pe femeia pe care o va alege ca soție. În mod cert va avea de a face cu o mulțime din poznele lui.

Gabrielle se grăbi să coboare colina. Stomacul ei chiorăia, amintindu-i că era amiază. La micul dejun, Maurina îi servise pasta aceea urâtă și Gabrielle n-a fost în stare să mănânce mai mult de două îmbucături. Willa o îndemnase să mănânce tot, declarând că va ajunge piele și os. De ce voia Gabrielle să se întâmple așa, nu înțelegea. Considera că însăși ideea era respingătoare.

Ajunsese aproape în curte, când o femeie se apropie din spate și o bătu pe umăr.

— Lady Gabrielle?

— Da? se întoarce ea. A fost o vreme când ar fi avut la îndemână un zâmbet, dar nu mai era cazul. A trecut destul timp până a învățat să devină prudentă și acum avea grijă să nu se întâlnească cu nimeni necunoscut.

— Nu am avut ocazia să te cunosc, rosti frumoasa femeie. Numele meu e Fiona și sunt din clanul Dunbar. Tatăl meu e

lordul Dunbar. M-am măritat de curând. Devin, soțul meu, e unul din oamenii de încredere ai lordului MacHugh.

— E o plăcere să te cunosc. Gabrielle era politicoasă, dar răspunsul ei era nesigur.

Fiona nu zâmbea. Era o femeie solidă, cu un obraz rumen fără pistrui și cu ochii verzi ca iarba proaspătă. Părul lung, roșu și cârlionțat, era fără îndoială cel mai frumos lucru la ea. Coada ochilor era lăsată în jos, ceea ce-i dădea un aer de profundă tristețe.

— Sunt sigură că știi cine e sora mea?

— Nu, nu cred. E și ea măritată cu un MacHugh? Fiona păru surprinsă, Gabrielle putu să vadă din expresia ei. Ce ai vrut să-mi spui? mai întrebă ea.

— Sora mea Joan e logodită cu lordul MacHugh.

Dacă femeia a vrut să o șocheze, își atinsese perfect scopul. Dar Gabrielle își reveni repede.

— Te rog să-i transmiți surorii tale felicitările mele.

Ochii Fionei se făcură mari.

— Da... așa voi face. Când Gabrielle plecă, Fiona strigă după ea: O vei putea întâlni în curând. Joan sosește aici în câteva zile.

Gabrielle se prefăcu că n-a auzit. Îl văzuse pe Lucien așteptând-o în curte și se grăbi spre el.

— Prințesă, fața ți-e roșie ca focul, și azi nu e destul de cald, încât să te fi ars soarele.

— Vântul mă face așa roșie, explică ea, surprinsă cât de calmă putea să fie. Dar în sinea ei clocotea. Se întâmplă să știi unde e lordul MacHugh? Vreau să-l ucid, adăugă în gând.

— Nu, nu știu. Vrei să mă duc să-l caut?

Ea clătină din cap.

— Nu, am să-l mai las puțin să trăiască. Nu-și dăduse seama că-și exprimase gândul cu voce tare, până când Lucien o rugă să repete. Am să-l gălesc eu mai târziu, adăugă ea. Și atunci am să-lucid.

— Vrei să mergem la o plimbare călare, în după-amiaza asta?

— Nu, cred că voi rămâne în casă să-mi termin lucrul de mână. Este relaxant și îmi dă ceva folositor de făcut.

— Dacă nu ai nevoie de mine, mă duc să-l ajut pe Faust. Face săgeți și le ajustează în stilul MacHugh. Ale lor sunt așa de puternice și subțiri, lucru care le permite să atingă o distanță și o viteză mult mai mari. Va trebui să încerci. Una, prințesă. Sigur vei fi impresionată.

— E așa o diferență mare?

— Dă-mi voie să-ți aduc una de a mea și una din ale lor și am să-ți arăt.

Puțin mai târziu, Lucien veni în salon cu două săgeți. Le puse pe masă. Gabrielle tocmai terminase de mâncat o felie de pâine neagră uscată cu miere. Își dădu tacâmul de-o parte și luă în mână săgeata MacHugh pentru a-i aprecia greutatea.

— Coadă e mai subțire, dar pare puternică. Podoaba de pene mi se pare ciudată.

Maurna auzi comentariul stăpânei ei. Se grăbi să ajungă la masă să ia resturile de mâncare, apoi aplecându-se peste umărul Gabriellei zise:

— Mie mi se par de găscă.

Atenția le fu atrasă spre scări, când Colm și Liam intrară în salon împreună. Gabrielle puse săgeata pe masă și se întoarse spre cei doi frați.

— Avem vești bune, rosti Liam. Lucrurile tale și multe

altele sosesc în curând aici. E ca o procesiune, atâția oameni îți cară bunurile. În mod cert nu pot fi toate haine, nu-i așa?

Gabrielle era uimită și îl întrebă pe Colm:

— Cum e posibil așa ceva? Oamenii mei mi-au dus bunurile înapoi, la Wellingshire. Cum pot să fie acum aici?

— Provin de la abație, explică el.

— Le-a trimis tatăl meu acolo? Am vreo vorbă de la el?

Fața i se luminează de emoție la această posibilitate.

Colm ura că trebuie să o dezamăgească.

— Nu, nu e nicio vorbă de la tatăl tău.

Ochii i se umplură imediat de lacrimi.

— Am sperat...

Liam îi dădu un cot lui Colm și clătină din cap spre Gabrielle.

— Vino aici, Gabrielle, porunci Colm.

Își șterse lacrimile, își îndreptă umerii și traversă încăperea pentru a ajunge în fața lui.

— Da?

— Poate vei afla mâine ceva despre tatăl tău, sugeră Liam când Colm nu mai zise nimic.

— Poate, zise ea blând. Poate că și soarele se va întuneca mâine, gândi ea.

Colm îi ridică bărbia.

— Brodick și cu mine încercăm amândoi să aflăm unde e. Știu că e greu, dar trebuie să ai răbdare.

— Ar putea să fie încă la Wellingshire?

El dădu din cap.

— Am trimis deja un mesager în Anglia.

— Adevărat?

Era așa surprinsă de măsura lui înțeleaptă, încât nu știa ce să

zică sau să creadă despre el. A greșit când l-a judecat așa aspru? Poate că până la urmă nu era chiar un căpcăun!

Apoi își aminti de Joan.

Când ochii plini de lacrimi ai Gabriellei îi aruncară o privire încruntată, Colm rămase perplex. Acum ce mai era? Nu o va înțelege niciodată. Crezuse că va fi fericită să audă că el încerca să-i găsească tatăl. Da, ar fi trebuit să fie a naibii de încântată. Și în mod cert, n-ar trebui să arate ca și cum ar fi vrut să-l strângă de gât.

Gabrielle hotărî că nu era momentul să-i vorbească despre Joan. Și pentru această discuție avea nevoie de intimitate.

— Colm, îți amintești că te-am rugat să am puțin timp de intimitate cu tine?

— Îmi amintesc.

— Sunt pe cale să am nevoie de și mai mult.

Liam îi făcu semn lui Lucien, apoi se îndreptă spre masă și-și umplu o cupă cu apă. Observă săgețile.

— Ce e cu astea aici?

— Am vrut să-i arăt diferența dintre cele două, răspunse Lucien. Prințesă, dacă nu te superi, acum mă duc să-l ajut pe Faust. Loialul ei paznic îi făcu o plecăciune și părăsi salonul.

Colm luă în mână cele două săgeți.

— Cui îi aparțin astea? întrebă el.

— Ce culoare are marcajul de pe pene? întrebă ea.

El răsuci o săgeată în mână examinând-o.

Crezând că nu a înțeles ce a vrut să spună, se îndreptă spre el, se aplecă și îi arătă culoarea din centrul fiecărei pene cu care era împodobită.

— Șofran. Vezi? Șofran e culoarea lui Lucien.

— De ce a marcat-o? întrebă Liam.

— Pentru ca să știe că e a lui. Când ne antrenăm, uneori săgețile noastre sunt așa de apropiate una de alta pe țintă, încât singurul mod de a ști cine a lovit centrul e după culoare.

— Folosești și tu arcul? întrebă Colm.

— Sigur că da. Nu mă antrenez mereu cu gărzile mele, doar uneori. Dacă ești așa de bun, scuză-mă, aș vrea să mă duc sus să-mi găsesc lucrul de mână. Mi se pare că l-am rătăcit.

Traversase. Aproape salonul, când Colm îi porunci să se oprească.

— Cu ce culoare își marchează Faust săgețile?

— Roșie.

— Christien?

— Verde.

— Și Stephen?

— Purpurie.

— Dar tu? întrebă el.

— Albastră. Pe ale mele le-am marcat cu albastru.

Colm rămase un lung minut privind scara, după ce ea îi părăsi. Apoi se îndreptă spre polița de piatră de deasupra căminului și luă de acolo o săgeată ruptă în două, cea pe care o scosese din mortul de la Finney's Flat.

Marcajul era albastru.

37

Colm ținea dovada în mână și tot nu-i venea să creadă. Era oare posibil? Fusesse Gabrielle la Finney's Flat și deci martoră a atrocității?

Dulcea și blinda lui Gabrielle luase o săgeată, o pusese în arc și izbise ticălosul în piept?

Nu, nu se poate să o fi făcut ea. Nu era înclinată să omoare.

Totuși dovada se afla în mâna lui.

— Colm, ce se întâmplă cu tine? întrebă Liam. Te uiți fix la săgeata aia ruptă, de o groază de vreme.

Mintea lui alerga în continuare și nu-i răspunse fratelui, își aduse aminte cum sărise Gabrielle în picioare pentru a-l opri pe preot, când acesta a fost gata să spună cum a ajuns Liam la abație.

Ea a fost acolo... și gărzile ei de asemenea. Oare folosise Stephen sau unul din ceilalți săgeata ei, pentru a-l omorî pe om? Da, asta trebuie să se fi întâmplat. Gabrielle nu avea temperamentul necesar pentru a lua viața unui om.

Colm o chemă pe Maurna, rugând-o să-i comunice Gabriellei că voia să vorbească cu ea. Menajera văzu privirea din ochii lordului și se grăbi să se supună. Ceva îi stârnise furia și spera, cu ajutorul cerului, să nu fie lady Gabrielle cauza. Blânda lady va fi foarte supărată, dacă lordul va ridica vocea la ea.

Maurna bătu la ușa Gabriellei.

— Lordul vrea să vorbească cu tine. Menajera deschise ușa și își băgă capul înăuntru. Gabrielle stătea pe pat, cu lucrul de mână în poală. Milady, cred că s-a ivit un necaz. Lordul e nemulțumit de ceva. Nu aș vrea să-l facem să mai aștepte. În timp ce-și urma stăpâna jos pe scări, Maurna continua să-i șoptească sfaturi: Dacă țipă, nu-l lua în seamă. Nu o să-ți faci rău.

— A strigat vreodată la tine, Maurna?

— Nu, nu a strigat, dar întotdeauna mi-a fost frică că o va face. Probabil că aș fi căzut moartă.

Gabriellei îi trecu prin cap că interesul menajerei față de ea

era extrem de plăcut.

— N-ai grijă. Eu n-am să mor.

— Totuși, poate că ar fi bine să stai jos, în timp ce îți vorbește el despre ceea ce-l necăjește, pentru a rămâne cu mintea limpede. N-aș vrea să te lovește la cap în cădere. Desigur, lordul nostru e rapid. Probabil că te va prinde. Murna nu o urmă pe Gabrielle în salon. Poate că nu e vorba de tine, milady. Poate că a e nemulțumit de altceva.

Când intră Gabrielle, Colm vorbea cu fratele lui. Liam era în picioare și îi zâmbea, putea să vadă ce obosit era. Recuperarea puterilor era o sarcină arzătoare pentru el. Apoi ea își îndreptă atenția spre Colm. Și el zâmbea.

— Vrei să vorbești cu mine? întrebă ea.

— Vino mai aproape. Vreau să-ți arăt ceva. Ridică săgeata ruptă. Se aștepta la o reacție imediată, dar ea nu părea decât prea puțin curioasă. O recunoști, Gabrielle?

Ea se apropie mai mult, văzu marcajul și zise:

— E una din săgețile mele.

— E ruptă.

— Pot să văd și eu că e, fu ea de acord. Unde ai găsit-o? Nu am vânat cu arcul și săgețile, de când am sosit aici.

— Am găsit-o la Finney's Flat.

— La Finney's... Ochii ei se deschiseră mari și făcu un pas înapoi. La Finney's Flat zici? Mă întreb cum o fi ajuns acolo.

— Am crezut că poți să-mi spui tu. Ți-ar plăcea să știi exact unde și când am găsit-o?

Ea știa deja.

— Colm, e ruptă. Mai bine ar fi trebuit să o arunci.

Liam se aplecă peste masă, încercând cu disperare să urmărească conversația tensionată.

— Îmi spune și mie unul dintre voi ce se întâmplă? ceru el.

— Este săgeata pe care am smuls-o din mortul de la Finney's Flat, Liam. Era trântit la pământ lângă groapa, pe care ticăloșii ăia o săpaseră pentru tine.

— Vrei să spui...

Gabrielle se uită la Liam și zise:

— E săgeata mea. Asta vrea să spună Colm.

— Acum îmi vei răspunde la întrebări fără ezitare, porunci Colm. Ai fost la Finney's Flat?

— Da.

— Când eram eu acolo? interveni Liam șocat.

Nerăbdarea făcuse ca vocea să-i devină ascuțită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Liam, încearcă să nu-ți pierzi firea. Da, am fost acolo când erai și tu.

— Care dintre gărzile tale l-a ucis pe ticălos cu săgeata ta?

— Niciunul. Eu l-am ucis. Auzind un oftat puternic, Gabrielle o văzu pe Maurna și pe Willa privind din bucătărie. Se aplecă spre Colm și strigă: Omul trebuia omorât.

Capul lui Willa se bălăbănea în sus și-n jos, iar Maurna rămăsese cu gura căscată.

Colm își trecu degetele prin păr de agitat ce era.

— Și toate astea în timp ce eu încercam să aflu... Pentru numele Domnului, de ce n-ai spus... Clătină din cap în încercarea nereușită de a și-l limpezi, apoi adăugă: Aveai vreodată intenția de a-mi spune?

— Am încercat. Te-am rugat, iar și iar, să-mi dedici o clipă din timpul tău.

— E o diferență între a-mi cere dulce puțin din timpul meu și a-mi spune că problema e de cea mai mare importanță.

Ea îi dădu un pumn în piept.

— Cum aş putea să ştiu ce cuvinte magice să folosesc, pentru a-ţi atrage atenţia?

Era conştientă că se purta ca o femeie răutăcioasă. Maurna fusese îngrijorată cum va reacţiona Gabrielle dacă lordul va ţipa la ea, şi acum ea era cea care ridica vocea la el.

Tocmai atunci găsi Stephen momentul oportun să intre în salon.

— Prinţesă, e vreo problemă?

Ea nu răspunse. Răspunse Colm:

— Să fie al naibii, dacă nu e.

Gabrielle se întoarse spre Stephen.

— Ştie, rosti oftând.

— Ahaa! Garda ei de corp îl privi pe Colm, în timp ce o întreba: Tu i-ai spus?

— A descoperit el. E vorba de săgeata mea, Stephen. Am uitat să o scoatem.

— Săgeata. Desigur. Nu m-am gândit la marcaj. Nu pot să cred că am fost aşa de neglijent.

— Ai fost ocupat să-l cari pe Liam de pe câmp. Nu te acuza singur. Colm ar fi descoperit până la urmă şi eu deja hotărâsem că a sosit timpul să-i spun adevărul.

Colm îi privea pe amândoi cu scepticism.

— Şi de ce aţi păstrat secretul în legătură cu toate astea?

— Nu ştiam cine erau oamenii aceia şi de unde veneau, şi deci, nu ştiam ce repercusiuni se vor ivi când va fi găsit cadavrul, răspunse Stephen.

— Aţi fost îngrijoraţi de. Consecinţe, pentru că l-aţi ucis pe omul acela? îl întrebă Colm pe Stephen.

— Nu, ci din cauză că l-am ucis eu, răspunse Gabrielle.

— Adevărat? îl întrebă el pe Stephen.

— Da, răspuse acesta. Mândria lui era evidentă când adăugă: Prințesa Gabrielle e mai maestră la tirul cu arcul decât noi. Nu era timp de pierdut, sau să ne mai gândim la consecințe. Ticălosul ridicase sabia și intenționa să-l taie pe Liam în două. Ea l-a oprit. Dând din cap, Stephen continuă: A fost un omor curat și rapid.

Gabrielle se uita intens la fața lui Colm, în timp ce acesta cugeta la cele spuse. Oare ce crede acum despre ea? De când s-au întâlnit, ajunsese de la târfă la ucigașă sângeroasă. Ce cuvinte drăguțe pentru a descrie femeia, pe care intenționa să o ia de soție. Aproape că îi era milă de el.

Colm își puse mâinile pe umerii Gabriellei și o forță să stea în fața lui.

— Ai să-mi explici tot ce s-a întâmplat. Și când termini, îmi va da raportul Stephen.

Gabrielle se simțea ușurată, că în sfârșit dădea totul la iveală. Povesti repede tot ce putea, să-și amintească, începând cu dorința ei de a vedea Finney's Flat.

— Când ne-am apropiat de luminiș, am auzit voci, așa că ne-am ascuns și nu ne-am dezvăluit prezența.

— Ai văzut vreo figură?

— La început, nu. Purtau rase cu glugă. Dar vreo doi dintre ei și-au scos glugile și i-am văzut.

— Și despre nume?

— Da, se certau unul cu altul folosind prenumele și n-am auzit nici numele clanului, nici de familie. Numele conducătorului lor era Gordon. El e omul pe care l-am ucis.

— Din ce cauză se certau?

Gabrielle îi aruncă o privire de simpatie fratelui lui, înainte de a-i răspunde:

— Voiau ca Liam să se trezească, pentru a realiza că va fi îngropat de viu, și se certau cum să-l bage în groapă.

— Dar nu intenționau să-l îngroape, până nu te vor vedea pe tine pe culme, mylord, interveni Stephen.

Colm își încleștă mâinile la spate și se îndreptă spre cămin. Privea focul cufundat în gânduri.

— Au spus de ce aveau nevoie să mă vadă acolo?

— Da, mylord, răspuse Stephen. Liam era doar momeala. Îl foloseau pentru a pune mâna pe tine.

38

Colm jură că îi va găsi pe ticăloși. Nu: i păsa cât de mult timp îi va lua – un an, zece, sau o viață de om – va continua să-i caute și îi va ucide până la ultimul. Și înainte de a muri, îi vor spune numele omului care le-a dat o asemenea sarcină, fiind sigur că un astfel de atac deliberat din partea unor străini, era instrumentat de cineva care avea ceva de câștigat. Deși era ceva teribil, se va face totuși dreptate.

După cum se dovedi, nu avu nevoie de o viață de om, nici măcar de un an. Doar de o după-amiază. Și n-a fost nevoie să-i caute. Au venit ei la el.

După ce Stephen și Gabrielle își făcură raportul în legătură cu ce au auzit la Finney's Flat, Liam pășea în sus și în jos cuprins de furie.

— Ai auzit ce a spus Stephen. Vorbeau limba noastră, dar accentul era diferit, mai gutural. Trebuie că proveneau din câmpiile de jos, sau de la graniță. Aș spune să-i chemăm pe toți oamenii și aliații noștri și să răscolim fiecare metru pătrat de câmpie, de aici până la graniță, până vom da de ei. Să mă

îngroape de viu? Să mă despice în două? Pui de cătea! Furia lui Liam și nerăbdarea de a-i pedepsi reieșeau din fiecare cuvânt.

Cu brațele încrucișate, Colm stătea liniștit în fața căminului. Îl lăsa pe fratele lui să-și verse furia, până în momentul în care Liam începu să descrie cum credea el că trebuie să moară fiecare din atacatorii lui.

— Gabrielle nu are nevoie să audă așa ceva, Liam.

— Vor suferii cu toții. Mă leg pe Dumnezeu că vor urla implorând milă, jură el. Oprit din tiradă, Liam căzu pe un scaun.

— Știi bine că îi vom găsi, zise Colm.

— Da, răspunse Liam. Știu.

Stăpânindu-se până la urmă, cei doi frați începură să întocmească planuri.

În timp ce Colm era ocupat cu Stephen și Liam, Gabrielle consideră că era momentul perfect pentru a se furișea de acolo. De două ori încercă să plece din salon, și de două ori Colm o reținu. În sfârșit o lipi de el și o înconjură cu brațul. Nu va pleca nicăieri, până fiu îi va da el voie.

Tocmai atunci bietul părinte Gelroy intră în salon căutându-și prânzul și fu imediat oprit cerându-i-se amănunte. Preotul arătă ușurat că adevărul a fost în sfârșit dezvăluit, apoi păru îngrozit când descoperi că Gabrielle luase viața unui om.

Gabrielle se simțea sleită, dar și ea era ușurată că totul fusese până la urmă scos la lumină. Să-i spună lui Colm adevărul a fost o treabă epuizantă. Se lipi de el și se relaxă. Teribila povară fusese înlăturată de la ea și dată lui. Nu se îndoia că îi va găsi pe oamenii care l-au atacat pe Liam și îi era recunoscătoare că-l oprise pe fratele lui să descrie modul

îngrozitor în care vor muri.

După ce Colm îl lăasă pe Stephen să se întoarcă la câmp și părintelui Gelroy îi permise să se ducă la bucătărie să-și caute de mâncare, Gabrielle fu în sfârșit singură cu el, dar nu pentru multă vreme.

Va pleca de lângă ea.

— Gabrielle... începu el.

Dar Maurna îl întrerupse.

— Vă cer iertare, mylord, dar au sosit Dacă nu ai timp acuma, aș putea să-i rețin într-un colț, să se agite acolo până ești gata să-i pedepsești.

Imediat pe urmele Maurnei se afla alt servitor.

— Macaraua s-a rupt și oamenii nu pot urca pietrele în vârful. Cred că ar fi bine să te uiți puțin.

Colm dădu din cap.

— Voi fi acolo într-un minut, Emmett.

Gabrielle ar fi putut să plece atunci, dar rămase unde se afla și o privi pe Maurna cum pe jumătate trăgea, pe jumătate împingea în salon doi băiețași. Ambii țineau capetele plecate. Colm o expedie pe Maurna și le porunci băieților să-i spună ce au făcut.

Îi domina de la înălțimea lui și Gabrielle nu putea decât să-și imagineze ce gândeau ei, când se uitau în sus la un astfel de gigant. Totuși nici unui nu părea speriat, și fiecare încerca să-i ia celuilalt vorba din gură.

Colm ridică mâna.

— Pe rând, câte unul. Ethan dă-i drumul primul, și Tom, încetează să te mai uiți la lady Gabrielle și fii atent la mine.

— Da, mylord, dar nu e doamna ta? întrebă Tom.

— Da, este. Acum taci din gură, în timp ce eu ascult ce are

Ethan de spus.

— Da, mylord, dar nu-i așa că te însori cu ea? întrebă Ethan.

Colm demonstrează o remarcabilă răbdare. Expresia lui era severă, dar băieții se simțeau bine cu el, altfel n-ar fi pus atâtea întrebări.

Gabrielle cugetă că erau cei mai adorabili băieți. Nu puteau să aibă mai mult de cinci ani și deși nu erau identici, păreau să fie gemeni. Ambii aveau pistrui și niște ochi căprui uriași, cu o urmă de zburdălnicie în ei.

De trei ori a trebuit Colm să le amintească de ce se aflau acolo și până la urmă Ethan îi spuse povestea.

— Să vezi, mylord, ceea ce am făcut noi a fost... încep el.

Acestea au fost singurele cuvinte pe care le-a înțeles Gabrielle. Tom continua să-l întrerupă și să-l corecteze, și povestea deveni așa de încurcată, încât atunci când au terminat, ea nu avea nici cea mai mică idee ce infracțiune săvârșiseră.

Apoi Tom, puțin mai precoce decât Ethan, simți că trebuie să explice. Dar și această poveste fu la fel de lipsită de sens.

Băieții erau în continuă mișcare, rotindu-se înainte și înapoi, dintr-o parte în alta, dându-și coate și uitându-se la el aparent Colm înțelesese ce i-au spus.

— Nu vă mai duceți la bucătărie, până nu sunteți invitați.

— Da, mylord, dar am putea să mergem înăuntru, când vrem să ne jucăm cu pisica?

— Nu, nu puteți.

— Da, mylord, zise Ethan. Dar nu am putea să ne uităm înăuntru, din când în când.

— Veți putea să intrați în bucătărie doar când sunteți invitați de Willa. Ați înțeles?

— Da, mylord, răspuse Tom. Dar am putea...

— Nu, nu puteți. Acum duceți-vă la Willa și cereți-i iertare.

Băieții dădură din cap.

— Da, mylord, rostiră la unison.

— Apoi vă duceți la mătușa voastră și îi cereți și ei iertare.

— Da, mylord, dar nu i-am murdărit podelele.

— Îi veți cere iertare pentru toate prostiile făcute.

— Da, mylord, dar am putea...

— Destul, Tom. Tonul lui era aspru în mod voit și reuși să obțină exact reacția pe care o dorise. Ochii lor se deschiseră mari și dădură iar din cap. Liam tuși pentru a-și ascunde râsul. Nu vreau să aud niciun argument, continuă Colm. Voi hotărî care va fi pedeapsa voastră. Veniți mâine la mine și vă voi spune ce trebuie să faceți.

Băieții alergară spre bucătărie și apoi se întoarseră la masa unde stătea Liam.

— Liam, acum te simți mai bine? întrebă Ethan.

— Da, sunt mai bine.

— Am putea să-ți vedem spatele? întrebă Tom. Unde ai fost rănit?

— Nu, nu puteți.

— Da, Liam, dar am putea vedea...

Liam le zâmbi băieților și îi mângâie pe cap.

— Astăzi ați făcut ceva foarte bun.

Băieții se luminară la neașteptata laudă.

— Am făcut? întrebă Ethan surprins.

— Da, ați făcut, răspuse Liam.

— Dar ce am făcut? se minună Tom.

— Mi-ați demonstrat că mai există inocență pe pământ, explică Liam. Acum plecați, înainte ca lordul să vă hotărască

pedeapsa. Imediat ce fură în afara razei lui de vedere, continuă: Mi-au înseninat starea sufletească.

— Nu prea par pocăiți, remarcă Gabrielle.

— Asta pentru că nu sunt, răspunse Colm.

— Ce pedeapsă le vei da? întrebă Liam.

— Sunt deschis sugestiilor. Până acum au fost izgoniți de la grajduri, de pe câmpul de instrucție, de pe înălțimile din jur, de la arsenal și acum din bucătărie.

— Unde e tatăl lor? întrebă Gabrielle.

— Plecat.

Își dădu seama că asta însemna că omul a murit și nu mai ceru alte explicații.

— Vă rugăm să fiți indulgent, mylord, dar în legătură cu macaraua... Rosti Emmett, care așteptase răbdător într-un colț.

— Vin acum, răspunse Colm.

Liam se ridică de pe scaun și se îndreptă spre Gabrielle. Colm plecă spre scări, dar înțepeni când Liam o trase pe Gabrielle la el și o îmbrățișă.

Gabrielle fu atât de uimită că înțepeni și ea câteva secunde.

— Ce îți închipui tu că faci? întrebă Colm.

— Îi arăt lady-ei Gabrielle cât de mult o apreciez.

Colm simți ce înseamnă o posesiune. Niciun om nu avea dreptul să atingă ceea ce-i aparținea lui, nici chiar fratele lui.

— Dă-i drumul.

Liam îl ignoră. O sărută pe Gabrielle pe frunte, se aplecă spre urechea ei și șopti:

— Mulțumesc.

Exact când Colm era gata să-l smulgă de lângă Gabrielle, fratele lui îi dădu acesteia drumul și ieși din salon.

La început, Gabrielle fusese luată prin surprindere de gestul brusc al lui Liam, dar când plecă, își dădu seama că a-i arăta gratitudinea era de fapt cel mai dulce și mai prevenitor lucru pe care putea să-l facă. Și fusese și blând, când a tras-o spre el.

Însă Colm fu departe de a fi blând, când o apucă și o înconjură cu brațele. Începu să spună ceva, apoi își schimbă hotărârea și în loc de asta o sărută. Gura lui o cuprinse în totalitate, însemnând că sărutul înlătura orice rezistență ar fi putut să-i opună.

Fiecare sărut era mai minunat decât precedentul și ceea ce se întâmplă după aceea era la fel. Colm ieși fără să-i arunce o privire, lăsând-o năucită. Gabrielle se uită după el, cum dispărea din vedere. Nu credea că va reuși vreodată să-l înțeleagă.

Cu greutatea poverii luată de pe umeri și cu cea mai mare parte a după-amiezii în față, hotărî să iasă să ia puțin aer proaspăt, așa că se îndreptă spre grajduri pentru a-l trata pe Rogue cu ceva dulce. Apoi plecă în căutarea lui Faust și a lui Lucien. Îi găsi stând pe o movilă dincolo de cetate, meșterind la săgeți. Lucien ungea coada unei săgeți cu o zdreanță, în timp ce Faust îi adăuga alteia pene. Se așeză lângă Faust și îl ajută la pene. Cei doi bărbați vorbeau în limba lor natală și ea ascultă, în timp ce Faust îi spunea lui Lucien că acum Colm știa de faptul că au fost la Finney's Flat. După ce se scurse o oră plăcută, Gabrielle le întrebă pe cele două gărzi, dacă n-ar vrea să călărească alături de ea dincolo de zidurile proprietății. Lucien voia să-și continue treaba, așa că Faust înșeuă doar doi cai.

Gabrielle își dădea seama că Rogue e nerăbdător să o ia la goană. Imediat ce ajunseră dincolo de zidul fortăreței, se

întoarse spre nord, îi dădu pînteni și îl lăsă să galopeze până în, vârful primei coline, apoi încetini și călări alături de Faust, în câmp deschis.

— N-ar trebui să ne întoarcem? întrebă Faust, după ce trecură câteva minute. Curând trebuie să sosească și cuferele tale. Mă întreb dacă abatele și-a amintit să trimită și statuia Sf. Biel. Părintele Gelroy vrea să o instaleze în fața capelei.

— Capelă care nu există încă, zise ea. Poate sta în magazie până ce va fi construită una.

— Poate că tatăl tău va trimite cândva și statuia cea mare a sfântului nostru, cea care stă în curtea din fața camerei mamei tale. A fost un cadou de la bunicul tău, înainte de a părăsi Sf. Biel. O privire tristă trecu prin ochii lui când adăugă: Trebuie că acum în munții din Sf. Biel e zăpadă.

Gabrielle putea să vadă că garda ei de corp devenise nostalgic, poate că-i era dor de casă, și simți o urmă de vinovăție, pentru că l-a adus atât de departe de patria lui.

— Cred că ai să te întorci curând, zise ea.

El zâmbi.

— Asta e ceea ce spune și Stephen, dar înainte de a pleca noi, trebuie să te măriți...

— Ca voi să fiți convinși că sunt în siguranță.

— Deja avem totală încredere că lordul nu va permite să ți se întâmple nimic rău.

— Apoi curând vă veți plînge de frig și de zăpadă.

El dădu din cap.

— Curând.

Coborâra colinele și continuară spre muchia care domina Finney's Flat. Gabrielle știa că străjile nu o vor lăsa să meargă mai departe. Încetini pașii, pentru a se încadra în curba potecii.

Tocmai înconjurau o înălțime, unde cărarea se îngusta, când Gabrielle trase brusc de hățuri. O caravană se îndrepta spre ei. Trei căruțe încărcate cu cufere și baloturi, însoțite de o jumătate de duzină de oameni călare, se aflau mai aproape de o aruncătură de piatră.

— Dumnezeule! murmură ea.

Înainte ca Faust să poată întreba ce nu e în regulă, ea trase de Mu și-l întoarse pe Rogue îndemnându-l să o ia la galop.

Faust alergă să o ajungă. Când fură aproape înapoi în cetate, o strigă:

— Ce nu e în regulă, prințesă?

— Oamenii aceia... sunt aici. Nu-mi vine să-mi Cred ochilor. Cheamă-i pe ceilalți. Repede, Faust.

Când ajunseră la grajduri, Gabrielle sări jos și dădu Mul lui Rogue grăjdarului. Dacă ar fi fost în depline facultăți mintale, ar fi călărit și prin curte, dar în loc de asta o luă la goană pe jos. Prin cap îi zburau întrebări. Trebuia să se asigure. Oare erau aceiași oameni? Și dacă erau, ce făceau pe proprietatea MacHugh? Nu avea nicio logică. Gabrielle trebuia să fie sigură înainte de a-i condamna. Faust nu-i recunoscuse, deoarece el rămăsese în pădure cu caii, în timp ce ceilalți s-au dus cu ea în luminișul de la Finney's Flat. Îi văzuseră pe unii dintre oameni, dar nu așa de clar ca ea. Dacă ar putea să-i audă vorbind, ar ști cu siguranță. Lear recunoaște vocile.

Faust îi chemă pe ceilalți paznici, cu două șuierături lungi și puternice. Când Stephen, care îi instruia pe tinerii luptători MacHugh și tocmai puneă o săgeată în arc, auzi fluieratul, fără să scoată un cuvânt, aruncă arcul și săgeata și o luă la fugă.

Christien, care era gata să arate, unui soldat cum să-și folosească brațele, ca o pârghie în fața opozantului într-o luptă

corp-la-corp, când auzi fluieratul, îl aruncă pe tânăr la pământ și sărind peste el își urmă diurnul spre locul de unde venea sunetul.

Lucien și Faust erau lângă Gabrielle când sosiră Stephen și Christien. Înconjurată de gărzi, le spuse ceea ce a văzut.

Stephen fu de acord că trebuie să fie siguri, înainte de a-i comunica lordului.

— Sunt nebuni să vină aici, zise Lucien.

— Exact asta gândeam și eu, zise ea.

— Dor, prințesă, de ce le-ar fi frică să vină? Ei nu știu că i-am văzut, sublinie Christien.

— Le-a văzut clar fețele vreunul dintre voi? Întrebă ea.

— Eu nu i-am văzut. Eram la cai, rosti Faust.

— Eu nu i-am văzut pe toți, răspuse Stephen. Îmi amintesc că m-am retras în spatele tău, pentru a avea vizibilitate bună, ca să țintești. Aveau încă pe cap glugile raselor.

— Nu știu dacă îmi pot aminti cum arată, admise Lucien.

— Prințesa i-a văzut pe toți și își va aminti, zise Christien. Ai încredere în tine, i se adresă Gabriellei.

— Când le voi auzi vocile, mă voi convinge.

Zgomotul copitelor cailor pe podul basculant le atrase atenția. Caravana sosise. Străjile îi opriră la poartă. Numai caii care trăgeau căruțele au primit permisiunea să intre pe pod, iar oamenilor care călăreau pe caii lor li se ordonă să-i lase în afara zidurilor și să meargă restul drumului pe jos. Oamenii se instalară în fața căruțelor și-și croiră drumul în sus pe colină, spre Gabrielle și gărzile ei. Cu cât se apropiau, cu atât se accelerau bătăile inimii Gabriellei. Când fură suficient de aproape, pentru ca ea să le vadă clar fețele, frica puse stăpânire pe ea.

Inconștienți că se îndreptau spre condamnarea lor, oamenii râdeau și vorbeau unul cu altul. Gabrielle le auzi vocile, dar deja știa: erau într-adevăr aceiași oameni.

Stephen nu-și luă ochii de la ei, în timp ce o întrebă:

— Prințesă?

— Da, acum sunt sigură, șopti ea.

Gărzile se apropiară de ea, mai protectori.

— Faust, du-te și găsește-l pe lord.

— Asta trebuie să fie ea? întrebă unul dintre oameni.

— Ni s-a spus că are părul negru și e o plăcere să te uiți la ea, răspunse altul. Dacă oamenii ăia ar pleca de lângă ea, aș putea să o văd mai bine.

— Nu putem să lăsăm cuferele, până nu vom ști sigur că e ea.

Unul dintre oameni își micșoră vocea până la șoaptă:

— Să lăsăm repede astea. N-am să stau pe aici, să-l întâlnesc pe lord.

Colm lucra la macara alături de meșterii pietrari, pe o latură a cetății. Tocmai dădea colțul cu o funie uzată în mână, când Faust îl strigă.

Vizitatorii stăteau în linie, în fața primei căruțe. Cel mai înalt făcu un pas înainte și cu un aer plin de importanță anunță:

— Am adus cuferele lady-ei Gabrielle. Le lăsăm aici, dacă ne confirmați că femeia aceasta este ea. Și o arată pe Gabrielle.

Nimeni nu-i răspunse.

Colm se îndreptă spre Gabrielle.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

Apropierea lui îi dădu putere, dar nu putea să-și oprească mâinile să nu-i tremure, când îi atinse brațul.

— Aș dori să te întâlnești cu oamenii care mi-au adus lucrurile. Făcu un pas înainte, dar Stephen o opri să mai facă și altul. Eu sunt lady Gabrielle.

Omul care vorbise se uita nervos la MacHugh, când i se adresă Gabriellei:

— Atunci, astea sunt cuferele tale.

— Da, sunt.

— Ți le-am adus de la abație.

Gabrielle se întoarse spre Colm.

— Acești oameni te-ar putea interesa.

Colm îi privi.

— De ce? întrebă el.

Cu spatele la răufăcători, ea șopti:

— Pentru că le place să sape gropi.

39

— Ești sigură de asta, Gabrielle? întrebă Colm.

— Da. Gabrielle nu-și dădea seama la ce se gândea Colm.

Șopti: Vrei să le dau numele? Îmi aduc aminte de toți.

El nu o privi când răspunse:

— Nu e necesar. Du-te înăuntru, Gabrielle și rămâi acolo.

Autocontrolul său o uimi. Știa că furia îi bântuia ființa, dar nu lăsa să se vadă nimic.

Fără să fie rugat, Christien plecă în viteză în căutarea lui Braeden, simțind că aghiotantul lordului trebuia să știe ce se întâmplă.

În timp ce Lucien și Faust o escortau înăuntru, Gabrielle se uită înapoi peste umăr. Colm se îndrepta spre oamenii osândiți. Cu ochi încărcăți de teroare, se retrăgeau și se

îngrămădiră în jurul căruțelor, unde dădură peste o duzină de luptători MacHugh înarmați, ce urcau colina din spatele lor.

Ușa se închise în urma ei și ea urcă treptele spre salonul cel mare. Nu auzi niciun zgomot venind de afară – era o liniște mormântală – iar gărzile nu o lăsară să se uite pe fereastră. Trecu o oră, apoi alta, și alta. Și tot niciun sunet de afară. În ciuda încercărilor lui Lucien și ale lui Faust de a-i capta atenția, neliniștea Gabriellei creștea.

Când soarele ajunsese la apus, Stephen intră în salon. Era singur.

— Prințesă, cuferele tale au fost duse în magazie.

— Mulțumesc. Mâine va fi timp destul să mă uit prin ele. Se întâmplă să știi dacă vine și Colm în curând?

— Lordul a părăsit proprietatea. Mă îndoiesc că se va întoarce noaptea aceasta.

— Milady, cina te așteaptă pe masă, anunță Maurna.

— Cred că am să-l aștept pe lord și pe fratele lui...

— Amândoi au părăsit proprietatea, afirmă Stephen.

— Numai ei doi?

— Nu.

Nu mai adăugă nimic.

Gabrielle află mai multe de la Maurna, decât de la vreuna din gărzile ei.

— Un număr suficient de oameni ai clanului nostru l-au însoțit pe lord. Iar străinii care ți-au adus lucrurile au plecat cu ei. După cum arătau, nu cred că ar fi vrut să meargă, dar nu-i poți spune nu lordului, nu-i așa?

Părea că Maurna nu știa cine erau străinii sau ce făcuseră și Gabrielle nu dorea să-i spună.

În noaptea aceea, se băgă în pat devreme, dar somnul nu

veni până la primele ore ale dimineții.

Colm nu se înapoie la cetate timp. De cinci zile și cinci nopți lungi. Și când în sfârșit veni, nu-și anunță prea sonor sosirea. Într-o dimineață, Gabrielle cobora scările când iată-l, era acolo, în fața căminului. Fu atât de surprinsă să-l vadă, că aproape căzu de pe ultima treaptă. Își netezi nervoasă rochia și-și ajustă cordonul, care îi înconjura șoldurile. Dacă ar fi știut că revine, ar fi dedicat mai mult timp și grijă aspectului ei. Și-ar fi pus rochia verde-smarald, nu aceasta albastră decolorată și și-ar fi legat părul cu o panglică frumoasă. Nu l-ar fi lăsat să atârne așa pe umeri.

Știa că arată cam neglijentă, dar de fapt era vina lui, hotărî ea, deoarece nu o anunțase în niciun fel.

— Ai venit, zise ea.

Colm se întoarse și ochii lui sălbatici o învăluiră flămânzi. Al naibii de mult îi lipsise. Îi lipsiseră zâmbetele ei, încruntarea ei, râsetele ei și cel mai mult îi lipsiseră sărutările ei.

Dar nu era făcut pentru cuvinte mieroase.

— Îți petreci diminețile dormind, Gabrielle.

— Nici măcar nu-mi spui „bună” și imediat începi să mă critici?

— Ești bolnavă?

— Nu doarme noaptea, mylord, anunță Maurina în timp ce aducea la masă un ulcior. Îl puse alături de patru pocale, se înclină în fața lordului și adăugă: în unele nopți nici nu s-a dus în dormitor, până în primele ore ale dimineții.

— De unde știi când mă duc eu la culcare? întrebă Gabrielle.

— Garrett i-a spus lui David, iar el i-a spus lui Aitken, care

i-a spus omului meu și el mi-a spus mie.

— Dar de unde știe Garrett?

— Știe, pentru că i-a spus Nevin. Vrei să știi cum a aflat Nevin?

Dumnezeule mare, nu, nu voia! Avea impresia că pomelnicul putea să continue toată dimineața.

— Gabrielle, vino înapoi, porunci Colm.

Traversă salonul și se opri în fața lui. Apoi se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută pe gură. A fost un sărut rapid, totuși un sărut. Făcu un pas înapoi, se uită la el și rosti:

— Bine ai venit acasă, mylord.

După părerea ei, acesta era salutul adecvat. Își încrucișa brațele și așteptă ca și el să facă același lucru.

— De ce nu dormi noaptea? o întrebă el.

Ignorând întrebarea, întrebă la rândul ei:

— Ești bucuros că ești acasă? Și dacă ești, trebuie să-mi spui și mie. Este o treabă de amabilitate.

— Da, sunt bucuros că sunt acasă, prostănaco. Acum răspunde-mi la întrebare.

Deoarece îi zâmbise când i-a spus așa, nu o consideră o jignire.

— Nu știu.

— Ai fost îngrijorată de ceva?

— Trebuia să fiu îngrijorată? Oare de ce? Poate pentru că mi-era teamă pentru tatăl meu, pentru că nu am nicio știre, unde ar putea să fie. Ori poate că, din cauză că viitorul meu soț a plecat și nu s-a întors zile întregi. Nu puteam fi îngrijorată că i s-a întâmplat ceva?

— Ai fost îngrijorată pentru mine?

Ea îi dădu un pumn în piept.

— Și tu îmi spui prostănacă? Inspiră adânc înainte de a continua: Da, am fost îngrijorată pentru tine, dar ai fost ultimul pe lista îngrijorărilor mele.

— Miți, Gabrielle, și nu prea bine.

— Știu că nu vrei să te însori cu mine, începu ea, dar...

— Mă voi însura eu cu tine, se auzi o voce de la intrare.

Liam pătrunse cu pași mari în salon.

— Nu, nu te vei însura cu mine, Liam, zise ea exasperată. Și încerc să am o conversație privată cu Colm. Te rog pleacă!

Colm o înconjură cu brațele și o atrase mai aproape de el.

— Lady Gabrielle a fost de acord să se mărite cu mine.

— Da, știu că a fost, dar tu nu o vrei, însă eu da, mai zise Liam. Nu ție ți-a salvat viața, pe a mea a salvat-o și îi voi fi îndatorat pentru totdeauna.

Colm începuse să se înfurie.

— Crezi că am să ți-o dau ție, sau oricărui alt bărbat?

— Atunci o vrei? replică Liam.

— Să fiu al naibii dacă nu!

Liam dădu din cap și cu un rânjet satisfăcut zise:

— Ar trebui să-i spui și ei asta.

Gabrielle și Colm îl auziră râzând, în timp ce cobora scările.

Colm o răsuci în brațe și o privi în ochi.

— N-am să te las să pleci niciodată, Gabrielle.

Ea nu știu ce să spună, ceea ce probabil a fost foarte bine, deoarece el nu-i dădu timp decât să deschidă gura.

Și gura lui o acoperi pe a ei și limba i se insinuă înăuntru, cerând să-i răspundă. Ea îi înconjură gâtul cu brațele și se apropie nerăbdătoare de el, în timp ce gura lui o domina, iar și iar. Sărutul devenise carnal. Îl stârnea cum nicio altă femeie nu o făcuse și Colm știu că, dacă nu se oprește, își va pierde

controlul.

Când încetă să o mai sărute, inima Gabriellei bubuia. De abia a putut să-și recapete răsuflarea. Dar a fost scoasă din buimăceală, de vocea unui bărbat.

— Mylord, îți cer iertare, dar au apărut alte probleme cu macaraua.

Meșterul pietrar stătea chiar în spatele ei. Colm îi făcu semn omului cu mâna să plece.

— Gabrielle, am observat că nu m-ai întrebat ce s-a întâmplat când am plecat de aici.

— Mi-ai fi spus, dacă întrebam?

— Nu.

— Atunci e bine că n-am întrebat. Nu cred că vreau să aud ce s-a întâmplat cu oamenii aceia. Aș putea să am coșmaruri.

— Dormi cu bine, zise el. Nu i-am îngropat de vii.

— Exact de asta mi-a fost frică. Îmi cunoști gândurile, tot atât de bine ca și mine. Liam a fost așa înnebunit și a amenințat că va face niște lucruri oribile. Oftă. Dar nu i-ai îngropat de vii. Dădu din cap și-i studie fața câteva secunde, apoi îndrăzni să întrebe: Ce li s-a întâmplat? I-ai lăsat să se întoarcă acasă?

— Nu.

Știa să nu e cazul să-l mai descoase, de frică să nu-i spună exact ce pedeapsă le-a aplicat. Colm nu era genul de om care ierta și nici Liam.

— Ai putut să afli cine i-a trimis după Liam?

Înainte ca el să poată răspunde, încă doi oameni din clan intrară în salon, atrăgându-i atenția. Colm îi ignoră, dar Gabrielle nu putu.

— Clanul tău te solicită tot timpul.

— Da, așa e.

— Ar fi mai bine să te duci.

El dădu din cap.

— Da, ar fi mai bine. O apucă de mână și trecând pe lângă ea o trase după el. Înzăuați-mi calul, îi porunci el unuia dintre oamenii care așteptau, iar celuilalt în spuse: Nu mai ascult nicio altă problemă, până după-amiază. Comunicați-le și celor care așteaptă.

Gabrielle se dădu la o parte, pentru a lăsa pe un om care avea un sac cu grâu pe umăr să intre pe ușa deschisă a magaziei.

El îi făcu un semn de salut și se întoarse spre Colm:

— Vrei să ajut la căratul hainelor lady-ei Gabrielle sus?

Acesta își roti ochii în jur și văzu cuferele clădite pe podea.

— Ai cărat prea multe cu tine, o critică el.

Gabrielle râse.

— Oare ar putea crede cineva că aceste cufere sunt pline de rochii?

Tânărul dădu din cap.

— Englezii au nevoie de mai multe lucruri decât noi.

— Iar oamenii lui MacHugh au nevoie să facă comentarii, fără să cunoască faptele, contracara ea. Colm, dacă ai o clipă liberă, mi-ar plăcea să deschizi unul din cufere.

— De ce? întrebă acesta.

— Deschide și ai să vezi.

Îi stârnise curiozitatea.

— Pe care dintre ele vrei să-l deschid?

— Alegerea e a ta.

Colm dădu un cufăr jos de pe stivă, surprins de greutatea lui.

— Fir-ar să fie, ia-l de celălalt capăt, porunci el.

— Îmbrăcămintea englezilor atârnă mai greu decât un cufăr plin cu pietre, bombăni Danen.

— Îmbrăcămintea nu atârnă așa greu, chiar dacă e englezească.

Erau patra încuietori. Colm le descuie pe rând, și deschise capacul. Înăuntru erau înghesuiți niște saci plini.

Gabrielle sugeră să-și folosească pumnalul pentru a-i sfâșia și când o făcu, țâșniră afară boabe de sare grunjoasă.

Era peste măsură de surprins.

— Ai adus sare!

— Da. Sarea era unul din cadourile mele destinate lordului Monroe, iar acum e a ta.

— Sarea e mai valoroasă decât cele mai prețioase bijuterii, se bâlbâi Danen. Ochii lui verzi străluceau de emoție. Și foarte necesară. E adevărat, mylord?

Colm fu de acord cu un semn.

— Cuferele astea sunt toate pline cu sare?

— Toate în afară de unul. Ești încântat?

— Sunt. Dacă cineva ar fi știut ce se află în aceste cufere, nu ni le-ar fi adus niciodată.

Ferecă încuietorile și ieși afară. Un grăjdar conducea calul lui Colm prin curte. Animalul nervos încercase de două ori să se ridice în două picioare, înainte ca acesta să-l calmeze. Black, așa se numea, era un animal magnific. Era de două ori mai mare ca Rogue, dar Gabrielle era convinsă că felul lui de a fi nu era nici jumătate la fel de dulce. Colm o săltă pe Black, apoi sări în spatele ei și apucă frâul.

— Unde mergem? întrebă ea.

O femeie care căra un coș se îndreptă repede spre ei.

— Mylord, dacă ai un minut, nu am nevoie decât de o vorbă despre...

— Va trebui să aștepti.

Înlănțui talia Gabriellei cu brațele și o ținu strâns lipită de el, în timp ce îndemna gigantul cal să pornească. Gabrielle nu-și putea imagina ce se întâmplă cu Colm. Nu plecă de lângă ea, pentru a rezolva cererile clanului. Nu, părea că fuge de clan, pentru a fi cu ea.

Odată ce trecură de șanțul cu apă, Colm îi dădu pinteni lui Black, care porni alergând ca vântul. Și nu se opriră, până nu ajunseră pe o creastă ce domina o vale frumoasă, cu un pârâu ce șerpuia prin ea. Descălecă și o depuse și pe ea pe pământ. Mâinile lui întârziară pe talia ei.

— Vino și stai lângă mine. Am nevoie să vorbesc cu tine, rosti Colm.

Tonul lui o îngrijoră.

— Ai niște vești proaste? De aceea ai vrut să fiu singură cu tine, pentru a nu te face de rușine plângând în fața clanului tău?

— Nu ai putea să mă faci de rușine niciodată.

Ea se așeză lângă un copac și-și aranjă fustele, pentru a-și acoperi gleznel.

— Am învățat să mă aștept la ce e mai rău.

El puse un genunchi în pământ în fața ei și îi cuprinse bărbia în palmă.

— Te-am adus aici pentru a nu fi întrerupti, ceea ce în mod cert ai observat că se întâmplă destul de frecvent pe proprietatea mea.

— Se întâmplă, pentru că tu nu le delegi și altora din atribuțiile tale. Ar trebui, să știi. Dacă i-ai încredința lui

Braeden sau altcuiva, inclusiv fratelui tău, mai multe responsabilități, nu numai că ai lua ceva din povara de pe umerii tăi, dar le-ai arăta și lor că ai încredere în ei. Nu ești singurul care poți lua o hotărâre corectă.

— Nu te-am adus aici, pentru a-mi ține o piedică. Se așează lângă ea și se sprijini de copac. Așa am să fac, afirmă apoi întinzând picioarele și încrucișându-le.

Arată relaxat, reflectă ea, dar așa fac și leii, înainte de a ataca.

— Dacă erau noutăți bune, mi le-ai fi comunicat până acum.

— Nu sunt nici bune, nici rele. Iată ce. Am aflat: oamenii care ți-au adus cuterul nu ar fi venit niciodată acasă la mine, dacă ar fi știut că cineva i-a văzut la Finney's Flat. Am avut posibilitatea să-i iau la întrebări timp îndelungat.

Ea nu-l rugă să-i explice ce voia să înțeleagă prin posibilitate.

— Și ți-au răspuns la întrebări?

Oare își închipuia că au avut de ales? Sigur că au răspuns la întrebările lui. A făcut totul, ca să le fie imposibil să refuze.

— Toți au afirmat că nu cunosc numele omului care i-a angajat. Doar conducătorul lor îl știa.

— Gordon. El a fost conducătorul lor și eu l-am ucis. Îl lovi ușor peste genunchi, ca și cum ar fi vrut să-l consoleze. Regret!

— Ce regreti?

— Regret că nu ai putut să afli cine i-a trimis după Liam.

— MacKenna i-a trimis.

— Dar cum...

— Am să-ți explic, iar tu vei înceta să-mi mai pui întrebări, până nu termin. Așteaptă ca ea să fie de acord apoi continuă:

Baronul Coswold avea cuferele tale, pe care le-a luat de la abație. Aproape imediat după ce ai plecat tu, el și soldații lui au început să te caute. Ca și celălalt.

— Percy? Chiar și numele lui o dezgusta și se înfioră de dispreț. Cei doi sunt niște diavoli.

— Din câte am înțeles, amândoi ascultau zvonurile, în timp ce încercau să te găsească. Coswold a auzit că s-ar putea să locuiești cu clanul meu și trebuia să se convingă, înainte de a acționa. Ce cale ar fi fost mai bună, decât să trimită cuferele cu oamenii lui, care apoi îi vor raporta dacă te-au găsit sau nu.

— Nu abatele le-a trimis?

— La insistențele lui Coswold, el i le-a dat. Dar sunt sigur că abatele a crezut că face o faptă bună. Problema a fost găsirea oamenilor care să le aducă. Coswold nu putea trimite englezi. Aceștia n-ar fi ajuns niciodată atât de departe și dacă din întâmplare sau datorită norocului ar fi făcut-o, n-ar fi reușit niciodată să se întoarcă, pentru a-i raporta.

— Dar cum a făcut... realizează că l-a întrerupt din nou și se opri.

— Oamenii pe care i-a angajat Gordon nu știau că MacKenna îi plătea, dar MacKenna știa cine sunt. Gordon i-a spus numele lor.

— Cum ai obținut această informație?

— E uluitor ce își poate aminti omul, când îl strângi cu ușa. Unul cu numele Hamish mi-a spus că i-a auzit pe Coswold și pe MacKenna că au făcut un fel de aranjament. L-au numit pact. Coswold știa că regele John nu te va da lui niciodată, așa că i te-a promis lui MacKenna. Astfel, acesta va primi și Finney's Flat. În schimb, Coswold va putea să te vadă de câte ori dorea. După câte am înțeles, intenționau să te împartă între

ei.

Gabriellei aproape i se făcu rău.

— N-am crezut că oamenii aceștia ar putea să mă mai îmbolnăvească, după tot ce au făcut, iar acum îmi spui că intenționau să mă împartă? Ca pe o nevastă? O, Dumnezeule...

Încercă să se ridice, dar Colm o trase blând lângă el.

— Altul dintre renegații aceia a admis că l-a auzit pe Coswold șoptindu-i unuia dintre confidenții lui. Da, Coswold te voia în patul lui, Gabrielle, dar voia și informația pe care crede el că o deții. Colm se gândi că e ciudat că Gabrielle nu-l întreba, dacă avea vreo idee ce fel de informație credea Coswold că ar putea să tăinuiască ea. Știi ce vrea, nu-i așa? o întreabă el.

— Da.

— Gabrielle?

Se sprijini de el.

— Vrea comoara Sf. Biel. Îi spuse legenda, așa cum îi fusese spusă și ei de nenumărate ori: Se spune că regele Grenier din Sf. Biel nu a trimis papei tot aurul, ci o parte la ascuns. De asemenea, se crede că această comoară e atât de mare, încât oricine ar găsi-o ar avea putere să conducă lumea. Nimeni n-a găsit-o, dar a devenit o poveste interesantă.

— Coswold de ce crede că există?

— Nu știu.

— Și de ce crede că tu știi unde se află comoara.

— Sunt unii care cred că secretul a trecut de la rege la fiica lui, iar ea l-a spus mai departe fiicei ei...

— Mama ta ți-a vorbit vreodată despre comoară?

— Mi-a spus doar povești. Ea credea că lăcomia e motivul

pentru care unii își închipuie că această comoară legendară există.

— Dar ce spui de locuitorii din Sf. Biel? întrebă el. Ei cred în acest mit?

— Unii da, alții nu. Ei au puține nevoi. Au destulă hrană din pescuit și vânat și suficient lemn pentru a-și încălzi casele. Trăiesc o viață simplă, dar îndestulată.

— Cu alte cuvinte, nu vor aurul.

Îi înconjură din nou mijlocul cu brațul și ea îl atinse cu vârful degetelor, în timp ce se gândea la patria mamei ei. Atingerea fu ușoară ca un fulg, dar avu un efect puternic asupra lui.

— Acum e rândul meu să-ți pun câteva întrebări, Colm. Ai spus că Coswold trebuia să se asigure că mă aflu la clanul tău, înainte de a acționa. Ce înseamnă asta? Ce crezi tu că intenționează să facă?

El clătină din cap.

— Va trebui să aflu ce se află în mintea aia întortocheată, dar voi reuși, Gabrielle.

— M-a surghiunit în numele regelui John, îți amintești? Și Percy s-a raliat lui Coswold condamându-mă. Iar acum spui că, imediat ce au părăsit abația, au început să mă caute? Degetele ei pipăiră o cicatrice de pe mâna lui. Tu cum ți-ai dat seama că sunt inocentă? Ai spus că știai că Isla minte.

— Luna. Ea a spus că luna strălucea, de aceea a putut să te vadă, dar în noaptea aceea a plouat, Gabrielle. Nu a fost lună. Știi asta deoarece eu îl căutam pe Liam și a fost prea întuneric pentru a continua. A trebuit să aștept până la revărsarea zorilor.

— Dar călugărul nu cred că a mințit. Cred că m-a văzut

când mă duceam să-l vizitez pe Liam.

— Asta cred și eu.

— Ai fost logodit cu altă femeie? întrebarea îi scăpă, înainte de a-și pierde curajul. Lady Joan? I-ai promis că te însori cu ea?

— Eram gata să mă însor cu ea.

— Când?

— Acum trei ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl ei a decis că o altă alianță îl va face mai puternic, așa că a măritat-o cu lordul Dunbar. Ca și Monroe, e un bărbat mai în vârstă.

— Vine aici, nu-i așa?

— Eu n-am auzit asta, dar va fi binevenită. Sora ei e măritată cu unul din oamenii mei.

Dar întrebarea, la care voia cel mai mult să-i răspundă, nu putea să i-o pună. A iubit-o pe Joan? Și dacă l-ar fi întrebat, i-ar fi spus adevărul?

— Ce vei face cu MacKenna?

— Am să-lucid.

— Deci vei pleca la război împotriva clanului: MacKenna? întrebă ea și înainte ca el să-i poată răspunde adăugă: Și ce se întâmplă dacă armata lui Coswold se aliază cu armata lui MacKenna?

— Să nu fii îngrijorată în legătură cu Coswold sau cu Percy, răspunse el. Nu au nicio putere asupra ta.

Dacă era adevărat, atunci de ce îi era așa de frică?

Regele John pretindea o explicație și baronul Coswold fu obligat să i-o dea. I se poruncise să se întâlnească cu John la castelul Newell, unde regele se recrea după o campanie pierdută împotriva Țării Galilor. Un mare număr dintre baronii lui John fură așa de înfuriați de atacurile regelui lor, încât au amenințat că se vor ridica împotriva lui. Coswold se aștepta ca John să fie în toane foarte proaste.

Percy fusese de asemenea convocat la castelul Newell, pentru a-și prezenta versiunea în legătură cu cele întâmplate la abația Arbane, iar Coswold nu putea decât să-și imagineze minciunile pe care le va turna dușmanul său.

Coswold îi permise Islei să-l însoțească. Ajunsese să fie obișnuit să-i împărtășească neliniștile, fără teama că va spune altcuiva ce afla. Situația ei era dependentă în totalitate de bunele lui intenții și ea n-ar fi făcut nimic să o periclitizeze.

Și avea grijă de el foarte bine. Urmărea tot ce îi făcea plăcere și se asigura ca servitorii lui să îi slujească casa, așa cum îi plăcea lui. Coswold nu intra niciodată într-o cameră înghețată, sau să pună mâna pe un pocal gol. Ea știa ce mâncăruri îi plac și ce mâncăruri evită. La rândul lui, Coswold știa că până la urmă va trebui să-și ia o soție și să aibă moștenitori, dar chiar și atunci plănuia să o țină pe Isla pe lângă el, pentru a continua să-i împlinească poruncile.

De când îi permisesese să meargă cu el la abația Arbane, devenise mult mai activă, iar acum, de abia putea să-și ascundă surescitarea. Știa de ce. Auzise probabil că Percy e convocat și el la rege. O, ce nebună să-și închipuie că va avea vreodată un viitor alături de dușmanul lui. La abația Arbane, când Isla a acuzat-o pe Gabrielle de comportament indecent, la început Coswold a fost împotriva spectacolului, dar apoi

realiză că ar putea fi folosit în avantajul lui.

— Ești nerăbdătoare să-l revezi pe baronul Percy? o întrebă el, pe când se îndreptau spre castelul Newell.

— E adevărat, sunt.

— Isla, dar nici măcar nu-ți vorbește.

— Ba da, insistă ea. Uneori.

— Îți pierzi timpul tânjind după el.

Ea își ascunse zâmbetul.

— Se spune că în curând se va însura.

Coswold ridică indiferent din umeri.

— Deci a renunțat la lady Gabrielle. Era și timpul. Nu va putea să o aibă niciodată.

— Cred că acum vrea pe altcineva, afirmă ea.

El ridică o sprinceană.

— Cum ai aflat asta?

— Bârfe, zise ea fără să ezite. Ai auzit de oamenii pe care mi-ai spus că i-ai trimis cu treburi? Nu ești îngrijorat că nu s-au întors?

Coswold a trebuit să-i spună Islei că a angajat oameni să aibă grijă de o problemă, dar nu i-a dezvăluit ce însărcinare aveau.

— Nu, n-am auzit niciun cuvânt de la ei. Și s-a scurs deja destul timp, pentru a se întoarce. E ca și cum, la fel ca sluga mea Malcolm, s-au evaporat și ei în aer.

Isla știa că lui Malcolm îi era frică de Coswold. Îl văzuse pe omul acela mare și urât alături de Coswold și știa că era în stare să ucidă, dacă i-ar fi poruncit unchiul ei. Isla a auzit că Malcolm i-a tras un pumn lady-ei Gabrielle. Regreta doar că Malcolm nu a desfigurat-o cu totul. Isla nu se simțea vinovată de răul cauzat de minciunile ei.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Malcolm? întrebă ea încercând să pară interesată.

— Căutam pe dealurile din vestul abației. Acum călărea lângă mine, iar în minutul următor, când m-am uitat, dispăruse.

— Ce căutai, unchiule?

— Nu e treaba ta. A, în sfârșit am ajuns! Să fii tăcută ca un șoarece, în prezența regelui John. Soarele e gata să apună. Mă îndoiesc că vom fi primiți în audiență mai devreme de mâine.

Coswold greșea foarte mult. Regele voia să vorbească cu el, chiar în clipa în care sosea. Nu-i fu lăsat timp lui Coswold, nici cât să se spele pe mâini de praf.

Isla își urmă unchiul în sala principală, dar rămase lângă ușă. Stătea atât de aproape de draperii, încât dacă voia putea să se ascundă după ele, fără să fie observată.

Sala era de trei ori mai mare decât sala din palatul lui Coswold. Și era dotată cu două șeminee, unul la fiecare capăt. Regele stătea la o masă lungă, acoperită cu o față de masă albă, atât de lungă încât tivul ei atingea pardoseala.

Înălțimea sa purta o mantie stacojie, identică cu culoarea vinului pe care îl împrăștie pe postavul alb al feței de masă, când izbi pocalul punându-l jos și se așează.

John nu era un bărbat frumos. Era de înălțime mijlocie și cu o burtă proeminentă, dar pentru Isla părea ca un gigant dominator. Credea că e la fel de puternic ca Dumnezeu, pentru că putea să distrugă o țară întreagă, cu o singură poruncă. John dovedise deja lumii că nu-i era frică de papă. De fapt, profitase de propria lui excomunicare, confiscând averile bisericii. Se spunea că regele John era în stare să fure și inocența din sufletul unui sfânt.

Podiumul pe care se afla John îl făcea să pară mult mai înalt decât Coswold, care se înclină și îngenunche în fața lui. John tocmai îi dăduse baronului permisiunea să se ridice, când ușile se deschiseră și baronul Percy intră țațoș înăuntru. Era urmat de o femeie cam de vârsta Islei. Îmbrăcată frumos, purta bijuterii sclipitoare la gât și în păr. Nu arăta să fie înrudită cu Percy, dar Isla nu vedea realitatea ca unchiul ei. Poate că femeia era o verișoară sau poate, ca și Isla, o nepoată.

Totuși, femeia era foarte arogantă. Nu se ascunse în umbră, ci îngenunche lângă Percy și așteptă până ce John le făcu semn la amândoi să se ridice.

John i se adresă întâi lui Percy.

— Văd că ți-a revenit bunul simț și ai dat atenție poruncilor mele, zise el arătând spre femeia care stătea lângă baron.

— Lady Beatrice, du-te și fă-te comodă în camerele tale. Percy bătu din palme și imediat apărură doi servitori, pentru a o conduce.

Odată ce eleganta femeie dispăru din vedere, John se lepădă de maniere:

— Știi ce neazuri mi-ai cauzat?

— Am făcut ceea ce ai fi vrut tu să fac, afirmă Percy.

— Acum explică-te, porunci regele și voi hotărî dacă ce ai făcut a fost bine, sau rău.

Percy povesti repede ce s-a întâmplat la abație.

— Nimeni n-a fost mai surprins ca mine, să afle că lady Gabrielle s-a comportat ca o târfă oarecare. Știam că ai fi vrut să o pedepsești și am intenționat să ți-o aduc, pentru a-i hotărî soarta.

— Acum e rândul tău, Coswold.

Baronul explică ce s-a întâmplat după ce asasinarea lui

Monroe a fost descoperită și când termină de relatat versiunea lui asupra evenimentelor, adăugă:

— Nu am crezut că ai vrea să-ți pierzi timpul cu o târfă. Știam ce trebuie făcut.

— Și ce anume, te rog să-mi spui?

— Am surghiunit-o. În numele tău. I-am luat tot. Nu mai are rege, nici țară, nici familie la care să apeleze. A fost alungată în sălbăticie. Cred că pedeapsa asta e mai rea decât o execuție rapidă. Nu ești de acord, înălțimea Ta?

John își frecă bărbia.

— Sunt de acord, zise el până la urmă. Mi se pare greu de crezut că frumoasa fiică a baronului Geoffrey a fost în stare să se autodistrugă în felul acesta. Am să asediez Wellingshire și am să-i ucid tatăl, pentru că nu și-a făcut datoria și nu i-a apărat inocența. Acum nu mai are nicio valoare pentru mine.

Ridică pocalul și luă o înghițitură bună. Vinul îi picură în barbă și își folosi dosul palmei pentru a-și șterge bărbia.

— Poate că și tu, Coswold ai scăpat de obsesia ta pentru Gabrielle? Percy s-a mișcat mai repede și îți sugerez să faci și tu la fel.

Coswold se întoarse spre Percy.

— Ce anume semnifică zâmbetul tău afectat?

— În două luni mă însor cu lady Beatrice. Îmi aduce o dotă frumoasă. Mult mai frumoasă.

Isla își acoperi gura, pentru a-și opri țipătul. Nu, nu poate fi adevărat! Percy trebuie să se însoare cu ea. I-a promis.

Când Coswold părăsi sala împreună cu regele John, Isla nu-l urmă. Înlemnită în umbră, se uita la Percy care rămăsese în urmă.

Percy o văzuse pe Isla ghemuită lângă fereastră și hotărî să

aibă o discuție cu ea, și asta chiar acum. Avea nevoie să se asigure că nu-i va mai provoca nicio neplăcere. Și dacă trebuia să o amenințe, așa va face. Se îndreptă spre podium, urcă și își turnă o cupă din vinul regelui. Nici nu-și bătu capul să se întoarcă atunci când zise:

— Isla, ieși afară din umbră, să stăm de vorbă.

Picioarele îi erau rigide ea niște bețe, când traversă sala.

— Cine e lady Beatrice? întrebă ea.

— E viitoarea mea soție. Ai auzit ce am spus. Mă voi căsători cu ea curând.

— Dar nu o iubești. Pe mine mă iubești. Așa ai spus și mi-ai promis să te însori cu mine.

— Coboară vocea, o repezi el. Putea să vadă cum își iese din minți. Vrei să te audă regele John? Ai putea fi aruncată în închisoare, pentru tot restul zilelor tale mizerabile, din cauza a ceea ce ai făcut.

— Ce am făcut? țipă ea.

Îi trase o palmă peste față.

— Ți-am spus să vorbești mai încet! Și știi foarte bine ce ai făcut. Ai distrus viața lady-ei Gabrielle cu minciunile tale. Ai fost acuzatoarea ei.

Isla își acoperi fața cu palma, deși nu-i păsa de durere.

— Tu mi-ai spus ce să zic și mi-ai promis că, dacă fac exact așa cum m-ai instruit, te însori cu mine.

— Nu m-aș fi însurat cu tine niciodată. Mă scârbești, Isla. Ești nepoata lui Coswold.

Ea începu să plângă cu sughițuri.

— Dar ai promis...

Îl apucă de mânecă, însă el o împinse în lături.

— Pleacă de lângă mine.

— Am mințit pentru tine.

— Da, așa ai făcut, admise el. Dar nimeni nu va ști niciodată adevărul, nu-i așa?

— De ce? De ce a trebuit să-mi faci asta? De ce ai vrut să o distrug pe lady Gabrielle?

— Știam că nu voi putea să o am și voiam să mă asigur că nici Coswold nu va putea să o aibă. Apoi știi ce plănuisem să fac? Intenționez să o găsesc și să o iau acasă la mine. Aș fi folosit-o în fiecare noapte. Imaginează-ți, Isla. Aș fi atins-o, aș fi mângâiat-o, aș fi dezmiertat-o...

Ea încercă să-l pleznească, dar el râse parându-i atacul.

— Ce creatură patetică ești... și așa ușor de păcălit! Știam că Coswold va apărea cu o surpriză, și nu m-a dezamăgit. A sosit cu un înscris nou, semnat de rege. Dar eram pregătit. Te aveam pe tine. Da, tu erai mica mea surpriză, dacă toate celelalte ar fi dat greș. Și la semnalul meu ai apărut, exact cum te-am instruit. Dacă nu puteam să o iau în căsătorie pe Gabrielle, trebuia să-mi ofer altă cale.

— Am să le spun tuturor ce ai zis, amenință ea. Disperarea ei se transformase în furie.

— Nu-ți dai seama ce ai făcut tu? Dacă vei spune cuiva că ai distrus-o pe lady Gabrielle cu minciunile tale, vei fi condamnată. Ți-am spus că s-ar putea să am nevoie să minți, pentru a obține Finney's Flat, după care să-l dau în schimbul aurului, și astfel tu și cu mine să trăim împreună o viață bogată și fericită. Ce proastă ai fost! Nu ți-a trecut prin cap că regele John își va lua pământul înapoi? A, văd din ochii tăi că nu te-ai gândit la asta. Dar nici nu m-am așteptat să o faci. Erai suficient de proastă să crezi că pot să te iubesc. De ce nu ai fi crezut și toate celelalte, pe care ți le-am spus?

— Dacă o voi ai pe Gabrielle așa de mult, de ce te mai însori cu această Beatrice? suspină Isla.

— E bogată, afirmă Percy. Îmi va fi de mare folos. Și cândva voi începe din nou să o caut pe Gabrielle. Nu renunț așa ușor. Unchiul tău ar trebui să știe asta.

— Îi voi spune regelui John că tu m-ai făcut să mint.

El răsufă cu putere.

— Nu te va crede.

— Percy, ești așa de sigur că n-am s-o cred?

Baronului îi căzu pocalul din mână, așa de șocat fu să-l vadă pe înălțimea Sa stând în ușă.

— Ai interpretat greșit discuția noastră, gângăvi Percy. Pot să-ți explic cele auzite...

— Acum să taci! strigă regele.

Făcu un semn spre două gărzi.

— Asigurați-vă că baronul Percy va sta liniștit, în timp ce vorbesc cu această femeie.

Isla era îngrozită, dar furia ei împotriva lui Percy îi accentuă dorința de a se salva. Ținea capul plecat, dar cu coada ochiului îl privea pe rege, în timp ce acesta urcă cele trei trepte și se așeză pe tronul regal.

— Îngenunchează în fața mea și spune-mi totul despre această minciună, îi porunci el.

Ea se aruncă la pământ și mărturisi totul, cerând la sfârșit îndurare. John fierbea. Îl chemă pe Coswold înapoi în sală și o făcu pe Isla să-și repete istorisirea. Isla nu putea să se uite la unchiul ei, atât de rușine și de frică îi era.

— Luați-o din fața mea, porunci regele, în timp ce soldații năvăliră asupra ei.

Isla strigă:

— Ai milă, te rog. Ce se va întâmplă cu mine? Unde să mă duc?

John le făcu semn gărzilor să se oprească. O privi rece pe Isla.

— Te-a îngrijorat vreodată ce se va întâmplă cu lady Gabrielle? Te-ai întrebat unde se va duce?

Isla arătă spre Percy.

— El m-a făcut să mint.

Fu cărată afară din sală, țipând și plângând. Când ușa se închise în urma ei, John își îndreptă atenția spre baronii lui.

Nici Coswold și nici Percy nu scoaseră niciun cuvânt. Așteptau să audă ce va hotărî regele lor. Lui Coswold îi era teamă că regele îl va acuza pentru comportamentul Islei, iar lui Percy îi era teamă că îi vor fi confiscate pământurile.

— În mod cert, sunteți conștienți amândoi de necazurile cărora trebuie să le fac față zilele acestea. Nobilii s-au eliberat de jurămintele pe care mi le-au făcut, din cauza excomunicării mele. Există multă neliniște și zvonuri de conspirații. Trebuie să fiu în gardă ziua și noaptea. Acum, unul din cei mai puternici baroni ai mei, Geoffrey de Wellingshire, va complota și el împotriva mea, din cauza ta, Coswold, tu care i-ai surghiunit fiica în numele meu. La ora actuală, Geoffrey sigur își adună vasalii.

— Ucide-l și vei scăpa de griji, sugeră Percy.

— Prostule! Geoffrey are mulți prieteni influenți, care vor fi la fel de jigniți ca și el. Se vor coaliza pentru a lupta împotriva mea. Vrei să-i ucid pe toți? Și o să-mi plătești tu și Coswold dările care mi le datorează ei?

— Știi că nu pot, afirmă Percy.

— Am dușmani care îl ajută pe Filip al Franței. Îmi vrea

coroana. Nu mai am nevoie și de alte probleme. Unde e acum lady Gabrielle? Mai trăiește?

— Eu cred că locuiește cu un clan din nord. Sunt un grup primitiv.

— Știi dacă vreun bărbat a pretins-o pentru el însuși?

— Nu, dar ce ar mai conta? Tu poți să o forțezi să vină înapoi în Anglia, zise Coswold.

John scutură din cap.

— Tu mi-ai luat puterea asupra ei, prostule. Când ai anunțat că nu mai are țară, ai anunțat totodată că nu mai răspunde în fața mea.

— Totuși poți să o forțezi...

— Liniște! John studie problema câteva minute, înainte de a se hotărî: în primul rând, trebuie să fac pace cu baronul Geoffrey, înainte de a-și aduna aliații împotriva mea. Îi voi trimite vorbă, că am aflat adevărul despre inocenta lui fiică. Gabriellei i se va da Finney's Flat. Dacă nu s-a măritat, îi voi găsi un soț corespunzător.

— Și dacă s-a măritat? întrebă Coswold.

— Atunci Finney's Flat va fi cadoul meu de nuntă.

— Din moment ce a fost dovedită inocentă, lordul MacKenna o va lua de soție, afirmă Coswold.

Regele se ridică în picioare.

— Cred că nu ai avut nicio vină în problema asta a minciunilor, Coswold. Vei continua deci să fii umilul meu servitor. În ce-l privește pe Percy, cred că ai nevoie de timp, pentru a-ți regândi greșelile. Le făcu un semn gărzilor: Luați-l.

În timp ce Percy era escortat afară din sală, Coswold făcu un pas înainte. Percy își privi dușmanul.

— Să știi că nu s-a terminat, șuieră el.

Coswold zâmbi disprețuitor.

— Eu cred că da. Și în șoaptă adăugă: Și am învins eu!

41

În timp ce Gabrielle cobora scările, Colm se îndrepta spre ieșire, pentru le da ordine oamenilor săi.

— Bună dimineața, strigă ea. Se pare că astăzi va fi o zi frumoasă, nu?

Se opri și o așteptă să-l ajungă. Era o apariție încântătoare. Rochia era de culoare albastru regal și cu toate că ar fi preferat să-i poarte culorile lui, arăta totuși minunat. Dacă ar fi fost deja căsătoriți, știa exact ce ar fi făcut în această clipă. Ar fi luat-o în brațe, ar fi dus-o în patul lui și i-ar fi scos pe îndelete îmbrăcămintea.

Nu era chip să facă asta încă cinci luni de la logodnă, dar hotărî ca imediat ce se va întoarce acasă, să poruncească preotului să le binecuvânteze unirea. La început, când Colm a luat-o la el, Brodick a sugerat să amâne căsătoria, avertizând că, dacă Gabrielle va rămâne însărcinată imediat după căsătorie, cineva ar fi putut crede că bebelușul era de la alt bărbat. Colm însă avea altă soluție. Ar fi știut dacă e al lui și l-ar fi ucis pe oricine ar fi insinuat altceva.

Se gândi să-i spună chiar acum că se vor căsătorie imediat după ce se va întoarce, apoi își schimbă hotărârea. Îi va explica, în timp ce preotul se va pregăti de ceremonie.

— Cât sunt plecat, Liam e la conducere, așa că dacă ai vreo problemă, adresează-te lui. Va ști ce să facă, o sfătui el.

— Pot să te întreb unde te duci? rosti Gabrielle.

Întrebarea îl uimi. Îi expusese deja clar intențiile. A uitat așa

de repede?

— La război, Gabrielle.

Era gata să cadă jos din picioare.

— Acum? Te duci la război acum?

— De ce pari așa surprinsă? Ți-am spus ce intenționez să fac.

Ea îl apucă de braț și-l ținu strâns, ca să nu poată pleca de lângă ea, până nu-i explica.

— Ai spus că intenționezi să-l ucizi pe MacKenna.

— A, deci îți amintești. Acum lasă-mă să...

— Nu poți să mergi la război, Colm. Gabriellei nu-i venea să creadă ce auzise. S-a sculat în dimineața asta, și-a luat micul dejun, și-a chemat oamenii sub arme și acum va pleca la luptă? Nu ești pregătit, adăugă ea.

— Cum să nu fiu pregătit?

Oare nu se mai dusese și înainte la război? Oare nu știa ce se presupune că trebuie să facă?

— În primul rând n-ai declarat război, îl instrui ea. Apoi trebuie să petreci săptămâni, dacă nu luni, pregătindu-te. Trebuie făcute armele, apoi încărcate într-un furgon, trebuie împachetată hrana care îți va susține oamenii în timpul luptei și tot echipamentul necesar, ce trebuie încărcat cu grijă în furgoane și luat cu voi pentru tot confortul.

El își reținu râsul și întrebă:

— Explică-mi și mie despre ce confort e vorba.

Ea se gândi la ceea ce nobilii luau cu ei, când se duceau la război.

— Vei avea nevoie de un cort solid, ca să te apere de ploaie și în cort de o carpetă, pentru a nu fi nevoit să pui picioarele goale pe pământul tare, când coborî din pat.

— Și trebuie să iau și patul cu mine?

— Unii așa fac.

— Dar despre vin ce spui? Câte butoaie trebuie să iau cu mine?

— Atâtea câte crezi că vor fi necesare, zise ea. Există niște reguli, Colm, pe care trebuie să le respecti chiar și tu. Într-un război civilizat...

— Războiul n-a fost niciodată civilizat și tu tocmai mi-ai descris cum se pregătesc englezii de război. Dar până acum ar fi trebuit să-ți dai seama că eu nu sunt englez.

— Totuși ai nevoie. De pregătiri.

— Am sabia, am arcul și un cal robust. Nu am nevoie de altceva.

— Atunci mă voi ruga să termini războiul, înainte de a flămânzi și a-ți fi sete. Încercă să plece, dar el o prinse și o sărută sonor. Ai să te întorci la mine? întrebă ea.

— Am să mă întorc.

Apoi dus a fost.

Colm și soldații lui erau plecați de acasă de patru zile și patru nopți, când lady Joan Dunbar a sosit pentru a-i face o vizită surorii sale.

Gabrielle era foarte curioasă să o întâlnească pe femeia cu care intenționase Colm să se însoare. Își pusese în cap că, indiferent cât de frumoasă era Joan și cât de dulce felul ei de a fi, nu o să fie geloasă pe ea. În mod evident, lui Colm i-a păsat de această femeie, altfel nu ar fi fost de acord să se căsătorească cu ea. Poate că a și iubit-o. Dar Gabrielle n-are să fie geloasă.

Colm n-o iubea pe Gabrielle. Pur și simplu a fost prins în cursa achitării de o datorie prostească. Altfel nu i-ar fi acordat

nici măcar o privire.

Dar Joan îl iubea pe Colm? Cum s-ar fi putut să nu fie așa? Era un bărbat chipeș, viril, puternic – un protector. Și dacă Joan îl iubea, ce era cu asta? Gabrielle tot nu va fi geloasă.

Poate că ea și Joan ar fi putut chiar să devină prietene. Ar fi frumos să aibă o prietenă, cu care să vorbească despre toate problemele, care pe bărbați nu-i interesau. Și în afară de asta, ea și Joan aveau ceva în comun: Colm. Da, s-ar putea să devină prietene.

Dar nu s-a întâmplat așa. După ce a petrecut cinci minute cu femeia aceea, Gabrielle știe că nu vor deveni niciodată prietene. Motivul era simplu: lady Joan era o cățea și chiar una jalnică.

Fiona i-a recomandat-o pe sora ei. Joan era mai înaltă și mai slabă decât Gabrielle. Nu părea să aibă prea multe linii curbe. Era statuară. Părul ei era așa de lung, că-i ajungea până la talie, iar culoarea lui era la fel de deschisă ca și tenul. Gene lungi îi umbreau ochii albaștri. Era frumoasă și o știa.

Continua să-și arunce părul peste umăr cu dosul palmei, într-un gest dramatic, menit să atragă atenția asupra buclelor ei.

— Joan, ea e lady Gabrielle, zise Fiona. I-am explicat că tu și lordul MacHugh erați gata să vă căsătoriți, dar tata a făcut o alianță cu lordul Dunbar și te-a forțat să te măriți cu el.

Joan o privi pe Gabrielle, în timp ce o întreabă pe sora ei:

— I-ai explicat și că soțul meu a murit și că acum sunt liberă să mă mărit cu Colm? Și i-ai explicat că intenționez chiar să fac asta?

Lady Joan nu stârni reacția la care se aștepta. Gabrielle fu atât de surprinsă de ceea ce spusese, încât izbucni în râs.

— Încetează să mai râzi, se rățoi Joan. Nu am spus nimic amuzant.

— Ți-aș fi oferit condoleanțe pentru pierderea soțului, dar se pare că ai trecut de perioada de doliu.

Joan o amenință pe Gabrielle cu degetul.

— Am auzit totul despre tine.

— E ciudat că eu n-am auzit nimic despre tine.

— Asta poate pentru că eu nu sunt târfă. Gabrielle ridică din umeri și aceasta accentuă furia Joanei. Colm nu se va căsători cu o târfă și tu chiar asta ești.

Gabrielle știa că Joan ar fi vrut să se apere, dar nu avea intenția să-i facă pe plac.

— Bucură-te de vizită, rosti ea și îi întoarse spatele, în noapte aceea, în timp ce-și aranja cuverturile, se gândea la Joan și la ceea ce spusese.

Într-o zi, după ce se va mărita cu Colm, îi va spune că la salvat de la o soartă mai rea decât moartea. Da, l-a salvat de Joan.

42

Războiul n-a fost civilizat, a fost sângeros și cu lupte crunte.

MacHugh n-a folosit un atac surpriză. S-a asigurat că MacKenna știe că sosește, trimițându-le vorbă clanurilor din jur că e gata să-și răzbune fratele.

Când veștile au ajuns la domeniul MacKenna, lordul și-a adunat soldații pentru luptă, dar n-a avut timp să-și cheme și aliații. Jură că oamenii lui MacHugh nu vor pune niciodată piciorul pe pământurile MacKenna. Își va întâlni dușmanul înainte și va da atacul primul.

MacKenna nu-și schimba niciodată strategia, crezând că ceea ce a funcționat în trecut, va funcționa din nou. Va ataca, apoi se va retrage, iar și iar, val după val de asalt. Deși oamenii lui nu erau prea bine antrenați, erau de două ori mai mulți și după fiecare val putea arunca în luptă trupe proaspete. Mai avea un avantaj: arcașii. După ce soldații lui MacHugh vor coborî de pe munte și vor începe traversarea câmpiei, nu vor mai avea niciun loc unde să se ascundă. Chiar și dacă vor reuși să ajungă la marginea câmpiei, arcașii lui îi vor aștepta și îi vor extermina.

Colm se baza pe prostia lui MacKenna.

Acestuia nu-i trecuse niciodată prin minte că oamenii lui MacHugh ar putea să traverseze câmpia pe întuneric. Nici un nebun nu încerca să călărească prin ceva ce nu putea să vadă. Fără lumină, caii ar putea să se împiedice și să șovăie. Dar oamenii lui MacHugh nu aveau intenția să călărească, ci își vor conduce tăcuți caii de frâu. Până se va lumina de ziuă, vor face un ocol larg și vor cădea chiar în spatele dușmanului. Apoi vor înainta, forțându-i pe oamenii lui MacKenna să se angajeze în luptă, sau să fugă. Cea mai mare parte dintre ei au fugit.

Odată ce i-au împins pe dușmani la câmp deschis, s-au luptat cu săbiile și cu pumnii. Bătălia a fost câștigată repede, pentru că soldații lui MacKenna au luptat ca niște lași ce erau. Unul chiar a încercat să-l folosească pe altul drept scut împotriva săbiei lui MacHugh. Colm i-a omorât pe amândoi cu o singură lovitură, tăindu-le trupurile în două mai jos de inimă.

Colm era întotdeauna primul în luptă. Își conducea oamenii. MacKenna era întotdeauna ultimul, luptând doar atunci când

era pericol mai mic de a fi ucis.

Cadavrele umplură repede câmpia. Fiecare mort MacKenna era cercetat, în căutarea lordului. Dar n-a putut fi găsit. Colm se afla în mijlocul prăpădului, cu sabia picurând de sângele clanului MacKenna și furios că lordul îi scăpase.

— Găsiți-l! urlă el.

Cetatea MacKenna fu înconjurată. Vânătoarea continuă.

Colm își găsi dușmanul după trei zile lungi, ascunzându-se ca un laș într-o grotă lângă malul abrupt ce domina Loch Gornoch. Cu săbiile trase, doi din soldații MacKenna stăteau de gardă în fața lordului lor.

Braeden sări de pe cal și alergă alături de Colm.

— Rămâi în urmă, porunci Colm. Ochii lui îl fixară pe MacKenna, în timp ce cei doi soldați o luară la fugă pentru a-și salva viețile.

Apucând sabia cu amândouă mâinile, Colm ridică brațele cât mai sus deasupra capului.

Ultima imagine pe care o văzu Owen MacKenna fu o umbră amenințătoare.

Ultimul sunet pe care-l auzi fu muzica săbiei lui.

43

Gabrielle stătea la fereastra camerei ei și se uita la un grup de băieți care duelau cu niște săbii de lemn. Îl auzi pe unul din ei strigând, că era rândul lui să fie lordul MacHugh, și își dădu seama că asta însemna că trebuia să învingă. Existau întotdeauna doi învingători pe pretinsul câmp de bătaie, Colm și Liam. Se întreba dacă lordul și fratele lui știau cât de mult erau admirați de clanul lor.

Cei doi neastâmpărați, Ethan și Tom, stăteau pe margine implorând să li se permită să intre în luptă, dar băieții mai mari continuau să-i dea la o parte și să-i ignore. Fu surprinsă când micuții renunțară destul de ușor. Își lipiră capetele, chicotiră tare, apoi porniră în goană în jurul castelului. Plecaseră deja spre următoarea aventură.

Râsul copiilor îi îmbunătăți starea de spirit a Gabriellei. A fost așa melancolică de când a plecat Colm și era plecat de atâta vreme! Era în siguranță? Dumnezeu, te rog, ai grijă de el.

Știa de ce era capabil demonul de MacKenna, avea dovadă complotul de a-l tortura și a-l asasina pe Liam. Iar în ultimele zile auzise numeroase istorii despre el și toate îl înfățișau ca pe un tiran, care îi folosea pe ceilalți pentru a-și realiza planurile sadice. Loialitatea față de clanul lui ajungea doar atât, cât putea să beneficieze personal de ea. Dacă cei care-l turnau îi dis plăceau, erau excluși sau, mai rău, uciși. Folosise chiar femei și copii drept scut împotriva clanurilor ostile din vecinătate. Așezându-i lângă zidurile fortăreței, se asigurase că orice lord, care ar fi îndrăznit să atace proprietatea MacKenna, ar fi știut că în primul rând trebuia să-i ucidă pe aceștia.

În timp ce Gabrielle asculta toate aceste povestiri oribile, se gândea la omul pe care-l întâlnise la abația Arbane, Generozitatea lordului MacKenna față de călugări făcea parte fără îndoială din planul lui. Abatele fusese înșelat, la fel și ea. Când i-a fost recomandat, Gabrielle s-a gândit că e un om amabil și atractiv, dar acum, că știa adevărul, se acuză că l-a judecat după aparențe. Greșise în legătură cu el și greșise și în legătură cu Colm. Dacă ar fi privit doar la exteriorul dur al lui

Colm, nu i-ar fi intuit niciodată sufletul.

Încercă să nu se gândească la MacKenna și la ce trebuia să se întâmple, dar noaptea târziu, ghemuită sub cuverturi, când somnul fugea de ea, imaginația era de nestăpânit. Tot felul de imagini oribile îi răsăreau în minte. Și-l imagina pe Colm zăcând rănit, singur, cu nimeni care să-l ajute.

Posibilitatea ca el să moară era prea de nesuportat, pentru a o lua în considerație. Clanul lui avea nevoie de el.

Alungind această grijă din minte, îi apărea alta. De ce nu auzise nimic despre tatăl ei? A avut suficient timp să-i trimită o vorbă, ei sau Buchananilor. Cu cât aștepta mai mult să afle vești de la el, cu atât mai convinsă era că Wellingshire a fost asediat și că soldații regelui John îl luaseră prizonier, Gabrielle știa că tatăl ei nu va capitula niciodată.

Așa de multă lume suferea acuma... Și toate din cauza unei minciuni. Gabrielle spera că într-o zi va afla de ce spusese femeia aceea astfel de lucruri crunte despre ea. Cum a putut să distrugă cu atâta ușurință pe cineva, pe care nici nu-l cunoștea? Unde îi era conștiința? Simțea Isla vreun regret? Sau, ca mulți alții, descoperise un mod de a-și justifica faptele diavolești?

Gabrielle nu avea răspunsuri. Știa doar că frica putea să o paralizeze, dacă i-ar permite. Trebuia să se mențină ocupată. Dacă ar munci destul de greu și s-ar mișca destul de repede, nu ar mai exista timp pentru griji.

Acum, în timp ce făcea ordine în camera ei, rosti o nouă rugăciune, ca Dumnezeu să vegheze asupra tatălui ei și a lui Colm.

Simțind un curent de aer rece, se duse la fereastră să coboare draperia. Înainte ca materialul greu să cadă la loc, se

mai uită o dată la băieții care se jucau în curte. Ceva îi atrase atenția și repede dădu perdeaua de-o parte.

— O, Dumnezeu!

Își ridică fustele, smulse ușa deschizând-o și alergă cât de repede putu. Aproape își rupse gâtul zburând în jos pe scări.

Liam era în salon când o auzi strigând. Dădu cu piciorul într-un scaun, pentru a-l înlătura din drum, și porni grăbit spre ea.

— Gabrielle, ce nu e în regulă? O prinse când încercă să treacă dincolo de el.

— Ethan... Tom... Cu săbii, gâfâi ea.

— Da, i-am văzut pe băieți jucându-se afară, dar ce...

— Săbii adevărate, se bâlbâi ea. Cu săbii adevărate...

Nu mai trebui să continue. Liam înțelese ce încerca să-i spună. Era mult mai rapid decât ea și deja dispăruse coborând al doilea rând de scări. Gabrielle își dădu la o parte o șuviță de păr din ochi și inspiră adânc, apoi își ridică fustele și o luă la fugă după el.

Nu se auzea niciun țipăt care să-ți înghețe sângele în vine, ceea ce era o bună dovadă că băieții încă nu se căsăpiseră. Totuși, voia să se asigure că erau bine. Când ajunse la parter, căpătase deja o viteză bună. După ce ieși afară, ușa se trânti în urma ei, izbind-o peste șold, făcând-o să-și piardă echilibrul și trimițând-o de-a rostogolul în jos pe scările din curte. Ar fi putut să se salveze, să nu cadă cu fața în jos, dacă picioarele nu i s-ar fi încurcat în fustă. Se împiedică de picioare și zbură din nou prin aer, dar de data aceasta era sigură că va ateriza în cap.

Colm o salvă să nu-și rupă gâtul. Când o văzu, tocmai îl apucase ferm pe Tom cu o mână. Aruncându-l pe băiat lui

Christien, o înșfăcă pe Gabrielle, care ateriză pe pieptul lui cu o bufnitură.

Gabrielle rosti un cuvânt nedemn de o doamnă, pe care spera că nu l-a auzit nimeni, se uită în sus și numai atunci își dădu seama că se afla în brațele lui Colm. Era așa de fericită să-l vadă, încât îl sărută. Nu se bărbierise și îi simți țepii bărbii pe obraz. El o strânse doar atât cât să-i facă cunoscut că și el era încântat că o vede. Cel puțin asta era ceea ce voia ea să creadă.

Făcu tui pas înapoi.

— Ești bine?

— Da.

— Și lupta?

— Terminată.

— Și rezultatul?

— Cel așteptat.

Știa că nu intenționează să-i spună mai mult și, deși îi trecu prin cap că ar fi putut să fie mai puțin aspru, era prea fericită să-l vadă pentru a o irita.

Liam trecu pe lângă ei cu Ethan sub braț. Băiatul țipa să-l pună jos, pentru a-și lua sabia. Cu Tom la remorcă, Christien îi urmă înăuntru. Copilul continua să protesteze, părând că nici nu-i pasă că paznicul nu-i dădea nicio atenție.

Pentru moment Gabrielle și Colm rămaseră singuri.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea.

Spera că și el îi va spune că i-a fost dor de ea, dar el dădu doar scurt din cap. Și apoi îi sfâșie inima:

— Gabrielle, știu că ți-am spus că mă voi însura cu tine după șase luni... Începu el.

— Da, aproape a trecut o lună.

— Nu contează cât a trecut. Nu mai pot să-mi țin promisiunea.

Willa îl opri să continue.

— Mylord, solicit un minut din timpul tău... strigă ea în timp ce se apropia ștergându-și mâinile de șorț. Acești drăcușori au mai făcut o boacăină. Au intrat în țarcul din spate și mi-au terorizat bieteles găini, așa încât acum nu mai fac ouă. Jur că am văzut-o pe una dintre ele ascunzându-se, când Ethan și cu Tom au trecut pe acolo. Mi-e teamă că va trebui să-i alungi din curte.

— În regulă, Willa. Am să mă ocup de asta, răspunse el.

Cu coada ochiului, îi văzu și pe alții venind – meșterul pietrar ținând o altă funie uzată în mână, fierarul cu lama unei săbii noi, pentru a fi inspectată, un tânăr soldat... toți cu probleme urgente de rezolvat.

Răspunse la câteva întrebări, apoi le făcu semn celorlalți să aștepte, ca să-i explice lui Gabrielle ce plan avea. Dar nu mai era de văzut pe nicăieri.

— Ce naiba... Gabrielle! strigă el.

— Cer iertare, mylord, dar cred că doamna voastră s-a dus la grajduri, zise un soldat.

— I-am văzut și gărzile urmând-o explică de bunăvoie altul.

— O, drace! Iarăși! Femeia asta încerca în permanență să-l părăsească.

Strigând după Braeden, să răspundă el la întrebările ce mai existau, Colm se îndreptă spre grajduri.

Gabrielle dispăruse înainte ca el să-și fi terminat declarația, deci n-a înțeles ce încercase să-i spună – că nu va exista nicio căsătorie peste cinci luni, deoarece nu mai putea să aștepte atâta, pentru a o lua în patul lui și că și ultima lună fusese o

tortură și el nu putea să continue în felul acesta. Nu putea să fie în aceeași cameră cu ea, fără să se gândească la ce ar fi vrut să-i facă. Era ridicol. Ea urca scările; el le cobora. Ea intra într-o cameră; el ieșea. Nici nu-și închipuia ce putere are asupra lui și că el făcea tot ce putea pentru a sta cât mai departe de ea.

Pentru că era atât de inocentă, s-ar putea să nu știe cât îl afecta atingerea ei. Dar după ce vor fi căsătoriți, o să aibă tot timpul să-i arate cât de mult îl înnebunea.

Dădu peste ea când deschidea boxa lui Rogue. O ajunse și izbi ușa la loc închizând-o, apoi le porunci gărzilor ei să plece. Fără să pună întrebări, aceștia ieșiră și așteptară la ușa grajdului.

Colm nu fu blând, când o forță să se răsucească cu fața la el. Ea avea lacrimi în ochi.

— N-ai să pleci, îi spuse el.

— Cum spui tu.

— Nu, nu o să mă părăsești.

— Dar Colm...

— Nu o să mă părăsești! Vocea lui tremura de emoție.

Se împinse în pieptul lui, dar nu putu să-l miște.

— Nu pot să mai stau, țipă ea. Nu pot. Nu pot să încetez să nu te urmăresc și să nu te sărut și să nu-ți. Solicit atenția. Știu că tu crezi că poți să mă faci să te evit, dar nu poți, Colm. Pot fi neobosită când există ceva ce-mi doresc. Inspiră adânc și șopti: Și eu, pe tine te doresc. Asta era tot, spus pe șleau, pentru ca el să o accepte, sau să o respingă. Se uită la el. Rămăsese complet nemișcat. Nu era sigură nici măcar dacă mai respira. Știa că l-a șocat descărcându-și inima în fața lui. Era scandalos din partea unei doamne să admită că simte o

pasiune pentru, cineva, dar era prea târziu pentru a-și lua cuvintele înapoi și oricum, nici n-ar fi vrut s-o facă. Spui că nu te poți însura cu mine și eu îți accept hotărârea, continuă ea. Dar dacă rămân, nu va conta dacă suntem căsătoriți sau nu. Voi continua să te urmăresc și până la urmă, te voi înfrânge. Nu vei mai putea să fugi de mine.

O mângâie pe obraz cu dosul mâinii, în timp ce se străduia să găsească cuvintele ce trebuia să i le spună.

— Au fost cazuri în care n-am știut ce să gândesc despre tine. Mă șochezi în permanență. Ai salvat viața fratelui meu și n-ai cerut nimic în schimb. Ți-am oferit mâna și ți-a fost teamă că îmi voi distruge viața. Ai trecut prin iad și ai rămas tot amabilă. Acuma crezi că te resping și îți descarci inima în fața mea. Nu știu cum a apărut acest miracol, dar nu-mi pot imagina cum o să trăiesc restul vieții fără tine. Te doresc, Gabrielle și nu voi aștepta cinci luni pentru a te avea. Ne vom căsători chiar acum.

44

Căsătoria trebuia să aibă loc în două săptămâni. Era exact atât cât mai era în stare Colm să aștepte, considerând că paisprezece zile erau mai mult decât suficiente pentru a se pregăti celebrarea.

Maurna și Willa erau înnebunite. Totul trebuia să fie perfect, pentru lordul lor și mireasa lui. Maurna se însărcină să aibă grijă de femeile care vor face curățenie generală în cetate, în timp ce Willa și ajutoarele ei începură să pregătească rețete speciale. O să fie fazan, perfect pregătit și asortat; porcei umpluți; desigur pui – patru duzini s-ar putea să fie suficiente

– plăcintă cu carne; și tarte cu boabe. Mierea va face parte din aproape fiecare desert. Se va servi cel mai bun vin.

— O să fie un vis, milady, coborând scările împodobită de nuntă, rosti Maurina. Părintele Gelroy te va asculta spunându-ți jurămintele, în curte. Vor exista flori minunate, cu care să-ți împodobești părul și o mulțime de flori vor fi aruncate în jurul tău și al lordului nostru, ca și al preotului. Părintele crede că ceremonia ar trebui să aibă loc la abația Arbane. Așa cum explică el, tu ești prințesă de Sf. Biel și ar trebui să ai o nuntă regală, dar lordul nostru nici n-a vrut să audă de așa ceva. Și a spus și de ce, dar Willa și cu mine credem că, din cauză că e convins că tot clanul va dori să participe la ceremonie.

— Va fi o zi mare, prezise Willa, și destul de repede, înainte de a-ți da seama.

Dar și cele mai frumoase planuri puteau să fie schimbate.

Gabrielle primi informații bune de la tatăl ei. Lordul Buchanan sosi la proprietatea MacHugh și-i spuse că a primit un mesaj de la baronul Geoffrey.

— Tatăl tău e bine. Regele nu i-a făcut niciun rău și nici proprietățile lui n-au fost confiscate. Știe că locuiești la clanul MacHugh și vrea să afli că va veni aici în curând, să te vadă și să-ți explice ce s-a întâmplat la rege. Și mai sunt și alte noutăți, adăugă el uitându-se la Colm. Tatăl tău crede că ai să mergi cu el acasă.

— Știe că am fost surghiunită. De ce-și închipuie că pot să mă întorc în Anglia cu el? întrebă ea.

Brodick nu știa răspunsul.

Cu nicio oră mai târziu, în timp ce Colm și Brodick discutau despre ce neazuri le provoca noul lord Monroe, unul dintre soldații MacHugh de strajă la podul mobil veni la poarta curții

pentru a anunța că un sol al regelui John cerea permisiunea să vorbească cu lady Gabrielle.

E vorba de un episcop și de alți trei oameni sfinți, împreună cu câțiva servitori, care călătoresc împreună cu solul, zise el. Insistă că vei dori să auzi ce au de spus. Au adus cu ei. Un înscris și un dar pentru lady Gabrielle.

— Dar soldați? întrebă Colm. Solul a adus cu el și soldații regelui?

— Da, mylord. Doisprezece în total. Și-au lăsat deja armele la pământ, pentru a-și demonstra intențiile pașnice.

Colm zise disprețuitor:

— Englezii nu au niciodată intenții pașnice.

Era gata să le refuze permisiunea de a traversa podului mobil, când Brodick îi sugeră imediat să-și reconsidere hotărârea.

— Nu ești curios să afli ce au de spus? Și dacă nu-ți place ce auzi, atunci poți oricând... Se opri când realizează că Gabrielle asculta.

Colm dădu dispozițiile necesare: soldații vor rămâne afară, ceilalți pot să intre.

Zgomotul lăsării podului ajunse și la urechile gărzilor ei.

— Gabrielle, du-te înăuntru, zise Colm.

— Cum spui tu.

Voia să rămână. Ca și Brodick, era curioasă să afle ce avea de spus solul, dar nu voia să-l contrazică pe Colm, în fața aliatului și prietenului său. În afară de asta, știa că protestând nu va ieși nimic bun. Odată ce Colm își puna ceva în gând, nimic nu putea să-i stea în cale.

Deși nu se dădu nicio comandă, oamenii lui MacHugh începură să se alinieze de fiecare parte a drumului principal,

ce ducea de la podul mobil la curte. Cei mai mulți erau înarmați și gata pentru orice eventualitate. Gabrielle reflectă că erau niște precauții cam exagerate. Ce rău ar fi putut cauza un sol, câțiva oameni sfinți și o mână de servitori? Niciunul dintre preoți sau dintre servitori nu vor fi înarmați și nici solul nu va îndrăzni să poarte spadă. Să facă asta, ar fi o gravă insultă adusă lordului.

Stephen apăru lângă umărul Gabriellei și explică ce s-a întâmplat, în timp ce se îndreptau spre castel.

— Se crede că procesiunea a venit, prințesă, cu intenția de a te lua pe tine de aici. Clanul știe că în afara zidurilor așteaptă soldați englezi și s-a răspândit zvonul că solul îți aduce noutăți. Ar putea să aducă ordinul să te întorci în Anglia. Făcu un semn către oamenii care stăteau pe amândouă părțile drumului. Bărbații MacHugh dau să se înțeleagă că nu vor lăsa să fii luată de aici fără luptă.

— Oamenii aceia vin neînarmați și sunt destul de puțini, remarcă ea.

— Dar vor spune tot soldaților rămași în afara zidurilor și aceștia îi vor raporta regelui John ce s-a întâmplat aici astăzi.

— Au existat destule minciuni în ultima vreme. Cum am putea să fim siguri că solul vine din partea regelui John?

— Trebuie să credem că așa e, dar să fim pregătiți, răspunse grav Stephen.

Când ea ajunsese la ușă, Liam tocmai o deschidea pentru a ieși. Îi făcu Gabriellei semn și se dădu înapoi, pentru a o lăsa să treacă, apoi traversă curtea și-și luă locul lângă fratele lui.

Prezentau o imagine înfricoșătoare. Colm se afla în mijlocul luptătorilor. Liam și Braeden stăteau în stânga lui, Brodick în dreapta. Christien și Lucien se așezară lângă Braeden. Faust

merse de partea cealaltă, pentru a sta lângă Brodick.

— Du-te și ocupă-ți locul alături de ceilalți, îi zise ea lui Stephen. Eu voi sta înăuntru și nu-ți voi provoca nicio îngrijorare.

Stephen se întoarse, pentru a face ce i se spusese.

Ușa tocmai se închise în urma ei, dar fu brusc deschisă iar, când părintele Gelroy intră înăuntru, de parcă o haită de câini sălbatici se aflau pe urmele lui.

— Vine episcopul, i se adresă el și eu nu sunt gata să-l primesc!

Se grăbi să o ia înainte spre scări. Apoi, amintindu-și bunele maniere, Gelroy se opri brusc și o lăsă să treacă în față. Dar imediat ce ajunseră la primul etaj, o ocoli luând-o la fugă spre celălalt rând de scări. Nu avea timp să-și schimbe sutana, dar voia cel puțin să o scuture de praf și să se spele pe mâini și pe față.

Gabrielle se plimba în sus și în jos prin salon, așteptând ca cineva să vină să-i comunice noutățile.

O clipă mai târziu, gâfâind din cauza grabei, părintele Gelroy i se alătură.

— Am să stau cu tine până voi fi chemat afară. Lordul nostru nu va permite să se facă nicio urare de bun sosît, până când solul nu-și va fi explicat scopul vizitei.

— Aș sta lângă fereastră, pentru a privi ce se întâmplă, zise Gabrielle, dar m-ar putea vedea cei de afară. Ar fi necuviincios.

— Da, așa ar fi, fu de acord omul sfânt.

— Și ar fi greșit să încerc să aud ce se spune, dar dacă tu ai sta puțin mai aproape de fereastră, n-ar fi nimic rău să ascuți conversația. Nu văd ceva rău, dacă s-ar întâmplă să te îndrepti

spre fereastră...

Gelroy dădu din cap.

— Nu, nu, sigur că n-ar fi rău și sunt convins că am nevoie de puțin aer proaspăt.

Preotul se așază pe marginea ferestrei, cu speranța că nu va fi observat.

— Tocmai la timp pentru a vedea procesiunea, raportă el. E mare fast și splendoare. Episcopul e îmbrăcat cu podoabe bogate, călărind pe un cal blând. Nu e tânăr, dar nici bătrân.

— Și solul?

— Vine cu un înscris sub braț. Îmbrăcămintea nu e prea remarcabilă și trebuie să spun că pare mai mult genul nervos, pentru că continuă să arunce priviri grăbite la stânga și la dreapta. Cred că bietul om își închipuie că îl vom doborî, în orice minut. Gelroy chicoti adăugând: și are dreptate să creadă asta. Îmi amintesc și eu această senzație.

— Dar de ceilalți ce spui? întrebă ea.

— E realmente o procesiune. Primul e episcopul, apoi solul, apoi câte un călugăr în șir și ultimii sunt servitorii. Recunosc câteva fețe. Sunt într-adevăr de la abație.

Gabrielle continua să se apropie de Gelroy, în speranța că ar putea să arunce o privire. Preotul o goni înapoi.

— Episcopul ar putea să vadă prin această fereastră, lady Gabrielle. Nu-i permite să te zărească.

— Atunci spune-mi ce se mai întâmplă.

— Episcopul e încă pe cal, dar s-a oprit un servitor a înaintat, pentru a-i lua frâul și a-l ajuta. Gelroy făcu semnul crucii și-și încrucișa mâinile a rugăciune. Apoi continuă să explice: Episcopul a hotărât să dea binecuvântarea. Dacă a sperat ca lorzii să se aplece în fața lui, s-a înșelat. Niciunul

dintre ei nu s-a mișcat.

Episcopul nu părea ofensat de faptul că atât Colm cât și ceilalți nu au căzut în genunchi. Servitorul stătea alături ținând hățurile, dar el nu descăleca.

Solul înaintă. Dându-și seama că luptătorul din mijlocul oamenilor cu figuri împietrite trebuie să fie lordul MacHugh, i se adresează:

— Înălțimea Sa, regele John al Angliei, îi trimite o vorbă lady-ei Gabrielle. E aici?

— Este, răspunse Colm, dar îmi vei comunica mie mesajul regelui și eu voi hotărî dacă poți vorbi cu ea.

Solul acceptă imediat. Își drese glasul, își îndreptă umerii și făcu un pas înainte. Apoi începu cuvântarea pe care o pregătise, așa cum face orice herald, cu voce tare și răsunătoare, pentru a fi auzită de cât mai mulți.

— Lady-ei Gabrielle i s-a făcut o teribilă nedreptate. A fost calomniată și persecutată fără vină. Înălțimea Sa știe și are dovezi categorice că lady e inocentă. Regele dorește să se afle că baronul Geoffrey de Wellingshire va fi felicitat și respectat pentru vigilența cu care și-a vegheat fiica, iar lady Gabrielle, comoara Angliei, se va numi de azi înainte prințesa Gabrielle de Sf. Biel și prietena regelui Angliei.

Solul făcu o pauză pentru a i se răspunde. Nu avu mult de așteptat.

— Fiecare om de aici știe că lady Gabrielle e inocentă. Nu avem nevoie ca regele tău să ne spună asta, rosti Colm.

— Regele John va fi încântat să audă că tu și ceilalți ați văzut dincolo de minciunile trădătoare ce s-au spus și în mod greșit au fost crezute de mulți. El dorește să-și dovedească sinceritatea.

— Și cum va face asta? întrebă Colm.

Solul ridică înscrisul, pentru ca toți să vadă că sigiliul e intact.

— Pentru a-și dovedi sinceritatea, repetă el și în speranța iertării acestei nedreptăți dureroase, înălțimea Sa Regală îi oferă prințesei Gabrielle, prin prezentul act, pământul cunoscut sub numele de Finney's Flat. Și-a pus pe document numele și sigiliul regal, ca o promisiune solemnă că pământul nu va mai aparține niciodată Angliei. De asemenea, e scris aici ca Dumnezeu să-l pedepsească, dacă nu-și va respecta cuvântul.

Solul mai făcu un pas înainte și cu ambele mâini întinse pergamentul. Colm îl luă și i-l dădu lui Liam.

— De ce au venit acești preoți cu tine? întrebă el.

— Pentru protecție, lord MacHugh, răspuse el. S-a sperat... S-a sperat sincer... că vei asculta mesajul regelui meu și nu-i vei face niciun rău mesagerului.

Colm îi aruncă lui Brodick o privire, înainte de a se adresa din nou solului:

— Oamenii sfinți nu te-ar fi putut apăra de pumnul meu, dacă nu mi-ar fi plăcut mesajul.

Solul înghiți sonor și episcopul, auzind spusele lordului, dădu o nouă binecuvântare.

— Și ți-a displăcut, mylord? întrebă solul.

— Nu și nici n-am să ucid mesagerul, chiar dacă noutățile nu sunt exact pe placul meu. Ești binevenit aici, atâta timp cât ai nevoie să te răcorești de pe drum. Și ceilalți, de asemenea.

Solul se simți slăbit de ușurare.

— Mulțumesc, mylord, dar mai sunt și alte scuze de adus și de spus mai multe despre dar Înălțimea Sa dorește să audă că

prințesa Gabrielle l-a iertat. Ea trebuie să-mi adreseze mie cuvintele, pentru a le putea transmite regelui meu.

— Și clanul meu vrea să audă aceste scuze din parte regelui tău. Făcu un semn lui Braeden, care strigă o comandă în câteva minute, bărbați, femei și copii înconjurară curtea și rămaseră liniștiți privind. Mergeți și aduceți-o pe prințesă, le porunci Colm gărzilor ei.

Ușa fu deschisă și ținută așa de doi oameni din gardă. Trecu o clipă, apoi toți ochii se îndreptară spre intrare.

Și Gabrielle păși în lumină. Un ajutor sună dintr-o trompetă de herald, când solul rosti:

— O salut pe prințesa Gabrielle! Apoi căzu în genunchi și-și plecă capul. Și vizitatorii de la abație căzură în genunchi, pentru a-și arăta respectul.

Uimită, Gabrielle îl privi pe Colm, nefiind sigură de ceea ce trebuia să facă. Nu era nimerit ca acești oameni să îngenuncheze. Dar Colm nu o ajută în niciun fel. Pur și simplu o privea și aștepta să vină la el.

Iar ea nu-l dezamăgi. Liam se dădu la o parte, astfel încât ea să poată sta lângă Colm.

— Trebuie să le permiți să se ridice, o instrui Stephen în șoaptă.

Obrajii ei luară foc de stânjeneală.

— Ridicați-vă! Și surprinse pe toată lumea, când îi porunci solului: înclină-te în fața lordului MacHugh, pentru că ești pe pământurile sale, cu aprobarea sa, și nu îngenunchea în fața mea. Dacă lordul dorește să îngenunchezi, îți va spune.

Un murmur de aprobare se auzi din partea clanului.

Colm îi dădu solului permisiunea să vorbească, iar acesta repetă cuvântarea pregătită. Când termină, uralele deveniră

asurzitoare. Așteptă până când zgomotul se potoli, după care solul întrebă:

— Pot să-i spun înălțimii Sale Regale că îl ierți?

Gabrielle era gata să-i răspundă, că da, îl iartă pe rege, dar ceva o reținu. Nu era oare o nouă șmecherie?

— Am să mă gândesc. Vei primi răspunsul înainte de plecare.

Solul păru șocat că n-a fost imediat de acord, dar se supuse dorinței ei.

— Am să aștept răspunsul tău.

Liam luă mâna Gabriellei.

— Ai avut întotdeauna aprobarea și respectul clanului, dar acum ai și dragostea lui.

Colm îi dădu mâna la o parte.

— Oferă-ți dragostea altora și las-o pe Gabrielle în pace.

Liam râse. Îi făcu cu ochiul Gabriellei și zise:

— Cum spui tu, mylord.

— Mylord, interveni Braeden, trebuie să sărbătorim, pentru că acum avem o prințesă și Finney's Flat.

Colm fu de acord, dar nu acceptă ca străini să intre în casă, nici chiar episcopul. Fiind vreme bună și niciun nor de ploaie la orizont, ceru să se aducă mese și bănci, precum și un butoi cu bere de la bucătărie.

Episcopul coborî în sfârșit de pe cal și împreună cu călugării luară loc la masă. Încă suspectându-i pe vizitatorii lor englezi, clanul MacHugh ezita să-i ureze bun venit solului și oamenilor săi:

Gabrielle era și mai precaută decât oamenii lui MacHugh. Își ținu ochii ațintiți pe sol, în timp ce acesta își croia drumul prin mulțimea adunată. Distrasă, de abia dădea atenție

conversației de lângă ea, până când îl auzi pe Colm lăudându-l pe părintele Gelroy.

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, preotul părea că devine și mai înalt.

— Mylord, poate că în curând vei fi de acord să-i construiești părintelui Gelroy o capelă, sugerează Gabrielle.

— Poate, răspuse el.

— Statuia Sf. Biel, pe care abatele a păstrat-o în siguranță pentru tine, va sosi în curând aici, interveni episcopul. Poate că îți vei boteza capela după numele sfântului. Eu n-am auzit de el, dar așa de mulți au fost sanctificați înainte de vremea mea. Știți cumva câte minuni a făcut?

Gabrielle nu avea nici cea mai vagă idee. Părintele Gelroy o văzu ezitând și rosti:

— Sf. Biel a fost un om bun și sfânt. Sunt sigur că gărzile regale pot să ne spună numărul minunilor.

Când episcopul pleca după ceva răcoritor, ea îi șopti lui Gelroy:

— Mi-e rușine că am uitat aproape totul despre Sf. Biel. Voi căuta să-mi întreb gărzile.

Părintele Gelroy o zări pe Maurna cărând o tavă cu bucate.

— Da, da, zise el, părăsind discuția despre sfinți. A sosit mâncarea.

Gabrielle privi în jur uimită, la femeile MacHugh caret cărau platouri uriașe, pline cu plăcintă cu carne, pâine și preparate din pasăre. Una dintre femei tocmai traversa curtea cu încă o tavă. Fiecăruia i se oferi de mâncare.

Se uită în jur după Colm, dar acesta dispăruse. În timp ce se străduia să-l găsească, drumul prin mulțimea adunată îi fu oprit de unii care doreau să o felicite. Fu bătută pe spate, pe

brațe și odată chiar pe cap, de o femeie robustă.

Când în sfârșit ajunse pe o latură a castelului, căută un loc liniștit. Avea nevoie de timp să gândească. Ceva în străfundul minții o frământa. Deși ceea ce anunțase solul erau vești bune, ceva nu era în regulă. Ce anume, nu știa.

Colm o găsi stând pe o piatră.

— Gabrielle, ce faci?

— Cuget. El o luă în brațe, o sărută și apoi încercă să o ducă înapoi la petrecere. Cred că există un șiretlic al regelui John aici, dar nu știu care ar putea să fie, mai spuse ea.

— Voi citi cu grijă înscrisul și dacă vrei îi voi ruga și pe Liam și pe Brodick să-l citească, o asigură el. Ai dreptate să nu ai încredere.

În timp ce Colm plecă să-i găsească pe cei doi înăuntru, Gabrielle se întoarse la festivitate. Maurna o forță să se așeze și să guste ceva. Din cele oferite. Pentru că ea pregătise una dintre plăcintele cu carne, insistă ca Gabrielle să ia o porție bună.

Conversațiile se învârteau în jurul ei. Era o mare surescitare, din cauză că clanul MacHugh stăpânea acum Finney's Flat. Puteau să-și tripleze recolta, chiar dacă lăsau o parte din teren pârloagă. Entuziasmul lor vesel o făcu să zâmbească. Dar pe sol continua să-l privească cu scepticism.

De ce i-a dăruit regele Finney's Flat? Și cum au fost implicați cățelușii lui, baronii, în această treabă? Pentru că în mod sigur erau. Da, și dacă era o înșelăciune, ei se aflau în spatele ei. Regele numise terenul darul lui. Prima oară când auzise ea de Finney's Flat, a fost când era destinat să fie zestrea ei. Dar acum? Care ar fi putut fi motivul? Desigur nu generozitatea regelui. El nu cunoștea semnificația acestui

cuvânt.

Îi ceruse să-l ierte. Asta era. Deodată știu exact ce a fost în mintea regelui. Izbi cu palma în masă, făcându-i pe cei din jur să tresară, apoi sări în picioare și fugi ca o furtună spre sol.

Mulțimea care sărbătorea s-ar putea să nu fi observat comportamentul Gabriellei, dar toți îi văzură gărzile alergând după ea. În momentul în care ajunse la sol, Christien era deja alături.

— În picioare, îi porunci ea solului.

Râsetele se potoliră și poporul fu redus la tăcere.

— Să-mi răspunzi la întrebări, porunci ea. Pleci direct înapoi la regele John?

— Nu, întâi trebuie să mă duc la abație, răspunse solul aruncându-și privirea în jur, la fețele speriate care se uitau la el. Voi rămâne acolo peste noapte, apoi îmi voi continua călătoria.

— Acolo se află și baronii, care așteaptă să audă ce noutăți le aduci?

— Da, prințesă, sunt sigur că sunt acolo.

— Poate că acești baroni sunt Coswold și Percy?

— Nu știu cine nu așteaptă cu nerăbdare să audă că l-ai iertat pe regele John. Încruntându-se adăugă: Lucru pe care-l aștept și eu.

Lumea se apropie și mai mult. Gabrielle o văzu pe Joan privind-o și pe episcop lângă ea.

— Știu ce pun la cale regele și baronii, zise ea ridicând vocea furioasă. Dacă accept scuzele regelui, îi accept și suzeranitatea? Nu-i așa? Nu mai sunt liberă.

Solul își privi încălțările când rosti:

— Nu pot să mint, așa că trebuie să-ți spun că Finney's Flat

va fi zestrea ce i-o vei aduce omului ales de rege pentru a te mărita.

— Dar dacă nu-i accept scuzele, atunci Finney's Flat va reveni regelui?

— Nu sunt sigur, dar s-ar putea să fie așa.

O fărâmă de pâine ce ar fi căzut pe pământ, ar fi făcut mai mult zgomot decât toți oamenii clanului în acel moment.

— Regele nu a avut în vedere că s-ar putea să fiu deja măritată?

— Ba da, și dacă e așa, atunci Finney's Flat i-ar aparține soțului tău și regele n-ar mai interveni în niciun fel.

Gabrielle privi în jur și ridică vocea pentru a fi auzită:

— Astăzi m-am măritat.

Solul luă cele spuse drept adevăr și întrebă:

— Cu lordul MacHugh?

— Da, răspunse ea, Finney's Flat îi aparține.

— Nu te-ai măritat astăzi! strigă Joan. Nu ne poți înșela, îndrăznești să spui minciuni în fața episcopului! O să arzi în iad, pentru o asemenea nelegiuire.

Înfuriată, Gabrielle îl dădu la o parte pe sol.

— Astăzi m-am căsătorit. Joan se dădu înapoi, când Gabrielle veni mai aproape de ea. Furia pe care o văzu în ochii Gabriellei o sperie și îi fu frică să nu o pleznească. Astăzi m-am căsătorit, repetă ea, și Finney's Flat îi aparține lordului MacHugh. Un murmur de aprobare se răspândi în mulțime, devenind din ce în ce mai puternic, până când zgomotul ajunse asurzitor. Apoi, când sunetul se potoli, Gabrielle vorbi din nou: Vreți o dovadă? Așteptați aici și vi-o voi da.

— Știm că te-ai măritat astăzi și că Finney's Flat îi aparține lordului nostru, strigă un om.

— Da, strigă și altul, apoi altul.

Gabrielle păși în fața solului.

— Tu însă, cred că ai nevoie de o dovadă.

Solul aprobă din cap.

— Trebuie să-i pot spune regelui John cu certitudine că ești măritată. Putea să simtă clocotul furiei mulțimii și strigă: Și Finney's Flat va fi al lordului MacHugh.

Christien alergă înaintea Gabriellei și ținu ușa deschisă.

— Dovada e înăuntru? întrebă el zâmbind.

— Da, răspunse ea.

Urmată de gărzi, Gabrielle urcă scările, apoi făcu o pauză pentru a-și ajusta ținuta, netezindu-și jaboul și trecându-și o șuviță de păr după ureche.

— Ești gata să te măriți astăzi? întrebă Stephen.

Ea dădu din cap. Colm tocmai terminase de citit pergamentul și i-l înmână lui Brodick, în timp ce Liam și părintele Gelroy, cu pocale în mâini, își așteptau rândul. Gabrielle inspiră adânc și intră în salon.

— Colm, ai putea să-mi dăruiești o clipă din timpul tău?

45

Într-adevăr, astăzi Gabrielle se mărită.

Ceremonia avu loc în fața șemineului din salonul cel mare. Fără fastul și splendoarea cuvenite unei prințese din Sf. Biel și unui lord puternic din Highlands. S-a celebrat repede și în liniște. Deși era aproape imposibil cuiva să vadă de afară ce se petrece în salon, Gabrielle insistă să fie trase draperiile ce acopereau ferestrele dinspre curtea de jos și cele ce dădeau spre grădina din spate și spre lacul de dincolo de ea. Nu putea

să permită în niciun fel ca solul, episcopul, sau femeia aceea oribilă, Joan, să vadă ce se întâmplă.

Deoarece Brodick era singura ei rudă care participa, îi reveni datoria să i-o predea lui Colm și, atunci când fu rugat de către părintele Gelroy, își dădu acordul ca nunta să aibă loc; Liam și gărzile regale ale Gabriellei erau martorii.

Gabrielle nu-și dădea seama cât de nervoasă era, dar acesta era adevărul, și când i se spuse să-și pună mâinile în ale lui Colm tremura, ca și cum tocmai trecuse printr-o spaimă teribilă. Preotul începu să se roage și impactul a ceea ce tocmai făcea o copleși. Genunchii i se înmuiară și de abia putea să respire. Pieptul i se strânse ca într-o menghină. Devenea soția lui Colm, acum și pentru totdeauna.

Zăpăcită, privi când Colm își puse pledul peste mâinile lor unite. Apoi îi ridică fața și o privi în ochi, în timp ce-și rostea jurămintele și, spre rușinea ei, nu putu să înțeleagă un cuvânt din ce spunea. Uitase complet orice cuvânt celtic pe care îl cunoscuse vreodată. Apoi fu rândul ei. Își șopti jurămintele în limba maternă. Părintele Gelroy o opri și o rugă să o ia de la cap.

— Nu înțeleg ce spui, prințesă Gabrielle, explică el.

Și nici ea. Știa că îi promisese ceva lui Colm. Dar pur și simplu nu-și amintea ce. Spusese oare că îl va iubi și îl va prețui? Sau doar gândise că așa trebuia? Și spusese că îi va fi credincioasă și nu-l va minți? Spera că a făcut-o, dar nu era sigură. Tot ce știa, era că promisese să-i curețe grajdurile, tot restul zilelor ei.

Tulburată îl privi pe preot. Pe figura lui nu exista nicio expresie îngrozită, ceea ce consideră că e un semn bun.

Acum și pentru totdeauna, până ce moartea îi va despărți.

Rugăciunile fură terminate și binecuvântarea dată. Era la fel de înțepenită ca o scândură, când Colm o cuprinse în brațe, dar când își apropie capul și o sărută, prinse viață. Căldura lui îi opri tremurul și blândețea din sărutul lui îi înlătură temerile.

— Acum sunteți soț și soție. Părintele Gelroy se înclină aprobator, în timp ce-și făcea anunțul.

Felicitările nu fură strigate, ci făcute cu voci grăbite. Gărzile le făcură fiecare o plecăciune prințesei lor și noului ei soț, apoi, la insistența Gabriellei, plecară jos în curte, să se alătore sărbătoririi. Colm îi permise lui Liam să-i sărute Gabriellei mâna, dar asta a fost tot ce putea el să aprobe, însă Brodick o smulse de la Colm și o îmbrățișa destul de îndelung.

— Trebuie să toastăm pentru această căsătorie, zise Liam.

— Ce idee bună, îi scăpă ei. Dar, poate altă dată?

Îl apucă pe preot de braț și-l trase spre scări, în timp ce instruia ce anume trebuie să spună solului:

— Fii bun te rog spune-i solului că ne-ai căsătorit, dar nu...

Colm o opri. Punându-și brațul în jurul ei și trăgând-o mai aproape, zise.

— Voi avea eu grijă de această problemă. Nu e nicio grabă.

Ea nu era de acord, îi spusese solului că îi va duce dovada căsătoriei. Sigur va deveni suspicios, dacă-l va face să aștepte prea mult.

— Cum spui tu.

Liam izbucni în râs și când Brodick îl întrebă ce e așa de amuzant, Liam fu fericit să explice:

— Pentru Gabrielle „cum spui tu” înseamnă că nu e de acord și că va face complet invers. Ea crede că-l împacă pe Colm cu aceste cuvinte, dar noi toți ne-am prins ce înțelege realmente.

Brodick dădu din cap.

— „Da “înseamnă „nu “și „nu “înseamnă „da “? Îl bătui pe Colm pe umăr. Cel puțin încercă să te împace. Soția mea nu dă nicio atenție celor spuse de mine.

Brodick nu părea supărat pe îndărătnicia soției lui. De fapt, arăta chiar încântat.

— Lord MacHugh, vrei să mă duc afară și să vorbesc cu solul? întrebă Gelroy.

— Ai să rămâi aici, porunci Colm.

— Dar când mă voi afla în fața lui, o să-mi spui ce trebuie să-i transmit?

— Vei spune adevărul, rosti Colm, doar că nu vei menționa când a avut loc ceremonia.

Lordul se încruntă în așa fel, încât îl făcu pe Gelroy să tremure în ghete. Încerca să nu arate că aștepta și alte instrucțiuni.

Liam insistă în privința toastului. Se duse la bucătărie și se întoarse cu un ulcior cu vin. Turnându-le fiecăruia câte o cupă plină, ură cuplului viață lungă și fericită.

— Și așa cum ai spus tu, Gabrielle, o căsătorie perfectă, o tachină el.

Gabrielle fu uimită. O căsătorie perfectă? spusese oare. Ea ceva despre o căsătorie perfectă?

— Colm, asta am promis când mi-am făcut jurămintele? întrebă ea. Dacă am făcut asta, regret. Căsătoria noastră nu va fi perfectă și nu pot să promit că nu vor exista și neazuri. Privește răul provocat chiar în ziua nunții noastre. Nu l-am mințit pe sol, dar l-am indus în eroare. Și am corupt și clanul tău, pentru că l-am făcut complice la înșelătorie. Nu te întrebi ce voi face mâine?

Se așteptase ca el să-i trateze chinul cu simpatie, dar greși. El găsi învinovățirile amuzante.

— Înșelătorie? Necaz? Ai devenit deja o MacHugh, râse el. O sărută din nou și apoi deveni serios: Acum, să-mi spui ce cadou de nuntă vrei de la mine. În această zi a căsătoriei tale, nu îți voi refuza nimic.

N-a trebuit să se gândească prea mult.

— Mi-ar plăcea să-i construiești capela părintelui Gelroy și te-aș ruga să fie gata anul viitor pe vremea asta. Va avea nevoie de un altar frumos și de bănci zdravene.

Gelroy era copleșit de preocuparea și de generozitatea ei. Colm nu păru deloc surprins.

— Se va face. Și ce altceva îți-ar mai plăcea?

Și din nou nu ezită nicio clipă.

— Tradiția e importantă pentru mine, rosti ea. Astfel că mi-ar plăcea să-mi faci același cadou care l-a făcut tata mamei.

El așteptă să-i spună în ce a constatat, dar ea nu mai scoase nicio vorbă.

— Când voi afla ce cadou a fost? o grăbi el.

— Până în cele din urmă.

Solul și episcopul așteptau întoarcerea Gabriellei. Fața solului deveni albă când îl văzu pe Colm pășind spre el.

— Lady MacHugh mi-a spus că vrei o dovadă că e soția mea. Ți-a spus că suntem căsătoriți, nu-i așa?

— Da, mylord... Așa e, mylord, dar alții au sugerat că ar fi posibil, că poate...

— Știi cât de norocos ești că încă mai stai pe picioarele tale? Ai putea fi mort, pentru că ai insinuat că soția mea minte. Nu-i așa?

— Nu, eu nu m-am gândit la asta. Alții probabil au crezut

că...

— Soția mea nu minte. Vocea lui devenise mortală.

— Da, mylord. Spune numai adevărul.

Gabrielle se apropie mai mult de Colm. Se uita la sol și la nimeni altcineva. Nu știa dacă Joan se mai afla în mulțime privind, dar spera că a plecat și nu va cauza și alte neplăceri.

Părintele Gelroy făcu un pas înainte.

— Știu că lordul MacHugh și lady MacHugh sunt căsătoriți. Eu sunt preotul care a oficiat sfântul sacrament. I-am auzit făcându-și unul altuia jurămintele și le-am binecuvântat unirea. Cu un gest dramatic spre cer, adăugă: Fie ca fulgerul să mă trăsnească în această secundă, dacă mint. Ridică ochii spre cer și așteptă, apoi dând din cap, adăugă: Dumnezeu știe că spun adevărul și așa trebuie să știți și voi.

Episcopul voia să se întoarcă la abație, înainte de căderea nopții, pentru a putea să doarmă în patul lui, în locul pământului tare.

— Voi depune mărturie că părintele Gelroy spune adevărul. Această situație este acum rezolvată, spre satisfacția tuturor.

Solul era convins.

— Sunt satisfăcut. Datorită acestei căsătorii, acum vei avea Finney's Flat, lord MacHugh.

— Lordul nostru are și comoara Sf. Biel, zise Gelroy zâmbind ușurat spre Gabrielle. Preotul nu credea că e nevoie să mai explice ce voia să spună. Toată lumea care o privea pe Gabrielle putea să vadă care era comoara.

Gabrielle roși auzind complimentul preotului.

— Eu nu cred, părinte. Soțul meu va trebui să se mulțumească cu pământul, pentru că nu va primi nicio comoară.

— Cât de curând posibil, interveni solul, se vor trimite crainici la fiecare clan, pentru a anunța că prințesa Gabrielle s-a dovedit nevinovată de acuzațiile ce i s-au adus, că nunta e valabilă și că Finney's Flat e acum al vostru.

— Ai puterea să proclami asta? întrebă Gelroy.

— Da.

Câteva minute mai târziu, solul și episcopul își luară rămas bun, iar Gabrielle nu putea fi mai fericită decât să-i vadă pe toți plecând. Acum putea să se relaxeze. Sau așa credea ea.

O grijă eliminată, apărură alta la rând. Era vorba de noaptea nunții.

Clanul MacHugh nu se dădea dus. Aveau așa de multe de sărbătorit. Lordul lor se întorsese învingător din lupta cu inamicii, clanul MacKenna; proprietățile lor includeau acum și Finney's Flat; iar iubitul lor lord își luase o soție. Așa cum pomenise părintele Gelroy, erau într-adevăr binecuvântați. Cu amurgul apropiindu-se, festivitățile începură să se potolească. Mesele și băncile fură returnate la castel, iar oamenii se îndreptară spre căsuțele lor, obosiți dar fericiți.

Liam și Colm, împreună cu Brodick, se îndreptară spre grajduri, deoarece era timpul ca acesta din urmă să plece acasă.

— N-ai terminat-o cu oamenii lui MacKenna, avertiză Brodick. Fiecare pe care l-ai ucis, va fi înlocuit de altul. Se înmulțesc ca șoarecii. În curând vor avea un lord nou și pun pariu că va fi tot atât de ticălos cum a fost și Owen. Sper să nu moară în liniște.

— Nu, nu o va face, zise Colm calm.

— Tu ești aliatul nostru, Brodick, îi aminti Liam. Vor veni și după tine.

— Abia aștept, răspunse el.

Grăjdarul îi aduse lui Brodick calul:

— Datoria ta e plătită, i se adresă el lui Colm, dar acum mă gândesc că mai ai una.

— Ce datorie aş mai avea?

— Ți-am dat-o, pe Gabrielle.

— M-ai forțat să o iau, zise Colm sec. Dar îți sunt recunoscător.

— Exista o cale ușoară pentru a mă răsplăti.

— Care ar fi aceea?

— Să o dai pe una din fiicele tale în căsătorie unuia din fiii mei.

— Biserica n-ar permite asta, rosti Liam. Ești rudă cu Gabrielle.

— Numai prin alianță. Unchiul soției mele nu-mi este rudă de sânge. Și uniunea fiind valabilă, fiica ta îi va aduce fiului meu o dotă serioasă.

Colm râse.

— Lasă-mă să ghicesc, Finney's Flat.

— Da, Finney's Flat.

— Planul tău se bazează pe faptul că soția mea îmi va dărui fete, iar soția ta îți va dărui băieți.

— Și așa va fi, zise Brodick. Totuși eu ți-o voi lua înainte, pentru că Gillian a mea e gata să aibă un copil, iar tu nu poți să o duci pe Gabrielle în patul tău, cât timp? Încă cinci luni?

— M-am gândit să aștept atât, dar...

— Te-ai gândit? Dar ce se întâmplă cu reputația ei?

— Se va răspândi vorba despre nevinovăția ei și, dacă englezul spune adevărul, se va da chiar o proclamație.

— Și tu crezi că asta se va întâmpla în curând? întrebă

Brodick. Colm, i-ai acordat șase luni.

Resemnat, Colm răspunse:

— Dacă asta vrea Gabrielle, mă voi supune.

Brodick și Liam râseră.

— Crezi că poți să rezisti atât de mult? E aproape tot atât de frumoasă ca și soția mea, afirmă Brodick.

— Sigur că pot să aștept. Sunt mult mai stăpân pe mine, decât oricare dintre voi.

Colm se îndreptă spre castel. Liam și Brodick îl priveau plecând.

— Ce crezi? întrebă Brodick.

— Fratele meu are mare voință și e disciplinat. Îi dau cel mult o noapte, înainte de a-și schimba hotărârea.

— Eu îi dau doar o oră.

46

Așteptarea fu agonizantă. Gabriellei i se părea că a trecut o jumătate de noapte, de când făcuse baie și se spălase pe cap. Cada fusese scoasă din cameră, cuverturile de pe pat fuseseră date la o parte și încă doi bușteni fuseseră puși pe foc.

Fiecare minut părea o oră, dar părul încă îi mai picura de apă, așa că știa că nu putea să fie chiar atât de mult, de când l-a spălat. Totuși, părea o eternitate.

Gabrielle era îmbrăcată cu cămașa ei de noapte albă – o țesătură fină de borangic, brodată cu fir de argint și de aur, în jurul gâtului. Voise să îmbrace un veșmânt albaștrii, dar era prea șifonat, așa cum fusese împachetat. Își netezi un pliu al cămășii și se așeză în fața căminului, pentru a-și usca părul la foc. Camera era caldă și confortabilă și, după o zi atât de lungă

și zbuciumată, ar fi trebuit să se simtă epuizată. Dar nu se simțea. Era perfect trează și aproape panicată.

Unde era el?

Spusese că nu poate să mai aștepte de nerăbdare să o aibă. Adevărat, nunta a avut loc mai repede și acum erau căsătoriți. Oare își schimbase hotărârea?

Fiecare zgomot făcea să i se strângă stomacul de speranță și de frică. În timp ce continua să-și perie părul, încercă să se gândească la lucruri mai puțin îngrijorătoare. Vremea fusese frumoasă astăzi și plăcinta cu carne pe care o mâncase la cină a fost foarte bine condimentată.

Ce îi lua atâta timp? Erau nevoile clanului mai importante decât ea, chiar și în această situație, în noaptea nunții lor?

O, ce mult ar fi vrut să treacă peste toate astea și să facă ceea ce trebuia. I se spusese destule despre actul fizic dintre un bărbat și o femeie, încât să fie pe cât de curioasă pe atât de înfricoșată.

Hotărî să-l compare cu degetul ei dislocat. Când avea nouă ani, a căzut de pe un zid de piatră pe care se cățăraseră. Degetul mic a scos un pocnet ciudat și s-a îndreptat într-o direcție neobișnuită. A durut-o ca și cum fusese înțepată de viespile dintr-un cuib întreg, dar tatăl ei a știut ce să facă. În timp ce Stephen o ținea nemișcată, tatăl i-a pus degetul la loc și durerea a dispărut imediat. Știa ce trebuie să se întâmple și se temea, dar odată ce se va termina totul, nu va avea alt motiv de îngrijorare.

În ce o privea, actul căsătoriei era format din: teamă, durere, uitare.

Când brațul începuse să o doară, puse peria de-o parte. Buclele i se formaseră din nou și șuvițele lungi erau acum de

abia umede. Privea podeaua și încerca să se concentreze asupra unui lucru plăcut. Ceva din apa de baie sărise din casă. Încercase să o ștergă, dar mai erau încă niște pete ude pe dușumea. Se uita la ele, cum se evaporau încet.

Oare Colm a uitat-o?

Gândește-te doar la lucruri plăcute, își aminti ea. Nu era nevoie deloc să anticipeze ceva.

Colm fusese încântat și surprins de cadoul ei – sarea. Gabrielle realizează brusc că uitase să-i spună că va mai primi și alta, așa că până anul viitor va avea suficient de multă, pentru a-i ajunge clanului său destulă vreme. Și va mai veni, putând să fie schimbată pe semințe, sau orice altceva avea nevoie clanul.

Oare așa de lipsită de importanță era pentru el?

Gabrielle simți cum se emoționează. Poate Colm nu a fost decât amabil când i-a spus că o dorește. Și ea s-a aruncat asupra lui. Dar nu, nu putea să fi făcut asta, hotărî ea.

Colm era de o cinste evidentă, chiar brutală. Nu ar minți doar pentru a fi amabil. Dar nu pierdea prea mult timp gândindu-se la simțămintele unei femei. Se îndoia chiar că reflectase vreodată la așa ceva.

Lacrimile îi umplură ochii și știa că dacă nu va face ceva, în curând va fi la pământ. Gabrielle arareori plângea, dar când o făcea, îi lua foarte mult timp pentru a se opri. Și-ar fi amintit tot felul de neplăceri și supărări îndurate vreodată și ar fi plâns pentru fiecare. De când a plecat din Wellingshire, lista ei de neplăceri se lungise considerabil, astfel încât i se părea că va plânge o săptămână întreagă, pentru a scăpa de ele.

Deci, concentrarea asupra unor probleme plăcute nu funcționează. Avea nevoie de furie.

Cum îndrăznea Colm să o trateze în felul acesta? Dar oftă, pentru că nici asta nu funcționează. Omul i-a oferit numele și protecția lui și nu cerea nimic în schimb. Nu, nu putea fi prea furioasă pe așa ceva. Categorie, era grosolan din partea lui să o facă să aștepte atât, dar nu era crud.

Își îndreptă gândul spre solul regelui. O făcuse să treacă prin iad cu înscrisul și suspiciunile lui. Totuși, nu făcea decât să se supună dispozițiilor regelui John și adevărul e că a fost un tip binevoitor. Nu putea să-l acuze sau să-l disprețuiască pe mesager, pentru că repetă cuvinte ce-i fuseseră poruncite.

Joan. Ce scorpie era femeia asta! Avea o privire atât de plină de dispreț pe figură, când a provocat-o pe Gabrielle. Oare a crezut că tot ce trebuia să facă era să anunțe că e pe cale să se mărite cu Colm și totul se va rezolva? Se așteptase ca Gabrielle să cedeze în fața ei? Sau să se umilească? Cum îndrăznea! Da, era o scorpie și o provocatoare de neazuri, plină de ură.

Acum, în ochii Gabriellei nu mai era nicio lacrimă. Dacă Joan ar fi intrat în camera ei în această clipă, ar fi apucat peria și ar fi burdușit-o bine. Imaginându-și acțiunea, Gabrielle începu să zâmbească.

Iată! Se simțea mult mai bine.

Se auzi zgomot de pași pe hol.

Colm. O Doamne, în sfârșit venea.

Sări în picioare, apoi se așeză, după care se ridică din nou. Trebuia să stea lângă foc, ori trebuia să stea pe marginea patului? Se aștepta oare să o găsească sub cuverturi?

Hotărî să aștepte lângă șemineu. Mai hotărî că era important pentru ea să-și amintească să respire. Va ameți dacă își va mai reține mult respirația.

Teamă... durere... uitare.

Colm bătu la ușă, așteptă o secundă, apoi deschise și intră. Când o văzu, rămase complet nemișcat.

Era o apariție. Lumina blândă a tăciunilor din spatele ei făcea ca îmbrăcămintea să-i devină transparentă. Putea să-i vadă forma perfectă a trupului. Fiecare curbă avea o nuanță aurie: pieptul plin, talia îngustă, șoldurile armonioase, picioarele lungi. Era perfectă și mult mai ademenitoare decât dacă ar fi stat acolo goală.

Nu avea intenția să o părăsească, nici în această noapte, nici în alta.

Mâinile Gabriellei erau lăsate de-a lungul trupului și îl privea în ochi.

Îl cunoștea pe acest bărbat.

Atunci de ce îi era atât de frică? Nu-i va face rău niciodată. Teama dispăru. Da, îl cunoștea bine.

Un capăt al pledului lui Colm era aruncat peste pieptul gol. În această lumină și în această cămăruță, părea mult mai înalt și mult mai musculos. Îl observă pe îndelete. Avea părul ud și încă mai avea picături de apă pe piept, ceea ce, o făcea să creadă că făcuse baie în lac, așa cum făceau mulți oameni ai clanului. Culoarea ochilor lui... linia fermă a maxilarului... umerii lați...

Îl dorea pe acest bărbat.

Făcu un pas spre el.

— Știi cât de frumos ești? șopti ea blând.

Răspunsul, lui fu aspru.

— Nu mă gândesc la astfel de lucruri. Când ai să mă cunoști mai bine...

Ea mai făcu un pas, cu ochii fixați în ai lui. Nu-și amintea ce

mai trebuia să spună. În timp ce se apropia, aducea cu ea un parfum ușor de flori și la tot ce se putea gândi el era să o atingă. Îl stârnea, așa cum nu făcuse nicio femeie vreodată.

— Te cunosc, Colm. Cu vârful degetelor atinse cicatricea ce începea de sus de pe umăr și îi urmă linia în jos pe braț. Trupul tău îți povestește trecutul. El nu se mișcă atunci când ea îi dădu ocol încet, atingând, mângâind. Ești un luptător, șopti când degetele îi mângâiară umerii. Mușchii i se contractară și pielea se simțea caldă. Ești un protector! Îl mângâie blând pe gât și când se află din nou în fața lui șopti din nou: Te cunosc!

Ochii lui Colm nu-i părăsiră pe ai ei, când îi scoase cămașa. Obrajii ei se împurpurară, dar nu se retrase rușinoasă și nici nu-și feri trupul. El o luă în brațe și o sărută violent. Trupul ei era atât de minunat de catifelat, pielea era mătăsoasă și fierbinte. Buzele lui trecură peste ale ei și apoi dori ceva mai mult. O iubi sărutând-o, până când pasiunea puse stăpânire pe el.

O duse spre pat. Nu-i dădu timp să se învelească cu cuverturile. Își scoase pledul și o acoperi cu trupul lui. Ea suspină, când pielea lui goală se lipi intim de a ei.

Colm voia să-i cunoască fiecare centimetru. Poposi pe gura ei, apoi o sărută pe gât, inhalând mireasma ei dulce. Îi simți inima bătând sub a lui și când o sărută la baza gâtului, ea tremură. Își apropie capul pentru a-i dezmierda sânii și sărută valea dintre ei, Mâinile îi alunecară pe spate în jos, pe curba spinării.

Gabriellei îi plăcea cum îl simțea pe ea. Își încleșta brațele în jurul gâtului lui, în timp ce sărutările lor pretindeau mai mult și mai mult.

Cu fiecare atingere, dorința lui Colm creștea. Degetele îi alunecară între coapsele ei. O simți încordându-se drept reacție, dar nu ar fi vrut să fie respins. Însă ea începu să se îndrepte spre el, neobosită.

Felul cum o mângâia, o făcu pe Gabrielle să devină sălbatică. O făcea să vrea din ce în ce mai mult. Nu o va lăsa să-l respingă, în timp ce cobora mai jos sărutându-i fiecare părțică din trup. În curând, dulcea tortură deveni de nesuportat. Unghiile ei îi zgâriară umeri, pretinzând. Descărcarea.

Reacția ei sălbatică îl făcu pe Colm să ardă de dorința de a o avea și tot ce-l reținuse dispăru. Îi desfăcu vijelios picioarele, îngenunchind între coapsele ei și o pătrunse.

Ea țipă de durere și se arcui spre el, dar el o liniști cu cuvinte și atingeri blânde. Durerea fu în curând uitată și în timp ce se mișca în ea, la început încet, coapsele ei se împinseră spre el și gemu de plăcere. Pătrunderea lui deveni mai puternică, mai puțin controlată. Și deodată ea simți un val de extaz. Și în timp, ce atinse apogeul îi strigă numele, strângându-l mai tare când își găsi și el descărcarea, revărsându-și sămânță în ea.

Câteva lungi momente niciunul dintre ei nu se mișcă, respirația lor sacadată fiind singurul zgomot. Gabrielle crezu că inima îi va explodă. Să facă dragoste cu Colm era cea mai terifiant de minunată experiență pe care o avusese vreodată.

Știa că îi provocase și lui plăcere. Deși nu spusese nimic, atingerile lui erau edificatoare. Când în sfârșit, el își recăpăta energia, se răsturnă pe o parte și o prinse în brațe. O sărută pe creștet și se întinse pe spate. Ea își lipi obrazul de umărul lui și-i puse mâna pe inimă.

Îl iubea pe acest bărbat.

47

Gabrielle n-a știut niciodată că o plăcere atât de extraordinară era posibilă.

Mulțumită că se afla în brațele lui, mâna continua să-i rămână pe piept deasupra inimii lui, în timp ce privirea îi rătăcea prin cameră și spre tăciunii ce se stingeau. Credea că doarme și încercă să se învelească, dar Colm o strânse mai tare. Se ghemui mai aproape, oftă și închise ochii.

— Colm?

El căscă.

— Da?

— De ce l-ai pleznit pe Liam? Îți amintești că l-ai lovit?

— Îmi amintesc. Nu putea să meargă singur și s-ar fi simțit rușinat dacă ar fi fost cărat.

— Deci să-l lovești pe bietul tău frate așa din senin a fost un act de amabilitate.

— Poți să crezi asta.

Mintea ei zbura de la o idee la alta. Rămase liniștită câteva minute, apoi întrebă:

— Ai iubit-o pe Joan, când te-ai logodit cu ea?

— Nu.

În mod evident, nu considera că ar fi fost necesară o alta explicație.

Trecu încă un minut, apoi ea șopti:

— Mai vine și altă sare. Am uitat să-ți spun, dar vei avea suficientă să-ți umpli magazia, când va sosi ultimul furgon.

— E un dar binevenit, rosti el. Aici sarea e mai valoroasă

decât aurul.

Aproape imediat, ea sări la o nouă problemă:

— Cei doi oameni, care au fost prinși adulmecând prin abație pentru a-l ucide pe Liam... au fost și ei trimiși de MacKenna?

— Da. Evident, erau noi recruți. Se pare că MacKenna a angajat orice creatură degenerată care apărea.

— Nu-mi pare rău că gărzile mele i-au ucis.

El zâmbi în întuneric. Ce feroasă părea!

— Dormi, Gabrielle. Ai nevoie de odihnă.

— O să-mi spui ce s-a întâmplat cu oamenii care l-au bătut pe Liam?

— Nu.

— O ultimă întrebare, dacă ești bun. Statuia Sf. Biel ce i-a aparținut mamei mele va fi luată din curtea de la Wellingshire și adusă aici. E o tradiție. Te deranjează? E destul de mare.

— Nu-mi pasă, dacă nu plănuiești să pui vreo statuie în patul nostru. Acum dormi.

— Pot să te sărut de noapte bună? îl provocă ea.

— Îți dai seama cât de mult mă ispitești? Ești plăpândă. Trebuie să dormi.

Dar chiar când spunea aceasta, o rostogoli pe spate și o sărută pe gât. Și de această a doua oară n-a mai fost blând. Descoperind deja ce îi plăcea ei, felul lui de a face dragoste fu mai puțin reținut. Își încolăci picioarele în jurul lui, în timp ce el pătrundea adânc în ea. Gemu și când el începu să-și miște coapsele, ea țipă de un extaz plin de fericire. Descoperi prima satisfacția, apoi urmă descărcarea lui. De data aceasta a fost chiar mai bine.

Epuizată și sătulă, închise ochii. Colm se ridică într-un cot și

o privi.

— Acum o să dormi, porunci el. O răsturnă pe o parte și o trase lângă el, cu spatele lipit strâns de pieptul lui.

Fu gata să se supună.

48

După dezvăluirile de la castelul Newell, viața lui Coswold devenise mizerabilă.

Baronul era bolnav și obosit să se mai prefacă umil în fața regelui, dar știa că se afla pe teren nesigur. John era tot furios că, atât el cât și ceilalți au crezut-o pe Isla, cățeaua aia mincinoasă. Când Coswold a îndrăznit să sublinieze că Percy a fost cel care a convins-o să spună minciuni despre lady Gabrielle, regele i-a amintit că Isla era nepoata lui și deci el era responsabil de acțiunile ei. În afară de asta, John dăduse deja dispoziții în legătură cu Percy. Ticălosul fusese deposedat de titlu și de mica lui proprietate și fusese băgat într-o carceră, unde putea să-și evalueze trădarea. Și pentru a se asigura că Isla va învăța lecția, regele consideră nimerit să-l însoțească pe Percy. Poate că, dacă vor fi siliți să-și petreacă tot timpul împreună, cei doi se vor gândi mai bine, înainte de a conspira împotriva dorințelor regale.

Coswold știa că era imperios, necesar să obțină iertarea lui John. Regele avea un temperament teribil și în mod cert îl va acuza pe Coswold de orice necaz, ce ar putea să apară. Făcea tot ce-i stătea în putință să-l mulțumească pe rege. Îl urma peste tot unde mergea și era la dispoziția lui ziua și noaptea. Ar fi putut chiar să se târască pe jos, ca un câine, dacă i s-ar fi cerut. Ca rezultat al acestor eforturi epuizante, John își

îmblânzi atitudinea. Îi plăcea să aibă un confident, pe care să-l regaleze cu poveștile lui despre soțiile baronilor cu care se culca.

Indiferent cât de umilitor era să meargă în patru labe, nou descoperita apropiere a lui Coswold de rege, avea în mod cert și părțile ei bune. Fu de față când la rege sosi un mesager cu noutăți. Zvonul fusese verificat: lady Gabrielle a fost găsită. A fost luată de clanul MacHugh și trăia printre highlanderi, în cetatea lor din munți. John fu în culmea fericirii. Acum putea să-și îmbunătățească relațiile cu lady și poate să reducă din animozitățile dintre baronul Geoffrey și ceilalți baroni.

Înainte ca John să-și trimită solul la proprietatea MacHugh pentru a o anunța pe Gabrielle, îl chemă la el pe om, pentru a-i da anumite instrucțiuni. Coswold rămase ascultând. Regele îl informă pe Coswold că alesese acest crainic anume, deoarece avea o memorie impecabilă și putea să repete brice mesaj, cuvânt cu cuvânt. După ce și-a exprimat admirația pentru înțelepciunea regală, Coswold îi aminti că el tocmai se înapoiase din partea aceea a ținutului Highlands. Poate că ar putea să-și ofere serviciile.

— Drumul spre clanul MacHugh e periculos. Highlanderii sunt uneori ostili intrușilor, pledă Coswold. Aș putea să sugerez ca solul să se oprească la abația Arbane și să obțină de acolo o escortă, care să-l însoțească restul drumului? Călugării vor fi încântați. Mai ales dacă sunt răsplătiți. Observă că regele se înfurie la această idee și Coswold adăugă în grabă: Iar eu, pentru a-mi demonstra bunăvoința, voi fi fericit să te aprovizionez cu tot ce crezi că e necesar.

— Mă vei aproviziona dublându-ți dările, Coswold, numai așa mă voi liniști, zise regele. Dă-le călugărilor ce vrei. Nu-mi

pasă de ei, dar vreau ca solul meu să aibă un drum sigur.

Coswold încarcă un car cu o duzină de boloboace, din cel mai bun vin pe care putu să-l cumpere și îl trimise la abație, înaintea solului. Apoi ceru ca regele să-i permită să se întoarcă acasă, pentru a primi raportul în legătură cu recolta care tocmai fusese culeasă. Regele îi dădu aprobarea.

Imediat ce fu posibil, Coswold își adună oamenii și se îndreptă spre abația Arbane. Alegând să-l însoțească soldații cel mai bine antrenați, în curând fu înconjurat de o armată mică, dar puternică. Nu voia să riște nimic. Oamenii dispăreau frecvent în sălbăticia din Highlands și nu mai erau văzuți niciodată. Coswold încă mai aștepta să afle vești de la oamenii pe care-i trimisese să verifice unde era Gabrielle. Bănuia că își însușiseră cuferele și nu mai ajunseseră la proprietatea MacHugh.

Călugării de la abația Arbane tocmai se pregăteau pentru rugăciunea de vecernie, când un zgomot puternic de lovituri în poarta din față îi întrerupse. Abatele făcu o genuflexiune rapidă în capelă și străbătu în grabă curtea spre poartă, iritat de această întrerupere.

Era prea devreme pentru călugării care erau plecați la proprietatea MacHugh, pentru a se întoarce. Călătoria spre casă le va lua mai mult ca de obicei, din cauza episcopului. Acesta tocmai vizita abația când a sosit solul din Anglia și, auzind de mesajul pe care trebuia să-l ducă lady-ei Gabrielle, episcopul a insistat să însoțească grupul, explicând că rareori avea ocazia să fie prezent, când veneau niște vești bune de la regele englez. Călugării vor trebui să ia o altă rută spre casă, pentru a-l depune pe episcop la reședința sa, ceea ce va adăuga

încă două ore în plus. Era imposibil să fi călătorit atât de repede, încât acum să sosească.

Abatele trase zăvorul și deschise poarta cu o trosnitură. Văzând cine e, o deschise mai larg.

— Ce te aduce înapoi, la abația Arbane? întrebă el surprins.

Baronul Coswold trecu dincolo de abate și intră în curte, urmat de unul din subordonații săi, Cyril. Se întoarse spre el și îi dădu dispoziție ca trupa să campeze în afara zidurilor mănăstirii. Numai după aceea se adresă abatelui rămas perplex.

— Vin în numele regelui John, anunță el.

— Cu ce scop? întrebă abatele.

Coswold avea explicația gata.

— Regele l-a trimis pe unul din crainicii lui ca sol, pentru a transmite un mesaj domeniilor MacHugh. Am aflat de la unii călători că există mari dezordini în Highlands, minți el, și fiindu-mi teamă pentru viața solului și știind cât de importantă e pentru rege misiunea lui, mi-am luat libertatea să-mi adun armata pentru a asigura solului regal siguranța călătoriei.

Coswold nu realiza cât de adevărată era declarația lui despre dezordini, pentru că de abia acum auzi de decesul lui MacKenna.

Abatele îl îndrumă spre sală.

— Sunt sigur că solul se va înapoia cu bine, baroane, dar tu ești binevenit să-l aștepți și să-l vezi cu ochii tăi. Am să-i poruncesc bucătarului să-ți aducă de mâncare și de băutură. Dacă mai există altceva ce pot să fac pentru a te simți cât mai confortabil, sunt umilul tău servitor.

Abatele se grăbi să facă aranjamentele necesare pentru oaspetele neașteptat.

Când grupul obosit de călătorie ajunsese înapoi la abație, după căderea nopții, Coswold îi aștepta să-i salute.

Solul fu surprins să-l vadă pe baron.

— Te-a trimis regele cu noi instrucțiuni pentru mine? întrebă el.

— Nu, răspuse Coswold. Trase un scaun de lângă masă și i-l oferii solului. Regele se bazează pe tine și știe, ca și mine, ce importante sunt îndatoririle tale. Siguranța ta e importantă pentru el... Și pentru că nu există nimic de care să am mai mare grijă decât de a-l mulțumi pe rege, am simțit de datoria mea să veghez asupra binelui tău.

Cu un zâmbet lingușitor îi arătă scaunul.

— Stai cu mine să bem niște vin, să mâncăm niște brânză și să-mi spui totul despre aventura ta. Clanul MacHugh e așa sălbatic și cu temperament urât, cum am auzit? Și ce spui de lady Gabrielle? E tot atât de frumoasă cum mi-o amintesc?

Solul fu flatat de atenția baronului și nerăbdător să-și împărtășească experiența. După cea de a doua cupă de vin, era complet relaxat și vorbele izvorau libere.

— Vrei să-ți relatez cuvânt cu cuvânt ce a spus fiecare?

— Nu, nu, deloc, răspuse Coswold. Păstrează-ți raportul pentru rege. Sunt interesat doar să știu cum sunt oamenii aceia.

— Nu-i voi transmite regelui toate vorbele pe care le-am auzit. El vrea să știe doar dacă lady Gabrielle i-a acceptat scuzele și darul, Finney's Flat.

Luă o înghițitură de vin, în timp ce Coswold aștepta nerăbdător.

— Acuma, pentru a răspunde la întrebarea ta, e adevărat. Lady MacHugh e o frumusețe, zise el. Și pare și foarte

mulțumită. Noul ei clan a fost fericit să afle că Finney's Flat aparține acum lordului lor. Ei sunt...

Coswold îl întrerupse.

— Lady MacHugh? Poate vrei să spui lady Gabrielle?

— Acum e lady MacHugh, pentru că s-a măritat cu lordul MacHugh. Trebuie să-ți spun că am tremurat în cizme, când acesta și-a îndreptat privirea spre mine. E un luptător feroce.

Solul acceptă mai mult vin și continuă să vorbească despre impresiile lui privindu-l pe lordul MacHugh. Nici nu observă supărarea lui Coswold.

În timp ce el pălăvrăgea amical despre cuplul căsătorit, Coswold se uita drept înainte, strângând în mână pocalul atât de tare, încât marginea lui începu să se îndoiască. Gâtul îi ardea din cauza fierii care i se ridicase din stomac. Îi trebui tot autocontrolul de care dispunea, pentru a nu-și urla furia. Prea târziu! Era prea târziu. Gabrielle reușise să evite iar, să pună mâna pe ea. Oare și comoara era pierdută pentru el?

De câte ori solul făcea o pauză, Coswold dădea din cap încurajându-l și îi umplea pocalul. După atâta vin, cuvintele acestuia deveniseră dezarticulate, iar pleoapele grele.

— Mi-e cam somn, zise el și încercă să se ridice.

Coswold îi oferă imediat mai multă brânză și pâine.

— Ai să dormi mai bine cu stomacul plin, zise el zâmbind – larg, când solul întinse mâna după bucate.

— Ce altceva ai mai auzit? întrebă Coswold. Clanul MacHugh e un grup de oameni așa de ciudat. I-am găsit fascinanți, adăugă el, pentru ca solul să nu discearnă adevăratul motiv. Până dimineață, se îndoia că bețivanul să-și mai amintească ce a spus.

— În timp ce așteptam ca lady MacHugh să iasă iar afară,

am mâncat o mulțime de mâncăruri interesante. Era un fel de pâine dulce, care mi-a făcut mare plăcere...

Coswold îl lăsă să bată câmpii, sperând că va auzi ceva interesant.

— Sărbătoreau, zise solul căscând. O bucată de brânză i se înțepenise între dinți și Coswold își mută privirea. Comportamentul bețivului devenea din ce în ce mai dezgustător.

— Ce sărbătoreau? întrebă el incapabil să-și ascundă iritarea din voce.

— Finney's... Părea că-și pierduse șirul gândurilor.

— Sărbătoreau vestea că Finney's Flat e acum a lor? interveni Coswold.

— Da, da le aparține.

— S-a mai menționat și altceva primit de lordul lor?

Solul clipi de câteva ori încercând să-l fixeze mai bine.

— *Ce?*

— Aur, bombăni Coswold. S-a menționat ceva despre aur?

Solul își scărpină bărbia.

— Nu, aur nu.

Disperarea îl cuprinse pe Coswold și căzu pe un scaun ascunzându-și fața în mâini.

— Pierdut, șopti el.

Credea că solul adormise, dar greșea.

— Comoara.

— Ce spui? întrebă tăios Coswold.

— Sf. Biel. Exista o comoară.

— Știu despre comoară? întrebă el. Îl scutură pe sol, pentru a-l trezi, ca să continue.

— Preotul... A spus că va aduce comoara... mormăi el.

Coswold se aplecă mai aproape de om, pentru a auzi fiecare cuvânt.

— A spus cineva unde e aceasta comoară?

— Nu... lady. MacHugh... lady MacHugh a spus...
Coswold îl apucă pe om de umeri.

— Ce a spus lady MacHugh despre comoară?

Capul omului se roti dintr-o parte în alta.

— A spus că lordul primește pământul... Dar nu va avea comoara.

Coswold îi dădu drumul omului din mâini și se ridică. Poate că, la urma urmei, nu era prea târziu.

49

Colm era un tip posesiv. O ținea pe Gabrielle sub strictă supraveghere. Descoperind că nu-i plăcea ca vreun bărbat să se apropie prea mult de ea, sau să o privească îndelung.

De când se căsătoriseră, nu-și slăbi vigilența. Într-o seară după cină, Liam și Colm erau singuri în salonul cel mare. În timp ce Willa și Maurina curățau masa, Liam hotărî să aducă în discuție intensă vigilența a fratelui său.

— Vino și stai lângă foc, Colm, să pot vorbi cu tine în intimitate.

Liam puse un genunchi în pământ și băgă un buștean gros în foc, apoi trase un scaun mai aproape de căldură și se așeză.

Colm se sprijini de cămin și așteptă să audă ce avea fratele lui să-i spună.

— Ai vreun motiv să n-ai încredere în Gabrielle? întrebă Liam.

Întrebarea îl ofensă pe Colm, dar știa totodată că Liam nu

avea intenția să-l insulte, nici pe el, nici pe Gabrielle.

— Sigur că nu, bombăni el.

Liam dădu afirmativ din cap.

— Ai dreptate să ai încredere în ea. Nu te va minți niciodată. Îmi dau seama cui îi aparține inima ei.

— Și anume cui?

Fratele lui râse.

— Nu poți fi așa de orb. Știi că te iubește.

Colm nu confirmă vorbele lui Liam. Dragostea era ceva despre care vorbeau femeile, nu luptătorii.

— De ce mă întrebi dacă n-am încredere în ea, când știi deja răspunsul?

— Din cauza modului în care te porți. Ca un om gelos.

— Nu sunt gelos. Păzesc doar ceea ce îmi aparține. Gabrielle merită tot atâta protecție, ca oricare dintre membrii clanului meu.

— E soția ta, Colm.

— Și o voi păzi bine.

Gabrielle le atrase atenția când apăru pe scări. Se opri dându-se de-o parte și așteptă, în timp ce doi dintre oamenii lui Colm cărau un cufăr sus.

— Gabrielle, de ce duci sarea în camera ta?

Când oamenii trecură pe lângă ea, li se adresă:

— Puneți-l lângă căminul din camera mea, vă rog.

— Le arăt eu unde trebuie să-l ducă, strigă Maurna grăbindu-se să dea o mână de ajutor. Dar, milady, de ce vrei ca un cufăr cu sare să stea în camera ta?

— Nu e sare, explică ea Maurnei, apoi către Colm și Liam: Dacă-ți amintești, Colm, ți-am spus că toate cuferele sunt pline cu sare, în afară de unul. Mi-a trebuit o veșnicie să aflu

care e acela și, așa cum se întâmplă întotdeauna, era chiar ultimul de sub stivă.

— Acum vei îmbrăca culorile MacHugh. Nu mai ai nevoie de îmbrăcămintea englezească, răspuse el.

— S-ar putea să nu am nevoie de ea, totuși intenționez să o păstrez. Dar în cufăr mai sunt și alte lucruri, tot felul de amintiri din Wellingshire și Sf. Biel.

— Dumnezeule, Gabrielle, ai destule amintiri din Sf. Biel, zise Liam. Colm, ai văzut ce mare e statuia pe care a trimis-o abatele? Se află în magazie, până îi construiești lui Gelroy o capelă. Apoi va fi dusă în biserică.

— Nu, Liam, interveni Gabrielle. Nu va fi dusă înăuntru. Rămâne afară, lângă ușă, astfel încât toată lumea care intră să o vadă. E o tradiție.

— Niciuna din statuile Sf. Biel nu se află în biserică?

— Sigur că nu. Ne rugăm lui Dumnezeu, nu statuilor. Când ea a intrat în încăpere, Liam s-a ridicat în picioare, dar când s-a așezat, s-a înapoiat la scaunul lui.

— E adevărat că mai sosește o statuie de la tatăl tău?

— Da. Aparține mamei mele și acum, că m-am măritat, îmi revine mie. E o tradiție.

— Și mai sunt și altele pe drum? rosti tărăgănat Colm.

— Doar vreo duzină, sau cam așa ceva, îl ironiză ea. Râdea de reacția lor, când apăărură gărzile, care îi cerură să vorbească cu ea. Aruncă o privire spre fețele lor serioase și știu imediat ce intenționau să-i spună: voiau să plece acasă.

Gabrielle trase adânc aer în piept și încercă cu disperare să-și rețină lacrimile. N-ar fi fost potrivit din partea ei să plângă. Îi aruncă lui Colm o privire și-și dădu seama din expresia lui că paznicii ei credincioși vorbiseră deja cu el. Încet se îndreptă

spre ei și-și încrucișa mâinile, ca pentru rugăciune.

— Plecați acasă!

Făcând afirmația, îl privi pe Stephen.

— E timpul, prințesă. Acum suntem siguri că lordul te va păstra în siguranță.

Ea îi luă mâna în ale ei și spuse:

— Ai fost cel mai sincer prieten al meu, Stephen. Nu știu cum aș fi reușit vreodată să mă descurc fără tine. El îi făcu o plecăciune și se retrase cu un pas. Gabrielle. Apucă mâna lui Lucien. Am trecut printr-o mulțime de întâmplări împreună, nu-i așa? Cred că vei fi fericit să scapi de mine.

— Nu, nu voi fi, prințesă. Îmi vei lipsi, dar te voi păstra întotdeauna în inima mea.

Următorul fu Faust. Îl luă de mână și zise:

— Îți vine să crezi, Faust? În curând vei vedea munții din Sf. Biel.

— O să-mi lipsești, prințesă.

Christien fu ultimul. Îi atinse mâna și rosti:

— M-ai salvat de la moarte de prea multe ori pentru a mai putea număra. Îți datorez viața, Christien, și îmi vei lipsi.

— Nu-ți voi lipsi prea mult, prințesă. Am să mă întorc. Voi ști când e momentul, îi făcură o plecăciune adâncă și plecară. O singură lacrimă îi alunecă pe obraz. Fără o vorbă, Gabrielle părăsi salonul și urcă în camera ei.

Colm știa că simțea nevoia să fie singură. Așteptă cât de mult putu și apoi să duse după ea în cameră. Era ghemuită pe pat, plângând. O luă în brațe și o reconfortă cum numai el știa s-o facă. Și o lăsă să plângă.

Părintele Gelroy o ajută să depășească despărțirea, făcând-o să se simtă vinovată.

— Sigur că o să-ți lipsească bodyguardii. Au fost ca niște frați mai mari pentru tine în toți acești ani, dar trebuie să te gândești că își caută propriul drum. Sf. Biel e căminul lor și ar trebui să simți mare bucurie în inimă, că pot să se întoarcă acasă la ei.

Gabrielle știa că omul sfânt are dreptate, dar tot îi era greu să simtă vreo bucurie, când îi lipseau atât de mult. Din fericire, era foarte ocupată și nu prea avea timp pentru tristețe.

Clanul încerca să o ajute să se obișnuiască cu felul lor de viață. Gabrielle le câștigase inimile, când au auzit că a ucis un om pentru a salva viața lui Liam. Le câștigă dragostea și respectul când se căsătorii cu lordul lor și-i aduse ca zestre Finney's Flat. Când i-a ținut piept lady-ei Joan și a pus-o la punct, le-a demonstrat că are temperament, ceea ce considerau că e o trăsătură frumoasă de caracter.

Toată lumea îi dădea sfaturi. Maurna și Willa o ajutară să învețe cum să fie stăpâna casei. Era datoria Gabriellei să hotărască meniul pentru fiecare masă, când era nevoie ca rogojinile să fie schimbate și așternuturile aerisite și o mie de alte lucruri, ce făceau ca treaba în castel să meargă strună.

Nici menajera nici bucătăreasa n-au contrazis-o și nici nu s-au apucat să-i spună că a greșit cu ceva. Aveau un mod mai subtil de a o face să priceapă, când făcea vreo greșală.

— Avem plăcintă cu carne la cină, i se adresă Gabrielle Willei.

Bucătăreasa scutură ușor din cap. Gabrielle încercă din nou.

— Avem pui.

O altă mișcare rapidă din cap. Gabrielle oftă.

— Atunci miel. O mișcare de aprobare.

— Da, lady MacHugh. Miel.

Pietrarul și lumânărarul o învățară cum să se descurce cu diversele clanuri. Simțeau că e imperativ necesar ca stăpâna lor să cunoască toate feudele.

Gabrielle nici măcar nu era sigură unde locuiau aceste clanuri.

— De ce e așa de important să știi totul despre feude? întrebă ea.

Lumânărarul păru uimit că a trebuit să pună o asemenea întrebare. Și îi răspunse cu alta:

— Dacă nu știi cu cine lupți, cum să știi cu cine să vorbești, sau pe cine să blestemi?

Nu avu niciun răspuns.

În aceeași seară, când se pregătea de culcare, îl chestiona pe Colm despre clanuri:

— Există așa de multe în Highlands, încât nu pot să le rețin.

— Măine am să desenez o hartă și am să-ți arăt unde locuiește fiecare clan.

— Ai să-mi faci harta înainte, sau după ce mă duci la Buchanani?

Păși în lumină în timp ce-și scotea lenjeria și își punea cămașa de noapte. Timiditatea ei îl amuza pe Colm. El se afla deja în pat. Stătea lungit pe o parte rezemat într-un cot, privind-o leneș.

Gabrielle se îndreptă spre foc pentru a se încălzi, în timp ce-și peria părul.

— De ce îți pui cămașa aia? întrebă Colm. Am intenția să ți-o scot, cum vei veni în pat.

Puse peria jos și se întoarse spre el.

— Trebuie să le fac o vizită Buchananilor. Mă duci mâine?

— Nu.

— Lady Gillian mi-e verișoară dragă.

— Dar n-ai întâlnit-o niciodată.

— Mi-e totuși dragă.

— Mâine am niște treburi. Nu pot.

— N-ar putea să mă ducă altcineva?

— Nu.

— Poimâine?

— Nu. Vino în pat.

Îi privi un lung minut.

— Nu.

Nu părea deranjat de refuzul ei. Era dezamăgită, așa că spera să-l înfurie. Ar fi trebuit să iasă ca o furtună din cameră, dar nu avea unde să se ducă. Și în afară de asta, nu putea, să fugă nicăieri așa cum era îmbrăcată. Gabrielle hotărî că i se cerea un efort prea mare pentru a-l enerva.

Nu-i luă decât câteva secunde să admită față de ea însăși că va trebui să se urce în pat, ori va îngheța de tot. Traversă camera spre pat.

— Trebuie să înțelegi. Nu vin la tine. Vin în pat.

Încercă să treacă peste el, spre partea ei de pat, dar cu o singură mișcare el îi trase cămașa peste cap și ea ateriza grea pe pieptul lui. Îi împinse picioarele în jos, immobilizându-le cu ale lui și apoi se răsturnă în așa fel încât rămase prizonieră sub el.

O mușcă ușor de gât și zise:

— Trebuie să înțelegi. Intenționez să fac dragoste cu tine.

Avea ultimul cuvânt.

Gabrielle se îndrepta spre lac, împreună cu soția lui Braeden, Lily, care era însărcinată cu primul lor copil. Nu era nici timidă nici rușinoasă și vorbea cu o voce destul de puternică. Era o femeie cu un fel de a fi plăcut și Gabriellei îi făcea plăcere compania ei.

— Acesta e lacul unde înoată bărbații? întrebă Gabrielle.

— În parte cea mai depărtată, unde nu putem să-i vedem noi. Lor nu le-ar păsa, nouă însă, da.

— Ce zi frumoasă! Aerul e așa de proaspăt. Gabrielle întinse brațele, și lăsă soarele să-i încălzească fața.

— Așteaptă să vezi lacul. Are o apă așa limpede! rosti Lily. Totuși, îngheți când o atingi. Chiar și în lunile de vară, apa nu se încălzește niciodată. Doar scufundându-ți picioarele în ea te face să-ți clănțâne dinții. Nu știu cum pot bărbații să o suporte.

— Mulțumesc că m-ai menționat. O să mă asigur că n-am să o încerc niciodată.

Gabrielle stătea sub un copac bucurându-se de această perioadă a zilei, plină de pace. Prânzul tocmai se terminase și mai erau câteva ore până la cină.

Lily vorbea despre cum se pregătea pentru bebeluș și Gabrielle era gata să o întrebe ceva, când Ethan și Tom sosiră în fugă printre copaci. Tom îl urmărea pe Ethan.

— N-ar trebui să fie aici singuri, zise Lily.

Gabrielle fu de acord. Îi strigă pe băieți. Ethan încerca să se depărteze de Tom, dar nu putu să schimbe direcția la timp. Îl văzu cum se împiedică în propriile picioare și cum se rostogolește în apă.

Lily strigă după ajutor, în timp ce Gabrielle își aruncă pantofii din picioare și fugi după copil. Apa era așa de rece,

încât îi fu frică că i se va opri inima. Cu Tom pe țărnm bocind, reuși să-l pescuiască pe Ethan scoțându-l la suprafața și cărându-l pe pământul uscat, scuiând și tușind.

— E rece, îi spuse el lui Tom, când reuși să-și recapete respirația.

— Lady Gabrielle, aș putea să încerc... începu Tom.

Ea știa ce intenționează.

— Nu, nu poți încerca apa. Niciunul dintre voi, veniți cu mine.

Lily își înfășură șalul în jurul lui Ethan.

— În noaptea asta ai să strănuți, prezise ea.

Dinții Gabriellei clănțăneau.

— Nici zăpada nu e așa de rece ca apa asta, zise ea.

Lily dădu din cap.

— Mătușa băieților locuiește doar la două căsuțe de mine.

Am să-i duc eu acasă. Tu trebuie să-ți schimbi hainele, înainte de a îngheța.

Din fericire, nici Colm nici Liam nu erau la castel și putu să ajungă în camera ei fără să fie observată. Dar din nefericire, micuții Etham și Tom le povestiră tuturor cum au văzut-o pe lady MacHugh sărind în apă. Și pe când Gabrielle își schimba îmbrăcăminte și se încălzea lângă foc, întregul clan aflase că s-a dus să înoate în lac.

Willa și Maurna bătură la ușă.

— Nu vrei niște pături în plus, milady?

— Mă simt bine, le asigură ea. Dar vreau să-mi arătați unde e casa gemenilor. Aș dori să vorbesc cu mătușa lor.

Willa îi arată drumul. După ce i se răspunse la ușă, Gabrielle înțelese de ce li se permitea băieților să bântuie ca sălbaticii. Mătușa eră foarte bătrână și arăta ca și cum avea

nevoie de un an de somn.

Gabrielle fu invitată înăuntru. Ethan părea să nu arate prea rău. Atât el cât și Tom stăteau la masă mâncând ceea ce părea să fie aceeași pastă respingătoare pe care încerca Willa în permanență să o facă pe ea să mănânce. Băieților părea că le place, totuși.

— Vor rămâne în casă până mâine, promise mătușa. Ethan, amintește-ți bunele maniere. Mulțumește-i lady-ei MacHugh că te-a salvat de la moarte. Scuză-te pentru necazul pe care i l-ai provocat.

Scuza fu rostită și acceptată. Mătușa o scoase pe Gabrielle afară și închise ușa, pentru ca băieții să nu poată auzi.

— Regret, milady. Ethan și Tom sunt băieți buni. Îi am la mine de când au murit părinții lor. N-a fost prea ușor. Am încercat tot ce am putut și toată lumea din clan m-a ajutat, dar au nevoie de mai mult decât pot eu să le dau.

Gabrielle luă mâinile bătrânei în ale ei.

— Voi vorbi cu lordul, promise ea. Sunt sigură că se va gândi la ceva.

La înapoierea la castel, Gabrielle simți o urmă de vinovăție. După ce s-a plâns lui Colm că și-a asumat prea multe responsabilități și n-a delegat altora nimic, acum îi dădea o altă problemă de rezolvat.

Aștepta la masă, când Colm și Liam intrară în salonul cel mare. Din încruntarea lui Colm și rânjetul lui Liam, își dădu seama că au auzit deja de incidentul de pe lac.

— Ți-a făcut plăcere înotul? întrebă Liam.

Ea n-avea chef de glume. Aruncându-i lui Colm o privire, rosti:

— Ai uitat să le interzici să meargă la lac?

— Credeam că am făcut-o, răspuse el. Tu ești bine?

Interesul lui o calmă.

— Băiatul acela aproape s-a înecat. Ceva trebuia făcut. Se îndreptă spre el și îl sărută pe obraz. Ai să-i iei sub ocrotirea ta? N-o să trăiască până la șase ani, dacă nu o faci. Willa aduse cina la masă. Gabrielle mâncase deja, dar se așeză lângă Colm, în timp ce el și Liam mâncau. Știi că după ce l-am pescuit pe Ethan, reluă ea, Tom a vrut să facă la fel.

Liam se înecă cu apa pe care tocmai o bea. Gabrielle așteptă până încetă să mai tușească și apoi îl întrebă cât de bătrână credea el că e mătușa.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar arată de cel puțin optzeci de ani, afirmă ea.

— De fapt, e cam de vârsta ta, zise Liam. Iată ce au făcut din ea cei trei ani petrecuți cu băieții aceștia.

Ea se încruntă la el.

— Nu e deloc amuzant. Apoi se întoarse spre Colm: îi iubește pe băieți, dar sarcina o depășește. Sunt prea mulți oameni care le spun ce să facă, așa că nu ascultă pe nimeni.

Colm dădu din cap.

— Am să vorbesc eu cu femeia aia.

Gabrielle fu mulțumită, convinsă că va face tot ce e necesar.

Două zile mai târziu, Gabrielle trecea prin salonul cel mare cărând un coș cu ierburi și-i văzu pe Ethan și pe Tom urcând în fugă scările. Maurna, pe treapta de jos, îi privea neliniștita.

— Unde se duc? întrebă Gabrielle.

— În camera care a fost a ta, răspuse Maurna.

Oarecum alarmată, Gabrielle avu prudența să întrebe:

— Dar de ce?

— Toate lucrurile tale au fost mutate în camera lordului.

Băieții vor locui acum acolo.

Maurna se întoarce spre Gabrielle, cu un zâmbet care arăta cât de resemnata și totodată ușor înnebunită era.

— Dar cu mătușa lor ce e? întrebă Gabrielle.

— Va rămâne în căsuța ei. E fericită în privința aranjamentului acesta și spune că e cel mai bine pentru băieți. Vor putea să o vadă destul de des.

Gabrielle era gata să întrebe ce părere au băieții despre noua organizare a vieții lor, când auzi țipete și râsete venind de sus. Primise răspunsul.

51

Era o zi minunată. Colm îi făcu o surpriză Gabriellei luând-o la o partidă de călărie. Se îndreptară spre locul ce domina frumoasa lor vale și își lăsară caii să meargă în voie.

Colm nu-și părăsise niciodată îndatoririle, pentru a petrece în lenevie alături de ea și Gabrielle era foarte suspicioasă în privința motivelor lui.

— Nu am niciun alt motiv, Gabrielle, o asigură el. Știam că vrei să-l pui pe Rogue la treabă, așa că am hotărât să te însoțesc.

— De obicei Faust călărea împreună cu mine... ochii i se deschiseră mari de surpriză. Te preocupa!

— Vrei să petrecem tot timpul discutând despre motivul, pentru care călărim împreună, sau ai prefera cavalcada, pur și simplu. Era plăcut să-l aibă pe soțul ei numai al ei, dar timpul trecea așa de repede! Apoi el îi vorbi despre Ethan și Tom: Li se vor da niște sarcini pe care să le poată îndeplini, și vor merge la joacă, doar când aceste sarcini vor fi rezolvate.

— Cine le va da sarcinile și va vedea dacă le-au rezolvat?

El își îndemnă calul mai aproape, pentru a fi lângă ea. Ajungând-o, o trase spre el.

— Stăpâna casei mele. O sărută înainte ca ea să poată protesta. Și, adăugă: Tu mi-ai sugerat să le deleg și altora din sarcinile mele.

— Da, dar...

— E timpul să ne întoarcem, rosti el.

Pare că nu o face cu prea mare plăcere, gândi ea și asta o încântă. Poate că totuși îi plăcea să-și petreacă vremea singur cu ea, tot așa cum îi plăcea și ei să fie cu el.

Se apropiau de podul mobil, când un soldat îi interceptă.

— Mylord, a sosit un mesager, care spune că vine din partea tatălui soției tale.

— Tatăl meu? strigă Gabrielle.

Colm o ajunse și îi luă frâul, pentru a nu putea să o ia la goană fără el.

— Unde e mesagerul?

— La poalele muntelui nostru. Gărzile știu că nu trebuie să-i permită să se apropie, înainte de a primi aprobarea ta.

— Să stea acolo. Am să mă duc eu la el să-i ascult mesajul.

— Da, mylord, răspuse soldatul.

— Gabrielle, tu o să aștepti înuntru.

— Aș prefera să merg cu tine, bărbate.

— Ai să mergi înăuntru.

Atunci se gândi să folosească o cale mai diplomatică.

— Poate că ar trebui să explic altfel. Merg cu tine. Înainte de a mă respinge din nou, trebuie să menționez că îi cunosc pe servitorii tatălui meu și voi putea să-ți spun dacă acest mesager este din Wellingshire, sau nu. În afară de asta, se

grăbi să adauge înainte ca el să o poată opri, voi rămâne tot pe pământurile tale. M-ai lăsat să călăresc de nenumărate ori până acolo, împreună cu gărzile mele. Suna a ceartă, așa că hotărî să-și schimbe părerea. Ea rămase în urma lui, încetinind pasul când ajunse la cotitura ascuțită din potecă, chiar deasupra hotarului ce despărțea Finney's Flat de munte. Colm, reluă ea, ce ar fi să ne aducă niște vești proaste?

— Atunci le vom auzi împreună.

Nu avu timp să se tulbure în privința acestei posibilități, pentru că imediat ce ocoli cotitura strânsă a petecii, putu să-l vadă pe mesager.

— E Nigel! exclamă ea. E unul din cei mai loiali servitori ai tatălui meu și îl cunosc de ani de zile.

Gabrielle îl îndemnă pe Rogue să grăbească pasul, în timp ce îi striga salutări de bun sosît slujitorului tatălui ei. Nigel nu o așteptă să descalece, ci îi înmână imediat pergamentul pe care-l ținea în mână. Ea știa că misiva e autentică, deoarece purta sigiliul tatălui ei. Era așa de emoționată că de abia putea să se stăpânească citindu-l.

— Tata vine să mă vadă... să ne vadă, se corectă ea, și sosește spre sfârșitul săptămânii. Sunt niște vești minunate și îți mulțumesc, Nigel, că mi le-ai adus. Ridică ochii spre Colm: Va trebui să se răcorească de pe drum. Pot să-i ofer ospitalitate?

— Poți. Îi făcu un semn unuia dintre gărzile de corp: Du-l la bucătărie.

Imediat ce Nigel fu în afara razei lor vizuale, ea despături din nou mesajul și i-l citi lui Colm.

„Fiica mea, voi sosi la noul tău cămin cam la sfârșitul săptămânii, să văd eu însumi că ești în siguranță și bine tratată.

Mi s-a spus că ești căsătorită și mulțumită. Voi judeca eu însumi, când îl voi cunoaște pe soțul tău și îl voi privi în ochi. Când mi s-a spus ce ai îndurat la abație, m-am înfuriat. Te-am căutat cu disperare. Apoi a venit vorba de la lordul Buchanan că ești în siguranță și bine protejată. Am fost foarte ușurat, fiica mea, dar furia a rămas. Mi-am convocat vasalii, să se pregătească de luptă. Mi s-au alăturat și alți baroni. Regele a încercat să dregă răul pe care Coswold și Percy l-au făcut, dar eu nu mă voi liniști, până nu vor plăti amândoi pentru păcatele lor. “

În ochii Gabriellei apărură lacrimi de bucurie, când îl privi pe Colm:

— Vine tata. Ce vești minunate!

Colm o ridică și o așază pe spinarea lui Rogue.

— Dacă te face să zâmbești în felul acesta, atunci da, sunt niște vești minunate.

Îi înmână frâul și încălecă și el.

— O, așteaptă! zise Gabriel desfăcând din nou sulul. Mai e ceva. Apoi studie pergamentul.

— Ce e? întrebă el.

„Am să te văd în curând “, citi ea. „Și, te rog, du-o pe fiica mea la Buchanani cât mai degrabă, să-și viziteze draga ei vară. “

Nu se întoarse pentru a-i vedea reacția, ci se depărta de el.

Colm o urmă, hohotul lui de râs stârnind ecoul în vale.

Luni, Braeden călărea împreună cu Gabrielle spre poalele muntelui, să vadă dacă tatăl ei a început traversarea văii Finney's Flat.

— Mesagerul nu ți-a dat noutățile acelea abia ieri? întrebă

el.

— Da, așa a fost, Braeden.

— Și tatăl tău nu a spus că va fi aici spre sfârșitul săptămânii?

— Da, așa a spus, dar tata apreciază uneori greșit timpul de care are nevoie într-o călătorie. Poate călări foarte repede, explică ea.

Braeden putea să-i vadă surescitarea. Nu voia să o decepționeze cu realismul lui, așa că nu mai spuse nimic, în timp ce coborau muntele.

Mărți dimineața Colm plecă să participe la o adunare. Lordul Ramsey Sinclair îi convocase pe toți lorzii pe proprietatea lui, pentru a discuta recente evenimente din Highlands. Era cam multă neliniște printre clanuri, de la asasinarea lordului Monroe și de la ostilitățile provocate de lordul MacKenna. Clanul Monroe era acum implicat în lupta pentru putere dintre doi nepoții lordului, iar clanul MacKenna rămăsese fără conducător.

Înainte ca lucrurile să le scape din mână, lorzii trebuiau să se întâlnească la acest summit și să hotărască împreună desfășurarea acțiunilor ulterioare.

Colm nu putu să spună cât de mult timp va lipsi, dar o asigură pe Gabrielle că se va întoarce la timp, pentru a se întâlni cu tatăl ei.

— De ce trebuie să am întotdeauna o escortă, când merg să privesc în vale? întrebă ea. Sunt pe pământurile tale. Deci în perfectă siguranță.

— Vei fi în perfectă siguranță cu escortă.

Mărți după-amiază îl cicăli pe Michael să călărească împreună cu ea. Se întoarse după două ore.

Miercuri îl sili pe James să o însoțească. Se înapoie într-o oră.

Joi o escortă Philip. Ploua și nu se întoarseră decât după trei ore.

Vineri Michael călărea din nou alături de ea.

Dar nu se mai întoarse deloc.

Gabrielle dispăruse. S-a întâmplat la cotitura ascuțită a potecii, de lângă poalele muntelui. Michael călărea înaintea ei și Gabrielle rămase singură, nu mai mult de cincisprezece sau douăzeci de secunde. Dar a fost timpul de care aveau ei nevoie.

Michael credea că se află în spatele lui. Putea să audă copitele lui Rogue lovindu-se de pietre. Știa că stăpâna lui încetinise calul, așa cum era obiceiul ei, exact înainte de a ajunge la cotitură. Într-o parte se afla o cădere de pietre dislocate. Rogue putea să rateze pasul dacă pășea prea aproape. În cealaltă parte era stânca. Copaci și arbuști cu țepi creșteau perpendicular pe ea, ca niște tentacule răsucite, ce ajungeau până deasupra cărării. Desișul era așa de des încât înăbușea zgomotele.

Gabrielle și garda ei de corp sporovăiau amical.

— Cred că lordul va trebui să lărgească această potecă, spuse el, ca să nu-ți mai fie teamă că ar putea să-ți alunece calul.

Așteptând să i se răspundă, își aruncă ochii peste umăr. Rogue era tot în spatele lui, dar Gabrielle dispăruse. Strigă după ea și sări de pe cal.

— Lady MacHugh? Niciun răspuns. Crezând că a căzut în râpă, strigă din nou alergând înapoi la cotitură. Ești rănită?

Lady MacHugh, unde ești? Tot fără răspuns.

Michael urlă la santinela de la hotarul din depărtare. Ai văzut-o? Stăpâna noastră...

Soldatul nu-l putea auzi, dar cele două santinele care patrulau pe înălțimea din spatele lui auziră și dădură alarma. Strigătele îl speriară pe Rogue și animalul nervos se întoarse și o porni în goană, în sus pe deal.

Înebunit, Michael se lăsă să alunece în râpa cu grohotiș, să vadă dacă stăpâna lui nu se rostogolise acolo. Nu era. Cățărându-se înapoi, își folosi spada pentru a tăia unele din tufișuri, agățându-se de speranța că stăpâna lui fusese prinsă cumva între spini și în curând îl va chema în ajutor.

— Nu e aici, nu e aici, strigă el cu glasul spart de panică.

În câteva minute locul mișuna de soldații lui MacHugh, căutând-o pe Gabrielle. Liam și Braeden, urmăritori experimentați, luară în primire câte o secțiune a potecii pentru a căuta urme.

Michael călcase în picioare cea mai mare parte a potecii și tăiasse o porțiune bună din tufișuri, așa că nu prea existau dovezi despre locul unde și cum reușise cineva să pună mâna pe Gabrielle. Liam coborî povârnișul mai departe, până ajunse în locul unde poteca se nivela. Ieși de pe poteca bătută spre stânga, unde terenul era mai noroios, nu stâncos. Merse o distanță bună. Când privi înapoi, nu mai putu să vadă poteca.

— Braeden! urlă el. Acesta, care cerceta căderea de pietre din partea cealaltă, sosi alergând. Aș spune că au fost cel puțin cincisprezece oameni, estimează Liam. Privi terenul moale răscolit, plin de urme de picioare și de copite de cai.

— Cred că mai mulți, afirmă Braeden.

Liam se întoarse. Urmele duceau spre o pădure deasă, ce se

desfășura pe toată întinderea până în vârf.

— Se pare că o pereche s-a despărțit de ceilalți aici. Braeden era în spatele lui, în timp ce mergea pe urma ramurilor rupte sau tăiate. Când ajunseră în vârful ce domina cotitura din potecă, Liam se opri: Aici s-au ascuns, afirmă el. Au așteptat-o să treacă pe sub ei.

— Privește, zise Braeden aplecându-se și ridicând ceva de pe o ramură plină de țepi. În degete ținea o bucată de material verde. Azi, lady Gabrielle era îmbrăcată cu o rochie verde. Îl privi deprimat pe Liam. Voi organiza oamenii, să pornească în căutarea ticăloșilor. Tu ia doi soldați și călărește în viteză până la lordul Sinclair acasă, să-i comunici lui Colm noutățile îngrozitoare.

Liam dădu din cap. Era o sarcină de care îi era mai frică decât de moarte.

52

Gabrielle se trezi cu o durere ce făcea să-i zvâcnească capul. Deschise ochii și încercă să înțeleagă ce i s-a întâmplat. Privi în jur încăperea necunoscută, ca și patul pe care se afla. Tavanul era jos, destul de aproape de ea pentru a-l atinge, dacă s-ar fi ridicat. Era într-un fel de pod de șură. Aerul mirosea a mușgai și a urină. Indiferent ce era, locul nu fusese folosit de mult timp. Fire de paie o înțepau în spate și pătura, pe care cineva o aruncase peste ea, era aspră. Simți o înțepătură pe obraz și ridică mâna pentru a-l pipăi. Când lăsă mâna în jos, pe degete avea urme de sânge. Apoi văzu zgârieturile de pe braț.

Ceața din cap i se risipea încet. Rogue. Călărea pe Rogue. Și a auzit un animal. Nu, nu. A crezut că zgomotul auzit era făcut

de un animal ce căuta hrană. Un zgomot hârșăit. Apoi izbucnise durerea aceea orbitoare.

Jos, o ușă se deschise scârțâind și auzi târșăitul picioarelor unor oameni care intrau. Deveni deodată perfect lucidă. Voia să se târască spre marginea podului și să se uite în jos, dar îi era teamă să nu fie văzută sau auzită.

Nu, putea să spună câți erau, până nu le auzi vocile.

— Ar fi mai bine să speri că se trezește, Leod, deoarece dacă nu se întâmplă asta, te ucide el și te îngroapă lângă ea. N-am văzut pe nimeni purtându-se așa. Ai văzut licărul de nebunie din ochii lui? Era ca și cum un diavol mă privea fix.

— Am făcut ceea ce mi s-a spus să fac, protestă Leod. Ai auzit ce a zis. Doborâți-o repede, înainte de a putea să scoată un sunet și apoi ridicați-o și cărați-o de acolo. Asta am făcut, Kenny. Am doborât-o. Nu-mi pasă cât de nebun e, ni s-a poruncit să facem treaba asta. În timp ce ceilalți așteptau la est, ne-am târât sus pe stâncă, încercând să nu facem zgomot în timp ce străbăteam pădurea. Am așteptat stând lungiți pe burtă, ore în șir, fără să ne mișcăm. Mi s-a jupuit pielea de pe mâini și de pe brațe de atâtea înțepături. Iar în picioare aveam crampe. N-ar trebui să țipe la mine sau la tine, pentru că ne-am făcut treaba.

— Știu că ne-am făcut-o, dar nu trebuia să-ți folosești lațul pentru a o imobiliza.

— Este ceea ce folosesc pentru a prinde păsările.

— O femeie nu e o pasăre, Leod. În afară de asta, păsărilor tale le rupi gâtul.

— E singurul mod pe care-l știu, pentru a le ucide și a le păstra pentru gătit.

— S-ar fi putut să-i fi rupt și ei gâtul.

— Am folosit o piatră mică, așa că nu cred.

— Sper cu putere să se trezească. Fața mea sângerează?

— Da. Nu prea am avut ajutoare, se văietă el.

— Andrew era chiar în spatele nostru.

— Și la ce ar fi folosit? E așa de mic și de sfrijit, că pare de zece ani și nu poate ridica nimic mai greu ca o găleată. Ar fi trebuit să trimită cu noi un bărbat, nu un copil.

— Felul cum arată e înșelător. E aproape tot atât de bătrân ca și noi. Doar că arăta tânăr și plăpând, dar am auzit că a ucis mai mult decât oricare, și vorbesc de oameni nu de păsări. Se folosește de cuțit. Rătăcește pe ici pe acolo, pârând foarte inocent și apoi trosc! Te ciopârțește!

— L-ai văzut vreodată făcând-o?

— Nu, dar i-am auzit pe alții vorbind despre asta. Când Andrew se apropie de mine zâmbind, plec imediat. Acum ar fi mai bine să pui scara, să vedem dacă respiră.

Gabrielle auzi zgomotul scării târâită pe pământ. Capătul de sus fu izbit de podul de fin.

— Nu cred că mă poate susține, se sustrase Leod. Adu copilul ăla. Determină-l să facă asta.

— Ți-am spus. Andrew nu e copil și dacă se duce sus, ne va trage pe sfoară într-un fel, înainte de a coborî.

Gabrielle închise ochii, încercând să-și domolească bătăile inimii. Auzi zgomot de cizme pe treptele scării și rămase perfect nemișcată, când omul se apropie mai mult de ea. Mirosea respingător.

Acesta se lovi cu capul de tavanul înclinat. Salteaua de paie foșni când se aplecă deasupra ei. Îi puse mâna pe piept și în timp ce ea se prefăcea inconștientă, degetele lui i se plimbară peste sâni. Ar fi vrut să-lucidă.

Apoi își luă mâna, când Kenny strigă la el:

— Respiră sau nu?

— Respiră, dar încă doarme. O scutură. Nu deschide ochii.

— Atunci coboară. Îl aud venind. Coborând, Leod bombăni o înjurătură. Lasă scara acolo. O să vrea să o vadă și el.

Ușa se deschise din nou și persoana pe care o așteptau intră. Nu avu nevoie să-i vadă fața, pentru a ști cine e. Imediat ce deschise gura, știu: baronul Coswold.

Gabrielle trecu de la șovăiala ei împietrită la furie, în mai puțin de o bătaie de inimă. De ce era Coswold acolo? Acum ce mai voia de la ea? Dar nu era timp să încerce să-i înțeleagă motivele. În loc de asta, trebuia să găsească o cale de scăpare.

— Sunteți siguri că doarme? întrebă Coswold și înainte ca Leod sau Kenny să poată răspunde, adăugă: De câtă vreme sunteți aici? Ați vorbit între voi? Ați spus ceva ce ar fi putut să audă?

— Tocmai am intrat, nu-i așa, Kenny? întrebă Leod. Nu am avut timp să stăm de vorbă. Am intrat, am luat scara și m-am urcat să văd dacă respiră și dacă a deschis ochii.

— E vie, zise Kenny.

— Dar nu s-a trezit.

— Aduceți-o jos, porunci Coswold.

— Dar încă nu s-a trezit, îi aminti Kenny. Gabrielle auzi o dispută, apoi: Ți-o aduc. Ți-o aduc imediat.

Omul se urcă iar în podul cu fân și o luă pe Gabrielle de pe saltea. O cără până la margine și dădu drumul trupului moale în brațele ce o așteptau.

— Trageți scaunul acela aici și așezați-o pe el. Leod, adu o frânghie și leag-o.

Gabrielle continua să se prefacă adormită în timp ce fu trasă

și împinsă. Capul îi atârna și părul îi acoperea fața. Știa că Coswold se aplecase asupra ei. Îi simți ochii ca mărgelile ațintiți asupra ei. Îi auzi gâfâitul și inhală fără să vrea uleiurile dulci și parfumate, cu care era uns și care îi făceau greață.

Leod înfășură în jurul pieptului ei o funie și trase de capete, legând-o strâns de speteaza scaunului. Apoi trecu o altă funie în jurul încheieturilor de la mâini și o înnodă cu un nod dublu.

— E bine legată, rosti el. Părea mândru de opera lui. Nu se poate dezlega.

Simți nodurile între degete și se gândi că s-ar putea să fie un truc. În mod cert, știa că va putea să-și desfacă nodurile, încerca să dovedească că e trează? Sau era pur și simplu prost? Avu răspunsul când plecă de lângă ea.

— Aduceți-mi o cană cu apă, porunci Coswold. Când avu apa în mână, mai zise. Ieșiți. Amândoi.

Kenny chicoti:

— Vrea să rămână singur cu ea.

— Ce poate să facă cu ea, legată de scaun în felul acesta?

— Ieșiți și stați afară, până vă chem eu! strigă Coswold după ei.

Imediat ce ușa se închise în urma oamenilor, Coswold o apucă pe Gabrielle de păr și îi smuci capul pe spate. Apoi îi aruncă apa în față.

Ea gemu și deschise încet ochii. Figura lui oribilă era chiar în față.

— Trezește-te, Gabrielle. Trezește-te.

În mod deliberat, o izbi cu podul palmei peste frunte, pentru a-i da capul pe spate. Apoi, în contrast cu ce făcuse, îngenunche în fața ei și foarte blând îi înlătură părul de pe față, mângâindu-i obrazii cu degetele.

Atingerea lui îi trezi repulsie.

După care trase un scaun mai aproape și se așeză în fața ei. Încleștându-și mâinile pe genunchi, o studia curios.

— Nu-ți fac niciun rău, Gabrielle. Ea nu răspunse. Văzu privirea maniacă din ochii lui. Vreau să-ți pun doar o întrebare. Asta e tot, zise el curtenitor. Dacă îmi vei da un răspuns satisfăcător, vei putea să pleci acasă. Doar o întrebare și un răspuns. O să cooperezi, nu-i așa? Nu răspunse, își lăsă capul într-o parte și o studie, așteptând. Apoi deodată o izbi cu putere cu dosul palmei. Ești gata să-mi auzi întrebarea? Ea refuză să răspundă. O plezni din nou. Unde e aurul? Înainte de a avea ea timp să reacționeze, continuă: Vreau comoara lui Sf. Biel. Unde e?

Se încorda pentru a para alt atac și răspunse:

— Nu există nicio comoară.

El n-o mai lovi.

— Ba da, există. Am fost la Sf. Biel și m-am convins. Regele n-a trimis papei tot aurul. L-a ascuns.

— Dacă e adevărat, a luat secretul cu el în mormânt.

Coswold agită un deget spre ea.

— Nu, nu. Secretul a fost transmis mai departe. Mama ta îl știa, nu-i așa? Și ți l-a spus și ție.

— Nu, nu a putut să mi-l spună, pentru că nu există nicio comoară.

— Preotul a confirmat. E adevărat. Solul mi-a raportat când a vorbit preotul, iar tu ai spus că nu i-o vei da lui MacHugh. Deci știi unde este.

— Nu, nu s-a referit la aur.

O plezni din nou, rupându-i buza.

— Nu cred că înțelegi pe deplin situația mea, Gabrielle.

Comoara mă va elibera de rege. În ultima vreme am fost zălog la el. Dacă totuși aș putea să scap de el într-un fel, n-aș avea aliați. Pentru că baronii mă consideră acum lacheu regal. Iar dacă baronii se vor răscula, mă vor doborî împreună cu regele. Deci, vezi, nu am nimic de pierdut. Ei îți trecu prin cap, că voia să o facă să-i fie milă de el. Era nebun. Am crezut că va fi așa de ușor, continuă el. Ți-aș fi cerut mâna și te-aș fi avut. Aș fi aflat poveștile despre comoara ascunsă, dar nu am crezut în ele până când regele m-a trimis la Sf. Biel, pentru a se asigura că servitorul lui nu l-a înșelat. M-am uitat la palatul acela magnific și am văzut chiar eu câteva monede de aur. Mi s-a spus că erau păstrate ca amintiri și că restul a fost trimis papei. Rânjind își atinse capul cu degetele. Dar nimeni nu poate spune cât de mult aur a fost. Cu cât întrebam mai multă lume, cu atât mai mult mă convingeam că regele a păstrat o mulțime pentru el. Apoi am întâlnit un bătrân care îl văzuse... aurul... grămezi. Și, pur și simplu, a dispărut. Unde s-a dus, Gabrielle?

— Lăcomia te face să nu mai judeci. Dar eu spun adevărul. Nu există aur, zise ea.

El oftă dramatic.

— Ba da, există. După tot ce am făcut... da, există.

— Nu pot să-ți spun, pentru că nu știu unde este.

— Deci, admiti că există. Se comporta ca și cum credea că tocmai o determinase să i se confeseze. Ea clătină din cap:

— Nu există.

El se așeză, puse un picior peste altul și începu să-l legene leneș, înainte și înapoi.

Trecu un lung minut în tăcere. Apoi frica ei se transformă în teroare.

— Îți iubești tatăl? o întrebă el.

Ea scose un țipăt ascuțit.

— Unde e? Ce i-ai făcut?

— Ce i-am făcut? Încă nimic. Dar tatăl tău nu călătorește cu destui oameni, care să-l apere de o ambuscadă. Face să-mi fie mie mai ușor. L-am privit îndreptându-se spre proprietatea MacHugh. Știu exact unde să atac. N-ai grijă. E încă viu, deși situația lui se înrăutățește. Spune-mi unde e aurul și îl voi lăsa în viață. Când nu-i răspunse imediat, Coswold continuă: Crezi că mint? Dar de unde știu că baronul Geoffrey vine înapoi? Va fi destul de ușor să-ți dau o dovadă. Îmi voi trimite oamenii la el. Și dacă îi vor tăia o mână și ți-o vor aduce, vei vedea tu însăși inelul cu sigiliul de pe deget.

— Nu, țipă ea. Nu vei îndrăzni să ucizi un baron.

— Nu? De ce n-aș îndrăzni? Am ucis deja un lord.

— Monroe? Tu l-ai ucis pe Iodul Monroe?

El ridică din umeri.

— N-am putut să-i permit să te aibă. Aveam nevoie să vorbesc cu tine despre aur. Lui MacKenna nu-i păsa ce fac cu tine, atâta timp cât obținea Finney's Flat. Desigur, el nu știa nimic de comoară. Mă îndoiesc că dacă știa ar fi fost de acord. S-a dovedit nefolositor pentru mine cât trăia, dar acum că e mort mi-a fost de ajutor, pentru că am stat ascunși în căsuța unui arendaș de pe pământurile lui. Clanul lui e într-o asemenea dezordine, că nu și-au dat seama că suntem acolo.

— Soțul meu va veni după mine.

— Mai întâi va trebui să te găsească și eu mă voi asigura ca oamenii mei să se răspândească în toate direcțiile, pentru a-ți acoperi urmele. Vrei să-ți pierzi tatăl și soțul?

— Nu.

— Atunci spune-mi unde este aurul și repede. Nu putem sta

aici zile întregi. Soțul tău s-ar putea într-adevăr să ne găsească și atunci va trebui să-lucid.

— Am să-ți spun.

Oftatul lui sună ca un mârâit.

— E în Wellingshire, minți ea. Și e bine ascuns.

El râse.

— Aurul e ta Wellingshire și tatăl tău...

— Mama n-a putut să-i spună. Eu sunt singura care știe. Aparține familiei regale din Sf. Biel.

— Va trebui să-mi spui exact unde este, pentru că Wellingshire e cât o țărișoară. E ascuns în castel?

— Nu, e îngropat.

— Unde? întrebă el. O expresie sălbatică îi strâmbă fața, atât de obsedat era.

— Trebuie să-ți arăt. E singura cale. Așa cum spui, proprietatea e destul de mare.

— Atunci vom merge la Wellingshire.

— Dacă soțul meu va afla ne va urmări, iar eu nu te voi lăsa să-l ucizi. Trebuie să-l orientezi în direcție opusă.

— Cum să îi trimit vorbă?

— Soțul meu poate citi și scrie.

— Dar cum...

— Pot să-i scriu un mesaj, prin care să-i spun că am scăpat și acum sunt în siguranță, împreună cu tatăl meu. Am să-l rog să vină după mine.

— La clanul MacKenna, zise el dând din cap. Îi vei spune soțului tău că ei sunt cei care te-au răpit.

În timp ce Coswold termina de spus ce trebuia ea să scrie, începu să creadă că ideea mesajului a fost a lui. Îl chemă pe Leod dându-i dispoziție să găsească ceva de scris și trecu o

oră, până omul se întoarce cu cerneală și o bucată de pergament.

Gabrielle scrisese exact ceea ce hotărâseră, dar înainte de a semna, ridică ochii spre Coswold.

— Nu vreau ca mesagerul să fie ucis înainte de a avea ocazia să-i dea soțului meu mesajul. Există vreun băiat, pe care ai putea să i-l trimiți? Nu prea tânăr, încât să nu poată călări și nici prea bătrân pentru a fi considerat bărbat. Soțul meu n-ar ucide un băiat.

— Da, răspuse Coswold. Voi trimite un băiat să ducă pergamentul. Acum, termină. Se face întuneric, dar la primele raze ale dimineții vom pleca.

În timp ce Coswold se îndreptă spre căsuța unde se ascunsese, Gabrielle adăugă ultimele cuvinte ale mesajului: „Te rog vino repede, și eu voi face cum spui tu, ca de obicei”

În timp ce Liam ajungea la proprietatea Sinclair, Colm se afla în drum spre casă, dar pe altă rută. Liam se întoarce și porni înapoi, de data aceasta pe drumul dinspre nord. Îl ajunse pe Colm, exact când era gata să traverseze Finney's Flat.

Colm îl văzu venind. Îl cuprinse un sentiment de groază.

— Gabrielle, strigă Liam, a dispărut! A fost răpită!

— Cine? Cine a luat-o?

— Nu știu, răspuse el. Poate când vom da peste Braeden, el va fi aflat ceva.

Furia lui Colm era de nestăpânit. Gândurile îl ardeau.

— Dacă i s-a întâmplat ceva grav...

— Nu te gândești la așa ceva, porunci Liam.

Dar asta era tot la ce putea să se gândească Colm în timpul galopului sălbatic spre casă. Nu putea să o piardă.

În timp ce urca pe drumul spre proprietatea lui, se lăsă noaptea. Se ruga să fi fost găsită și să-l întâmpine pentru a-i ura bun sosit. Atunci îi voi spune strigă el cerului – că o iubesc. Ar fi trebuit să audă până acum aceste cuvinte. Nu se poate să fie prea târziu!

La hotar, una din santinelele lui strigă:

— Acolo... Traversează valea. Un călăreț.

Colm și Liam se întoarseră și văzură o umbră apropiindu-se. În lumina lunii pline puteau să deosebească silueta unui om călare. Zburară să-l întâlnească și îl ajunseră, înainte de a avea timp să descalece.

— Aduc un mesaj pentru lord, zise omul cu voce tremurătoare. Își băgă mâna în sân și scoase sulul de pergament.

— Cine ești? întrebă Liam.

— Numele meu e Andrew.

— Cine te-a rugat să aduci acesta lordului?

— Era un MacKenna. Eu sunt din clanul Dunbar. Eram în drum spre casă de la vânătoare, când omul m-a oprit și m-a rugat să-ți aduc asta. A spus că e ceva foarte urgent. Nu știu ce scrie, pentru că nu știu să citesc.

Colm îi luă mesajul și-l citi. Apoi își dădu lui Liam și arătă spre ultimele cuvinte. „Cum spui tu “era subliniat.

Îl smulse pe om din șa și-l ținu de gât. Vocea lui era mortală când zise:

— Ceea ce-mi spune soția mea este că tot ceea ce am citit e o minciună. Asta înseamnă că și tu minți.

— Eu nu sunt decât mesa...

Colm îi tăie respirația strângându-l de gât. Și nu-i dădu drumul, până când ochii lui Andrew nu-i ieșiră din orbite. În

numai, câteva minute, le spuse tot ce voiau să știe.

Colm îi dădu lui Liam o dispoziție.

— Leagă-l de cal și ia-l cu noi. Dacă a mințit iar, se va ruga cerului să moară.

Andrew îi conduse la căsuța unde se afla Coswold.

Colm știa că Gabrielle e înăuntru. Trebuia să fie prudent. Prin fereastră se vedea strălucind lumina unei singure lumânări și se simțea mirosul fumului din coș. Soldații lui Coswold dormeau în jurul unui foc de tabără, la sud de căsuță, unde iarba era moale. Focul lor ardea înăbușit.

Braeden plecă în întuneric, pentru a-i număra, și apoi se întoarse la Colm. Încet, soldații MacHugh îi înconjurară, până când atât oamenii cât și căsuța erau încercuiți. Când fură toți în poziția necesară, începură să înainteze. Colm se furișă prin spatele străjii din fața ușii și o ucise, înainte de a putea să scoată un sunet. Îl lăsă pe om la pământ, apoi încercă ușa. Era zăvorită. Ridică o mână pentru a da semnalul, apoi izbi ușa cu piciorul, o deschise și pătrunse înăuntru.

Coswold dormea pe un scaun și la zgomotul ușii sparte, sări în picioare. Scotoci la cingătoare după pumnal, dar era prea târziu. Știa că va muri.

Leod stătea pe marginea podului cu picioarele atârând, în timp ce Gabrielle se afla pe o saltea de paie, în spatele lui.

— Omoar-o! strigă Coswold.

Cuvintele de abia îi ieșiră din gură, când Gabrielle folosind fiecare dram de putere ce-i mai rămăsese, se aruncă cu tot trupul în spinarea lui Leod și-l trimise zburând cu capul înainte pe podea. Ateriză pe față, cu gâtul rupt.

Colm termină repede ce avea de ucis. Îi tăie gâtul lui Coswold și-și șterse lama însângerată pe pământ.

O strigă pe soția lui și alergă spre scară. Ea îi căzu în brațe suspinând:

— Știam că vei veni.

O ținu strâns, încercând totodată să-și potolească inima.

— N-am să te părăsesc niciodată, Gabrielle.

Ea îl împinse în lături.

— Colm, tatăl meu, țipă ea. Armata lui Coswold îl va ucide.

Au...

Colm o opri.

— În noaptea aceasta, tatăl tău se află la clanul Buchanan.

— Ești sigur? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Da, Brodick a informat summit-ul lorzilor că tatăl tău trebuie să sosească. Era prea obosit pentru a-și continua drumul. Ai să-l vezi mâine.

O ridică în brațe.

Ea își puse capul pe umărul lui.

— Du-mă acasă.

53

Tatăl Gabriellei nu l-a simpatizat imediat pe Colm. Și nici Colm nu l-a plăcut în mod deosebit pe baron. Erau politicoși, dar prudenți unul față de celălalt.

Tatăl ei și-a îmbunătățit atitudinea, când a văzut cum o trata Colm pe Gabrielle. Era clar că lordul o iubea și o prețuia. Colm și-a îmbunătățit atitudinea față de baron, când a văzut cât de mult îi iubea fiica și cât de mult îl iubea ea.

Willa pregăti o cină specială, cu friptură de fazan și atât de multe alte feluri, încât Gabrielle le pierdu numărul. De fiecare dată când Willa aducea un platou la masă, îi zâmbea

Gabriellei.

Liam intră tacticos înăuntrul și fu recomandat baronului.

— V-a spus Gabrielle cum mi-a salvat viața? îl întrebă el.

— Va trebui să ascult toată povestea, răspunse baronul.

— Milady, aș putea să vorbesc cu tine o clipă? îi întrerupse

Maurna.

Gabrielle se scuză și o urmă sus pe scări.

— I-am dat drumul lui Mary, să se ducă acasă mai devreme, zise Maurna. E de mare ajutor cu acești doi băieți și îți mulțumesc că ai admis-o printre personalul casei. Credeam că gemenii s-au culcat. Așa că am urcat să mă uit la ei și i-am prins ieșind din camera lordului.

Stând în susul scărilor, Ethan și Tom așteptau cu capetele plecate.

— Îmi pare rău, milady, zise Ethan.

— Și mie, adăugă Tom.

— Spuneți-i stăpânei voastre ce ați făcut, zise Maurna. Încerca să fie severă, dar Gabrielle sesiză tandrețea din vocea ei. Și își dădu seama că și băieții știau.

— Am vrut doar să ne uităm în cufăr, zise Tom fără să ridice ochii.

— În cufărul meu? întrebă Gabrielle. De ce ați vrut să vă uitați înăuntru?

Ethan ridică din umeri.

— Nu știu, dar așa am făcut.

Tom dădu din cap.

— Am găsit acolo o statuie.

— Și eu am găsit una, admise Ethan.

— Dar eu n-am spart-o pe a mea. Tu ai spart-o pe a ta.

— Băieți, statuile nu aparțin nici unuia dintre voi, rosti

Maurna.

Tom luă mâna Gabriellei.

— Ethan regretă.

— Îi las cu tine, lady Gabrielle, eu mă duc în camera ta, să văd ce pagube au făcut.

— Am eu grijă de asta, Maurna. Tu poți să coborî.

Gabrielle îi duse pe gemeni în camera lor și îi băgă în pat. Le vorbi despre respectarea intimității și îi făcu să promită că nu vor mai intra în camera lordului, fără aprobare. Apoi îi sărută de noapte bună și închise ușa.

În drum, pe coridor, se gândi să-l roage pe Colm să scoată pentru totdeauna capacul cufărului. Dacă băieții se vor cățăra în el și capacul cel greu va cădea închizându-se, ar putea să fie răniți serios.

Focul încălzise camera. Capacul cufărului era deschis, sprijinit de perete, și o statuie a Sf. Biel se afla jumătate înăuntru și jumătate afară, atârând precar pe margine. Cealaltă statuie se afla pe dușumea și îi lipsea capul.

Ridică ambele bucăți sparte și se apropie mai mult de foc, să vadă dacă se putea repara cumva marmora. Ținând trupul statuii într-un anumit unghi, observă că ceva strălucește în lumină. Aplecă statuia și o examinează îndeaproape. Înlemnii. Aur. Interiorul bucății aceleia de marmoră era găurit și umplut cu aur. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Se uită din nou. Aurul era tot acolo.

Gabrielle simți nevoia să se așeze. Se îndreptă spre pat și puse fragmentele de statuie în poală.

Deci mitul nu era mit? Regele Grenier ascunsese într-adevăr aurul? Era uluită. Apoi începu să se gândească. Dacă în una dintre statui era aur, putea să fie și în alta? Trebuia să afle.

Puse cu gingășie bucățile sparte pe pat și se duse la cufăr, pentru a o lua pe cealaltă. Se înfioră când o izbi de căminul de piatră. A fost nevoie de trei încercări, înainte de a-i se sfărâma capul.

— Iartă-mă, Sf. Biel, șopti ea.

Și iată-l. Aurul. Și cea de a doua statuie era plină cu aur.

Trebui să se așeze din nou. Era prea mult pentru ea. Poate că și statuia din magazie era plină cu aur. Nici nu mai avea nevoie să o spargă.

Și încă o statuie venea din Wellingshire. Statuia adusă de mama ei, când s-a măritat. Oare mama ei a știut secretul Sf. Biel?

Un gând conduse la altul și în curând i se învârtea capul. Oare statuia imensă care domina portul din Sf. Biel era și ea plină cu aur? Începu să râdă. Sigur că era. O, ce om inteligent a fost regele Grenier!

Stătu pe pat multă vreme, gândindu-se la povestea pe care o ajutase mama ei să o memoreze. A fost odată în anul... Indicațiile erau clare, dar oare mama își dăduse seama? Și în caz afirmativ, îi spusese soțului ei?

Gabrielle nu știu cât de mult a rămas așa, șezând năucită. Puse bucățile sparte înapoi în cufăr și-l închise.

Când se întoarse în salon, tatăl ei părea mult mai relaxat. Colm fu ușurat să o vadă. O sărută imediat și zise:

— Am să te las să stai de vorbă cu tatăl tău. Și cu o voce scăzută adăugă: Vino repede în pat.

Și Liam se retrase, astfel încât ea și tatăl ei să poată avea o discuție privată, Gabrielle se așeză aproape de el, în fața focului.

Înainte ca el să întrebe ceva, ei îi scăpă:

— Îl iubesc, tată.

El dădu aprobator din cap.

— Pot să-mi dau seama.

Apoi petrecu următoarele zece minute relatându-i nenumăratele, virtuți ale lui Colm.

— Te gândești să te căsătorești din nou, tată? Aș fi încântată dacă ai face-o. Nu-mi place să mă gândesc că ești așa singur.

— Poate.

— Dacă nu ești prea ostenit, am niște întrebări să-ți pun... despre Sf. Biel.

Gabrielle stătea întinsă lângă soțul ei și îi șoptea vorbe dulci. Tocmai făcuseră dragoste și era încă cu respirația tăiată. Vorbiseră pe scurt despre Coswold, dar acum în întuneric îi mărturisi cât de speriată a fost.

— Mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată.

— Nu-mi puteam permite să te pierd, murmură el. Vocea îi tremura, Am să-ți mărturisesc chiar acum. Te iubesc, Gabrielle.

Lacrimile îi inundară ochii.

— Mă iubești, șopti ea. Se aplecă spre el și îl sărută pe bărbie. Tocmai mi-ai oferit cadoul, pe care tatăl meu i l-a oferit mamei.

— Dragostea e un cadou?

— A fost. Și i-a trebuit mult timp până a descoperit-o, așa cred. Oricum pentru mama așa a fost. Nu-l plăcea prea mult pe tata, când s-au căsătorit. A luat-o de acasă din Sf. Biel. Am crezut că ție îți va trebui și mai mult timp, pentru a-mi spune vorbele astea. Tot timpul plecai de lângă mine.

El râse.

— Am să-ți spun asta doar o dată. Eram îngrijorat. Aveai așa o putere asupra mea! Îmi pierdeam gândurile când eram cu tine. Dar nu am să te mai părăsesc. Liam și cu Braeden vor primi în viitor mai multe sarcini, așa că eu voi avea timp să stau cu tine.

Rămaseră liniștiți câteva minute, apoi ea șopti:

— Ți place tatăl meu?

— Nu-l cunosc suficient de bine pentru a-l plăcea. E un om aspru. N-a fost încântat să vadă zgârieturile de pe brațe și de pe fața ta, dar când a auzit că Coswold e autorul, nu m-a mai acuzat.

— Astăzi, băieții au intrat în cufărul meu.

El râse.

— Au intrat.

— Erau curioși. Va trebui să-i scoți capacul. Mi-e teamă că unul dintre ei va fi prins înăuntru.

— În câteva zile, ne ducem la Buchanani să-ți întâlnești draga ta vară, o tachină el. Cred că am putea să-i luăm cu noi și pe Ethan și Tom și să uităm să-i mai aducem înapoi.

— N-ai să-i părăsești. Sunt mulțumiți aici. Ethan mi-a spart una dintre statui.

El căscă.

— Așa?

— Și era plină cu aur.

— Cum era?

— Plină de aur, șopti ea. Statuia era plină de aur. Am spart-o și pe cealaltă să văd, și în ea era aur.

Reacția lui semăna mult cu a ei. Era uluit.

— Deci comoara a existat realmente.

Gabrielle repetă povestea pe care o învățase mama ei. Apoi

adăugă:

— Acum, când știu că în fiecare statuie există aur, îmi dau seama ce inteligent a fost regele Grenier. Cruciații erau gata să-iucidă supușii loiali, pentru că i-a obligat să plătească taxă pentru traversarea munților. Credeau că țara e plină de păgâni. Așa că, ce a făcut regele? A dedicat țara unui sfânt, schimbându-i numele, apoi a trimis o sumă simbol papei. Cruciații n-au mai îndrăznit să facă rău nici unuia din oamenii lui. Un atac asupra lor, însemna un atac împotriva papei.

— Și de ce a ținut regele ascuns aurul, tot acest timp?

— Mama i-a spus tatălui meu că regele era un om înțelept. Știa că o mare bogăție poate provoca și o mare lăcomie. Supușii lui erau mulțumiți.

— Și lăcomia le-ar fi corupt modul de viață.

— Da.

Colm zâmbi.

— Da, a fost inteligent din partea lui să-și folosească sfântul favorit pentru a-și salva țara.

— Și mai e ceva. L-am întrebat pe tata și el mi-a spus că bănuiala mea se confirmă. Se întinse pentru a-i șopti la ureche: Nu există niciun Sf. Biel.

Urmă o tăcere îndelungată, apoi Colm rosti:

— Și-a creat un sfânt...

— Și-a salvat poporal, în singurul mod pe care-l știa, îl apără ea. Mă întreb totuși, ce ar spune capii bisericii dacă ar ști. Nu pot să le spun.

— Nu, nu poți.

— Acum regele John stăpânește Sf. Biel, dar comoara nu o va primi. Am să o păstrez în siguranță și într-o zi fiicele și fii mei vor afla povestea și va fi de datoria lor să o apere.

Colm răsese din nou.

— Nu e de mirare că statuile n-au fost niciodată plasate în biserici.

— E o tradiție.

— Ce a provenit de la rege, care știa că ar fi o blasfemie.

— Am să-i las pe copiii noștri și pe copiii copiilor noștri să se ocupe de biserică.

— Dar trebuie să le transmiți secretul, zise el și o împinse blând pe spate. Și în ce mă privește, iubire mă voi asigura să ai o mulțime de fii și fiice.

Sfârșit